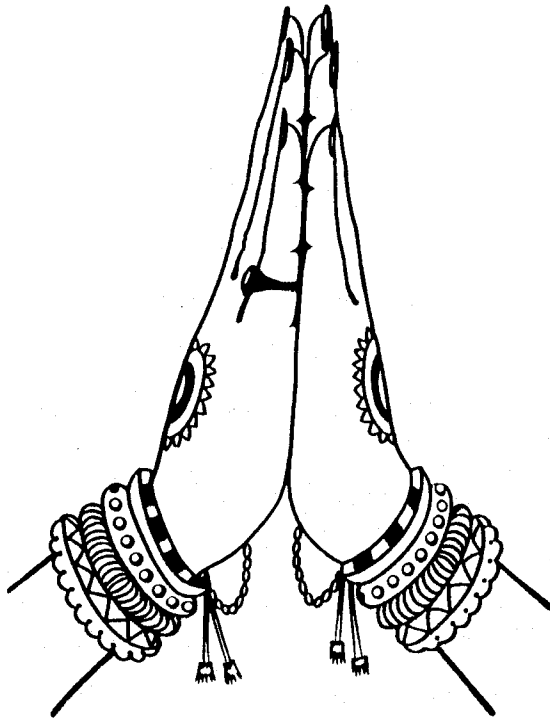

நீதி முரசு
2008

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்
இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி

Neethi Murasu 2008

Law Students' Tamil Mantram
Sri Lanka Law College,
244, Hulftsdorp Street,
Colombo -12.

“ தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெல்லாம் பரவும்வகை
செய்தல் வேண்டும்.”

நீதி முரசு 2008

ஆட்சி - 59

முரசு -43

இதழாக்கம்
சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் - 2008

இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி
244, ஹல்ஸ்ரொப் வீதி,
கொழும்பு - 12.

தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்

சமர்ப்பணம்

எழுத்து, வாய்மொழி, நடத்தை - எனும்
மூவகை ஆயுதம் ஏந்தி...

மூத்த தமிழினை சுவாசித்து
முத்துத் தமிழோடு உறவாடிய
தமிழன்னையின் தவப்புதல்வர்க்கும்,

குறிப்பாய்

அன்று தொட்டு இன்று வரை
நன்றே நீதி முரசதனை
வென்றே படைத்தவர்க்கும்,

இரத்த உறவுகளின் இரத்த வெள்ளத்திற்கு நடுவே
அகதிகளாய் வாழும் - எங்கள்
நீரடித்து நீர் விலகாத உறவுகளிற்கும்

புஸ்பாஞ்சலியுடன்

சமர்ப்பணம்

“நீதி முரசு 2008”

கண்ணீர் அஞ்சல்

நினைவில் நீங்காத நித்திய குரு

ஜனனம்

09

04

1937

மரணம்

18

08

2008

தரு.காசிநாதபிள்ளை கணபதிப்பிள்ளை

(இளைப்பாறிய மாவட்ட நீதிபதி, தேசிய பொலீஸ் ஆணைக்குழு உறுப்பினர், சட்டக் கல்லூரி வீரபுரையாளர், சட்டத்தரணியும் பீரபல நொத்தாட்சம்)

அணைந்த தீபமே! - எம்
அன்புள்ள ஆசான்....

மாண்புமிகு எம் குருவே
மரணம் சீக்கிரமே உம்மை
மண்டியிட வைக்குமென
மனதில் எண்ணியிரோம்!

குடியியற் சட்டமதை
குறையின்றிக் கற்பித்து
முறையாக வழிநடாத்தி
முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டீர்!

வஞ்சமில்லா உம் பிரிவால்
நெஞ்சம் கலங்கி நின்று
மிஞ்சும் துயர் கொண்டு - செலுத்துகிறோம்
கண்ணீரால் அஞ்சலிகள்!!!

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்
இலங்கைக் சட்டக் கல்லூரி

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்

சீலம்பு கேட்ட நீதி

கூலக்கிய(ச்) சோலையை - கதி
கலக்கிய சிலம்பிது
பதி பிரிந்த நிலை கண்டு
கொதி கொண்ட சிலம்பிது!

மதி கெட்ட மன்னவன் - தன்
பதி வெட்ட போகு முன்னே
ஆராய்ச்சி செய்யாமல்
ஓராட்சி புரிந்த வழக்கில்
உண்மை(யை) உலகுரை வைத்த
பெண்ணவளின் சிலம்பிது!

சோழ(ச்) சிலம்பது நீதி கேட்டிட
பாண்டியன் சபையில் சோழ ஆட்சி
நீதி எரித்தது மதுரை மாநகரினை
வாதி ஏற்றினாள் வெற்றி(க்) கொடியினை

மதுரையை எரித்தாள் நீதி கேட்டு
மகனினை நெரித்தான் மனு நீதிச் சோழன்
அன்று எரித்தான் ஆஞ்சனையன்
இன்றும் எரிவதை அணைப்பது யாரோ.....?

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்

Cover designed by Law Students' Tamil Mantram

**All Rights Reserved
The Law Students' Tamil Mantram
Sri Lanka Law College.**

Dis Claimer;

All views expressed in the Neethi Murasu are those of the individual author and are not to be attributed to the Law Students' Tamil Mantram or Sri Lanka Law College.

Unless expressly stated, the views expressed are the authors' own and are not to be attributed to any institution he or she may represent.

Reviews, responses and Criticisms,

The Law Students' Tamil Mantram, welcomes any reviews, responses and Criticisms of the Contents published in this issue.

**The Law Students' Tamil Mantram
Sri Lanka Law College,
244, Hulftsdorp Street,
Colombo -12
Sri Lanka.**

வாழியவே

எங்கள் குமிழ் மன்றம்,
இனிதாக புகழ்விச, நிறைவாக வாழியவே!

குறளோடு, காப்பியம், நொகை எட்டும்
திருமுறை, பத்தோடு பதினெட்டும்
உமறோடு, தேம்பா, மிரபந்தம்
உயிரெழுத்துடையாள் பதந்தோட்டு, (எங்கள்)

நீதியுரைத்திரு நக்கீரன்
நிறைவுடை இறைபுரி என்னாளன்,
தீதோழி வாதுரை சேம்செல்வி,
திகழ்மனுச் சோழனின் புகழ்ச்சொல்லி, (எங்கள்)

சட்டமுரைத்திரு நெறிகற்போம்,
சதுர்நெறி நின்றதை உயர்விப்போம்,
எட்டு நிலத்திலு மினமொன்றே,
இகமினி வறுவழி யிது நன்றே (எங்கள்)

* திருக்குறள்
* ஐம்பெரும் காப்பியம்
* எட்டுத்தொகை
* பன்னிரு திருமுறை
* பத்துப்பாட்டு
* பதினென் கீழ்க்கணக்கு

* சீறாப்புராணம்
* தேம்பாவணர்
* ப்ரபந்தங்கள்
* எழுத்து-இலக்கணம்
* செல்வ் - கண்ணகி
* சதுர்நெறி-அறம்,
பொருள், இன்பம், வீடு

CHIEF JUSTICE'S CHAMBERS
SUPREME COURT
COLOMBO 12,
SRILANKA.

Fax: ++ 94 (0) 11 2437534
Tel : ++ 94 (0) 11 2422142
e-mail: scjlib@sltnet.lk

අග්‍ර විනිශ්චයකාර නිලමැදිරිය,
ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය,
කොළඹ 12,
ශ්‍රී ලංකාව.

ෆැක්ස් : ++ 94 (0) 11 2437534
දුරකථනය : ++ 94 (0) 11 2422142

Message from the Chief Justice

It gives me great pleasure to send this message of felicitation for the publication of "Neethi Murasu", the magazine of the Tamil Mantram of the Sri Lanka Law College. This is the 43rd issue of the "Murasu", which shows the commendable degree of commitment, and dedication of succeeding groups of law students who constituted membership of the Tamil Mantram for the past 59 years.

The continued success of the Tamil Mantram for such a long period of time depicts the high degree of communal and ethnic harmony that prevails in the Sri Lanka Law College and the unifying role of the Law.

The magazine contains valuable articles covering a wide area of law which will help law students, practitioners and judges to keep their knowledge abreast of recent developments in different subjects.

Whilst commending the Editorial Board, I wish the Tamil Mantram every success and hope that the good work that has been done will be continued in the future too.

Sarath N Silva
Chief Justice

Judge's Chambers,
Court of Appeal of Sri Lanka,
Colombo -1 2.

12.01.2009

பிரதம விருந்தினரின் ஆசிச் செய்தி

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம், கடந்த பல தசாபதங்களாகத் தடையின்றி தனது செயற்பாடுகளைச் செவ்வனே நிறைவேற்றி வருவதையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம், சட்ட மாணவர்களிடையே தமிழில் அவர்களது பேச்சாற்றல், விவாதிக்கும் ஆற்றல் என்பவற்றை விருத்தி செய்யும் வகையில் பேச்சுப் போட்டி, அறங்கூறும் அவையத்தோருக்கான சமர்ப்பணப் போட்டி, விவாத அணி தேர்வுப் போட்டி என்பவற்றை நடாத்தி அவர்களுக்கு பதக்கங்களை வழங்கி ஊக்குவிப்பது மட்டும் அல்லாது அம்மாணவர்களின் கலையாற்றல் மற்றும் எழுத்தாற்றல்களை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் வருடந்தோறும் கலைவிழாவையும் "நீதிமுரசு" சஞ்சிகை வெளியீட்டையும் நடாத்தி வருகின்றது. "நீதிமுரசு" பல சட்டத்துறைசார் கட்டுரைகளையும் இலக்கியப் படைப்புக்களையும் உள்ளடக்கி வெளிவருவதால் இச் சஞ்சிகை சட்ட மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது தமிழ் மக்களுக்கும் ஒரு விழிப்பூட்டும் அறிவுசார் சஞ்சிகையாக விளங்குகின்றது.

கடந்த சில ஆண்டுகளாகச் சட்டக் கல்லூரிக்கு அனுமதி பெற்ற தமிழ் மாணவர்களின் தொகை கணிசமான அளவு வீழ்ச்சி அடைந்திருந்த போதிலும் இவ்வாறான அரிய பணிகள் பலவற்றை சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வது ஒரு அரிய சாதனையாகும். இவ்வருடம் கணிசமான தமிழ் மாணவர்கள் சட்டக் கல்லூரியில் அனுமதி பெற்று சட்டக் கல்வியைக் கற்க இருப்பது ஓர் ஆறுதல் தரும் விடயமாகும். சட்ட வல்லுனர்கள் நிறைந்து காணப்பட்ட ஓர் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பின்னடைவை இவ்வாறான கணிசமான மாணவர்களின் வருகை ஓரளவு நிவர்த்தி செய்யும் என நம்புகின்றேன்.

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றத்தின் பணி இடையூறின்றித் தொடர எனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

நீதியரசர் சு.ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம்

கௌரவ விருந்தினரின் வாழ்த்துச் செய்தி

சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்றத்தின் இடையறாத உழைப்புக்குச் சாட்சியாக "நீதி முரசு" மலரானது இவ்வாண்டிலும் எமது கரங்களில் தவழ்வதைக் காண நான் பெரு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

சட்ட மாணவர்கள், சட்டத்தரணிகள், பாமரர் ஆகிய பலரும் வாசித்துப் பயனடையுமாறு "நீதி முரசு" பல்வேறு துறைகளில் கட்டுரைகள், ஆய்வுகள், கவிதைகள் ஆகியன கொண்டு மிளிர்வது கவனிக்கப் படவேண்டியதொன்றாகும். தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் தமிழ் மாணவர்களின் வளர்ச்சிக்கும் பெரும்பாடுபட்டுவரும் இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்றத்தின் இப்பணி போற்றப்படவும், பாராட்டப்படவும் வேண்டியதாகும்.

இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி தமிழ் மன்றம் அதன் ஒளி மிகுந்த குறிக் கோளை அடைவதற்கு வாழ்த்துகிறேன்.

மொஹமட் லபர் தாஹிர்
மேலதிக மாவட்ட நீதிபதி
கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றம்.

ශ්‍රී ලංකා නීති පීඨකලාපය
இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி
Sri Lanka Law College

Message from the Patron

As the principal of Sri Lanka Law College and the Patron of the Law Students' Tamil Mantram it gives me great pleasure to contribute this message to "Neethi Murasu". The Law Students' Tamil Mantram has made a substantial contribution towards the improvement of the quality of education at Sri Lanka Law College. "Neethi Murasu" the Magazine they publish, contains articles on subjects of particular interest to lawyers and law students and of general interest to others. I believe this year's issue of the Magazine too will be of great value as in the previous years. The fact that "Neethi Murasu" has been in existence for a long time speaks of the enthusiasm, commitment and dedication of the committee and members of the Law Students' Tamil Mantram.

By providing a forum for student contributions the "Neethi Murasu" aims at encouraging research of the law and developing the language skills of the writers who in the near future will be entering the legal profession of this country. The contribution of the Law Students' Tamil Mantram is particularly important as we live in an era where the number and the frequency of Violations of ethical principles has increased. This leads to the erosion of public confidence in the profession.

The Law Students' Tamil Mantram deserves to be congratulated for it has proved itself a very viable student body that works towards the achievement of its objectives. It has made a significant contribution to the life of the College while promoting the interests of its members. I wish the Law Students' Tamil Mantram all success in its future endeavours.

W.D. Rodrigo
Principal, Sri Lanka Law College.
12th January 2009

பெரும் பொருளாளரின் செய்தி 2008

இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றத்தின் நீதிமுரசு வெளியீட்டிற்கென எனது ஆசிச் செய்தியை வழங்குவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இம்மன்றமானது பல விசேட நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை வகுத்தது மட்டுமல்லாது அதற்கென விரிவுரையாளர்களினதும் முன் அங்கீகாரத்தை பெற்றுச் செயற்பட்டது பாராட்டக்கூடிய விடயமாகும்.

மேலும் பாடசாலை மாணவர்களுக்கென “சிறுவர் உரிமைகளும் கடமைகளும்” எனும் தலைப்பில் விசேட சட்ட விழிப்புணர்வுக் கருத்தரங்கை பாடசாலை மட்டத்தில் நடாத்தியும் தொடர்மாடி தொடர்பிலான பொதுமக்களுக்கான சட்ட விழிப்புணர்வுக் கருத்தரங்கையும் நடாத்தியும் அம்மன்றம் தனது சேவையை விசாலித்துள்ளது. இவை சட்டத்தரணியாக வந்த பின்னர் சட்ட உதவிச் சேவையில் அவர்களுக்கு உரிய பங்கை வலியுறுத்துவதாக அமையும். சட்டக் கல்லூரி மாணவரிடையே மட்டுமன்றிக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகச் சட்டப் மாணவர்களுடனும் விவாத அரங்குகளை நடாத்தியுள்ளது. இத்தகைய அரங்குகள் சட்டமாணவர்களிடையே புரிந்துணர்வுகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் கற்றல் செயற்பாடுகளுக்கு உறுதுணையாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. மன்றத் தலைவர் திரு.வி. திருக்குமரனையும், நிருவாக உறுப்பினர்களையும் மற்றும் மன்ற உறுப்பினர்களையும் பாராட்டுவதுடன், கலைவிழா மற்றும் நீதிமுரசு வெளியீடும் சிறப்புற நிறைவேற வாழ்த்துகின்றேன்.

செ.செல்வகுணபாலன்
பெரும் பொருளாளர்
சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்.

மெய்ப்பொருள்
காண்பதறிவு

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்

(சபை வரைவுள்ளது) —

இல. 7, 57வது ஓழுங்கை, கொழும்பு - 06

COLOMBO TAMIL SANGAM SOCIETY LTD.

No 7, 57th Lane, Colombo -06

phone: 2363759 Web: WWW.colombotamilsangam.org. e-mail: tamilsangam@sltnet.lk

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா அவர்களின் வாழ்த்துரை

சட்டவியல் என்பது வாழ்க்கை இயலாகவும், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தலை நெறிப்படுத்தும் அறிகைப் புலமாகவும், புலமைசார் ஆய்வுப் புலமாகவும் வளர்ந்து வரும் எழுச்சியின் அறிகைத் தளத்தோடு சங்கமித்து முகிழ்ந்த சட்டக் கல்லூரித் தமிழ் மன்றம் ஐம்பத்து ஒன்பதாம் ஆண்டில் தனது அறிவார்ந்த ஆக்கச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து நீதிமுரசின் நாற்பத்து மூன்றாம் இதழை வெளியிட்டிருத்தல் மகிழ்ச்சிக்கும் பாராட்டுக்குமுரிய செயற்பாடாகும்.

சொல் புதிது சுவை புதிது என்ற புதுமைப் பரிமாணங்களுடனும், விரைந்து வளர்ந்து பெருக்கெடுக்கும், சமகாலத்து அறிவுப் புலக்காட்சியுடனும் நிகழும் நீதி முரசின் இதழ் விரிப்பு தெள்ளற்ற தமிழமுதின் படையலாய் அமைந்துள்ளமை இங்கிதத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் தருகின்றது.

சட்டக் கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தின் அறிவாற்றுனர்களும், உறுப்பினர்களும் இதழ் வெளியீட்டுக் குழுவினரும், இதழாசிரியரும் பாராட்டுக்கும் வாழ்த்துக்குமுரியவர்கள்.

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா
தலைவர்
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

இந்தியாவிலிருந்து கவிஞர் பழனிபாரதி

நீதிதேவதையின் பிள்ளைகளுக்கு
நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்....

நீதி முரசுக்கு
என் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்

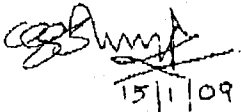
இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரியின் சட்ட மாணவர்
தமிழ் மன்றம் வெளிக் கொண்டு வரும்
நீதி முரசு இதழ், என்றென்றும் மனித உரிமைக்காக
குரல் கொடுக்கட்டும்!

நேர்கொண்ட பார்வையும் நிமிர்ந்த நன்னடையும்
கொண்டு அதன் நீள பயணம் தொடரட்டும்!

எல்லோர்க்குமானது வானம்
எல்லோர்க்குமானது காற்று
என்பதைப் போல....
எல்லோர்க்குமானது நீதி!

இதை நிலைநிறுத்த நின்று பயிலும் சட்ட மாணவர்
ஒவ்வொருவருக்கும் என் அன்பில் நனைந்த
வணக்கத்தையும் வாழ்த்தையும் இக்கரையிலிருந்து
அக்கரைக்கு அலையலையாக அனுப்புகிறேன்...

என்றென்றும் அன்புடன்

15/1/09

கவிஞர் பழனிபாரதி

தலைவரின் மனதில் உதித்தவை....

எல்லாளன் சங்கிலியனென்று, ஆண்டாண்டு காலமதாய் செங்கோன்மை செலுத்திய எமது இனம், எல்லாம் இழந்து வெறும் கையோடு இருக்கின்ற வேளையில் சற்றும் மனம் தளராமல் தமிழுக்கு விழா எடுப்பது, தமிழின் இருப்புக்கான எமது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துமென நான் நம்புகின்றேன்.

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றத்தினுடைய நீண்ட வரலாற்றிலே, பல பெரியவர்கள் இடம் பிடித்திருக்கிறார்கள். சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றத்தினுடைய தலைவனாய் நானும் தமிழ் மன்ற வரலாற்றில் ஓர் இடத்தைப் பெற்றமைக்கு, தமிழை என் உயிரிலும் மேலாக நேசித்ததே காரணம் என நினைக்கின்றேன். இந்த வேளையில் மன்றத்தின் நீண்ட வாழ்வுக்காய்த் தோள் கொடுத்த அனைத்து நல்ல உள்ளங்களையும் நன்றியோடு நினைவு கூருகின்றேன். இம் மன்றத்தின் நெருப்பாற்று நீச்சலில் நான் அடைந்த வலிகள் உங்கள் கரகோசத்தால் மறைந்து விடும் என நம்புகின்றேன்.

இம் மன்றம் பயிற்றுவித்த மாணவர்கள் சட்டத்துறையில் தமது அடையாளங்களை ஆளமாகப் பதிவு செய்து கொள்கின்றார்கள். காலத்தின் தேவைக்காகச் சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் வளர்த்த விருட்சங்கள் தமிழுக்கு நிழல் கொடுக்கின்றார்கள்.

இந்த நல்ல நேரத்தில் தமிழிற்காய் வாழ்ந்து மறைந்த அனைத்து நெஞ்சங்களையும் நெஞ்சிலே நிறுத்தி, எல்லாம் வல்ல இறைவனை அகதியாய் வாழும் மக்களுக்கெல்லாம் அமைதியான வாழ்வு வேண்டுமென வேண்டுகின்றேன். எதையும் சொல்லும் திறமை தமிழுக்கு உண்டு என்பதை, ஒவ்வொரு ஆண்டும் சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் நீதி முரசாய் உலகிற்கு எடுத்துக் கூறுகின்றது. காற்றுள்ள வரை இதே இளமையோடு நீதி முரசு செறிந்து மணக்க வேண்டும் என்ற வேண்டுதலோடு விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி

வி.திருக்குமரன்

தலைவர்

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்.

இதழாசிரியையின் சிந்தையிலிருந்து.....

அமுதான தமிழோடு இனிதாக உறவாட, எமை எல்லை போட்டு நெறிப்படுத்தும் தமிழ்த் தாயையும், எல்லாம் வல்ல இறைவனையும் பூஜித்துக் கொண்டு,

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்

எண்ணுவ தென்பது இழுக்கு” என்ற வள்ளுவன் வாக்கினை சிந்தையில் சிறை வைத்த செயற்பாட்டின் பெறுபேறாக, “நீதி முரசு 2008” இதழ் உங்களுடன் உறவாடும் நிலை கண்டு, சட்டக் கல்லூரியின் தமிழ் பேசும் மாணாக்கர் அனைவரும் உவகை கொள்கின்றோம். ஒன்றுபட்டுச் செயற்பட்ட எமது முயற்சியினால், “நீதிமுரசு 2008” என்ற கனவு நனவாகி, எம் ஆசைகள் அரங்கேற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

இம்முறை பிரதானமாக, இலக்கியப் பகுதிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பது எமது அவாவாக இருந்தது. இவ் இதழானது தமிழ் நெஞ்சங்கள் உங்கள் அனைவரையும் தொட்டுச் செல்லுமென்ற நம்பிக்கையுடன் சுமைகளை சுகமாகவும், இஷ்டத்துடன் ஏற்றிருக்கின்றோம்.

மேலும் அனைத்து வழிகளிலும், இவ்விதழை வெளியிட உதவிகளை உவந்தளித்த, அனைத்து உன்னத உள்ளங்களும் எமது நினைவுகளிற் பதியப்பட்டுள்ளீர்களென்பதை விட, இறைவனுடைய பதிவேட்டிற் பதியப்படுவீர்கள் என்பதே அர்த்தமானது.

எமது படைப்பினை விட, இவ் இதழோடு உறவாடும் உங்கள் கருத்துக்களே மேலானவை என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதோடு, எமது அறிவுக்கப்பால் தவறுகள் ஏற்பட்டிருப்பின், அவற்றையெல்லாம் மன்னிக்கக்கூடிய மாணிக்கக் கோயில்கள் உங்கள் மனங்கள் என்ற நம்பிக்கை எமக்குண்டு.

நேற்றைய எமது கனவுகள் இன்று நனவாகினாலும், சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் ஏற்றிய “நீதி முரசு” என்ற தீபமானது அணையாத தீபமாய் என்றென்றும் தமிழுக்கு ஒளியூட்ட வேண்டுமென்ற எம் இன்றைய கனவுகள் நாளை நனவாகும் வண்ணம் எதிர்காலச் சட்டக் கல்லூரியின் தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் தம் கடமைகளைத் திறம்படச் செவ்வனே செய்வார்கள் என்ற எதிர்பார்ப்போடு, விடியலைத் தேடிய எம்மவர் பயணத்தின் வலிகளுக்கு அர்த்தம் வேண்டிப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு விடை பெறுகின்றேன்.

நன்றி

அகல்யா முருகானந்தன்

இதழாசிரியர்

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்.

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம்
செயற்குழு உறுப்பினர்கள் 2008

*Law Students' Tamil Mantram
Executive Committee 2008*

தலைவர் :
President:

வி.திருக்குமரன்
V.Thirukkumaran

உபதலைவர்:
Vice President :

எஸ்.நிருஷியா
S.Nirusiya

பொதுச் செயலாளர்:
General Secretary:

ஏ.எச்.எம்.நுஹ்மான்
A.H.M.Nuhman

உப செயலாளர்:
Asst.Secretary:

எம்.எப்.றிஸ்லாகுல்பத்
M.F.Risla Zulfath

பொருளாளர்:
Treasurer:

சி.ஷர்மிளதர்ஷினி
S.Sharmila Darsihini

உப பொருளாளர்:
Asst.Treasurer:

எஸ்.ஏ.அஹமட் முனாசுடன்
S.A.Ahmed Munasudeen

இதழாசிரியர்:
Editor:

மு.அகல்யா
M.Agalya

செயற்குழு உறுப்பினர்:
Committee Member:

ஆர்.நரேன் சிங்கம்
R.Naren Singam

The Law Students' Thamizh Mantram - 2008

Seated Left to Right :

S. Selvakunapalan (Senior Treasurer), A. H. Mohamed Nuhman (General Secretary), Dr. W. D. Rodrigo (Patron)
V. Thirukkumaran (President), S. N. Silva (Chief Justice), M. Agalya (Editor), S. Nirusiya (Vice President).

Standing Left to Right :

S. A. Ahmed Munasudeen (Assistant Treasurer), M. F. Risla Zulfath (Assistant Secretary) , S. Sharmila Dharsihini
(Treasurer), R. Naren Singam (Committee Member)

பொருளடக்கம் - Contents

சட்டம்

சட்டமுந் தமிழும் க.வி.விக்னேஸ்வரன், இளைப்பாறிய உச்ச நீதிமன்ற நீதியரசர்	01
THE RELEVENCE OF THE JUDICIARY IN A CONFLICTED SRI LANKA Hon..Justice Shiranee Tilakawardane	10
ARBITRATION LAW & PROCEDURE IN SRI LANKA, INDIA AND UNCITRAL NATIONS Hon..Justice Saleem Marsoof	14
CONSTITUTIONAL HISTROY IN SRI LANKA Hon..Justice D.J.De.S.Balapatabendi	24
LEGAL FRAME - WORK FOR ENVIRONMENTAL CONSERVATION AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT Hon..Justice L.K. Wimalachandra	27
ADMINISTRATIVE DECISIONS FAILURE TO ASSIGN REASONS Hon..Justice W.L.Ranjith Silva	34
NALLARATNAM SINGARASA vs THE ATTORNEY GENERAL Hon..Justice Rohini Marasinghe	37
INCOTERMS 2000 AND RULES PERTAINING TO PASSING OF RISKS Hos..Justice Anil Gooneratne	40
ISLAMIC BANKING - A CROSS CULTURAL PHENOMENON Faize Musthapha, P.C.	48
SHARE BUY BACK AGREEMENTS AND FINANCIAL ASSISTANCE BY A COMPANY TO ENABLE THE PURCHASE OF ITS SHARES - SOME SALIENT FEATURES OF THE NEW COMPANIES ACT A.R.Surendhran, P.C.	50

THE LAW PERTAINING TO BAIL Palitha Fernando, Additional Solicitor General	60
BILLS AND CONSTITUTIONALITY AN OUT LINE A.Gnanathasan, Additional Solicitor General	66
HUMAN RIGHTS AND THE INTERNATIONAL COVENANT ON CIVIL AND POLITICAL RIGHTS (ICCPR) ACT NO.56 OF 2007 L.M.K.Arulanandam, Additional Solicitor General	76
THE RIGHT TO HEALTH NEW CHALLENGES AHEAD F.R.C.Thalayasingam, Deputy Legal Draftman.	83
உள்ளக இடம் பெயர்வாளர்களின் உரிமைகள் RIGHTS OF INTERNALLY DISPLACED PERSONS S.Thuraiaraja, Deputy Solicitor General.	88
TENANCY - CHANGE OF OWNERSHIP ATTORNMENT U.L.A.Majeed, Retired High Court Judge.	91
UN OBLIGATIONS VIS-A-VIS RIGHT TO INFORMATION Viveka Siriwardena De Silva, Senior State Counsel	96
பாவனையாளர் பாதுகாப்புகள் CONSUMER PROTECTIONS S.Selvakunapalan, Assistant Legal Draftsman.	99
தனி மனித உரிமைகளும் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளும் : தெளிவும் தேவையும் வி.ரி.தமிழ்மாறன் - கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்	112
மாணவர் ஆக்கங்கள்	
அதிகார வேறாக்கக் கோட்பாடு ஓர் அறிமுகம் ந.சீவகுமார்.	125
உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் எதிர்நோக்கும் சவால்கள். மரியதாஸ் யூட் டினைஷ்	129

சூழற் பாதுகாப்புத் தொடர்பில் இந்திய,
இலங்கை நீதிமன்றங்களின் அண்மைக்காலப் போக்கு
சா.அன்புவதனி 138

நர்வாகச் சட்டத்தில் இயற்கை நீதிக் கோட்பாடு
கலைமதி கனகசிங்கம் 142

சர்வதேச நிறுவனங்கள்
Miss.R.R.Ushanthanie 145

வழக்காறில்லாத வழக்காற்றுச் சட்டம்
Nadarajah Rajeevan 148

திருமணத்தின் பின்னரான சட்ட விளைவுகளில் பால்நிலைச்
சமத்துவமும், பெற்றோரின் கூட்டுக் கடப்பாடும்.
நிருத்திகா சிவநேசன் 153

ஈன்றெடுத்த இறைமை
குமாரவடிவேல் குருபரன் 158

தனி நாடொன்றுக்கான சர்வதேச சட்டத் தேவைப்பாடுகளும்
சர்வதேச யதார்த்தங்களும்.
கரிசாந்தன் பொன்னுத்துரை 166

இலக்கியச் சோலை

நாம் தமிழை வளர்த்ததென்று சொல்வதிலும் பார்க்க,
தமிழால் வளர்ந்ததே அதிகம் 171

நேர் காணல் - பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி

விண்மட்டும் தெய்வமன்று மண்ணும் அடதே!
கம்பவார்தி இ.ஜெயராஜ் 176

கலை இலக்கியங்களும் பின்னவீனத்துவமும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராஜா 183

தமிழ்இலக்கியங்களில் நீதியும் வழக்கும்
பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் 186

தேமதுரத் தமிழோசை காக்க வாரீர்
கலாபுஷணம் சு.செல்லத்துரை

190

நால்வகைக் கலை விடிவங்கள்
கலாநிதி துரைமனோகரன்

192

விடுதலை விசாரணை
கவிஞர் பழனிபாரதி

197

கவிதையில் ஓர் கதை பயணம்
பேருந்தும் கிறிதி ஆசனமும்
இ.பிரியதர்ஷினி

198

பெண்ணென பிறந்துவிட்டால்.....
மேனகா கேசவன்

201

விழித்த மனது
எச்.எம்.நபீரா

203

அஸ்தமன அர்த்தம்
ஜே.பி.ஏ.ஹஞ்சிக்குமார்

204

நல்லனவே எண்ணல் வேண்டும்
அ.குக்குமாரன்

206

கின்று
மா.குருபரன்

208

அகில இலங்கை ரீதியான போட்டிகளில் வெற்றி பெற்ற ஆக்கங்கள்

விடியலைத் தேடி.....
பவனிதா லோகநாதன்

211

உலகமயமாதல் உருவாக்கும் சமூக விளைவுகள்
சுபாஞ்சலி திருக்குமாரலிங்கம்

212

சட்டம்

சட்டமுந் தமிழும்

க.வி.விக்னேஸ்வரன்
இளைப்பாறிய உச்சநீதிமன்ற நீதியரசர்

மேற்படி தலையங்கம் எனக்குத் தரப்பட்டதொன்று. நான் தேர்ந்தெடுத்த ஒன்றல்ல. காலஞ்சென்ற திரு.எஸ்.ஆர். கனகநாயகம், திரு.என்.டி.சிவஞானம் ஆகியோர் நினைவாகக் கொடும்புத் தமிழ்ச் சங்க நூலகச் சட்டப்பிரிவை ஆரம்பிக்கவும், வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலய முன்னாள் அதிபர் திரு.பொ.கேதாரநாதன் நினைவாக மற்றைய நூலகப்பிரிவுகளை விரிவடையச் செய்யவும், அவர்கள் மூவரதும் உருவப்படத் திரை நீக்கத்துக்காகவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள கூட்டத்தில் எழுத்துரை ஒன்றை என் சார்பில் வழங்க மேற்படி தலையங்கமானது அடியெடுத்துத் தரப்பட்டது. இந்தத் தலையங்கத்தின் கீழ் சட்டப்படிப்புக்குத் தமிழ் மொழி பயன்படுத்தப்படலாமா? எந்த அளவுக்கு பயன்படுத்தப்படலாம் என்று ஆராய்ந்து கட்டுரை வடிப்பது ஒரு வழி. சட்டக் கருத்துக்கள் தமிழ் இலக்கியத்தில் தொன்று தொட்டு இருந்து வருகின்றன. உதாரணமாகத் திருக்குறள் கூறுஞ் சட்டநெறியைக் கூறலாம். அவற்றை ஆராய்ந்து தமிழ் கூறுஞ் சட்டநெறி பற்றி இந்தக் கட்டுரையில் வெளிப்படுத்த எத்தனிப்பது இன்னோர் வழி.

இந்தக் கோணங்களைத் தவிர்த்து இன்னொரு கோணத்தில் இருந்து பார்வையைச் செலுத்துமாறு எனக்குப் பணிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது இலங்கையில் சட்டமானது எந்த அளவுக்குத் தமிழ் மொழியை அங்கீகரித்துள்ளது, இன்னும் எந்த அளவுக்கு அங்கீகாரம் பெற வேண்டும் என்று இது காரும் இயற்றப்பட்ட அரசியல் யாப்புகளை அலசி ஆராய்ந்து ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை ஒன்றினைத் தரவேண்டும் என்று ஏற்பாட்டாளர் திரு.க.மு.தர்மராஜா அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டுள்ளார். ஆகவே முதலில் இலங்கையில் வெளிவந்த வெவ்வேறு அரசியல் யாப்புகளின் ஏற்பாடுகளையும் அவற்றின் நோக்குகளையும் இங்கு ஆராய்வோம்.

சுதந்திர கால அரசியல் யாப்பு

1946ம் ஆண்டு மே மாதம் 15ந் திகதியன்று பிரித்தானியாவில் இயற்றப்பட்ட இலங்கை (அரசியல் யாப்பு) பேரவைக் கட்டளையே சுதந்திர இலங்கையின் முதல் அரசியல் யாப்பு. பிரித்தானியர்களால் தரப்பட்டு எம்மால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அந்த அரசியல் யாப்பில் தமிழ், சிங்கள மொழிப் பாவனை பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. அப்பொழுது ஆங்கில மொழியே ஆட்சி மொழியாக இருந்தது.

ஆனால் மேற்படி யாப்பின் பிரிவு 29 பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தது.

“29 (1) இந்தக்கட்டளையின் ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய பாராளுமன்றமானது தீவின் சமாதானம், ஒழுக்கம், நல்லாட்சி ஆகியவை சம்பந்தமாக சட்டங்கள் இயற்றலாம்.

(2) அப்படியான எந்த ஒரு சட்டமும்

- (i) ஏதாவது ஒரு மதத்தைச் சுதந்திரமாக அனுஷ்டித்துவரும் உரித்தைத் தடை செய்யவோ கட்டுப்படுத்தவோ முடியாது.
- (ii) மற்றைய சனசமூகத்தவரோ அல்லது மதத்தவரோ அனுபவிக்க வேண்டிவராத திறனற்ற நிலைகளையோ கட்டுப்பாடுகளையோ எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சனசமூகத்தவரோ மதத்தவரோ மட்டும் அனுபவிக்க வைக்க முடியாது.
- (iii) மற்றைய சன சமூகத்தவருக்கோ அல்லது மதத்தவருக்கோ அளிக்கப்படாத தனிச்சலுகைகள், நற்பயன்கள் ஆகியவற்றை எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட சனசமூகத்தவரோ மதத்தினரோ மட்டும் அனுபவிக்கும் வகையில் ஆக்கப்படமுடியாது, அல்லது
- (iv) ஏதாவது ஒரு மதத்தினருக்கான அமைப்பின் நடைமுறையாப்பினை அவ்வமைப்பினை ஆற்றுப்படுத்தும் அதிகாரக் குழுவின் சம்மதமின்றி மாற்றியமைக்க முடியாது.

எனினும் ஏதாவது ஒரு மத அமைப்பானது சட்டப்படி ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருந்தால் எந்த ஒரு மாற்றமும் அந்த ஒன்றிணைக்கப்பட்ட அமைப்பின் அதிகாரக்குழுவின் சம்மதமின்றி அந்த மத அமைப்பு சம்பந்தமாகக் கொண்டுவரப்பட முடியாது.

(3) மேற்கண்ட 2ம் உப பிரிவின் ஏற்பாடுகளுக்கு எதிர் அமைவாக யாக்கப்படும் எந்த ஒரு சட்டமும் அந்த மீறல் அளவுக்கு ஏற்றவாறு செல்லுபடியற்றதாகும்.

(4) மேற்கண்ட பிரிவின் ஏற்பாடுகள் வழங்கும் உரித்தினை பாராளுமன்றமானது பாவித்துத் தீவிற்கு ஏற்புடைத்தான இந்தக் கட்டளையினதோ மாட்சிமை பொருந்திய அரசரின் வேறு கட்டளை எதனதோ ஏற்பாடுகளைத் திருத்தவோ வலுவற்றதாக்கவோ முடியும்.

ஆனாலும் அவ்வாறு இவ்வரசியல் யாப்பைத் திருத்தும் அல்லது செல்லுபடியற்றதாக்கும் மசோதா அரசர் அனுமதிக்காக அனுப்பப்படும் போது பாராளுமன்ற முழு அளவிலான அங்கத்தவர்களின் (கூட்டத்திற்கு வருகை தராதவர் தொகையையுஞ் சேர்த்து) மூன்றில் இரண்டு பங்கு அங்கத்தவர்கள் அப்பேர்ப்பட்ட மசோதாவுக்கு ஆதரவாக வாக்களித்தார்கள் என்று சபாநாயகர் அம்மசோதாவில் அத்தாட்சிப்படுத்தி, கையெழுத்திட்டிருந்தால் அன்றி அம்மசோதா அரசர் அனுமதிக்காக அனுப்பப்பட முடியாது."

மொழி சம்பந்தமாக எந்த ஒரு ஏற்பாட்டினையும் இப்பிரிவு வழங்காவிடினும் தீவின் தனிப்பட்ட ஒரு மக்கட் குழுவுக்கு மேம்பட்ட உரித்துக்கள் வழங்குவதை மேற்படி பிரிவு தடை செய்தது. ஆகவே சிங்கள மொழி பேசும் மக்களுக்கு ஏற்புடைத்தான ஆனால் மற்றைய மொழிகளைப் பேசுவோரைப் பாதிப்படையச் செய்யுஞ் சட்டங்களை யாக்க எங்கள் முதல் அரசியல் யாப்பு தடை விதித்தது எனலாம்.

சுதந்திரத்திற்கு முன்னிருந்தவாறே, 1948 தொடக்கம் 1956 வரையில் ஆங்கில மொழியே இத் தீவில் ஆட்சி செலுத்தியது. அதன் நிமித்தம் சகல துறைகளிலுந் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லீம், பறங்கிய இன மக்கள் யாவரும் ஆங்கில மொழியூடாகவே பரீட்சைகளில் பங்கு பற்றினர். உயர் கல்விக்கு ஆங்கிலம் பொது மொழியாகவே இருந்தது. ஆகவே சம இயல்பை, அந்தஸ்தை உடையோரின் மத்தியிலேயே பரீட்சைப் போட்டிகள் நடைபெற்றன. அதனால் கல்வியில் கரிசனையும் ஆர்வமுங் கொண்ட தமிழ் பேசும் மக்கள் இந்த காலகட்டத்தில் (1948 - 1956) பிரித்தானியர் காலம் போல பல துறைகளிலுஞ் சிறந்து விளங்கினர். அப்போதைய பல்கலைக்கழக உட்புகு மாணவ மாணவியரின் தொகைகளில் இருந்து இது புலப்படும்.

சிங்களம் மட்டுஞ் சட்டம்

1956ம் ஆண்டு 33வது இலக்க உத்தியோக பூர்வ அரச மொழிச்சட்டம் சிங்களத்தை மட்டும் உத்தியோக பூர்வமான அரச மொழியாக்கியது. தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் கிளர்ச்சிகளின் விளைவாக பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் 1957ம் ஆண்டு ஜூலை 26 அன்று கைச்சாத்திடப்பட்டது. அதன் ஷரத்துக்கள் பின்வருமாறு.

- 1) வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசாங்க உதவியுடன் நடைபெற்று வரும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் உடனடியாக நிறுத்தப்படும்.
- 2) சிறுபான்மை தேசியத்தின் மொழியாகிய தமிழ்மொழி உத்தியோக பூர்வ அரச மொழியாக அங்கீகாரம் பெறும்.
- 3) தமிழே வடக்கு கிழக்கின் மாகாண மொழியாக இருக்கும்.
- 4) நாட்டின் எப்பாகத்திலும் தமிழ் மக்கள் தம் கருமங்களை அரசாங்கத்துடன் தமிழில் ஆற்றவும், தம் பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி புகட்டித் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் வளர்வதற்கான உரிமையும் பாதுகாக்கப்படும்.
- 5) பிரதேச சபைச் சட்டத்தின் மூலம் பெருமளவு பிரதேச சுயாட்சி மக்களுக்கு வழங்கப்படும்.

1958ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் புத்த பிக்குகளின் ஆர்ப்பாட்டத்தாலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் நாடளாவிய எதிர்ப்புப் பிரசாரத்தாலும் பிரதமர் பண்டாரநாயக்க அவர்கள் ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிந்தார். எனினும் 1958ம் ஆண்டின் 28வது சட்டமான தமிழ் மொழி (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டம் செப்டம்பர் 4ந்திகதி அன்று அமலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. கல்லூரிகளிலும் சர்வகலாசாலைகளிலும் கல்விகற்கவும் அரசாங்கப் பொதுச்சேவைப் பரீட்சைகளுக்குத் தெரிபடவும் சில இடங்களில் நிர்வாக மொழியாகத் தமிழைப் பாவிக்கவும் இந்தச் சட்டம் வழிகோலியது. ஆனால் அதனை நடைமுறைப்படுத்த அதன் கீழான இயங்கு விதிகள் அமைச்சரால் ஆக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. அவற்றை வரைந்து வெளியிட காலம் பின்போடப்பட்டு வந்தது. 1959ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதத்தில் பண்டாரநாயக்க கொலை செய்யப்பட்டார். அந்நிகழ்வுடன் இயங்கு விதிகள் இயற்றும் நிலை ஸ்தம்பித்தது.

பின்னர் 1965ல் டட்லி சேனனாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் 1958ல் பண்டாரநாயக்கவினால் கொண்டுவரப்பட்ட தமிழ் மொழி (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டத்தின் கீழ் அதன் இயங்கு விதிகள் தொடர்பான சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன்படி வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழையும் நிர்வாக மொழியாகவும், நாடு முழுவதிலுந் தமிழ்பேசும் மக்கள் தமிழ் மொழியில் அரசாங்கத்துடன் கருமமாற்றவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. ஆனால் அதனை இம்முறை சுதந்திரக்கட்சி, இடதுசாரிக்கட்சிகள், மற்றைய சிங்களக் கட்சிகள் யாவும் காரசாரமாக எதிர்த்து இயங்கு விதிகள் மூலச் சட்டத்திற்கு முரணானவை என்று வலியுறுத்தி சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட அனுமதிக்கப்படவில்லை.

1972ம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் யாப்பு

1972ம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியல் யாப்பைத் தயாரிக்க வடகிழக்குத் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய கட்சி எதுவும் பங்கேற்கவில்லை. அவ்வாறு தயாரிக்கப்போவதான கருத்தெதனையும் மக்கள் முன்வைத்து அனுமதி பெறவில்லை அரசு. வடகிழக்குத் தமிழர்களின் பங்கேற்பு ஏதும் இல்லாமல் யாக்கப்பட்ட அரசியல் யாப்பே அது. அவ்வரசியல் யாப்பின் மொழிபற்றிய ஏற்பாடுகளை இனி ஆராய்வோம்.

புதிய அரசியல் யாப்பின் பிரிவு 7ன் கீழ் 1956ம் ஆண்டின் 33 இலக்கச் சட்டத்திற்கு அமைவாக நாட்டின் உத்தியோக பூர்வ அரசு மொழி சிங்களம் என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

பிரிவு 8(1)ன் படி 1958ம் ஆண்டின் 28ம் இலக்கத் தமிழ் மொழி (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டப்படித் தமிழ் மொழிப் பாவனை கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது.

பிரிவு 8(2) தமிழ்மொழி சம்பந்தமாக அப்போது சட்டத்தில் காணப்பட்ட இயங்குவிதிகளை யாப்பின் ஏற்பாடுகளாகக் கருதாமல் அதற்குக் கீட்டப்பட்ட விதிகளாகவே அடையாளம் காட்டியது.

எனவே சிங்களம் மட்டுஞ் சட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது (பிரிவு 7). தமிழ் மொழி (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டமும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. (பிரிவு 8). ஆனால் தமிழ் மொழிப் பாவனையை நடைமுறைப்படுத்தும் இயங்கு விதிகள் அரசியல் யாப்பு ஏற்பாடுகளுக்குத் தாழ்ந்ததாக அதாவது கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்ட சட்டமாகவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனினும் புதிய அரசியல் யாப்பு நடைமுறைக்கு வருங்காலத்தில் அவ்வியங்கு விதிகள் தொடர்ந்திருக்குஞ் சட்ட ஏற்பாடுகளின் ஒரு அங்கம் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. அவ்விதிகளுக்கு உயிர் கொடுக்காத வரையில் தமிழ்மொழி (சிறப்பேற்பாடுகள்) சட்டம் சக்தியற்ற சிவன் தான்!

பிரிவு 9 (1) எல்லாச் சட்டமும் சிங்கள மொழியிலேயே யாக்கப்பட வேண்டும் என்றது.

பிரிவு 9 (2) அவ்வாறு யாக்கப்படுஞ் சிங்கள மொழியினால் ஆன சட்டங்களுக்குத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்புக்கள் வைத்திருக்கப்பட வேண்டும் என்றியம்பியது.

பிரிவு 10 (3) சிங்கள மொழியிலான சட்டங்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் அதுவரைகாலம் இருந்து வந்த சட்டங்களுக்கான அந்தஸ்து அளிக்கப்பட்டது.

பிரிவு 11 (1) ன் கீழ் நாடுபூராகவும் நீதிமன்ற மொழியாகச் சிங்களம் ஆக்கப்பட்டது. எனினும் வேண்டுமெனில் தேசிய அரசுப் பேரவை வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் வேற்று மொழிப் பாவிப்பை முதனிலை நீதிமன்றங்களில் சட்டத்தின் மூலம் அங்கீகரிக்கலாம் என்றது. அந்த அங்கீகரிப்பை வெளிப்படுத்துவது போல் பிரிவு 11 (3) வடக்கு கிழக்கு மாகாண நீதிமன்றங்களிலுங் காதிக்கோட்டிலும் மன்றாவணங்கள் தமிழில் சமர்ப்பிக்கப்படலாம் என்றது. அத்துடன் அங்கு சட்ட நடவடிக்கைகளில் தமிழில் பங்கு பற்றலாம் எனவுங் கூறியது. ஆனால் சகல மன்றாவணங்களினதுஞ் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு வழக்கேடுகளில் பதியப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றது.

பிரிவு 11 (4) நீதிமன்றப் பங்குபற்றாளர்களுக்கு அவர் தம் மொழியில் தமிழ் அல்லது சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு வசதிகளை மன்று செய்து கொடுப்பது பற்றிக் குறிப்பிட்டது. வழக்கேடொன்றை அவ்வாறு மொழிபெயர்த்து அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்ட பிரதி வழங்குவது பற்றியும் அப்பிரிவு குறிப்பிட்டது.

சட்டத்தரணிகள், தாமாகத் தெரிபடும் கட்சிக்காரர் ஆகியோர் தமது மொழியில் கருமமாற்றினால் அதற்கான மொழிபெயர்ப்பு வசதிகளை நீதிமன்றம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறியது பிரிவு 11 (5).

கடைசிப் பிரிவு 11 (6) சிங்களம், தமிழ் அல்லாத ஒரு மொழிப் பிரயோகம் (ஆங்கிலம்) பற்றி எடுத்துக் கூறியது.

சுருக்கமாக முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பின் மொழி பற்றிய ஏற்பாடுகளை இதுவரை ஆராய்ந்தோம். ஆனால் 1972ம் ஆண்டின் புதிய குடியரசு யாப்பில் பல்விதப் பேரினவாதத்தன்மைகள் தென்பட்டன எனலாம். அவையாவன

1. அனைத்து அதிகாரங்களும் தேசிய அரசுப் பேரவையிடம் கையளிக்கப்பட்டு அப் பேரவை அதியுயர் நிறுவனமாக்கப்பட்டிருந்தது. சிங்களப் பிரதிநிதிகள் பெருவாரியாக அங்கம் வகித்த அந்தப் பேரவை பேரினவாதத்தின் களஞ்சியமாகச் செயற்பட்டது எனலாம்.
2. தேசிய அரசுப் பேரவையில் 157ல் 19 பேர் மட்டுமே தமிழர்களாக இருந்தபடியால் தமிழர்க்கெதிரான எந்தச் சட்டத்தையும் உருவாக்கும் அல்லது நிறைவேற்றும் அரசு அதிகாரம் கொண்டதாகப் பேரவை செயற்பட்டது.
3. அது காரும் நீதிமன்றங்களுக்கிருந்த சட்டவாக்கப் புனராய்வு அதிகாரம் நீக்கப்பட்டது.
4. கோமறைக் கழகத்திற்கு (Privy Council) மேன்முறையீடு செய்யும் உரித்துப் பறிபோனது.
5. சுதந்திர அரசியல் யாப்பின் பிரிவு 29 நீக்கப்பட்டது.
6. சிங்கள மொழி அரசு கரும மொழியாகவுஞ் சட்டவாக்க மொழியாகவும் அரசியல் யாப்பிலேயே குறிப்பிடப்பட்டு வலுப்படுத்தப்பட்டது. முன்னர் திரு.கோடஸ்வரன் கொண்டு வந்த வழக்கில் “சிங்களம் மட்டுஞ் சட்டம்” அரசியல் யாப்பின் பிரிவு 29(2) க்கு முரணானது என நீதிபதி டி.கிரெட்சர் அவர்கள் தீர்ப்பு வழங்கியிருந்தார். குடியரசு அரசியல்யாப்பின் கீழ் அவ்வாறான தீர்ப்பு எதுவும் கொடுக்கப்படமுடியாதவாறு சட்டமானது யாக்கப்பட்டிருந்தது.
7. நீதித்துறையில் சிங்கள மொழியே கொடிகட்டிப் பறக்கவிடப்பட்டிருந்தது.
8. அரசு சேவை, நீதிச்சேவை தொடர்பான பொறுப்புக்கள் சுதந்திரமான ஆணைக்குழுக்களிடம் இருந்து பறித்தெடுத்து அமைச்சரவையின் அரசியல் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்கப்பட்டன.
9. பௌத்த மதத்திற்கு விசேட அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது.

ஜனநாயக சோஷலிசக் குடியரசின் 1978ம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு

தற்போது நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியல் யாப்பு பற்றி அடுத்து ஆராய்வோம்.

அதன் அத்தியாயம் IV மொழி பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அவ்வத்தியாயத்தின் தற்போதைய ஏற்பாடுகள் 13வது, 16வது அரசியல் யாப்புத் திருத்தச் சட்டங்களினால் திருத்தி அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே திருத்தப்பட்ட சட்டங்களே இங்கு ஆராயப்படுவன. அரசியல் யாப்பின் பிரிவுகளை உறுப்புரை (Article) என்று குறிப்பிடுவதால் அவ்வாறே அச்சொல் இனிப்பாவிக்கப்படும். தற்போதைய மொழி பற்றிய ஏற்பாடுகள் பின்வருமாறு.

18 (1) இலங்கையின் உத்தியோகபூர்வ அரசமொழி சிங்களமாய் இருக்கும்.

18 (2) தமிழ் மொழியும் ஒரு உத்தியோகபூர்வ அரச மொழியாய் இருக்கும்.

18 (3) ஆங்கிலமொழியே இணைப்பு மொழியாய் இருக்கும்.

18 (4) இந்த அத்தியாயத்தின் ஏற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்த பாராளுமன்றம் உரிய சட்டங்களை ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கும்.

19. இலங்கையின் தேசிய மொழிகள் சிங்களமுந் தமிழும் ஆவன.

இந்த இரு உறுப்புரைகளையும் முதலில் ஆராய்வோம். பலர் தமிழ் மொழிக்குச் சம அந்தஸ்து இப்பொழுது வழங்கப்பட்டுவிட்டது என்று மகிழ்வுடன் கூறுகின்றார்கள். ஆனால் இங்கு சில தடங்கல்கள் இருப்பதை அவதானிக்க வேண்டும்.

உறுப்புரை 18 (1) ல் சிங்களம் உத்தியோக பூர்வ அரச மொழி என்று கூறிவிட்டு அடுத்த உப உறுப்புரையில் “தமிழ் மொழியும்” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உறுப்புரை 19ல் இரு மொழிகளுந் தேசிய மொழிகள் எனப்பட்டிருக்கின்றது. உறுப்புரை 19ல் இரு மொழிகளுந் தேசிய மொழிகள் என்று கூறியதைப்போல் ஏன் பிரிவு 18ல் இரு மொழிகளும் இந் நாட்டின் உத்தியோக பூர்வ அரச மொழிகள் என்று கூறப்படவில்லை?

உறுப்புரை 19ல் தமிழையுஞ் சிங்களத்தையுந் தேசிய மொழிகள் என்று அறிவித்தால் என்ன அறிவிக்காது இருந்திருந்தால் என்ன அவையிரண்டும் இந் நாட்டின் தேசிய மொழிகளே. ஆகவே அவற்றை ஒன்றாகக் குறிப்பிட்டதில் எந்த வித நன்மையுந் தமிழ் மொழிக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் உத்தியோகபூர்வ அரச மொழியில் மட்டும் வேறுபாடு காட்டப்பட்டுள்ளது. அதுவும் நடைமுறைப்படுத்த சட்டங்கள் பாராளுமன்றத்தினால் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்று உறுப்புரை 18 (4) கூறுகின்றது. கொண்டு வராவிட்டால்

13 வது திருத்தச் சட்டம் இதுவரை காலமும் அமுல்படுத்தப்படவில்லை. அதனை நாங்கள் அமுல்படுத்துவோம் என்று இன்றைய அரசாங்கம் கூறுவதில் இருந்து உங்களுக்கு உண்மை புரிந்திருக்கும். அதாவது சிங்களம் மட்டுஞ் சட்டமே அமுல்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. தமிழ் உத்தியோகபூர்வ மொழி என்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டும் அதற்கான நடைமுறைப்படுத்துஞ் சட்டங்கள் எதுவும் இதுவரையில் பாராளுமன்றத்தால் வகுக்கப்படவில்லை. இன்று கூட யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிஸ் நிலையங்களில் போதிய தமிழ் மொழி பேசும் அதிகாரிகள் இல்லாததால் சிங்களத்திலேயே முறைப்பாடுகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழர்கள் அதிகமாக இருக்கும் நுவரேலிய மாவட்டத்திலும் அப்படியே.

உறுப்புரை 18 (1) இரு மொழிகளும் உத்தியோக பூர்வ அரச மொழிகள் என்று குறிப்பிட்டிருந்தால் இந்தச் சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்காது. தமிழில் முறைப்பாடுகள் கட்டாயமாகவே ஏற்கப்பட வேண்டிய நிலை வந்திருக்கும். ஆகவே இன்று வரையில் “தமிழ் மொழியும்” என்று கூறியிருப்பதன் அர்த்தம் பெரும்பான்மை சிங்களப் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றம் நடைமுறைப்படுத்த ஆவன செய்தால் அன்றி வெறும் அலங்காரத்துக்காகவே தமிழ் மொழிக்கு உத்தியோகபூர்வ அரச மொழி

அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக நாங்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இன்று மட்டும் சிங்கள மொழியே உத்தியோக பூர்வ அரச மொழியாகக் கணிக்கப்பட்டு, பாவிக்கப்பட்டு வருவது கண்கூடு.

அத்தியாயம் IV ன் மற்றைய ஏற்பாடுகளைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம். உறுப்புரை 20ல் தேசிய மொழிகள் பாவனை பாராளுமன்றம், மாகாணசபை, உள்ளூர் ஆட்சி சபை ஆகியவற்றில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஆனாலும் மேற்கூறிய சகல மட்டத்திலுந் தமிழ்மொழியானது உரியவாறு மொழிபெயர்த்து வெளிப்படுத்தப்பட ஆவன செய்யப்பட்டுள்ளதா என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். நாட்டின் பல உள்ளூர் ஆட்சி மன்றங்களில் இன்று வரை மொழிபெயர்ப்பு வசதிகள் செய்து தரப்படவில்லை.

உறுப்புரை 21 (1) கல்வியறிவு பெறுதலானது எந்த ஒரு தேசிய மொழியிலாவது அமையலாம் என்று கூறுகிறது. அம்மொழிகள் அல்லாத ஒரு மொழி (ஆங்கிலம்) மேற்படிப்புக்குப் பாவிக்கப்பட அதன் புறவுரை வழிவகுக்கின்றது.

உறுப்புரை 21 (2) கல்லூரியில் படித்த தேசிய மொழியிலேயே பல்கலைக்கழகத்திலும் வேறு உயர் கல்வி நிறுவனங்களிலுந் தொடர்ந்து படிக்க வழி வகுக்கின்றது. ஆனால் இவ் உறுப்பரையின் புறவுரையின் படி ஏதாவது ஒரு பல்கலைக்கழக அல்லது உயர் கல்வி நிறுவனத்தில் தமிழ் மொழிப் பாவிப்பு அவற்றின் ஏதாவது ஒரு பிரிவில் இருந்தால் மற்றைய பிரிவுகளில் இரு மொழிகளுக்கும் இடமளிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழியில் ஒரு பாடம் படிப்பிக்கப்பட்டால் அதே பாடத்திற்குப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் மொழியில் கற்க ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் எதுவும் இல்லை.

உறுப்புரை 22 (1) ன் கீழ் அரச நிர்வாக மொழிகளாக நாடு பூராகவும் இரு மொழிகளும் இருப்பினும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் தவிர்ந்த மற்றைய மாகாணங்களில் சிங்கள மொழியே நிர்வாக மொழியாகவும் பதிவேட்டு மொழியாகவும் அமையும். வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ்மொழி பாவிக்கப்படலாம்.

ஆனாலும் அந்த மாகாணங்களில் ஏதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினுள் வசிக்கும் ஒரு மொழி பேசுவோர் மத்தியில் மற்றைய மொழி பேசுவோரின் விகிதத் தொகை கணிசமாக இருந்தால் அதை மனதில் எடுத்து அப்பிரிவில் இரு மொழிகளிலோ அல்லது அது தவிர்ந்த இன்னொரு மொழியிலோ (ஆங்கிலம்) நிர்வாகம் நடாத்தப்படலாம் என்று ஜனாதிபதி நிர்ணயிக்க வழி செய்து தரப்பட்டுள்ளது.

உறுப்புரை 22 (2) ன் கீழ் நிர்வாக மொழியாகச் சிங்களம் பாவிக்கப்படும் இடங்களில் அரச அலுவலர் அல்லாத ஒருவர் தமிழிலோ ஆங்கிலத்திலோ அரச நிறுவனங்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அம் மொழிகளில் பதில் பெற, அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்ட பதிவேட்டுப் பிரதிகளைத் தமிழிலோ ஆங்கிலத்திலோ பெற அல்லது அவருக்கு வழங்கப்படும் உத்தியோகபூர்வப் பத்திரங்களை அவ்விரு மொழிகளிலும் பெற அல்லது அம் மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்புக்களைப் பெற இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதேபோன்று நிர்வாக மொழியாகத் தமிழ் மொழி பாவிக்கப்படும் இடங்களில் சிங்களத்திலோ ஆங்கிலத்திலோ மேற்கண்டவாறு கருமமாற்ற அல்லது ஆவணங்கள் பெற உறுப்புரை 22(3) வழியமைத்துள்ளது.

உறுப்புரை 22 (4) ன் கீழ் மாகாண சபை அலுவலர்கள் அந்தந்த மாகாண சபைகளின் நிர்வாக மொழியினூடு கருமம் ஆற்ற சட்டம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் வெவ்வேறு மாகாணசபைகள் தமக்குள் இருவேறு மொழிகளை நிர்வாக மொழியாகப் பாவிக்கும் பட்சத்தில் தம்மிடையிலான பரிமாற்றங்களை ஆங்கிலத்தில் ஆற்ற இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

உறுப்புரை 22 (5) ன் கீழ் பொதுச்சேவை, உள்ளூர் ஆட்சிச்சேவை அல்லது ஏதேனும் பொது

நிறுவனமொன்றில் சேர விரும்புவோர் ஏதேனும் அவருக்குப் பிடித்தமான ஒரு மொழியில் பரீட்சிக்கப்படலாம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் தேவைக்கேற்றவாறு தமிழ் அல்லது சிங்களத்தில் அவர் சேவையில் சேர்ந்த பின் நியாயமான கால எல்லைக்குள் தேர்ச்சி பெற வேண்டியிருக்கும் எனப்பட்டுள்ளது.

அவ்வுறுப்புரையின் புறவுரையின் கீழ் பதவியின் தேவைக்கேற்றவாறு உரிய அளவுக்குத் தமிழ் அல்லது சிங்களத் தேர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தப்படலாம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

உறுப்புரை 23 சட்டவாக்க மொழிபற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

உப உறுப்புரை 23 (1) இன் கீழ் எல்லாச் சட்டங்களும் உப சட்டங்களும் இரு மொழிகளிலும் யாக்கப்பட்டு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் வைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

ஆனாலும் பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றும் போது உள்ளடக்கங்களில் ஏதேனும் மயக்கம் காணப்பெறின் எந்த மொழிக்குரிய பிரதி அத்தருணத்தில் முன்னுரிமை பெறும் என்பதைப் பாராளுமன்றம் தேர்ந்தெடுக்கும். ஆனாலும் மாகாணசபை, உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் போன்றவற்றின் சட்டங்கள் எந்த மொழியில் இயற்றப்பட்டதோ அந்த மொழிக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படும் என்று உறுப்புரை 23 (1) இன் இரண்டாம் புறவுரை கூறுகின்றது.

உறுப்புரை 23 (2) ஆனது சகல பாராளுமன்ற கட்டளைகள், விதிகள் போன்றவை இருமொழிகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அரசு வர்த்தமானிகளும் இரு மொழிகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுடன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் இடம்பெற வேண்டும் என்கிறது. இவ்வேற்பாடு மாகாணசபைகளுக்குப் பொருந்தமாட்டா.

உறுப்புரை 23 (3) மாகாண சபைகளைப் பொறுத்தவரையில் அந்தந்த மாகாண நிர்வாக மொழிகளிலேயே அவற்றால் இயற்றப்படும் கட்டளைகள், விதிகள் ஆகியன பிரசுரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் எனினும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் அவற்றுடன் பிரசுரிக்கப்பட வேண்டும் என்றுங் கூறுகின்றது.

உறுப்புரை 23 (4) ஆனது 1978ம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு வர முன் இருந்த சட்டங்கள் யாவற்றையும் இரு தேசிய மொழிகளிலும் வர்த்தமானிகளில் பிரசுரிக்கக் கட்டாயப்படுத்தியுள்ளது.

அடுத்து நீதிமன்றங்களில் மொழிப்பாவனை பற்றி உறுப்புரை 24 எடுத்தியம்பியுள்ளது.

உறுப்புரை 24 (1) ன் கீழ் முழு இலங்கையிலுஞ் சிங்களமுந் தமிழும் நீதிமன்ற மொழிகளாக ஏற்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் மொழி நிர்வாக மொழியாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ள இடங்களைத்தவிர முழு இலங்கையிலும் சிங்கள மொழி நீதிமன்ற மொழியாகப் பாவிக்கப்படவேண்டும். பதிவேடுகள் நீதிமன்ற மொழியில் அமைய வேண்டும். மேன்முறையீடு செய்யுமிடத்து மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற மொழியிலும் பதிவேடுகள் தயாரிக்கப்பட வேண்டும்.

அமைச்சர் வேண்டுமெனில் வேற்று மொழியில் (ஆங்கிலம்?) எந்த ஒரு நீதிமன்றத்தின் பதிவேடுகளேனும் அமைய வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கலாம்.

சட்டத்தரணிகள், கட்சிக்காரர்கள் ஆகியோர் தமிழிலோ சிங்களத்திலோ மன்றாவணங்களைச் சமர்ப்பித்து வழக்கு விளக்கத்திலும் ஏதேனும் ஒரு மொழியில் கலந்து கொள்ளலாம் என்று உறுப்புரை 24(2) கூறுகின்றது.

மன்றில் தெரிபடும் நபர்கள் நீதிமன்ற மொழியில் பாண்டித்தியம் பெறாதவர்களாய் இருப்பின் அவர்கள் சார்பில் மொழிபெயர்ப்பு வசதிகள் செய்து கொடுக்க உறுப்புரை 24 (3) னால் அரசாங்கம் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

உறுப்புரை 24 (4) ஆங்கிலப் பாவனையை வேண்டுமெனில் நீதிக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் மற்றைய அமைச்சர்களின் அனுசரணையுடன் ஏதேனும் ஒரு மன்றில் பாவிக்கப் பணிப்புரை வழங்கலாம் என்று கூறுகிறது. அப்பணிப்புரையை நீதிமன்றங்கள் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்று இவ்வறுப்புரை கட்டாயப்படுத்துகின்றது.

உறுப்புரை 25 இந் நாட்டு மொழிகளைப் பாவிக்க அரசாங்கம் சகல வசதிகளையுஞ் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. கடைசி உறுப்புரை 25A ன் கீழ் மொழி பற்றிய எந்தச் சட்டமும் அத்தியாயம் IV ன் ஏற்பாடுகளுக்கு அமைவாக இருக்காவிடில் இந்த அத்தியாயத்தின் படியே நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்கிறது.

இதுவரை, கடந்த 60 வருடங்களில் அரசியல் யாப்புகளில் தமிழ்மொழி பற்றி அல்லது தமிழ்பேசும் மக்களின் மொழியுரிமைகள் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தவற்றை ஆராய்ந்தோம். எனினுந் தற்போதைய அரசியல் யாப்பு பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் இத்தருணத்தில் அவசியமாகின்றது. நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி ஆட்சி முறைக்கான அத்திவாரத்தை தற்போதைய அரசியல் யாப்பு நிலை நாட்டியுள்ளது. அவ்வாட்சி முறைப்படி மத்திய அரசாங்கத்தில், அதுவும் ஜனாதிபதியின் பதவியில் சகல அதிகாரங்களும் குவிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு ஆதிமூலமாக அமைந்த மொழி, மதம், கல்வி, குடியேற்றங்கள் போன்ற அனைத்து விடயங்களும் ஜனாதிபதியின் அதிகார வரம்பினுள்ளே கையடக்கப்பட்டு நிற்கின்றன. அது மட்டுமல்ல. சில முக்கிய விடயங்கள் சம்பந்தமாக அரசியல் அமைப்பில் திருத்தங்கள் கொண்டுவர வேண்டுமானால் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைப் பலத்துடன் தீர்மானமொன்று நிறைவேற்றப்படுவதோடு மக்கள் வாக்கெடுப்பு (Referendum) மூலம் மக்களின் சம்மதமும் பெறப்பட வேண்டும். ஆகவே இலங்கையை ஒற்றையாட்சித் தன்மையில் இருந்து மாற்றுவதாயின் அல்லது குடியரசின் தேசியக் கொடி, தேசிய கீதம், தேசிய தினம் ஆகியவற்றை மாற்றுவதாயின் அல்லது பௌத்த சமயத்திற்கு வழங்கப்பட்ட முதன்மை ஸ்தானத்தை மாற்றுவதாயின் அத்துடன் இலங்கைக் குடியரசின் இறைமை சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளை மாற்றுவதாயின் மேற்படி மூன்றில் இரண்டு பாராளுமன்ற பெரும்பான்மைப் பலமும், மக்கள் தீர்ப்பு வெற்றியும் பெறப்பட வேண்டும்.

முடிவுரை

இலங்கையில் இதுகாறும் வழக்கில் இருந்து வந்திருக்குஞ் சட்டங்களால் தமிழ் மொழி எந்தளவுக்கு அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதே இந்தக் கட்டுரை ஆராய்வின் நோக்கமாகும். 1956ம் ஆண்டில் “சிங்களம் மட்டுஞ் சட்டம்” கொண்டு வரப்பட்டது. அதன்படி உத்தியோகபூர்வ மொழியாகச் சிங்கள மொழியே பாவிக்கப்பட வேண்டும் எனப்பட்டது. மற்றைய மொழிகள் ஏதேனும் அப்போது பாவிக்கப்பட்டு வந்திருக்குமாயின் கூடிய விரைவில் சிங்களம் அவற்றின் இடத்தை எட்டிப் பிடிக்க வேண்டும் என்று சட்டம் கூறியது.

கோடெஸ்வரன் வழக்கு (70 புதிய சட்ட அறிக்கை பக்கம் 121 (1967); 72 புதிய சட்ட அறிக்கை பக்கம் 337 (ப்ரிவி கவுன்சில் -1969) பார்க்க) மாவட்ட நீதிமன்றில் பதியப்பட்டபோது “சிங்களம் மட்டுஞ் சட்டம்” அப்போதைய அரசியல் யாப்பின் பிரிவு 29(2) ன் ஏற்பாடுகளுக்கு முரணானதாக அமைந்துள்ளது என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. தமிழ் மொழிக்கு அங்கீகாரம் அளிக்காததற்குக் காரணம் அப்போது அவர்களின் மக்கட் தொகை விகிதாசாரத்திலும் பார்க்கக் கூடிய தமிழர்கள் அரசாங்க அலுவலர்களாகக் கடமையாற்றியமையே. “சிங்களம் மட்டுஞ் சட்டம்” கொண்டு வந்த பின் பொது எழுதுவினைஞர் சேவையில் 1949ல் இருந்த நூற்றுக்கு நூற்பது தசம் ஏழு (40.7%) என்றிருந்த தமிழர் தொகை 1981 ம் ஆண்டில் ஐந்து தசம் நான்காகக் (5.4%) குறைந்தது.

தமிழ் மக்களின் கிளர்ச்சிகளின் காரணமாகவும் இந்திய அரசாங்கத்தின் தலையீட்டினாலும் படிப்படியாகத் தமிழ் மொழி அரசியல் யாப்பில் கூடிய அங்கீகாரத்தைத் தற்பொழுது பெற்றுள்ளது. இப்பொழுது “தமிழும்” ஒரு உத்தியோகபூர்வ அரச மொழி என்றும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாக மொழியென்றும் அரசியல் யாப்பில் அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் அரசியல் யாப்பில் காணும் உரித்துக்களை நடைமுறைப்படுத்துவதில் அரசாங்கங்கள் அக்கறை காட்டுவதாகத்

தெரியவில்லை. அவ்வாறு தமிழுக்கான அந்தஸ்தை அம்மொழிக்கு நடைமுறையில் அளிப்பதென்றால் தமிழ்பேசும் அலுவலர்கள் அவசியம். மேலும் தமிழ் மொழி தட்டச்சு யந்திரங்கள் அவசியம். இப்பொழுது அரசு சேவையில் தமிழ் பேசும் அலுவலர்கள் தமது சனத்தொகை விகிதாசாரத்திலும் பார்க்கக் குறையவே காணப்படுகின்றார்கள். தமிழ் மொழிக்கு அரசியல் யாப்பில் கண்டவாறு அங்கீகாரம் அளித்துத் தமிழ்மொழிப் பாவனையை அரசியல் யாப்பின் எதிர்பார்ப்புக்கேற்றவாறு நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய அலுவலர் தொகைகூட மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

2000மாம் ஆண்டில் பொலிஸ் சேவையில் 2 சதவிகிதமே தமிழ்பேசும் மக்களாக இருந்தனர். இலங்கை நிர்வாக சேவைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட 140 புதிய அலுவலர்களில் ஒரு தமிழரும் இரண்டு முஸ்லீம்களுமே இடம் பெற்றார்கள் என்று ஜெகான் பெரேரா அவர்கள் 2000ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 16ந் திகதி ஐலண்ட் பத்திரிகைக்கு எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் விபரங்கள் வெளியிட்டுள்ளார்.

தற்பொழுது அரசாங்கம் அரசியல் யாப்பின் 13வது திருத்தத்தைக் “கடுமையாக” நடைமுறைப் படுத்தப் போவதாக அறிவித்திருக்கின்றது. வடகிழக்கு மாகாணங்களை ஒன்றிணைத்தே 13வது திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. இப்பொழுது அந்த இணைப்பு இரத்துச் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் நடைமுறையில் தமிழ் மொழிப்பாவனையை நாடு பூராகவுமுள்ள தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் நலன் கருதி விரிவாக்கலாம். அரசு சேவைகளில் தமிழ் மொழிப் பாவிப்பினைக் கண்காணிக்கவே உத்தியோக பூர்வ மொழிகள் ஆணைக்குழு (1991ம் ஆண்டின் 18வது சட்டம்) ஜனாதிபதி பிரேமதாச காலத்தில் 1991ல் நியமிக்கப்பட்டது. சட்டத்திற்குப் புறம்பாக அலுவலர்கள் திணைக்களங்களில் நடந்து தமிழ் மொழிப் பாவிப்பை உதாசீனம் செய்தார்களானால் அவர்கள் சம்பந்தமான முறைப்பாடுகளை விசாரிக்கும் உரித்து இந்த ஆணைக்குழுவிடம் கையளிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட நடவடிக்கைகளைக் கண்டிக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும் ஆணைக்குழுவிற்கு ஆற்றல் இருந்தது. ஆனாலும் அந்த ஆணைக்குழு உரியவாறு இது சம்பந்தமாக நடந்து கொள்ளவில்லை. தற்பொழுது அந்த ஆணைக்குழு எந்த அளவுக்குச் செயற்படுகின்றது என்பதை நான் அறியேன். அத்துடன் எந்தளவுக்கு சிங்கள அலுவலர்கள் மனம் மாறித் தமிழ் மொழிப் பாவிப்புக்கு இடைஞ்சலாக இல்லாது இயன்ற வரை அதன் பாவனைக்கு அனுசரணையாக விளங்குவார்கள் என்பதுந் தெரியாத விடயம்.

இன்று சட்டத்தில் தமிழ்மொழிக்கு இருக்கும் உரித்து கணிசமானதெனினும் ஏட்டுச் சுரைக்காய் போல் அவ்வுரித்துக்கள் அரசியல் யாப்பின் உள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கின்றன. நடைமுறைப்படுத்தப் போவதாக அரசாங்கம் பயம் காட்டியுள்ளது. பயம் எமக்கல்ல. சிலசுத்த சிங்கள அரசியல் கட்சிகளுக்கே! நடக்கப் போகின்றவற்றை நாமிருந்து பார்ப்போம்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில்
புதிய உசாத்துணை நூலகப்பிரிவின் திறப்பு விழா
09-03-2008ம் திகதி நடைபெற்ற சமயம் வாசிக்கப்பட்ட எழுத்துரை

தமிழ் எங்கள் உயிர் என்ப தாலே - வெல்லுந்
தரமுண்டு தமிழருக் கிப்புவி மேலே

- பாரதிதாசன்-

THE RELEVANCE OF THE JUDICIARY IN A CONFLICTED SRI LANKA

**The Honorable Shiranee Tilakawardane
Justice of the Supreme Court of Sri Lanka**

*The joys of unity abound
When love accepts diversity
And prejudice cannot be found*

-sper-

The war in the North continues to rage on between the Liberation Tigers of Tamil Eelam and the Government of Sri Lanka. By some estimates, more than 70,000 lives have been lost as a result of relatively continuous fighting spanning over twenty years,¹ a full one-third of the duration of Sri Lanka's post-colonial independence. With this in tow, the Government has had the incredibly difficult task of seeking to achieve (i) effective protection of its citizens and an end to the conflict, and (ii) in spite of the growing pains inherent to such a daunting effort, preserving and strengthening public faith in the effectiveness and legitimacy of Government. This road to peace and prosperity has not been easy or steady, however, and, as an example, allegations of human rights violations at the hands of both players voiced by domestic and international monitors have reached unprecedented heights.² In times such as these, I believe that it is incumbent upon the Judiciary, a branch of government often overlooked when aiming to quell what is seen to be a solely political issue, to prove its relevance by ensuring that the fundamental rights of the Constitution are "respected, secured and advanced."³ However, before we can understand just how the judiciary can aim to fulfill this role, we must take a look more closely at the context in which the judiciary has had to operate.

The nature of Sri Lankan society is that of a pluralistic one, an existence that carries great implication for the way the branches of Sri Lankan government are, in theory, expected to function. As a result of the tumultuous history of colonization and immigration that was historically involved in the evolving of this island, there are several ethnic groups of varying combination and permutation of religion and race who call Sri Lanka their home and sincerely believe that this and this alone is their mother country.⁴ Given this multi-ethnic, multi-cultural and multi-religious population, Sri Lanka's Government has been uniquely tasked with performing a two-tiered balancing act, attempting to balance the often competing interests among these multiple groups and the communities they form within the state, and at the same time balancing the efforts at much placation with efforts to maintain a unified Sri Lanka. For such governance to succeed, it is clear that the Government has to effectively internalize the identity and ethos of these groups, only after which a true understanding of how best to harmonize their desires, fear and personalities can be fully understood and implemented. While several trees' worth of paper have been committed to detailing the arguments back and forth with respect to the historical and present success, or lack thereof, of the Government in meeting this responsibility,⁵ what is inarguable is that the now decades-long conflict continues unabated and innocent civilians continue to suffer the risk of a brutal and purposeless death, constant mental anguish, and the economic burdens of a perpetual war which ultimately affect the daily lives of each and every citizen.

It is in this context that the judiciary has been left to operate, and yet it is the Judiciary who may be rightfully seen as the institution which stands the greatest chance of, if not drastically altering the course of the war, at least providing the citizenry with an opportunity for justice at the individual level and, in so doing, even inspire confidence to effect change at the societal level.

The judiciary after all, is unique among the government institutions in its function, constitution and operation, making it particularly well equipped to address a situation of conflict such as the present one. The judiciary, at its essence, is a locus of deliberation and thought; its prime function is to settle disputes, and to do so with the strength of decades of prior deliberation at hand in the form of judgment and dictum, each providing insight into similar factual situations of times past, and their treatment by intelligent men – and more recently, intelligent women – who have been particularly trained to deal with, and make sense of, the complexity and detail that so often blurs right and wrong. It is the Judiciary who has as its lode stars the guiding values of equality, exclusivity and representation in resolving disputes. Its sea of decisions is charted by a firm dedication to upholding the dignity and respect of the individual irrespective of their social stratifications, holding all equal before the law. Equality, after all, is the cornerstone of the Charter of Human Rights that guides the courts in meting out justice when the citizenry invoke them to register their pain or grievance.

These men and women who rule the bench are those who've been appointed to a position for near-lifetime tenure, removable only by a complex impeachment process and only for good reason. The importance of this independence cannot be overstated as it is only when the roles of lawmaker and judge are played by different state actors, does the danger of government arbitrariness greatly diminish. When the power to make laws is separated from the power to interpret and apply them, the very foundation of the rule of law is strengthened as judges are free to dispense justice without fear of reprisal.⁶

In addition to the operational and constitutional characteristics of the judiciary that make for good settlement possibilities, the judiciary's existence as a promoter of equality makes it all the more useful in attempting to affect badly-needed change. Equality is, after all, the common theme running through notions of justice in every part of the world.⁷ All fundamental rights, if they are to be afforded the people, have to be interpreted through a lens of equality and fairness, two traits that the judiciary must continue to inculcate and preserve. As an example, the ability to judicially review legislative and executive action, perhaps the single most important power afforded the courts, provides the judiciary with an opportunity to review pending legislation for constitutional conformity before recommendation to the President of its passage into law⁸ and put an end to executive action it deems to be unconstitutional.⁹ From an international standpoint, the Sri Lankan judiciary is uniquely situated as the protector of the country's constitution, responsible for advancing domestically, the transformative impact of international instruments and legal declarations.¹⁰

Given the power and independence that the Judiciary is charged with, there is no time better than now that the judiciary move forward as the bastion of fairness and equality it is supposed to be. It must dispense justice even when doing so may not yield short term gratitude or results. It must not be afraid to charter new territory, if such action is needed to redress a wrong or if such action serves to prevent future injustices. Through such behavior, the disenfranchised and marginalized, which may have already lost faith in the executive and legislative bodies of our government, will, I believe, become inspired to once again believe that there is an avenue of protection and redress for them. The point of this article, then, and indeed the point of the author's more than 30 years of work with the law is simply this: we, as a people must aspire to be a society in which no one is left behind, in which equality is not only an ideal but a constitutional norm, in which we extend a hand to those disadvantaged and discriminated against, in which we build bridges rather than erect walls in the pursuit of justice for all in a multicultural society. The Honorable B.N. Kirpal, Chief Justice of the Supreme Court of India, has poetically echoed this sentiment:

The one billion population of India consists of six main ethnic groups and fifty-two major tribes, six major religions and 6,400 casts. The essence of secularism in India can best be depicted if a relief map of India is made in mosaic, where the aforesaid one billion people are the small pieces of marble that go into the making of a map. Each person, whatever his/her caste, religions has his/her individual identity, which has to be preserved, so that when priced together it goes to form a depiction with the different geographical features of India. These small pieces of marble in the form of human beings, which may individually be dissimilar to each other, when placed to together in a systematic manner, produce the beautiful map of mother India. Each piece, like a citizen of India, plays an important part in making of the whole. The variation of the colors as well as different shades of the same color in a map is the result of these small pieces of different shades and colors of marble, but when one small price of marble is removed, the whole map of mother India would be scarred, and the beauty would be lost.

So too, does such wisdom apply to Sri Lanka, a country whose very existence is that of a collage of ideas, sensibilities, cultures, and traditions that are as diverse and far-ranging as the peoples from whom make they originate. We must once and for all embrace this *inescapable* fact – indeed our very survival as a country depends on it – and only then can Sri Lanka step forward and claim its rightful position upon the world stage as a country who offers its people – ALL its people – the dignity, respect, protection, encouragement and freedom they deserve to grow and prosper in harmonious co-existence

(Footnotes)

¹ See V.R. Raghvan, Federalism and Conflict Resolution in Sri Lanka(2008)

² A quick perusal of the major news agencies will, on any given day, result in at least one or two articles bring attention to this issue. See <http://in.reuters.com/article/southAsiaNews> as one of many examples.

³ See The Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, Chapter I, Section 4(d)

⁴ The two main characteristics that mark a person's ethnic heritage in Sri Lanka are language and religion, which intersect to create what are commonly regarded as the four major ethnic groups here – the Sinhalese, the Tamils (Sri Lankan and Indian), the Sri Lankan Moors, and the Burghers. The Sinhalese constitute approximately 74% of the population while the Tamils constitute approximate 9%. See CIA World Fact Book(2008).

⁵ As an example, one scholar describes the various points in the political landscape where it is alleged Sinhalese-bias in post-independence government action gave rise to a Tamil perception of marginalization: "The problem areas relate to the use of Sinhala as the official language in the transaction of public business without due recognition of the rights of the Tamil-speaking people, employment opportunities in the State services and the public sector, opportunities for admission to the institutions of higher education, Government-sponsored colonization in the Northern and Eastern Provinces which seeks to alter the demographic character of the areas which are no predominantly inhabited by Tamils, the lack of an adequate programme of economic development for areas inhabited by Sri Lankan Tamils, and the demand for greater autonomy in administration at the regional level in the predominantly Tamil areas." See H.L. De Silva, Pluralism and the Judiciary in Sri Lanka, The Role of the Judiciary in Plural Societies(1989)

⁶ See Chapter XIV, Section 122 and 124, Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, as amended, for the provisions dealing with the appointment and removal of higher and lower-level judges. See also, O'Connor, Sandra Day, The Importance of Judicial Independence(2003).

⁷ Equality under the law, at least as a stated goal of a state's judiciary, is nearly ubiquitous among the world's nations. There have been notable exceptions, however. The reader is urged to research South Africa's now-dismantled Apartheid system for a startling example of institutionalized subjugation and discrimination of various racial groups within South Africa out of a belief of the superiority of white people – a racial minority there – over the nation's various other racial groups.

⁸ A recent example of the judiciary's exercise of this power is the special determination recently made by the Supreme Court regarding the anticipated *Victim and Witness Protection Bill* that such bill is, subject to proffered changes, in conformity with the pith and substance of the Constitution.

⁹ An example of the courts use of judicial review to root out discriminatory and damaging executive is the Supreme Court's 2007 issuance, in response to a state-initiated eviction of significant numbers of Tamils from Colombo lodgings, of a stay order on the ground that such eviction was an unconstitutional violation of their fundamental rights. See SCFR 177/2007, SCFR 196/2007, and SCFR 217/2007

¹⁰ To this end, the court has had some recent successes. The aforementioned bill in footnote 8, *supra*, is one such

example, as the drafting of the aforementioned bill was informed by international precedent to bring Sri Lanka into conformity with international standards, practices and enforcement of such rights.

தமிழ் என்று தோள் தட்டி ஆடு! - நல்ல
தமிழ் வெல்க வெல்க என்றே தினம் பாடு!

- பாரதிதாசன்-

ARBITRATION LAW & PROCEDURE IN SRI LANKA, INDIA AND UNCITRAL NATIONS

Hon. Justice Saleem Marsoof, P.C.
Judge of the Supreme Court

Introduction

Businessmen and enterprises involved in international trade transactions with foreigners and companies incorporated in other countries, do everything possible to avoid any dispute arising. However, the unexpected sometimes happen, and parties to international trade transactions often get dragged into a dispute of an international nature. When this happens, there can be several problems that may arise, from differences such as language, legal system and difficulties enforcing judgments of courts of one country in another country. Some of these problems can be effectively overcome only through international commercial arbitration.

Although we are very familiar with our laws and judicial institutions, to a foreigner our legal system and court structure might appear complex and complicated. Similarly, despite the fact that our Constitution contains elaborate provisions for ensuring the independence of the Judiciary¹ and treating all persons, including foreigners, as equal before the law² a foreigner or foreign company might not have the same confidence in our justice system. We too may feel the same way if we have to go to another country and invoke the jurisdiction of a foreign court to resolve a dispute. Worst still, even if we win a case abroad, we could still have trouble having the judgment of that court enforced in our own country. For example the Reciprocal Enforcement of Judgments Ordinance of 1921³ is very limited in its application and is confined to the enforcement of judgments of the Superior Courts of the United Kingdom, and only on the basis of reciprocity, to the enforcement of judgments of "Her Majesty's Realms and Territories."⁴

International Commercial Arbitration provides the solution to these and other problems that could arise in the context of an international commercial dispute. The UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration⁵ has helped tremendously to provide uniformity in the applicable laws and procedure. Countries which have adopted the Model Law and fashioned their national laws accordingly are for convenience described as 'UNCITRAL Nations'. These countries include Australia, Bahrain, Bermuda, Bulgaria, Canada (both federal and provincial), Cyprus, Egypt, Finland, Guatemala, Hong Kong, Hungary, India, Kenya, Malta, Mexico, Nigeria, Peru, Russian Federation, Scotland, Singapore, Tunisia, Ukraine and certain States of the United States such as California, Connecticut, Oregon and Texas.

The objective of this article is to provide an comparative outline of the law and procedure relating to International Commercial Arbitration that prevails in Sri Lanka, India and other UNCITRAL Nations, so that it will facilitate international trade as well as the resolution of disputes through international commercial arbitration.

What is International Commercial Arbitration?

At outset, it is necessary to understand what is meant by "International Commercial Arbitration". An arbitration may be regarded as international, if its subject matter, its procedure or its organization is international in character, or if the parties involved are connected with different jurisdictions. Additionally, the arbitration must involve a dispute which is "commercial" in nature. There can be some disagreements as to whether

a dispute is “commercial” in nature. The UNCITRAL Model Law gives a broad interpretation to this term so that it covers “all relationships of a commercial nature”, which includes, but is not confined to, the supply or exchange of goods or services, distribution agreements, agencies, factoring, leasing, construction of works, consulting, engineering, licensing, investment, financing, banking, insurance, exploitation agreement (concession), joint venture and other forms of industrial or business corporation, carriage of goods or passengers by air, sea, rail or road.

Arbitration is perhaps the oldest form of dispute resolution, and it probably pre-dated litigation.⁶ It has been used by ancient civilizations from time immemorial to resolve disputes and to preserve the peace. Evidence of its use as an institutionalised form of social control and dispute resolution can be found as early as about 3,000 B.C. in Egypt, Babel and Assyria.⁷ It was popular in ancient Greece and Rome, where an institutionalized system of combined mediation and arbitration appears to have been the preferred means of resolving civil disputes.⁸ The Holy Quran⁹ recommended arbitration for the resolution of a dispute between husband and wife through “an arbiter from the side of the family of man and an arbiter from the side of the family of woman.”

In Sri Lanka, which has a rich tradition of alternate dispute resolution going back to two thousand five hundred years,¹⁰ a network of mediation boards provide a system of pre-litigation compulsory mediation.¹¹ The Civil Procedure Code, which was enacted in 1889, conferred power to the courts, on the application of the parties to an action, to refer any dispute for arbitration¹² and also provided the mechanism for enforcing the awards of the arbitrators where the parties had referred a dispute for resolution through arbitration without the intervention of a court.¹³ The aforesaid mechanism has now been replaced by the Arbitration Act of 1995,¹⁴ which in fact repealed Sections 696 to 698 of the Civil Procedure Code and the Arbitration Ordinance. An elaborate system also exists in Sri Lanka for the settlement of industrial disputes through conciliation or arbitration.¹⁵ In the co-operative sector, arbitration is the primary mode of settlement of disputes.¹⁶

While therefore arbitration is not new as a system of dispute resolution, it must be stressed that it earned its modern impetus thanks to the great technological advances of the twentieth century. In fact, the internet has surpassed the radio, the telex, the telephone, the television and the telefax in propelling the phenomenon of globalisation and facilitating easy movement of goods, services and funds. This in turn has generated an unprecedented surge in international commercial activity, which needless to say, has also given rise to a large volume of disputes which by their very nature demand speedy resolution. The concept of ‘party autonomy’ associated with arbitration not only allows the parties to select their arbitrators,¹⁷ the seat of arbitration¹⁸ and the rules of procedure to be followed by the arbitrators,¹⁹ but even permits them to choose the “rules of law” to be applied in determining the substantive dispute before them.

The hallmark of international commercial arbitration has been its ability to overcome laws delays through procedures that the parties themselves can lay down, while reducing the cost of international litigation. It has been able to overcome serious conflicts of law issues that necessarily arise from the interaction of people and companies belonging to various legal systems in the arena of commerce,²⁰ and complex jurisdictional problems that emanate from cyberspace in which commercial transactions are increasingly contracted.²¹ In fact, it is these features that have compelled the business community to look to international commercial arbitration as the only viable means of dispute resolution.

It is therefore important for modern businessmen as well as lawyers to know something about the Arbitration Law and Procedure in Sri Lanka, India and the vast majority of countries that have adopted the this need.

Sri Lanka has a comprehensive, contemporary and progressive legal framework to support domestic and international arbitrations. Sri Lankan arbitration laws, services, facilities and institutions are on par with many countries known for maximum judicial support for arbitration and minimal intervention.

(b) Arbitration Law and Procedure applicable to Domestic and International Commercial Arbitration

The Sri Lankan Arbitration Act applies uniformly to the conduct of domestic arbitration proceedings as well as to international commercial arbitration with a foreign element where at least one of the parties is a citizen of another country, a company incorporated abroad or a foreign government. Concepts such as party autonomy, minimal judicial intervention, independence and impartiality of the tribunal, and effective enforcement of awards are respected by the provisions of the Sri Lankan Act, which recognizes that domestic arbitration proceedings are “consensual in nature and private in character.”²² The salient features of the Act may be summarized as follows:-

- (a) The preamble to the Arbitration Act specifically states that it is “an Act to provide for the conduct of arbitration proceedings; to give effect to the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards; to repeal the Arbitration Ordinance (Cap 93) and certain Sections of the Civil Procedure Code (Cap 101); and to provide for matters connected therewith and incidental thereto.”
- (b) The Act regulates the conduct of all arbitration proceedings conducted in Sri Lanka and also provides for the recognition and enforcement of domestic as well as foreign arbitral awards.
- (c) The High Court holden in the judicial zone of Colombo, or the High Court holden in such other zones as may be designated by the Minister in charge of the subject of Justice with the concurrence of the Chief Justice by order published in the Gazette, has jurisdiction in respect of matters regulated by the Act inclusive of recognition and enforcement of domestic and foreign arbitral awards.²³
- (g) The courts respect the agreement of parties to arbitrate except when this is contrary to public policy or the dispute is not capable of being determined by arbitration,²⁴ and will not exercise jurisdiction to hear and determine such matter if a party objects to the court exercising jurisdiction in respect of such matter.²⁵ There is no express provision in the Sri Lanka Arbitration Act conferring power to a court to stay any legal proceedings commenced by a party to an arbitration agreement pending the arbitration proceedings.
- (h) The parties are free to agree on the place of arbitration, failing which the arbitral tribunal, having regard to the circumstances of the case, including the convenience of the parties, shall determine it.²⁶
- (i) The parties are free to choose the language for the conduct of proceedings, and in the absence of agreement of parties, the tribunal is free to choose any language it deems appropriate.
- (j) The Sri Lankan Arbitration Act preserves the doctrines of severability of the arbitration agreement and *kompetenz-kompetenz*, so that the tribunal can rule on its own jurisdiction.²⁷
- (k) Subject to the provisions of the Act, the parties are free to agree on the procedure to be followed by the arbitral tribunal in conducting the proceedings. The parties may, of course, agree to confer to the tribunal the power to decide on the procedure, and such power shall include the power to determine the admissibility, relevance and the weight of any evidence.²⁸ Unless otherwise agreed upon by the parties, evidence before the arbitral tribunal may be given orally in writing or by affidavit and the tribunal will not be bound by the provisions of the Evidence Ordinance.²⁹
- (l) The arbitral tribunal is bound to decide the dispute referred to it in accordance with the *rules of law* as are chosen by the parties as applicable to the substance of the dispute.³⁰ The parties may select a

national law of their choice or even *lex mercatoria* or *shari'at* principles as the applicable rules of law. The Act expressly provides that the tribunal should decide according to considerations of general justice and fairness or trade usages only if the parties have expressly authorized it to do so.³¹

- (m) If the parties do not choose the applicable substantive law, the Act authorizes the tribunal to apply the law determined by the conflict of law rules which it considers applicable.³² In this context it must be noted that the Act expressly discards *renvoi*, unless the parties agree to the contrary.
- (n) If all the parties agree, the tribunal may use mediation, conciliation or any other procedure at any time during the arbitral proceedings to encourage settlement. Any such settlement may be recorded as an award on agreed terms.³³
- (o) The Act makes provision for the arbitral tribunal to order interim measures necessary to protect or secure the claim which forms the subject-matter of the dispute. Such orders have to be enforced through the High Court.³⁴ Where it becomes necessary to obtain interim relief prior to the setting up of the arbitral tribunal or such measures may involve a person who is not a party to the arbitration agreement, Sri Lankan courts have not hesitated to grant such relief.
- (p) An appeal lies on a question of law to the Supreme Court (with prior leave) against the tribunal's order of interim measure of protection.³⁵
- (q) A party to arbitration proceedings may with the prior consent in writing of the tribunal obtain summons from the High Court to compel the attendance of witnesses and production of documents before the tribunal.³⁶ A witness who fails to attend after summons or resists giving evidence by refusing to take an oath or make an affirmation or fails to produce a document or do any other thing may be compelled to do so by the High Court.³⁷
- (r) The tribunal has no power to act in respect of consolidation of arbitral proceedings and concurrent hearings, unless power is expressly conferred by the parties on agreed terms. The parties are free to agree on these matters.
- (s) The tribunal must deal with any dispute submitted to it in an impartial, practical and expeditious manner after giving each party 'reasonable opportunity' to participate in the proceedings.³⁸
- (t) Subject to the agreement of the parties, the tribunal may appoint experts, legal advisers or assessors to assist it on specific issues.
- (u) The tribunal may continue the proceedings *ex parte* and make an award where a party fails to appear before it or comply with any order without reasonable cause.³⁹
- (v) The tribunal must give its award without undue delay and a party may apply under Section 31 of the Act to have the award enforced as if it were a decree of the High Court, unless it is set aside by that Court under Section 32. In *State Timber Corporation vs Moiz Goh (Pte) Ltd.*, the Supreme Court highlighted the consensual nature of arbitration proceedings as opposed to enforcement proceedings, and stressed that "the judicial proceeding for enforcement is not a continuation of the arbitration proceeding."⁴⁰
- (w) An award shall be made by the majority of the arbitrators and shall be in writing and signed at least by the majority where the tribunal consists of more than one arbitrator.⁴¹
- (x) An award is deemed to be final and binding on the parties thereto,⁴² and can be set aside only on the grounds specified in Section 32.

(y) The Act makes provision for appeal to the Supreme Court (with prior leave) against an order of the High Court setting aside or refusing to set aside an award.⁴³

(c) Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards

Sri Lanka was one of the first signatories to the Convention on the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards (New York Convention) which it ratified without any reservations. The Sri Lankan Arbitration Act provides that a **foreign arbitral award shall be recognized as binding, and may be enforced (unless set aside under Section 32) by filing in the appropriate High Court an application in accordance with the provisions of Section 31.** In terms of this Section, the application for enforcement of the award should be accompanied by the original or duly certified copy of the arbitration agreement and the award sought to be enforced. If these are in a language other than the language of the court or English, a certified translation into the language of the court or English should also be produced.

The Act does not provide a mechanism for setting aside an award made in an arbitration held outside Sri Lanka, but the High Court has the power to refuse recognition or enforcement of a foreign award upon objection being taken on any of the grounds specified in Section 34 of the Act which are similar to those specified in the New York Convention. Recognition or enforcement may also be refused if the High Court finds that the subject matter of the award was not capable of settlement by arbitration under the law of Sri Lanka or if the award is contrary to the public policy of Sri Lanka. Any provision of foreign law required to be proved in such proceedings has to be proved as fact through expert testimony.⁴⁴ A party aggrieved by the decision of the High Court may appeal to the Supreme Court only on a question of law and with the leave of the Supreme Court first obtained.⁴⁵

(d) Local differences and deviations from UNCITRAL Model Arbitration Law and Indian law

Although the Sri Lanka Arbitration Act closely follows the UNCITRAL Model Law with respect to form, and treats an exchange of letters, telexes, telegrams or other means of telecommunication (presumably including e-mail) as an 'agreement in writing',⁴⁶ the Model Law appears to be wider than the Sri Lankan Act and includes within that definition even an exchange of statements of claim and defence in which the existence of an agreement is alleged by one party and not denied by the other.⁴⁷ Section 7(4) of the Indian Arbitration Act follows the Model Law.

In terms of Section 5 of the Act where a party to an arbitration agreement institutes legal proceedings in a court against another party in respect of a matter agreed to be submitted to arbitration, the Court will not exercise jurisdiction and dismiss the action whereas under the Model Law⁴⁸ and the Indian Arbitration Act⁴⁹ court proceedings will be stayed to enable the reference for arbitration.

Article 9 of the UNCITRAL Model Law and Section 9 of the Indian Arbitration and Conciliation Act, 1996 expressly recognise the right of a party to an arbitration agreement to seek interim measures from a court before or during arbitral proceedings, whereas Section 5 and Section 13 of the Arbitration Act of Sri Lanka appear to suggest the contrary. However, this lacuna has been addressed by the decision of the Court of Appeal in *Backsons Textile Industries Ltd. v. Hybro Industries Ltd.*⁵⁰ Under Article 17 of the Model Law and Section 17 of the Indian Act, the parties may by express agreement take away the power of the arbitral tribunal to grant interim measures, but this is not possible under the Sri Lankan Act.

According to Article 11 of the Model Law and Section 11 of the Indian Act, the time limit for a party to appoint an arbitrator or for the party selected arbitrators to appoint the third arbitrator to avoid appointment

being made by the default authority is 30 days whereas under Section 6 of the Sri Lankan Act the time limit is 60 days. Under Section 11 of the Indian Act, the default authority is the Chief Justice of India or any person or institution designated by him. The default authority in Sri Lanka is the High Court. There is no provision in the Sri Lankan Act fashioned on Article 11 of the Model Law to the effect that unless otherwise agreed by the parties, no person is precluded by reason of his nationality from acting as an arbitrator.

Section 10(2) of the Sri Lankan Act provides that an arbitrator can be challenged only if there is justifiable doubt as to his impartiality or independence, whereas according to Article 13 of the Model Law and Section 13 of the Indian Act an arbitrator may also be challenged if he does not possess qualification agreed to by the parties. A Sri Lankan court would regard such disqualification as a matter going into the competence of the tribunal remediable under Section 11(1) of the Act. The time limit for challenge under the Model Law and the Indian Act is 15 days whereas under the Sri Lankan Act it is 30 days.

Unlike Article 23 of the Model Law and Section 23 of the Indian Arbitration and Conciliation Act, the Sri Lankan Act does not expressly provide for the procedure of filing statement of claim and statement of defence. However, parties generally adopt institutional rules providing for the filing of such statements or provide for the same by express agreement.

The Sri Lankan Act encourages amicable settlement of disputes, and Section 14(1) provides expressly that, efforts for settlement will not be incompatible with arbitration proceedings and that the Tribunal may use mediation, conciliation or other ADR Methods to encourage settlement, and if successful record the settlement in the form of an award. Article 30 of the Model Law and Section 30 of the Indian Act provide for the termination of proceedings where the parties settle the disputes.

Once an award is made, the Model Law⁵¹ and the Indian Act⁵² provide for any correction or interpretation of the award to be made within 30 days. The Sri Lankan Act provides only 14 days for this purpose.⁵³ Similarly, an application for setting aside an award has to be made within 3 months in terms of Article 34 of the Model Law and Section 34 of the Indian Act, whereas Section 32 of the Sri Lankan Act gives only 60 days for this purpose.

Although the Model Law does not specify a time limit leaving the matter in the hands of national legislatures, Section 31 of the Sri Lankan Act requires that an application for the recognition or enforcement of an award (whether domestic or foreign) to be made within 1 year from the making of the award. Section 36 of the Indian Arbitration and Conciliation Act, 1996 provides for enforcement of domestic awards under the Code of Civil Procedure, 1908 in the same manner as if it were a decree of the court.

Section 33 of the Arbitration Act of Sri Lanka, which provides for the enforcement of foreign arbitral awards, has been formulated in the same lines as Article 35 of the UNCITRAL Model Law, and does not seek to distinguish between enforcement of New York Convention Awards and Geneva Convention Awards as does Part II of the Indian Arbitration and Conciliation Act, 1996. In fact, under the UNCITRAL Model Law as well as the Indian Act, only foreign awards arising from a 'commercial' relationship are capable of being recognised and enforced, whereas the distinction between 'commercial' and 'other' arbitration is irrelevant under the Sri Lankan Act.

(e) Arbitration institutions, procedures and facilities

In Sri Lanka *ad hoc* arbitration is very much in vogue despite the fact that there are two well established arbitration centres in Colombo, the commercial capital of Sri Lanka. The oldest arbitration centre is the Arbitration Centre of the Sri Lanka National Council of the International Chamber of Commerce (ICC)

which was set up in 1985 and provides facilities for the conduct of ICC as well as arbitrations under other rules, but the large majority of its arbitration proceedings are *ad hoc* proceedings.

The only institutional arbitration centre in Sri Lanka is the ICLP Arbitration Centre which was established in 1996 by the **Institute for the Development of Commercial Law and Practice (ICLP)**, a non-profit organization incorporated and funded by leading private sector companies in Sri Lanka with the objective of creating and developing the infrastructure necessary for a market economy. ICLP played a major role, in collaboration with the Swedish International Enterprise Development Corporation (SWEDECORP) and the Swedish Institute for Legal Development (SILD) in enacting and popularising the current Arbitration Act of Sri Lanka.

At the ICLP Arbitration Centre, unless otherwise agreed, arbitration proceedings are conducted according to the ICLP Arbitration Centre Rules modeled on the Rules of Arbitration of the Stockholm Chamber of Commerce, under which the proceedings should be completed within 1 year from the date of the reference.

The ICLP Arbitration Centre Rules provide that, if the parties have so agreed, arbitration proceedings may be conducted under other rules such as the ICC Rules or UNCITRAL Rules. The parties may also opt for the Expedited Rules of the ICLP Arbitration Centre which provides a fast track for proceedings to be completed within 3 months.

The ICLP Arbitration Centre is in the process of establishing regional centres outside Colombo with the view of taking arbitration to the villages.

(f) Frequently asked questions

Q. Can international commercial disputes be resolved by arbitration in Sri Lanka?

A. International commercial disputes can be settled in Sri Lanka by choosing Colombo as the place for international arbitration. At present, the ICC Arbitration Centre and the ICLP Arbitration Centre render services in such matters.

Q. How much does an arbitration cost?

A. Arbitration is not too expensive in Sri Lanka due to availability of hotels at fairly low rates and the availability of a large number of arbitration experts, advocates and arbitrators who charge lower fee in comparison to lawyers and experts in many other countries. Arbitration centre charges are also extremely competitive. For instance, the advance (deposit) payable to the ICLP Arbitration Centre at the commencement of an international commercial arbitration is only SL Rs. 100,000. The ICLP Secretariat charges (inclusive of payment for stenographers) is SL Rs. 11,000 per day, and an additional sum of SL Rs. 5,000 per hour is payable for the use of the arbitration hall.

Q. What kind of matters cannot be referred for arbitration?

A. Generally, matters involving moral questions and criminal matters cannot be resolved by arbitration. Further, constitutional matters such as those involving violations of fundamental rights, public law issues, matrimonial matters, like divorce or maintenance, dissolution or winding up of companies and insolvency matters are not arbitrable.

(g) Common pitfalls, errors and mistakes

Although the Common Law of Sri Lanka is Roman Dutch Law, almost all commercial matters are governed by principles of English law introduced through the Introduction of English Law Ordinance or contained in Sri Lankan Ordinances or Acts which codified principles of English law wholly or in part.

While Sri Lankan courts are not different from those in other countries as far as law's delays are concerned, fortunately, the Commercial High Court in Colombo is geared to fast-track commercial cases involving high value, and applications made to the High Court at various stages of arbitration proceedings and challenges to awards are disposed of extremely expeditiously.

Although most proceedings in these courts are conducted in English, it will be prudent to check whether at a given point of time, pleadings can be filed in that language.

(h) Tips

In selecting the seat or place of arbitration for resolving disputes involving foreign parties, an important consideration is whether the selected country has adopted the UN Convention for the Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards (New York Convention), as legal impediments could arise in enforcing abroad an arbitral award made in a non-New York Convention country. Colombo is an ideal place for arbitration in view of its proximity to major Indian cities, frequency of flights, affordable hotel rates and availability of facilities and resources for the conduct of arbitration. It is important to consider the role played by the courts in Sri Lanka in supporting (and not unduly interfering with) arbitration proceedings.

Parties should choose arbitrators and experts carefully. They can ask the arbitrator or expert to provide information on following: (a) the number of arbitration cases conducted as arbitrator or before arbitrators, (b) number of cases conducted before courts, (c) nature of arbitration cases conducted and amount involved, (d) average time taken for disposal of the cases and (e) published works / judgments, etc. Information so provided can also be verified from the relevant arbitration centre.

(j) Models / Samples

The ICLP Arbitration Centre, Colombo recommends the following model arbitration clause for general use:-

“Any doubt, difference, dispute, controversy or claim arising from, out of or in connection with this contract, or on the interpretation thereof or on the rights, duties, obligation, or liabilities of any parties thereto or on the operation, breach, termination or invalidity thereof, shall be settled by arbitration in accordance with the Rules of the Arbitration Centre of the Institute for the Development of Commercial Law and Practice, Colombo, Sri Lanka”.

If it is the intention of the parties to expedite arbitration proceedings, the following clause is recommended:-

“Any doubt, difference, dispute, controversy or claim arising from, out of or in connection with this contract, or on the interpretation thereof or on the rights, duties, obligation, or liabilities of any parties thereto or on the operation, breach, termination or invalidity thereof, shall be settled by arbitration in accordance with the Rules for Expedited Arbitrations of the Arbitration Centre of the Institute for the Development of Commercial Law and Practice, Colombo, Sri Lanka”.

Footnotes

¹ Arts. 105-117 of the Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, 1978.

² *ibid*, Art 12(1).

³ Reciprocal Enforcement of Judgement Ordinance No. 41 of 1921 (Cap. 94, Revised Legislative Enactments of Ceylon, 1956)

⁴ *ibid.*, Section 6(1). Further the definition of “judgement” in Section 2(1) confines the application of the Ordinance only to judgements making any sum of money payable, and does not cover orders for specific performance or injunction.

⁵ UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration, 1985 – UN doc. A/40/17, Annex 1 (hereafter referred to as the ‘UNCITRAL Model Law’).

⁶ ICJ, *The International Court of Justice*, Chapter 1: History, <http://www.icj-cij.org/icjwww/igeneralinformation/ibook/Bbookchapter1.HTM>.

⁷ Christian Bühring-Uhle *Traditional Mediation v. Modern Mediation*, Stockholm Arbitration Newsletter 1-2001 1, http://www.sccinstitute.com/-upload/shared_files/newsletter/newsletter_1_2001.pdf.

⁸ See, generally Mustill, ‘Arbitration: History and Background’ [1989] JIA43; Derek Roebuck and Bruno deLoynes de Fumichon, *ROMAN ARBITRATION* (2004).

⁹ The Holy Quran’ *Surah An-Nisaa*4:35.

¹⁰ See, A.R.B. Amarasinghe, ‘Sri Lanka Arbitration Act’ in K. Kanag-Isvaran & S.S. Wijeratne (Ed.) *Arbitration Law in Sri Lanka* (2007) 9 at page 13.

¹¹ See, Mediation Boards Act No. 72 of 1988 (Sri Lanka), as subsequently amended.

¹² See, Sections 676-695 of the Civil Procedure Code No. 2 of 1889 (Sri Lanka), as subsequently amended.

¹³ *ibid.*, Sections 696-698.

¹⁴ Arbitration Act, No. 11 of 1995 (Sri Lanka).

¹⁵ Under the Industrial Disputes Act No. 43 of 1950 (Sri Lanka), as subsequently amended.

¹⁶ Co-operative Societies Act No. 5 of 1972 (Sri Lanka), as subsequently amended.

¹⁷ See, Section 7(1) of the Arbitration Act No. 11 of 1995 (Sri Lanka).

¹⁸ *ibid.*, Section 16.

¹⁹ *ibid.*, Section 17.

²⁰ See, Michael Pryles, *Choice of Law Issues in International Arbitration* reproduced in ‘CURRENT LEGAL ISSUES IN INTERNATIONAL COMMERCIAL LITIGATION’ 105 (Ed. Teo Keang Sood, 1997); Lakshman Marasinghe, *PRINCIPLES OF INTERNATIONAL TRADE LAW* (1998) Chaps. 1 and 2; Dalhuisen, *INTERNATIONAL COMMERCIAL, FINANCIAL AND TRADE LAW* (2004) Chapter 2; Charles Wild, *CONFLICT OF LAWS* (2005).

²¹ Ankit Majmudar, *A Global Medium in a Territorial World – Jurisdiction and the Internet*, in Nandan Kamath, *COMPUTERS, INTERNET AND E-COMMERCE – A GUIDE TO CYBERLAWS AND THE INFORMATION TECHNOLOGY ACT, 2000, WITH RULES AND NOTIFICATIONS* 20 (2nd Ed. 2000).

²² Saleem Marsoof, ‘Judiciary and the Arbitral Process’ in S. Marsoof & N. Wigneswaran (Ed.) *In Pursuit of Justice* (2008) 33 at page 35.

²³ See, the definition of the term “High Court” found in Section 50 of the Arbitration Act, No. 11 of 1995 (Sri Lanka).

²⁴ *ibid.*, Section 4.

²⁵ *ibid.*, Section 5.

²⁶ *ibid.*, Section 16.

²⁷ *ibid.*, Sections 11 and 12.

²⁸ *ibid.*, Section 17.

²⁹ *ibid.*, Section 22.

³⁰ *ibid.* Section 24(1).

³¹ *ibid.*, Section 24(4).

³² *ibid.*, Section 24(2).

³³ *ibid.*, Section 14.

³⁴ *ibid.*, Section 13.

³⁵ *ibid.*, Section 37.

- ³⁶ *ibid.*, Section 20.
³⁷ *ibid.*, Section 21.
³⁸ *ibid.*, Section 15(1) and (2).
³⁹ *ibid.*, Section 15(3).
⁴⁰ [2002] BALR 44, 49.
⁴¹ Section 25 of the Arbitration Act, No. 11 of 1995 (Sri Lanka).
⁴² *ibid.*, Section 26.
⁴³ *ibid.*, Section 37.
⁴⁴ *ibid.*, Section 34(1)(b). *See also*, Saleem Marsoof, 'Recognition and Enforcement of Foreign Arbitral Awards: Some Salient Points' (2005) *Law College Law Review* 27.
⁴⁵ *ibid.*, Section 37 of the Arbitration Act, No. 11 of 1995 (Sri Lanka).
⁴⁶ *ibid.*, Section 3(2).
⁴⁷ Art. 7(2) of the UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration.
⁴⁸ *ibid.*, Art 8(1).
⁴⁹ Section 8 of the Arbitration and Conciliation Act, 1996 (India).
⁵⁰ C.A. Application No. 51/97, C.A Minutes dated 28.4.1997 (unreported) discussed in Saleem Marsoof, 'Judiciary and the Arbitral Process' in S. Marsoof & N. Wigneswaran (Ed.) *In Pursuit of Justice* (2008) 33 at page 68.
⁵¹ Article 33 of UNCITRAL Model Law.
⁵² Section 33 of the Arbitration and Conciliation Act, 1996 (India).
⁵³ Section 27 of the Arbitration Act, No. 11 of 1995 (Sri Lanka).

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!
எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார்
இங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றாதல் கண்டே!

- பாரதிதாசன்-

CONSTITUTIONAL HISTORY OF SRI LANKA

Hon. Justice D.J.De.S. Balapatabendi
Judge of the Supreme Court

SRI LANKA went through a number of Constitutional changes under British occupation before the people had their share in running the Government.

On the 16th of February, 1796, with the surrender of Colombo by the Dutch, the Maritime Provinces of Ceylon passed into British hands and were made a dependency of the Presidency of Madras and administered by the British East India Company. Before long the mismanagement and corruption of the Madras officials, unacquainted with the language and customs of the people and ignorant of the fiscal system that prevailed in the Island for centuries, brought about a revolution.

This resulted in the appointment in 1797 of Sir Frederick North as the first Governor of Ceylon. By the constitution of 1798 which followed the Colonial pattern, all civil and military powers were vested solely in the Governor as the King's representative, but he was to act under the directions of the East India Company and the Governor-General of India. This form of Government proved unsatisfactory as the Governor under this Constitution was placed in an anomalous position having to serve two masters.

With the Peace of Amiens, British settlements in Ceylon became a part of the British Empire and were made a Crown Colony in 1802. The Governor had complete power of Government, which he exercised with the advice of a Council, consisting of the Chief Justice and the Officer in Command of the Troops, the Secretary to the Government and two officials nominated by the Governor.

After an unsuccessful attempt in 1803, led by the Governor Sir Frederick North, the British finally succeeded in capturing the Kandyan Kingdom in 1815 and the annexation of the Kandyan Province to the British Empire was officially declared and proclaimed by the Kandyan Convention of 1815. The Kandyan provinces were administered by the Governor through the Resident at Kandy and a Board of Commissioners consisting of the Resident in Kandyan as president, the Judicial Commissioner and the Revenue Commissioner. The Board operated through the Government Agents, European officials under whose control were placed the Dissawes, the *Ratemahattayas* and the subordinate Headmen.

By this time there had been a change in the British colonial policy and the Parliament of Great Britain sent *Sir William Colebrooke* and *Charles Hay Cameron* to report on the political and legal structure of the Island. Colebrooke who dominated the inquiry. He had no sympathy with mercantilism or other restrictions on trade and production. The report made by the Colebrooke Commission provided a basis for a change in the form of Government. The Island was administered as one unit with the Constitution of March 1833, providing two separate Councils, namely the Legislative Council and the Executive Council. The Executive Council consisted of the Chief Officers of State and a nominated member. The Legislative Council consisted of six unofficial members to be selected from among "the Chief Land Proprietors and Principal Merchants" of the Island of nine official members. The Governor was forbidden to assent to certain legislative measures. This Constitution which introduced an elementary form of representation by the appointment of six nominated unofficial members could be said to have laid the foundation for a democratic form of government which the Island enjoys today. Although the Governor was empowered to appoint the six unofficial members to the Legislative Council, he did not exercise this power until 1835 when three Ceylonese were appointed. Three Europeans were added in 1837, and in 1899 the number of unofficial members were increased to eight, thus giving the officials a majority of one only. The unofficial members were then a Low Country Sinhalese, a Kandyan Sinhalese, a Tamil, a Burgher, a Moor and three Europeans. In 1860 the Governor's power to select subjects for debate was taken away and any member

was allowed to put own a motion, but subject to the provision that no motion to dispose of or charge any part of the revenue could be introduced unless proposed and authorized by the Governor. The European and Burghers took the lead at that time and clamoured for an increase in the number of unofficial members and even demanded responsible government. The significant feature in the development of the Constitution was the formation of the Ceylon League in 1865 to obtain an unofficial majority in the Council. Later constitutional provisions were inserted by Letters of patent providing for the office of the Governor-General and the Commander-in-Chief. The Letters of Patent empowered the Governor to appoint a Legislative and an Executive Council. The Instructions provided for the membership and functions of these two Councils. The Instructions also determined what class of legislation should be reserved for the Queen's assent.

By the end of the 18th century a new spirit was arising among the Ceylonese and a new constitutional agitation led by Sinhalese and Tamils among who were, Sir Ponnambalam Arunachalam, Sir Ponnambalam Ramanathan, the brothers F.R.Senanayake and D.S.Senanayake, Sir Baron Jayatilake, Sir Marcus Fernando and Sir James Peiris. Despite agitation, the principle of official majority was retained, but for the first time the principle of election was introduced and this Constitution contained the principle of representation of communities. The number of officials in the Legislative Council was raised to eleven and the number of unofficial members was increased to ten. Of these, four were to be elected for new constituencies on lines described as European Urban, European Rural, the Ceylonese and the Burghers. The other six were still nominated by the Governor and included two Low-Country sinhalese, one Kandyan sinhalese, two Tamils and a Muslim.

The 1924 Constitution for the first time provided for representative government as defined by the Colonial Law validity Act 1865. The Council consisted of 12 official members and 37 unofficial members.

In 1928 when the Donoughmore Commission investigated the position, it was found that only 4 per cent of the population had the vote. Responsibility was not vested in the Legislative Council, because, though that Council had very wide powers, effective control remained vested in the Governor. One of the land marks of our constitutional history was the grant of adult franchise on the recommendation of the Donoughmore Commission. The Donoughmore system of Government consisted of Executive Committees and it was based on the pattern of the London County Council. The Legislature was the State Council. It was divided into Seven Executive Committees, each of which was in charge of a group of government department. Each Committee elected of its own Chairman who became the Minister in charge of various departments within its control. besides these Ministers, there were three officers of State, namely, the Chief Secretary, Legal Secretary and the Financial Secretary.

The formation of the "Sinhala Maha Subha" by the late S.W.R.D.Bandaranaike in 1937, the All Ceylon Tamil Congress in 1944, the Ceylon Moors Association in 1935, the Burgher Political Association in 1938, and the Ceylon Indian Congress in 1939 aggravated communal tension. The existence of the European Association in 1918, the All Ceylon Malay Association in 1932 and the Ceylon Muslim League in 1934 continued to thrive. The late D.S.Senanayake and others agitated for further reforms and demanded Dominion Status for Ceylon. Sir Ivor Jennings was requested to draft a constitution based on the White Paper issued by the Cabinet. The great services rendered by the late D.S.Senanayake, Sir Oliver Gunatilleke and others during the Second World War were recognized by the British Government which promised to look into the reforms at the close of the war. In compliance with the request made by these leaders, the Soulbury Commission came to Ceylon and recommended the basic norms for the Constitution of 1947. In December, the Ceylon Independence Act 1947, was passed by the Parliament of the United Kingdom, and came into operation on February 4th 1948. Under this Constitution the Legislature consisted of the Parliament and the Senate. The Parliament had full control over financial bills. Other bills had to pass through the Senate and get the sanction of the Governor-General. The Senate had only delaying powers. If this body rejected a Bill passed by the Legislature, the Legislature was in no way fettered to pass the Bill as law. This Constitution was based on the Westminster model and worked fairly satisfactorily from 1948 to 1962. On the recommendation of the Constitutional Assembly the first Republican Constitution of 1972 was ushered. The Coalition justified its action by stating that they were carrying out the mandate of the people relying on

the adult franchise.

The 1972 Constitution made Parliament (National State Assembly) supreme. This Body exercised the supreme power of the people and had the power to make laws and also exercise judicial power through the courts. The executive power of the people was exercised by the Prime Minister and the Cabinet. The President was merely the formal Head and excepting in two matters, he had to get the written consent of the Prime Minister although in strict theory he was the Head of the Executive. The Prime Minister wielded extraordinary powers. Some Fundamental Rights were enshrined in the Constitution.

சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்!

-பாரதியார்-

Legal Framework for Environmental Conservation and Sustainable Development

Hon. Justice L.K.Wimalachandra
Judge of the Court of Appeal

Introduction:

The 'Environment' can be defined to mean the physical factors of the surroundings of human beings including the land, soil, water, atmosphere, climate, sound, odours, tastes and the biological factors of animals and plants of every description.¹

Sri Lanka is an Island of 65,650 sq km. It has a population of approximately 20 million. It is estimated that the island has over 3,000 species of plants, of which about 25 percent are endemic. The Island is home to approximately 450 species of birds, of which about 125 are migratory. Out of the resident species, there are 20 endemic species. The island is also home to 84 species of mammals, 133 species of reptiles and wide varieties of fresh water fish. Sri Lanka also has a large number of insects. As such, the Island has an extensive range of natural resources.

Sustainable Development

Sri Lanka has a long historical tradition on craving for environmental protection and managing its natural resources, dating back to the 3rd century B.C. The ancient civilization of Sri Lanka integrated the environment and development in all relevant areas and at all levels with the goal of sustainability. The ancient rulers harmonized environmental concerns with developmental needs without causing environmental degradation. They protected the environment for future generations. The concept of protecting the environment in the pursuit of the path to sustainable development was in the minds of ancient rulers.

Justice C.G.Weeramantry, Vice President of the International Court of Justice, in the **Case Concerning the Gabčíkovo - Nagymaros Project (Hungary / Slovakia) (Danube case²)** made the following observation:

"I shall start with a system with which I am specially familiar, which also happens to have specifically articulated these two needs - development and environmental protection-in its ancient literature. I refer to the ancient irrigation-based civilization of Sri Lanka. It is a system which, while recognizing the need for development and vigorously implementing schemes to this end, at the same time specifically articulated the need for environmental protection and ensured that the technology it employed paid due regard to environmental considerations. This concern for the environment was reflected not only in its literature and its technology, but also in its legal system, for the felling of certain forests was prohibited, game sanctuaries were established, and royal edicts decreed that the natural resource of water was to be used to the last drop without any wastage".

Justice Weeramantry went on to comment thus:

"Toynbee³ describes how hill streams were tapped and their water guided into giant storage tanks, some of them four thousand acres in extent, from which channels ran on to other larger tanks. Below each great tank and each great channel were hundreds of little tanks, each the nucleus of a village....."

In Toynbee's words,

".....They were executed with meticulous regard for environmental concerns, and showed that the concept of sustainable development was consciously practised over two millennia ago with much success".

Justice Weeramantry further observed.

"According to the ancient chronicles,⁴ these works were undertaken "for the benefit of the country", and "out of compassion for all living creatures". Just as development was the aim of this system, it was accompanied by a systematic philosophy of conservation dating back to at least the third century, B.C. The ancient chronicles record that when the King (Devanampiya Tissa, 247-207 B.C.) was on a hunting trip (around 223 B.C.) the Arahant⁵ Mahinda, son of Emperor Asoka of India, Preached to him a sermon on Buddhism which converted the King. Here are excerpts from that sermon.

"O great King, the birds of the air and the beasts have as equal a right to live and move about in any part of the land as thou. The land belongs to the people and all living beings; thou art only the guardian of it"

This sermon, which indeed contained the first principle of modern environmental law- the principle of trusteeship of earth resources - caused the king to start sanctuaries for wild animals - a concept which continued to be respected for over twenty centuries. The traditional legal system's protection of fauna and flora, based on this Buddhist teaching, extended well in to the 18th century".

I quoted extensively from Justice Weeramantry's opinion to show that natural resource management and environmental conservation such as rational management of water for irrigation, establishment of wildlife sanctuaries, preservation of forests especially in the hill country which is subjected to soil erosion and protection of forest vegetation demonstrates that the ancient rulers' concern for the environment and the prudent management of natural resources for the benefit of the people, preserving them for the future generations.

However after the European nations gained foothold of Sri Lanka and especially under the British colonial rule of administration from 1815 until Sri Lanka received independence in 1948, the British opened up the virgin jungles in the hill country, which were protected by the ancient rulers for nearly 25 centuries, to cultivate economic crops such as tea, rubber and coffee, without paying much attention to natural resources management. Destruction of the country's forest cover is one of the major environmental problems we are facing today. At the beginning of the 20th century about 70 percent of the land area was covered with thick forest. This has reduced to 50 percent in 1945 and in 1980 it stood at 20 percent.

Sustainable development is harmonizing development with environmental protection, It also incorporates the right to a clean environment for future generations.

The Rio Declaration on Environment and Development, June 1992,⁶ has enunciated principles for environmental protection and sustainable development. Some of these principles recognise ;

Principle 1	-	Human beings are at the centre of concerns for sustainable development. They are entitled to a healthy and productive life in harmony with nature.
Principle 3	-	The right to development must be fulfilled so as to equitably meet developmental and environmental needs of present and future generations.
Principle 4		In order to achieve sustainable development , environmental protection shall constitute an integral part of the development process and cannot be considered in isolation from it.

We must understand that natural resources are limited. They do not replenish and regenerate. Whilst it is true that rapid development is essential for the upliftment of the poor segments of the society, we must pursue economic development without compromising the environment and the dwindling natural resources. For development to be sustainable, environmental considerations have to be integrated in to the development process. Natural Resources are not individually, but collectively owned and they must be used for the benefit of the people.

Justice Weeramantry stressed on the universal nature of the concept of sustainable development thus,

“The principle of sustainable development is thus a part of modern international law by reason not only of its inescapable logical necessity, but also by reason of its wide and general acceptance by the global community.”⁷

Existing Legal Framework relating to Environmental Protection

► Constitutional Provisions.

In this regard I intend to first discuss the Constitutional provisions of the 1978 Constitution of the Republic of Sri Lanka. The provisions relating to Directive Principle and Fundamental Duties have some relevance to the protection of the environment.

Article 27 (14) - The State shall protect, preserve and improve the environment for the benefit of the community.

Article 28 (f) - it is the duty of every person in Sri Lanka to protect nature and conserve its riches.

However, it should be noted that although the above two articles of the Constitution of the Republic of Sri Lanka have recognized legal safeguards for environmental protection and conservation, according to Article 29 of the Constitution, Article 27 and Article 28 are not justiciable in a Court of Law.

► The Forest Ordinance No.16 of 1907

This statute was enacted in 1907 by the British Colonial Rulers. The main purpose of this Ordinance was to make provision for the protection of the forest land and the wild life in the forest. By this Ordinance provisions have been made for controlling the felling and transportation of timber.

Under this Ordinance, the Minister can declare a particular area as a forest reserve. He may also prohibit certain activities, such as, cutting trees, cultivating, constructing buildings and roads or poaching inside the forest reserve. The minister can also identify and declare rural forests as village forests for the benefit of any village community. He may prescribe the conditions under which the community may use them. The Forest Ordinance has been amended several times, the last such amendment being in 1979. This Ordinance is mainly concerned with the protection of forest.

► Fauna and Flora Protection Ordinance No.2 of 1937 amended by Act No. 49 of 1993

The main objective of this statute was to make provision for conservation, investigation and prevention of commercial use of Sri Lanka's fauna and flora and related matters. This statute was one of the earliest laws relating to environmental protection. Under section 2 of the Ordinance, the Minister can declare any area as a sanctuary through gazette notification. Section 13 of the amending Act provided that no person or organization, whether private or governmental, shall carry out any development activity within

one mile of the boundary of any National Reserve without obtaining the prior written approval of the Director of Wildlife Conservation. Every such application for such approval shall be accompanied by an impact assessment in terms of the National Environment Act, and the Director of Wild Life Conservation shall have regard to such assessment in deciding whether or not to grant such approval.

Another significant amendment is with regard to the list of protected animals. The original Act contained a list of protected animals. Accordingly, any animal not included in the list was unprotected. The amendment has a negative list, which means it specifies the animals which are not protected with the implication that any animal not included is considered protected.

Presently various categories of national reserves such as national parks, nature reserves, strict nature reserves, jungle corridors, refuges, marine reserves and buffer zones have been declared by the Minister under this Act.

► National Heritage Wilderness Areas Act of 1988

This Act provides for the declaration of national heritage wilderness areas and for the protection of such areas. Section 2 of the Act states that such areas will be designated “for the purpose of preserving in their natural state, unique eco systems, genetic resources, or physical and biological formations and precisely delineated areas which constitute the habitat of threatened species of animals and plants of outstanding universal value from the point of view of science or conservation; for enhancing the natural beauty of the wilderness of Sri Lanka and for promoting the scientific study and enjoyment thereof by the public.” Currently, only a portion of the Sinharaja Forest has been declared as a national heritage wilderness area under the Act.

When a certain area is declared a national heritage forest in terms of section 10 of the Act, a jointly proposed management plan should be formulated by the authorized officer with the assistance of the Department of Wildlife Conservation, Department of Forest Conservation, Department of Fisheries, Department of Agriculture, the Central Environmental Authority, the Department of Cultural Affairs and the Department of Ayurveda.

► Marine Pollution Prevention Act No.59 of 1981.

This Act was enacted primarily to prevent, minimize and control pollution taking place in the nation's local water tract. Under section 2 of the Act, a Marine Pollution Authority has been established to control and take necessary action to prevent marine pollution. Section 3 provides that criminal liability rests with persons polluting the local water tract unless he can show cause for doing the same. Section 6 of the Act refers to civil liability regarding marine pollution in the form of compensation for the damage caused and restoration cost for the expenditure incurred in cleaning the area polluted.

► Plant Protection Act No. 35 of 1999

The Plant Protection Act No.10 of 1924 was abolished and a new Act was introduced in 1999. This Act Provides for the prevention of the spread of wild plants, weeds and plant diseases and to stop the introduction and spread of plants and organisms damaging plants in Sri Lanka.

► Pesticides Control Act No.33 of 1980

This law was enacted to control the use of pesticides and also to facilitate the issue of permits for pesticides and control their import and sale.

► National Environmental Act amended by Act No.47 of 1980, Act No.56 of 1988 and Act No.53 of 2000)

Under this Act the Central Environmental Authority (CEA) was established in 1981 as the sole

state agency responsible for the formulation and implementation of policies and strategies for the protection and management of the environment in Sri Lanka. The National Environmental Act was primarily concerned with the establishment of policies and institutional arrangements for managing the environment.

By the 1988 Amendment, the Central Environmental Authority was given appropriate power and is now regulating the release of wastes into the environment, pollution of inland waters pollution of the atmosphere and noise pollution.

This amendment contains regulatory provisions relating to the 'Environmental Protection Licence' (EPL) procedure for the control of waste discharges and the 'Environmental Impact Assessment' (EIA) procedure for major 'prescribed' projects.

Since July 1990 persons discharging, depositing or emitting waste into the environment, which will cause pollution, are required to obtain an EPL from the Central Environmental Authority.⁸

EIAs are required for large scale, high polluting projects and undertakings to be determined by the Minister. The EIA procedure includes provisions relating to public access to impact assessments and a thirty day period for public comments on such assessments as well as public hearings.⁹

► Land Development Ordinance No.19 of 1935

The aim of this statute is to provide for the systematic development and alienation of State Lands.

Generally, Environmental laws provide for a system of regulations to enforce environmental protection and management. These laws also provide legal safeguards for environmental conservation and natural resources management. However these laws have failed to bring forth the desired results due to various factors. Some of them are as follows:

- (1) The Law enforcement has been ineffective for various causes, such as,
 - (a) Lack of trained personnel
 - (b) Bribery and corruption
 - (c) Lack of resources
 - (d) Political interference
 - (e) Lack of motivation
 - (f) Continuing civil unrest in the country

- (2) Lack of public awareness and participation in the implementation of environmental laws. Many people are not aware of their legal rights to a clean environment and also their responsibilities towards safeguarding the environment in Sri Lanka, generally people show a lack of interest when others violate environmental laws so long as a given act of environmental degradation does not affect them directly. A major drawback in this regard is the lack of evidence against the offenders. Sometimes the law enforcement agents do not receive co-operation from the public. This may be due to the lack of understanding and knowledge of their rights and liabilities. Very often people are not prepared to provide evidence against the offenders out of fear or due to the lack of civic consciousness.

Public Interest Litigation

Public Interest Litigation has been initiated mainly by environmental public-interest organizations, such as the environmental Foundation Ltd. (EFL). It files law suits on behalf of the general public. The EFL has successfully instituted several writ actions in the Court of Appeal to compel the State agencies to carry out their statutory functions with regard to environmental protection.¹⁰

Civil and Criminal Law Remedies

Apart from the environmental laws promulgated by the State, the citizen has a choice of three civil remedies to prevent environmental pollution. A. Rosencranze in Environmental Law and Policy in India,¹¹ at Page 77 states,

“Generally, modern law provides for a system of regulation of statute. Administrative agencies created under environmental statutes are required to implement legislative mandates. Frequently for lack of staff, money or will, these agencies fail to implement the laws under which they operate, and the pollution continues unabated. In this event the citizen has a choice of three civil remedies to end the pollution :

- (1) a common law tort action against the pollution;
- (2) a writ petition to compel the agency to enforce the law; or
- (3) a citizens suit, when permissible, to enforce statutory compliance.

In addition, if pollution amounts to a “public nuisance”, a remedy under the Criminal Procedure Code is also available.”

Nuisances are of two kinds-public and private. Public nuisance is a wrong which affects the public at large. A private nuisance is one which does not affect the public generally.

Nuisance is essentially a continuing wrong. A plaintiff in a delictual action may sue for damages or an injunction or both. A citizen can proceed against a person who commits a public nuisance under Chapter IX of the Criminal Procedure Act No. 15 of 1979 in the Magistrate Court under Section 98 of the Code. It is to be observed that Section 98(3) provides that orders made by a magistrate’s court under chapter IX are not subordinated to proceedings in the District Court. The most expedient and efficient remedy is the abatement of the public nuisance as provided in Chapter IX of the Criminal procedure Act. Instead of a specific, narrow definition of public nuisance, this Act refers to a number of instances constituting public nuisance. Section 98 provides for the magistrate to take such evidence as he thinks fit, after which he may make a conditional order requiring abatement. The person allegedly committing the nuisance may appear before the magistrate and move to have the order set aside or modified. If he fails to appear and move to have the order set aside or modified, he becomes liable to be punished under section 185 of the Penal Code, and the conditional order will be made absolute.

In the case of **Elal Jayantha vs OIC Police Station Panadura**¹² it was held that the correct procedure is for the magistrate, after satisfying himself of the facts or upon such evidence as he thinks fit, to admit to make a conditional order requesting the removal of the nuisance.

Section 104 empowers the magistrate making an order under section 98 to issue an injunction where immediate measures are required to prevent the imminent danger or serious injury to the public. Section 106 states that where the magistrate is of the opinion that immediate prevention or a speedy remedy is desirable, he could direct a particular course of action by any person, in order to prevent immediate harm. This order may be made ex-parte if it becomes necessary in urgent cases, and can remain valid for 14 days.

Conclusion

Sri Lanka being a developing country has the right to development. This goes beyond the traditional idea of economic development, and it should include development in the fields of education, culture, health and must also care for human rights. The right to a clean environment is recognized as a basic human right. This also means the right of future generations to a clean and healthy environment. As such, development cannot be confined only to economic development. Therefore, such development should be achieved without causing environmental pollution. The concept of sustainable development combines the right to development with environmental protection. Although the principle of the Rio Declaration on Environment and Development adopted in 1992 are not binding on States, it has in Principle 1 that “Human beings are at the center of concerns for sustainable development. They are entitled to a healthy and productive life in harmony with nature.”

To protect the environment for the future generations, the strict implementation of existing laws relating to environmental protection, in word and in spirit, is necessary. It is interesting to note in this regard, the view taken by the Philippines Supreme Court in **Juan Antonio Oposo vs Fulgenicio Factoran**,¹³ where the Court took an unprecedented broad view that minors could maintain a class suit for themselves, for others of their generation and for the succeeding generations, that, “Needless to say, every generation has a responsibility to the next to preserve (the rhythm and harmony of nature) for the full enjoyment of a balance and healthful ecology”.

Foot notes:

¹ section 33 of the National Environmental Act, 47 of 1980

² 1997, 25th September, General List No 92

³ Arnold J. Toynbee, a Study of History, Somervell's Abridgment, 1960, Vol.1 at page 257

⁴ The Mahavamsa, Tournour's translation, Chap.xxxvii, P.242. Mahavamsa was the ancient historical chronicle of Sri Lanka

⁵ A person who has attained a very high state of enlightenment.

⁶ Adopted at the United nations Conference on the Environment and Development (UNCED), also know as the Earth Summit, held in Rio de Janeiro

⁷ *Ibid.*, n.2

⁸ Section 23A

⁹ Section 23BB

¹⁰ **Environmental Foundation Ltd. vs The Land Commissioner** (1994) South Asian Environmental Law Reporter (SAELR) 53

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவருக்கு
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

-திருக்குறள்-

ADMINISTRATIVE DECISIONS FAILURE TO ASSIGN REASONS

Hon. Justice W.L.Ranjith Silva
Judge of the Court of Appeal

It is trite law that when a statute confers a right of appeal against a decision, the decision making authority is obliged to disclose the reasons for its decision. In **brook Bond (Ceylon) Ltd vs Tea, Rubber, coconut and general produce workers' Union** reported in 77 N.L.R. at page 06, It was held that where an appeal lies from the order of a tribunal to a higher court though the appeal may be on a question of law, it is the duty of the tribunal to set down its findings on all disputed questions of fact and to give reasons for its order. Questions of law must necessarily be considered in relation to the facts and it would be impossible for a court of Appeal to discharge its functions properly unless it has before it the findings of the original tribunal on the facts as well as its reasons for the order.

A decision of the Commissioner of Labour in terms of Se.12 read with Se.10 of The Employees Provident Fund, is not subject to an appeal. Therefore the question is whether the duty to give reasons extends to non appealable decisions as well. This needs a critical evaluation and an in-depth analysis of the current law on this topic. Does Natural Justice require that reasons be provided by the decision maker? The right to receive reasons flows by implication from the rules of natural justice, the relevant rule is the right to be heard. (*audi alterem partem*) If a person is entitled to be heard before a decision is reached against him, then it follows that the person is entitled to a reasoned consideration of what he or she says.

Reasons can become a powerful tool to prevent the arbitrary exercise of power and to ensure public accountability. Reasons facilitate open government and transparency. Secrecy with regard to any decision generates suspicion and speculation. Reasons will help in ensuring that public decision making is not ad hoc, capricious or arbitrary but closely thought out and rational. Undoubtedly it will enhance the confidence of the public reposed in the decision making authority and will enhance significantly the integrity of the public decision making.

In this regard I would like to quote a paragraph from the book “**Administrative Law**” by Wade and Forsythn 9th edition, page 522. I quote, “The principles of natural justice do not, as yet, include any general rule that reasons should be given for decisions. Nevertheless there is a strong case to be made for the giving of reasons as an essential element of administrative justice. The need for it has been sharply expressed by the expanding law of judicial review, now that so many decisions are **liable to be quashed** (emphasis is mine) or appealed against on grounds of improper purpose, irrelevant considerations and errors of law of various kinds. Unless the citizen can discover the reasons behind the decision, he may be unable to tell whether it is reviewable or not, and so he may be deprived of the protection of the law. **The right to reasons is therefore an indispensable part of a sound system of judicial review.** (Emphasis added.)”

From the above quotation it is quite clear that even in the case of non appealable decisions reasons should be given by the decision making authority, for various reasons stated therein especially so where the person is given the right to be heard.

It was held by Senanayake. J. in **Unique Gemstones Ltd vs W.Karunadasa** reported in (1995) 2 S.L.R. 357 at pages 360-361; I quote; “I am of the view the commissioner should give reasons for his decision. The present trend which is a rubric running throughout the public law is that those who give administrative decisions where it involves the public, whose rights are affected; especially when proprietary rights are affected should give reasons for its decision. The action of the Public officers should be

‘transparent’ and they cannot make blank orders. The giving of reasons is one of the fundamentals of good administration. In my view it is implicit in the requirement of a fair hearing to give reasons for a decision. The standards of fairness are not immutable, they may change with the passage of time both in the general and in their application to decisions of a particular type. The principles of fairness are not to be applied identically in every situation. But the fairness demanded is dependent on the context of the decision. The present trend is to give reasons and a failure to do so amounts to a failure to be manifestly seen to be doing injustice. I am of the view that it is only in special circumstances, the reasons should be withheld, i.e. where the security of the state is affected, and otherwise a statutory body or a domestic tribunal should give reasons for its decision. though the T.E. Act is silent on this matter, the commissioner being a creature of a statute performing a public function, it is not only desirable but also necessary to give reasons for its decision”.

Per Senanayake, J.

“The common law as understood by us has now been battered down. Reasoned orders are the *sine qua non* of administrative justice even if the statute is silent” (Vide. **Kegalle Plantations Ltd vs Silva and Others (1996) 2 S.L.R. 180.**)

In **Karunadasa vs Unique gemstones Ltd (1997) 1 S.L.R. at page 256**, The supreme court observed that the matter did not end there; that the legal position was not clearly appreciated and that the parties have not realized the need to invite the Court of Appeal to call for and examine the record and the recommendation.

Thus the Supreme Court in that case has taken the view that in cases where there is no right of appeal, the decision making authority must either give the decision with the reasons for its decision or should make the reasons available to the Court of Appeal for examination by the Court when required to do so. On an examination of the reasons if the Court of appeal finds that reasons were given and the decision is not wholly unreasonable, illegal or *ultra vires*, writ of certiorari will not lie.

In **Kusumawathie and Others vs Aitken Spence & Co Ltd (1996) 2 S.L.R.18 (C.A.) S.N.Silva, J** (as he then was) held “The finding that there is no requirement in law to give reasons should not be construed as a gateway to arbitrary decisions and orders. If a decision that is challenged is not a speaking order, when notice is issued by a Court exercising judicial review, reasons to support it have to be disclosed. Rule 52 of the Supreme Court Rules 1978 is intended to afford an opportunity to the respondents for this purpose. The reasons thus disclosed form part of the record and are in themselves subject to review. Thus if the commissioner fails to disclose his reasons to Court exercising judicial review, an inference may well be drawn that the impugned decision is *ultra vires* and relief granted on that basis.”

Reason means not just the evidence recorded and the documents filed but an evaluation of the evidence and whenever possible, an interpretation of the documents.

In the case of **Lanka Multi Moulds (Pvt) Ltd vs Wimalasena and Others (2003) 1 S.L.R. 143 Frenando, J.** Observed I quote “It is therefore necessary to reiterate what has long been recognized: that the statutory conferment of a right of appeal against the decision of a tribunal has the effect of imposing a duty on that tribunal to give reasons for its decision. The conferment of a right to seek revision or review necessarily has the same effect. As the decisions cited show, if the citizen is not made aware of the reasons for a decision he cannot tell whether it is reviewable, he will thereby be deprived of one of the protections of the common law- which article 12(1) now guarantees. To day, therefore, the conjoint effect of the machinery for appeals, revision, and judicial review, and the fundamental rights jurisdiction, is that as a general rule tribunals must give reasons for their decisions”. (Vide. **Siemens Engineering & Manufacturing Co., Ltd vs The Union of India (1976) AIR (SC) 1785.**)

Reasons in the context of Article 12 of the constitution.

In **Suranganie Marapana vs the Bank of Ceylon and Others** reported in (1997)3 S.L.R. at 156 the Chairman of the Bank stated in his affidavit submitted to the Supreme Court that the refusal to extend the services of the petitioner was done bona fide and unanimously after a careful evaluation of her application and the need of the Bank to increase the efficiency of the legal department.

The Court held in that case; I quote “The Board failed to show the court that valid reasons did exist for the refusal to grant the extension which was recommended by the corporate management. Instead, a veiled suggestion was made that the efficiency of the legal department was not up to expectations. This insinuation was baseless and unwarranted. Hence, the refusal to grant the extension of services sought was arbitrary, capricious and unfair. It was also discriminatory and violative of the petitioner’s right to equal protection of the law under article 12(1) of the constitution.” (Vide. **Bandara vs Premachandra** (1994) 1 Sri L R301, **Tennakoon vs De Silva** (1997)1 S.L.R. 16, **Gunaratne vs Ceylon Petroleum Corporation** (1996) 1 S.L.R.315, **Wickramatunge vs Ratwatte** (1998) 1 S.L.R.201 and **Wijepala vs Jayawardena S. C.**Application 89/95 Supreme Court minutes of 30-06-1995)

In **Bandara vs Premachandra** (supra) Fernando, J. held: “....In the Establishment Code ‘without assigning any reasons’ only means that no reason need be stated to the officer but that a reason, which in terms of the code justifies dismissal, must exist; and, if not disclosed legal presumptions will be drawn.....”

Held further per Fernando, J. “The state must, in the public interest, expect high standards of efficiency and services from public officers in their dealings with the administration and the public. In the exercise of constitutional and statutory powers and jurisdictions, the judiciary must endeavour to ensure that this expectation is realized”.

Therefore except in the case of an appealable decision, not giving reasons for a decision does not *ipso facto* vitiate that decision. yet valid reasons that justify the decision should be disclosed.

If a party opted not to invite the Court to call for the record, may be for reasons best known to them, the Court need not invoke its jurisdiction *ex mere motu* to call for the record for the examination of the Court. if it does that would only encourage public officials performing public duties wielding powers under draconian laws to disregard the sacred duty of observing the principles of natural justice and thus flout the law brazenly and unscrupulously. Even if an application is made in that behalf the Court must grant permission only on exceptional circumstances or at least for very good cause shown.

More than 12 years have elapsed since the decision in **Karunadasa vs Unique Gemstone Ltd** (Supra) was delivered and still the Public officials performing such public duties indulge ashamedly in the practice of inviting the Court to accommodate them and allow them to disclose reasons for their decisions when their decisions are being challenged in court. It is my view that the practice of permitting the Public officials to disclose reasons belatedly or calling for the record to examine whether the record discloses reasons should be discouraged. Every order or decision is not challenged and it is only in a very few cases, those who are aggrieved enter litigation which is very arduous, tedious and unbearably expensive. Decision making bodies are fully aware of this fact and they might even attempt to give reasons belatedly for their decisions once they realize that their decisions are being challenged. Such a practice can lead to corruption and to a negation of the principles of natural justice.

NALLARATNAM SINGARASA vs THE ATTORNEY - GENERAL : A POST-SCRIPT

Hon. Justice Rohini Marasinghe
Judge of the Court of Appeal

Singarasa was charged under the Emergency Regulations and the Prevention of Terrorism (Temporary Provisions) Act No. 48 of 1979 as amended. He was convicted by the High Court of Colombo on all counts and was sentenced to a long period of imprisonment. He was given 10 years of imprisonment on each of the five counts to be served consecutively which the Court of Appeal reduced to 7 years on each count also to be served consecutively. His further Appeal to the Supreme Court was dismissed on 28th January 2000.

On the 19th June 2001, Singarasa (herein after referred to as the petitioner) petitioned the Human Rights Committee in Geneva - marked Communication No. 1033 / 2001 - to have his sentence reviewed under Article 5 in particular, of the Optional Protocol of the International Covenant on Civil and Political Rights. That Covenant was adopted by the United Nations General Assembly on the 16th December 1966 to which Sri Lanka acceded on the 11th June 1980.

Notice was issued by the Committee upon the Government of Sri Lanka, and the Government as the State Party to the petition, made submissions to the Committee. At the conclusion of the hearings, and on the 21st July 2004, the Committee held that the State Party was in violation of some of the Articles of the Optional Protocol and requested the State party to provide the petitioner (referred to in the Committee's Order as the "Author") with "an appropriate remedy, including release or re-trial and compensation".

As a sequel to that request, made by the Human Rights Committee, under the Optional Protocol, the petitioner through counsel made an application to the Supreme Court:

"For revision and / or review of the judgment (of the Supreme Court) delivered on 28.01.2000, and to set aside the conviction and Sentence imposed by the High Court and affirmed by the Court of Appeal respectively".¹

At this second hearing before the Supreme Court of a petition filed by Singarasa, the court denied the petitioner of his claim to a :

".....legitimate expectation to have the findings of the Human Rights Committee enforced or given effect to by an order of (the Supreme Court)"²

The Learned Chief Justice provided two principal grounds upon which he based his decision. First he found that the president at the time as the Head of Government had no authority under the constitution to accede to the Protocol, which he did on the 11th June 1980. This raises constitutional questions which shall not be the focus of this paper.

This paper is focused on the second ground upon which the Learned Chief Justice rested his decision. As the second ground the Learned Chief Justice concluded that the Optional Protocol was no part of the Laws of Sri Lanka until it is legislatively incorporated as a part of our Statute law. In this respect he pointed out that:

".....when the President in terms of customary international law acts for the Republic and enters into a Treaty or accedes to a covenant the content of which is not inconsistent with the Constitution or the written law, the act of the president will bind the Republic qua State. But, such a Treaty or a Covenant has to be implemented by the exercise of legislative power by Parliament and where found to be necessary by the people at a Referendum to have internal effect and attribute rights and duties to individuals. This is in keeping with the dualist theory which underpins

our Constitution.....”³

This second reason for dismissing Singarasa’s petition raises what is regarded in Public International Law as the doctrine of incorporation. By acceding to the Optional Protocol, the President at the time, as the Head of Government, assumed on behalf of the State of Sri Lanka, a Treaty obligation. Describing the pith and substance of assuming such a Treaty obligation by the U.K. Government, which could equally be applied to Sri Lanka, *Lord Templeman* wrote in his opinion from the House of Lords, that:

“A Treaty is a contract between the government of two or more sovereign states. International Law regulates the relations between sovereign states and determines the validity, the interpretation and the enforcement of treaties. A Treaty to which Her Majesty’s Government is a party does not alter the laws of the United Kingdom. A treaty may be incorporated into and alter the laws of the United Kingdom by means of legislation. Except to the extent that a treaty becomes incorporated into the laws of the United Kingdom by statute, the courts of the United Kingdom have no power to enforce treaty rights and obligations at the behest of a Sovereign government or at the behest of a private individual”.⁴

It is clearly stated by the Noble Lord that unless the Treaty was incorporated into the municipal law by Statute the courts will not recognize anything that emanates out of the Treaty as a part of the law of the land. Alternatively, it might be suggested that if courts were to recognize a Treaty obligation in the same way as they do any foreign law, then through the process through which judicial precedents established, a Treaty obligation might become incorporated into the local law, thus creating an obligation which the local courts could enforce. None of these avenues were open to Singarasa.

In administering Justice courts apply Rules found in Statutes and those derived from various judicial decisions in the nature of precedents. Judicial precedents are determined within a framework provided by the doctrine of stare decisis. Very rarely do local custom appear as a provider of norms although in the English Common Law that is considered as one among the three sources of Law. Unless the Rules do arise from any one of these sources the courts that had inherited the incidents of the English Common Law would not apply Rules arising from any other source including from Treaties. None others would be recognized as Rules that they should apply in their courts. In the same decision from the House of Lords *Lord Oliver* wrote:

“It is axiomatic that municipal courts have not and cannot have the competence to adjudicate upon or to enforce the rights arising out of transactions entered into by independent Sovereign States between themselves on the plane of International law.”⁵

The separation of Treaty obligations from the municipal domain, unless incorporated in a Statute, is of ancient parentage. In 1859⁶ and again in 1899⁷ the Privy Council and the House of Lords, respectively, restated the exclusion of Treaty obligations from the domain of municipal law. Lord Oliver referred to both these authorities with approval in his speech from the House of Lords in *J.H. Rayner*:

This is not to say that the municipal courts shall never apply Rules of International Law. International Law may be admitted in the same way as any foreign law is admitted and the municipal courts may take judicial notice of it. But it shall not be applied in a domestic / local / municipal court if there exists Statute Law or a judicial precedent that is inconsistent with the International Law which emanates from the Treaty. Even in the sphere of interpretation there is one important pointer to consider. If there is a conflict between a rule of international law admitted as a foreign law and a local statute law, the statute law is chosen and applied. The supremacy of the statute law is established.

In conclusion the greatest hurdle that the petitioner Singarasa needed to overcome, regarding this second reason for dismissal is that the Ruling obtained from the Committee could not be considered as a decision from a foreign court which our courts should recognize and follow. That could only be achieved with a constitutional change which falls under Article 82 (5) of the Constitution. It is not the intention to deal with the constitutional issue as that was large issue which the Learned Chief Justice had extensively dealt with.

However, Parliament has enacted legislation⁸ in the nature of:

“AN ACT TO GIVE EFFECT TO CERTAIN ARTICLES IN THE INTERNATIONAL COVENANT ON CIVIL AND POLITICAL RIGHTS (ICCPR) RELATING TO HUMAN RIGHTS WHICH HAVE NOT BEEN GIVEN RECOGNITION THROUGH LEGISLATIVE MEASURES AND TO PROVIDE FOR MATTERS CONNECTED THEREWITH OR INCIDENTAL THERETO”.

In the following extracts from the Preamble Parliament was explicit of the purposes for which the law was being enacted:

AND Whereas a substantial part of the civil and political rights referred to in that Covenant have been given legislative recognition in the Constitution of Sri Lanka, as well as in other legislation enacted by parliament.

AND WHEREAS it has become necessary, for the Government of Sri Lanka to enact appropriate legislation to give effect to those civil and political rights referred to in the aforesaid covenant, for which no adequate legislative recognition has yet been granted.⁹

Under Article 129 (1) of the Constitution His Excellency had referred the Legislation to the Supreme Court on 4/3/2008 for an opinion. The Supreme Court after a public hearing had concluded on the 17th March 2008:

“(1) That the legislative measures referred to in the communication of his Excellency the President dated 4.3.2008 and the provisions of the Constitution and of other law, including decisions of the Superior Courts of Sri Lanka give adequate recognition to the Civil and Political Rights contained in the International Covenant on civil and political Rights and adhere to the general premise of the Covenant that individuals within the territory of Sri Lanka derive the benefit and guarantee of Rights as contained in the covenant.

(2) that the aforesaid rights recognized in the Covenant are justiciable through the medium of the legal and constitutional process prevailing in Sri Lanka.¹⁰

Thus the opinion submitted to His Excellency by the Supreme Court concludes as a postscript the long and tortuous journey that Nallaratnam Singarasa had taken. The ICCPR at last has become, by incorporation, a part of the Law of Sri Lanka. Our courts in the future will be administering the contents of the ICCPR not as a part of the International Law but as a part of the Law of Sri Lanka. It has become a part of the law of Sri Lanka, arising from three sources: First by way of the provisions found particularly in Chapter III of the constitution and to be found in other Articles of the constitution. Second to be found in various legislations enacted by Parliament. And third by the provisions of Act No. 56 of 2007. A combination of those three sources will provide the introduction of the ICCPR into the domestic law of Sri Lanka.

Foot Notes:

¹ See the judgment of Sarath Silva C.J., in Nallaratnam Singarasa v Attorney- General, delivered on 15.09.2006

² Ibid.

³ Ibid

⁴ J.H.Rayner (Mincing Lane) Lts., v Department of Trade and Industry [1990] 2 A.C.418, at pages 476 - 477, H.L

⁵ Ibid., at page 499.

⁶ Secretary of State -in-Council of India v Kamachee Boye Sahaba (1859) 13 Moo PCC 22) Privy Council)

⁷ Cook v Sprigg, [1899] A.C.572 at page 578. (H.L.)

⁸ Act No.56 of 2007 (Certified on the 16th November, 2007)

⁹ The Preamble of Act, No 56 of 2007

¹⁰ per Sarath Silva C.J., in the matter of a Reference under Article 129 (1) of the Constitution, S.C.Ref.: No.01/2008.

INCOTERMS 2000 AND RULES PERTAINING TO PASSING OF RISKS.

Hon. Justice Anil Gooneratne
Judge of the Court of Appeal.

Introduction

The buyer and seller primarily get involved in negotiations and enter into various transactions from which each party seeks to benefit. In the formation of a contract, the essence of same is that there should be agreement between the contracting parties. In the process of the contract, especially in the case of international trade the contracting parties need assistance from various persons, agencies, banks business establishments and the State to ensure that the transaction is completed to the satisfaction of both parties. When so many persons and agencies get involved in a contract there are bound to be misunderstandings and complications. In order to avoid such situations parties have adopted, over the years, various customs and trade practices. These have developed to a great extent, legally and in a commercial sense.

Mercantile practice and customs have guided parties to a transaction and as a result rules have been prepared and accepted. It is more appropriate to refer to these rules as trade terms. These trade terms have been incorporated in sales contracts very often. Incoterms consists of a set of standard trade terms published some years ago which have been revised from time to time. Parties negotiating international trade very often refer to incoterms in their sales contracts. The latest incoterms published by the International Chamber of Commerce was in the year 2000. Is it in operation since 1st January 2000.

Incoterms :-

Trade terms are used both in countries which adopts the market economy or the free/ open economy and in socialist countries. They are in universal use in international trade transactions. Sometimes these trade terms are interpreted differently in various countries. In order to avoid this parties could include a term in their sales contract that the contract be governed by the law of his country or refer to his own conditions of sale to incoterms. This is a standard set of trade terms which parties to international trade adopt, as it facilitates business transactions and seek to avoid misunderstanding between parties. Incoterms were first published in 1936 and it has been sponsored by the International Chamber of Commerce. Revisions and addition to same were made in 1953, 1967, 1976, 1980, 1990 and 2000. It is observed that almost a decade or more would lapse for a revision on incoterms to be published. The next revision may be published within the next 2/3 years.

Incoterms, which have the sub-title International Rules for the Interpretation of Trade Terms, were published by the International Chamber of Commerce and have been amended from time to time:..... Exporters and Importers who wish to use them for an individual contract should specify that the contract is governed by the provisions of "Incoterms". Sometimes exporters, notably on the continent of Europe, provide in their general terms of business that all their contracts shall be governed by incoterms, unless otherwise agreed in a particular instance. In some countries Incoterms have been given statutory effect, vi. Spain and in Iraq¹

The special trade terms are primarily designed to define the method of delivery of the goods sold. They are, however, often used for another purpose, namely to indicate the calculation of the purchase price and, in particular, the incidental charges included therein.²

Generally, parties to a contract decide among themselves the several responsibilities and obligations each of them have to fulfill. These responsibilities and obligations are set out in detail in incoterms. Courts have recognized these terms. Moreover, the courts have recognized mercantile practice and the legal incidents of these standard contracts are now well established. The result is that where the parties use one of the standard formula, their respective obligations are both commercially and legally defined. Commercially, the formula used may define the obligations of the parties, e.g. to arrange carriage or insurance, and indicate what is included in the price. Legally, it may define the time and place of delivery and, most importantly, the passing of property and risk.³

Incoterms have defined the obligations of both the buyer and seller and with the publication of incoterms which are revised periodically parties are in a better position to negotiate as incoterms take into consideration trading patterns and the usage of modern equipment and data. The obligations set out are those usually associated with the terms but, of course, they may be varied by agreement, by customs or by necessity.

Incoterms 2000 & 1990

The 2000 Incoterms came into force on 1st January 2000. It is important for an exporter to make use of incoterms and as such he could refer to incoterms generally in his standard terms of business or in his contractual arrangement with the buyer abroad. The 1990 incoterms is an improved version of the 1980 incoterms. It is, however submitted by Schmitthoff that the substance of the trade term definition in the 1990 Revision is the same as that in the 1980 Revision but the wording is sometimes different. The 1990 Revision includes the same terms as the 1980 Revision, except that the term FOR/FOT (Free on rail / Free on truck) of the 1980 Revision is omitted in the 1990 Revision (because it is covered by the terms "free carrier") and that the new terms "delivered duty unpaid" is added. The 1990 Revision is arranged in a more logical manner than its predecessor. It proceeds from the terms applicable to the departure through the whole range of terms to those suitable for the destination.⁴ Incoterms 2000 seeks to improve the 1990 incoterms but basic concept has not changed.

The ICC practice has been to make incoterms flexible enough to adopt changes in trade practice. In international trade there is a growing trend to replace documents by electronic messages which is called EDI (Electronic Data Interchange). In the 1990 incoterms EDI was incorporated into several terms. It became necessary to make incoterms compatible with EDI practice. The 1980 incoterms were based on exchange of documents. It is a notable feature that ICC take into account the changes that take place in trade circles and seek to make provision to cater for those needs. As such all terms except "EXW" where parties have no obligation to provide proof of delivery, contain the stipulation when parties have agreed to communicate electronically.

The ICC with each revision makes necessary improvements and includes the modern trends as EDI in its terms. The 1990 and 2000 revisions presented the terms in a systematic manner. It was possible to read each term on its own without relation to other terms.

The abbreviations, 'E', 'F', 'C' and 'D' are those major groups, using the first letter of the term. It falls into the 4 groups as follows:-

- E. 1st group only 1 term EXW
- F 2nd group only 3 terms FCA, FAS and FOB
- C 3rd group only 4 terms CFR, CIF, CPT and CIP
- D 4th group only 5 terms DAF, DES, DEQ, DDU and DDP

'F' terms signifies seller to hand over goods to a nominated carrier free of risk and expenses to buyer. In the 'C' terms the seller should bear certain costs even after the critical point of division of risk. 'D' terms require goods to arrive at a stated destination. 'F' and 'C' terms are carriage related terms. 'D' terms would turn the contract of sale into arrival contracts.

There are altogether 13 terms. A brief description of these terms which have been grouped into 4 groups are as follows:-

EXW - This means 'exworks'. It imposes the least obligations on the seller. The seller should supply goods which conform to the contract and see that the goods are made available for collection at his own premises. Buyer should take delivery and make all arrangements at his own cost and risk to bring the goods to destination. Seller is not responsible to load and clear good for export. Seller should give notice to buyer when goods are available for collecting and failure to give notice, the buyer will have a claim on breach of contract.

The seller is required to:

- (a) Supply conforming goods, which have been weighed, checked, measured and packed for delivery;
- (b) Supply the invoice and any documents confirming conformity which have been agreed by whatever method has been agreed, or by the agreed means including by electronic communication;
- (c) deliver goods to buyer by placing them at the buyer's disposal or otherwise ensuring they may be collected, at the place agreed or at the usual place for such delivery, at the time agreed and give the buyer sufficient notice of the fact without delay;
- (d) pay any costs incidental to placing the goods at the buyer's disposal;
- (e) Provide any assistance requested by the buyer in respect of obtaining documents facilitating export or proving information to enable the goods to be insured.

The buyer is required to :

- (a) accept delivery of and pay for the goods;
- (b) obtain appropriate licences, authorizations for the export of the goods, and comply with customs formalities, whether in the country of delivery or in the exporting country or in a country of transit;
- (c) Pay any costs incidental to the exportation of the goods including pre shipment inspection costs, any official charges and the seller's costs in rendering assistance requested by the buyer.

FCA - "Free carrier" means that seller fulfills his obligation to deliver when he hands over the goods, cleared for export, into the charge of the carrier named by the buyer at named place or point. Seller has to provide export clearance, taxes etc. Seller should provide evidence of delivery to carriage. Buyer should nominate carrier and contract for the carriage and pay freight. The risk of loss or damage to the goods is transferred from seller when goods are delivered to buyer. Seller should also give notice to buyer that goods have been handed over to carrier, and if the need arises to inform buyer that carrier has failed to take charge of goods. The consequences of not doing so are not spelt out but its failure will constitute a breach of contract. If parties agree to communicate electronically documents may be replaced by **EDI**.

The seller is required to :

- (a) Supply conforming goods, which have been weighed, checked, measured and packed for delivery;
- (b) Supply the invoice and any documents confirming conformity which have been agreed by whatever means have been agreed, including by electronic communication;
- (c) deliver the goods to buyer by placing them in the charge of the carrier named by the buyer at the place agreed for delivery, in the manner agreed or which is customary for the place of delivery, or by loading them onto the carrier's vehicle if that has been agreed;

- (d) If no specific point has been named, and if there are several points available, the seller may select the point at the place of delivery ;
- (e) obtain any export licence or other official authorization necessary for the export of the goods if required to do so and pay any taxes, fees and charges associated with exportation;
- (f) bear all costs payable in respect of the goods until delivery;
- (g) provide at his own expense the customary packing of the good, unless it is the custom of the trade to dispatch the goods unpacked;
- (h) give the buyer without delay appropriate notice of the delivery of the goods;
- (i) assist the buyer in obtaining the contract of carriage and or insurance if agreed.

The buyer is required to :

- (a) accept delivery of and pay for the goods ;
- (b) obtain appropriate licence, authorizations for the export of the goods, and comply with customs formalities, whether in the country of delivery, in the exporting country or in country of transit;
- (c) pay any costs incidental to the exportation of the goods and any costs incurred by the seller in giving any assistance which has been requested by the buyer including costs associated with the provision of documents or electronic messages;
- (d) contract for the carriage of the goods from the agreed point of delivery and give the seller appropriate notice of the name of the carrier and of the time for delivery the goods to him.

FAS - It means ' Free alongside ship". Seller fulfills his obligation when goods have been placed alongside the vessel at the named port, and from that moment onwards buyer has to bear all costs and risks. Buyer to nominate carrier and should contract for carriage and pay for the freight. This term requires the buyer to clear the goods for export.

The f.a.s. term is frequently used in circumstances where the buyer has matching contract on c.& f. or c.i.f. terms. An example of such an arrangement is to be found in **Metro Meat Ltd vs Fares Rural CO Pty Ltd**.⁵ Where the seller on f.a.s terms was the supplier of goods being sold on c.& f. terms.

The respective obligations of the parties may be summarized as follows:

The seller is required to :

- (a) supply conforming goods, packed appropriately or in accordance with the contract, and the commercial invoice or equivalent electronic message which has been agreed ;
- (b) deliver the goods to buyer by placing them alongside the vessel or the loading berth which has been notified by the buyer in the manner which is usual or customary at that port for such delivery at the time agreed and without delay give the buyer sufficient notice of the fact;
- (c) pay any costs incidental to delivery of the goods;
- (d) provide proof of delivery in the manner agreed and provide documents confirming conformity if required to do so;
- (e) provide any assistance requested by the buyer in respect of obtaining documents facilitating export and providing information to enable the goods to be insured. 21

The buyer is required to :

- (a) give sufficient notice to the seller of the time and location of the delivery having, presumably, contracted for the carriage of the goods from the port of shipment and bear any costs occasioned by his failure to do so;
- (b) obtain any appropriate licences, authorizations for the export of the goods and comply with customs formalities, whether in the country of delivery or in the exporting country or in a country of transit;
- (c) pay any costs incidental to the exportation of the goods including preshipment inspection costs, any official charges and the seller's costs in rendering assistance requested by the buyer;

(d) pay for the goods

FOB - "Free on Board". Seller fulfills his obligations to deliver the goods when the goods have passed over the ship rail at named port of shipment. Thereafter buyer has to bear all risks and costs. This term requires the seller to clear the goods for export. FOB is only used for sea and Inland waterway transport. Seller should pay for loading according to custom of the port. Buyer should nominate carrier contract for carriage and pay the freight. Seller's obligation to place the goods on board the ship is the essence of the FOB terms.

The seller is required to :

The obligations of the seller under the f.o.b contract may be summarized as follows:

- (a) supply conforming goods, packed appropriately or in accordance with the contract, and any documents confirming conformity which have been agreed and supply a commercial invoice or its electronic equivalent;
- (b) deliver the goods to buyer by placing them on board, that is over the rail of the vessel has been notified by the buyer, in the manner which is usual or customary at that port for such delivery, at the time agreed and without delay give the buyer sufficient notice of the fact;
- (c) place them on the vessel in the position and manner required;
- (d) pay any costs incidental to delivery of the goods;
- (e) obtain an export licence, if so required, or any other document necessary for the exportation of the goods and clear the goods through customs ;
- (f) provide proof of delivery in the manner agreed-provide any assistance requested by the buyer in respect of obtaining documents facilitating export and providing information to enable the goods to be insured.

The buyer is required to :

- (a) give sufficient notice to the seller of the time and location of the delivery having, presumably, contracted for the carriage of the goods from the port of shipment, bear any costs occasioned by his failure to do so and bear the risk of loss or damage to the goods from the time they pass over the ship's rail;
- (b) obtain any appropriate licences, authorizations for the import of the goods, and comply with customs formalities for importation whether in the country of destination or in a country of transit;
- (c) Pay any costs incidental to the importation of the goods, bear the risk in those goods from the time of their delivery and bear the costs of the provision of assistance by the seller at the request of the buyer;
- (d) pay for the goods

C & F or CFR - "cost and freight" means that the seller must pay costs and freight necessary to bring the goods to the named port of destination. When the goods pass the ship's rail in the port of shipment, the risk will pass from seller to buyer. Seller should pay and arrange for carriage. Buyer should accept delivery and receive goods and pay for unloading.

The term differs from the ordinary c.i.f. term, but in all other respects the liabilities and duties of the parties are the same¹⁹⁰. The c. and f. seller has to bear in mind the provisions of s. 32(3) of the Sale of Goods Act 1979 because if he fails to give the buyer such notice as may enable him to insure the goods, the goods would exceptionally, travel at the seller's and not at the buyer's risk.

CIF - "Cost Insurance freight", the seller has the same obligations as under 'CFR' and in addition procures marine insurance against buyer's risk or loss of damage to goods during the carriage. This requires the seller to clear the goods for export. This term can only be used for sea and Inland waterway transport.

This is the most recognizable term associated with the export trade which mercantile custom has evolved. Lord Wright⁶ observed that the term c.i.f ("cost, insurance, freight",) "is a type of contract which is more

widely and more frequently in use than any other contract used for purposes of seaborne commerce. An enormous number of transactions, in value amounting to untold sums, is carried out every year under c.i.f. contracts.” Lord Porter⁸ indicated the general characteristics of the c.i.f. term in the following passage.

“The obligations imposed on a seller under a c.i.f. contract are well known, and in the ordinary case, include the tender of a bill of lading covering the goods contracted to be sold and no others, coupled with an insurance policy in the normal form and accompanied by an invoice which shows the price and, as in this case, usually contains a deduction of the freight which the buyer pays before delivery at the port of discharge. Against tender of these documents the purchaser must pay the price. In such a case the property may pass either on shipment or on.

tender the risk generally passes on shipment or as from shipment, but possession does not pass until the documents which represent the goods are handed over in exchange for the price. In the result, the buyer, after receipt of the documents, can claim against the ship for breach of the contract of carriage and against the underwriters for any loss covered by the policy. The strict form of c.i.f. contract may, however, be modified. A provision that a delivery order may be substituted for a bill of lading or a certificate of insurance for a policy would not, I think, make the contract be concluded on something other than c.i.f. terms”.

Donaldson J. observed in one case⁹;

The contract called for Chinese rabbits, c.i.f. Their obligation was, therefore, to tender documents, not to ship the rabbits themselves. If there were any Chinese rabbits afloat, they could have bought them.”

The nature of the c.i.f. contract is best understood if its economic purpose is kept distinct from the strict legal effect of the transaction.

CPT - “Carriage paid to” means that the seller pays the freight for the carriage of the good to the named destination. The risk of loss of or damage to the goods, as well as any additional costs due to events occurring after the time the goods have been delivered to the carrier, is transferred from seller to the buyer when goods have been delivered into the custody of the carrier. If subsequent carriers are used for the carriage to agreed destination, the risk passes when the goods have been delivered to the first carrier. This term requires the seller to clear the goods for export. CPT may be used for any mode of transport including multinational transport.

CIP - carriage and insurance paid. Seller has the same obligation as under CPT, and in addition the seller has to procure cargo insurance against the buyer’s risk of loss or damage to the goods during carriage. Seller contracts for insurance and pays the premium. However, seller has to obtain insurance on minimum coverage. This term requires seller to clear the goods for export. It could be used for any mode of transport including multinational transport. CIP and CPT are identical except that under CIP seller should provide cargo insurance. However, it is minimum insurance which may not be sufficient where manufactured goods are concerned. As such additional insurance might have to be taken by buyer.

DAF - “Delivered at frontier”. Seller fulfills his obligations to export at the named point and place at frontier, but before the customs border at the adjoining country. Seller having provided the documents should assist the buyer to obtain and through transport documents. Seller to clear goods and assume the risk. If export tax or other taxes have been imposed the seller has to pay but he could seek protection under the contract of sale or 1980 Convention.

This term is used in the Continental export trade where no sea or air carriage is involved. U.K. importers of foodstuffs sometimes buy “delivered at frontier” also described as “franco frontier” of the country where the goods originate. The term, when used in a contract of sale, should specify not only the frontier but also the named place of delivery, for example “Delivered at Franco-Italian frontier (Modane)”. The term does

not oblige the seller to obtain an insurance policy for the buyer's benefit; the parties should set out in the contract of sale the duties which they should assume with respect to insurance.

DES - "Ex ship" means that the seller fulfills his obligation to deliver when the goods have been made available to the buyer on board the ship uncleared for import at the named port of destination. Seller has to bear all the costs and risks involved in bringing the goods to the named port of destination. This can be used only for sea or inland watering transport.

This term ¹⁹⁶ has been defined by the Judicial Committee of the Privy Council as denoting that "the seller has to cause delivery to be made to the buyer from a ship which has arrived at the port of delivery and has reached a place therein which is usual for the delivery of goods of the kind in question.

EDQ - Delivered Ex Quay (duty paid) means seller fulfills his obligation to deliver when he has made the goods available to the buyer on the quay (Wharf) at the named port of destination, cleared for importation. The seller has to bear all risks and costs including duties, taxes and other charges of delivering the goods thereto. If the seller is made to obtain import licence this term should be avoided. If parties wish the buyer to clear the goods and pay duty the words "duty unpaid" should be used instead of "duty paid" Seller accepts responsibility for import duties and unloading.

DDU - Delivered duty unpaid means that the seller fulfills his obligation to deliver when the goods have been made available at the named place in country. Seller must bear all costs and risks and official charges. The buyer has to pay any additional costs and bear any risk caused by his failure to clear the goods in time. If parties desire the seller to pay for cost of importation (such as VAT - value added tax) it should be made clear by adding the words to this effect. Import licence need not necessarily be obtained by seller. Buyer will undertake the cost of import goods.

DDP - Delivered duty paid is same as DDU except that seller, apart from the cost mentioned in DDU, has to bear taxes and other charges of delivering the goods cleared for importation. Further EXW represents the minimum obligation for seller and DDP represents the maximum obligation for the seller. Import licence to be obtained by seller.

The terms FCA, CPT and CIP, ²⁰⁶ can be used for all modes of transport, but are particularly suitable for container transport and all forms of multimodal traffic, including roll on-roll off operations by trailers and ferries. ²⁰⁷ The main object of these terms is to take account of the increasing consolidation of cargoes. These terms shift the "critical point", when the risk and possibly other legal incidents pass from the seller to the buyer, away from the ship's rail to an earlier point, that is when the first carrier takes charge of the goods.

The passing of risk under each term may be noted as follows:

EXW : Seller will bear all risk until goods are placed at the disposal of the buyer at the named place of delivery within the stipulated time. The buyer will bear the risk from the time the goods are placed at his disposal. If the buyer fails to give notice (B7) he has to bear all the risk provided goods are identified or appropriated to the contract.

FCA : Seller will bear the risk up to the point of delivery as in A4. Delivery will be to the custody of the carrier at named place and date. Buyer will take over the risk from this point but if the buyer fails to give notice or if carrier fails to take the goods into his charge buyer should bear the risk provided goods are identified.

FAS : Up to the point of delivery alongside named vessel seller will bear all risks. When delivered as aforesaid the buyer takes over the risk but if buyer fails to obtain at his own risk own any export or import licences or his failure to give notice or the ship fails to arrive on time the buyer takes over the premature risk provided goods are identified.

FOB : Seller to bear the risk until goods have passed the ship's rail and from that moment onwards the buyer will take over the risk. Buyer takes over the premature risk on his failure to give notice, fails to take over the goods, vessel fails to arrive or closes for cargo earlier than the stipulated time, provided goods are identified.

CFR : Seller will bear all risk until goods have passed the ship's rail at port of shipment. Seller should deliver the goods on board the vessel. Once the goods pass the ship's rail buyer will bear all risks. Buyer's failure to give notice will result in premature risk provided goods are identified.

CIF : Rules of risk pertaining to seller and buyer are almost identical as in 'CFR'

CPT : Seller to bear all risk until the goods are delivered to the custody of the carrier or if more than one carrier to the custody of the 1st carrier. Thereafter buyer will take over the risk but his failure to give notice will result in premature risk provided goods are identified.

CIP - Rules of risk pertaining to seller and buyer are almost identical as in 'CPT'

DAF : Seller to bear all risk of loss or damage to the goods until such time as they have been delivered. The goods to be placed at the disposal of the buyer at the nearest place of delivery at the frontier on the date within the period stipulated. Buyer to bear the risk from the time of disposal of goods. Failure to give notice will result in premature risk provided goods have been appropriated to the contract.

DES : Seller to bear all risk and goods to be delivered on board the ship at the usual unloading point in the named port of destination uncleared for import within the stipulated period. The buyer will take over the risk from the time it has been unloaded as aforesaid.

DEQ : Seller to bear the risk until such time as goods are placed at the disposal of the buyer on the quay or wharf at the agreed port of destination within the stipulation period. Thereafter the buyer takes over the risk but if he fails to give notice he will suffer the consequences as aforesaid.

DDU : Seller to bear all risks of loss or damage to goods and on the contract or carriage (seller's expense deliver to the usual route and in the customary manner to the agreed point at the named place of destination. If a point is not agreed the seller will deliver to a point which best suits his purpose. Buyer will take over at this point and bear all risk from then onwards. Buyer will take over any premature risk if he fails to obtain import licences or any other authority for the purpose or if he fails to give notice provided the goods are identified.

DDP : The position of buyer and seller is same as in DDU but the buyer in this term need not apply for import licence.

Foot Notes:

1. Schmitthoff's Export Trade p.66 9th Ed.
2. Schmitthoff, op.cit. p10..... Roskill.L.J.in the Albazero (1975)3 WLR 491 at 523
3. Bradgate & Savage, Commercial Law, p.516
4. Schmitthoff, op.cit., p.10
5. (1985) 2 Lloyd's Rep 14
6. TD Bailey Sons & Co vs Ross T Smyth & Co Ltd 56 T.L.R. 825 at 828
7. TS Eliot's explanation (in Notes on The Waste Land, l.210) that c.i.f denotes 'carriage and insurance free', is a use of poetic licence.
8. 1949 A.C.293 at 309 ; 1872 LR 5 HL 395 at 406
9. 1975 2 Lloyd's Rep @ 242

ISLAMIC BANKING - A CROSS CULTURAL PHENOMENON

Faisz Musthapha, P.C.

The origin of modern Interest free financial services or Islamic finance is certainly traceable to the Quranic injunction against engaging in interest accruing transactions. But the notion that Islamic banking is run and structured by Muslim bankers for pious Muslim customers is far from the truth.

Although, as stated above, interest free finance is rooted in the Islamic abhorrence of interest or “riba”, its ethical principles are shared by all major faith based traditions. The principles are that money alone cannot be used to make more money, in other words that no interest may be charged on loans; that a lender should share the risks and profits of the enterprise; and that wealth creation or improvement is for the whole of society and not merely for the benefit of a small elite.

The present crisis arising from the US sub-prime mortgage debacle has become global. The International Monetary Fund submitted a report, a few years ago that the Islamic Banking system might be better equipped to deal with global financial shocks. This is because as Antoine Sreih of the Europe Arab Bank in London put it ***“its basic structure is that of sound ethical banking based on real assets and not those complex derivatives that almost destroyed the conventional sector”***

A Christian lay preacher Ian Yearsley has long espoused the virtues of Islamic Banking. Speaking at St. Mary’s Church, Crypt and coffee shop at the Southern end of Putney Bridge, he commented that *“Western Banking is not only immoral but I would say impracticable after what you have seen over the last few months. It is based on a number of false premises. The first is that you can grow money just as you can grow a child in the womb. The second is, the banking idea that you can lend money that you don’t have. And the third is the question of issuing money by borrowing it, which is what happened all the time”*. He has both a savings account and a deposit account at the Islamic Bank of Britain. Profits from his deposit account are transferred to his savings account. He has stated that the Bank has come out of the credit crunch completely unscathed because it is backed with assets, “so that you are not just producing invisible figures..... It accords with my faith as member of the Church of England and a lay preacher.”

Mushtak Parker writing recently in the London Times, states that the credit crunch and turmoil in global financial markets has affected every country in the world. But goes on to state that apart from the short term deals; a drop in the valuation of real estate and assets based security and financing of corporate, the global Islamic banking has been “relatively unscathed by this once in a life time crisis”.

Other writers have pointed out that Islamic Financial transactions are based upon total transparency, full analysis of risks, inability to trade debt accepted at par and in support only of productive business or assets with true usufruct, the impact of the financial crisis on the Islamic finance sector should be much less.

Islamic banking is not restricted to Muslims. In Malaysia for instance, a significant number of non-Muslim customers resort to Islamic banking products and services. Statistics show that 70% of the customers of the Islamic banking window of the Overseas Chinese Banking Corporation and Hong Leong Islamic Bank consist of Christian and Buddhist, Malaysian, Chinese.

Mr. Stephen Green who was the then CEO of the Hong Kong and Shanghai Banking Corporation pio-

needed the establishment of its Islamic finance division, Amanah.. Mr.Green is now Chairman of HSBC Holdings and is also a lay Anglican Preacher.

Similarly, it was an American David Hightower who structured the first ever Islamic Corporate Finance transaction at Citi Bank International in the Strand for Shell Malaysia in 1983.

London has been at the centre of Islamic Banking for several years. There are five Islamic Banks in the City of London, and two more have sought the approval of the Financial Services Authority. The latest addition is the Gatehouse Bank. It is solely owned by the Securities House of Kuwait. It has a paid up capital of 50m pounds and authorized capital of 225m pounds.

The Islamic Bank of Britain was set up in September 2004. It has several branches across the U.K. It offers shariah-compliant current and savings accounts, personal and business banking, commercial property finance and Islamic mortgages. It records for the first six months over the year 2008 has shown that adverse conditions have failed to attract its performance which recorded a 5.5% increase in customers and a 7.2% growth in deposits.

John Yip has a diploma in Fiqh Al - Muamalat (Islamic Law relating to financial transactions). He structured the first Musharaka Sukuk in the early 1990s for the Islamic Religious Council of Singapore. There is an abundance of legal and financial expertise in Islamic finance in the City of London. Among the leading lawyers are Neil D Miller, Partner and Head of the Islamic Finance Team at Norton Rose, and others at Clifford Chance, Freshfields, Trowers & Hamblins and Clyde & Co.

The random pick of developments in Islamic banking, set out above demonstrates that it is a medium that transcends all faiths. Indeed, Islamic banking has been leading cross cultural engagements. Adherents of all faiths can relate to its ethical values and the term "*Islamic banking*" is used only in a generic sense. It certainly is not the preserve of Muslims alone.

வருந்தமிழர் வையத்தை ஆளவேண்டும்
வாழ்க தமிழ்! இவ்வையம் வாழ்க நன்றே.
-பாரதிதாசன்-

SHARE BUY BACK AGREEMENTS AND FINANCIAL ASSISTANCE BY A COMPANY TO ENABLE THE PURCHASE OF ITS SHARES-SOME SALIENT FEATURES OF THE NEW COMPANIES ACT

A.R.Surendhran,L.L.M.(Brussels)
President's Counsel

Introduction

Is a company entitled to buy its own shares? Had this question been posed prior to the enactment of the Companies Act No 7 of 2007 the answer would have been in the negative. However the same question if posed today would not elicit such a simple and facile answer. The provisions of the Companies Act No 7 of 2007 have radically changed the position under the common law regarding a company's entitlement to purchase its own shares. Similarly the stringent provisions of the previous companies' legislation concerning assistance given by a company for the purpose of enabling a third party to purchase its shares have also been substantially amended by the new Companies Act. In this article it is proposed to deal with some of the salient features of the new Companies Act regarding the power conferred on a company to buy its own shares and the restriction on companies providing financial assistance to third parties to purchase its shares

Company Buying Its Own Shares

The Rationale behind the Rule that a company cannot buy its own shares.

It is pertinent to note that from the inception of the joint stock companies the statutory regime governing them did not expressly preclude companies from purchasing their own shares. However land mark decisions of the House of Lords and the English Court of Appeal handed down in a number of leading cases in the last quarter of the nineteenth century postulated and reiterated this rule which has stood the test of time for well over a century, despite spasmodic attempts to deviate from it. What is the rationale underlying this rule?. In a lucid exposition of the law in this regards Lord Watson succinctly explained in *Trevor Vs Whitworth (The Law Times, Vol. LVII, N.S. 457)*: "One of the main objects contemplated by the Legislature, in restricting the power of limited companies to reduce the amount of their capital as set forth in the memorandum, is to protect the interests of the outside public who may become their creditors. In my opinion the effect of these statutory restrictions is to prohibit every transaction between a company and a shareholder, 'by means of which the money already paid to the company in respect of his shares is returned to him'. These words adumbrated by Lord Watson in 1887, were echoed by Harman J in a case decided almost a century after the decision in Trevor's case. (*British and Commonwealth Holdings plc Vs Barclays Bank plc and others, (1996) BCLC 1*). In this case Harman J., proclaimed that "In my judgment there are two fundamental principles of company law which can be seen in the cases cited. The first of those principles goes back to the earliest days of English limited liability companies. **The principle is that a company cannot return capital to its members save by a reduction of capital sanctioned by the court.**"

Thus the string of a decisions which discountenanced a company buying its own shares were based on the premise that when a company buys its own shares from its share holder, the company would be repaying the share holder the amount originally paid to the company by that share holder as the price for the shares,

resulting in the reduction of the company's capital which is not permissible except with the sanction of court. In fact the specific statutory provisions (such as section 29 of the Companies Act No 17 of 1982) mandating that a subsidiary company shall not hold shares in its holding company are based on this rule of the common law.

The Position Under The New Companies Act

The Companies Act No 07 of 2007 for the first time in the history of companies legislation in our country, expressly declares **that a company is empowered to acquire its own shares in certain circumstances** [section 63(1)] and proceeds to set out the situations in which such acquisitions are countenanced by the statute. Though this provision appears to be repugnant to the well engrained rule of the common law against company purchasing its own shares hitherto steadfastly adhered to by its legislative predecessors, the inbuilt safeguards embodied in these provisions afford ample and adequate protection to the shareholders and creditors of the company.

Specific Performance Of Share BuyBack Agreements

Section 64 of the new Act confers on a company the power to enter into agreements for the purchase / acquisition of its own shares. Such an agreement could be entered into provided the company complies with the stringent conditions laid down in section 64(2) and (3) of the Act. These provisions, inter alia, require the board of directors of the Company to resolve that the consideration for the purchase is a fair value in the opinion of the company's auditors. Significantly section 65(1) of the Act **enables the specific enforcement of such agreements** for the purchase of a company's shares. This would in effect, inter alia, enable venture capitalists who enter into share buy back agreements with investee companies to specifically enforce such agreements. From the stand point of the parties to the agreement this is a very salutary feature, inasmuch as, it frees the transaction from the uncertainty emanating from the remnants of the common law prohibition and invests the transaction with perfect legitimacy.

When A Company Buysback Its Shares Do They Retain Their Character As "Shares"?

Curiously this question arose for the first time in a case decided in 1892 at a time when the then prevailing rule enjoined that a company shall not purchase its own shares. It is pertinent to note that in this case (*Re Sovereign Life Assurance Company(a)*, (The Law Times, 1892, Vol. LXVII, N.S., 366.) a company **was empowered to purchase its own shares by a special statute**. Pursuant to that power the company proceeded to purchase its own shares from its share holders. The question arose as to whether after the purchase by the company those shares retained their character as 'shares? Dealing with the effect of such purchase Chitty J. held that the effect of the purchase, in the name of the company, **was necessarily to extinguish the shares**. The new act gives statutory recognition to the above rule.. Section 63(3) of the Act states that a share that is acquired by the company **shall be deemed to be cancelled** immediately upon acquisition. Thus the above provision restates the common law position as postulated by Chitty J., in the above case.

The fact that the Companies Act No:07 of 2007 expressly authorizes companies to purchase their own shares does not derogate from the fundamental principle that the purchase of its shares by a company results in the reduction of its capital. In this context it is apposite to quote the dicta of Lindly L.J in *Re Sovereign Life Assurance Company* where as mentioned earlier the purchase of its own shares by a company was authorized by a special statute. Said he "A **reduction of capital is a necessary consequence of a statutory power enabling a company to invest its assets in the purchase of its own shares.**"

Of particular significance in this context is section 65(1) of the Act which provides that an agreement to acquire a company's share is specifically enforceable **except to the extent that the company proves that it would fail to satisfy the solvency test** after performing the agreement. This provision shows that ultimately the enforceability of the agreement is **predicated upon the company satisfying the solvency test** after performing the contract and allays any fears regarding possible adverse consequences to creditors resulting from such acquisition.

Restrictions On Financial Assistance By A Company To Facilitate The Purchase Of Its Shares -

Why does the Law impose such restrictions?

Having dealt with the situation where **a company buys its own shares**, it is proposed to consider a different situation where a third party buys a company's **shares with financial assistance obtained from the company**. Until 1929, there existed no statutory provision preventing a company from giving financial assistance to third parties to facilitate the purchase of that company's share.. Consequently, many companies which were precluded from buying their own shares resorted to the expedient device of giving financial assistance to enable other persons to purchase their shares without falling foul of the common law rule. However in practical terms such financial assistance brought about all the undesirable consequences which the common law rule zealously sought to prevail

Lord Greene MR vividly described the unsavoury situation that prevailed before the 1929 Act in the following words in (**Re VGM Holdings Ltd (1942) 1 All ER 224** at 225) : "Those whose memories enable them to recall what had been happening for several years after the last war will remember that a very common form of transaction in connection with companies was one by which persons call them financiers, speculators, or what you will finding a company with a substantial cash balance or easily realizable assets, such as war loan, bought up the whole, or the greater part, of the shares of the company for cash, **and so arranged matters that the purchase money which they then became bound to provide was advanced to them by the company whose shares they were acquiring**, either out of its cash balance or by realization of its liquid investments. That type of transaction was a common one, **and it gave rise to great dissatisfaction and, in some cases, great scandals.**" As this scenario permitted companies to achieve by indirect means what they could not perform directly, and promoted unholy alliances between perfidious companies and predatory buyers the legislature stepped in to thwart such attempts to flout the law. Consequently restrictions on financial assistance were introduced by statute as such financial assistance was viewed as another form of capital reduction.

Legislative Measures To Control Financial Assistance

For the first time restrictions on companies providing financial assistance to enable the purchase of their shares was introduced by section 45 of the English Companies Act of 1929 subsequently section 54 of the English Act of 1948 reenacted these provisions with some modifications. Section 55(1) of our Companies Act of 1982 reproduced verbatim the provisions of section 54 of the English Act of 1948. In England as the 1929 Act was found to be inadequate to bring within its scope all errant transactions, the 1948 Act by an amendment to the relevant part of the section describing financial assistance sought to catch up every conceivable kind of financial assistance within its ambit. This was reproduced in section 55 of our companies act No 17 of 1982 which provided as follows "Subject as provided in this section, it shall not be lawful for a company to give, whether directly or indirectly, and whether by means of a loan, guarantee, the provision of security or otherwise, any financial assistance for the purpose of or in connection with a purchase subscription made or to be made by any person of, or for any shares in, the company, or otherwise, where the company is a subsidiary company, in its holding company: " However, as pointed out earlier this all

encompassing description of “financial assistance” was also found to be a fertile ground for endless litigation and the wide amplitude of this section resulted in many innocent transactions being shot down by courts. The English Act of 1981 introduced into the statute book some new concepts in order to save innocent commercial transactions which **incidentally involved** a company giving “financial assistance” for the acquisition of its shares. These provisions were incorporated in section 153 of the English Companies Act 1985, and section 71(1) of the new Companies Act No 07 of 2007

The Relevant Provisions Of The New Companies Act.

While section 70 of the new Companies Act places restrictions on financial assistance, section 71 of the Act exempts certain transactions from the restrictions placed by section 70. Section 71(2) sets out transactions which **usually fall outside the ambit of the restrictions such as a banking company lending in the ordinary course of its business and a company lending to its employees for an employees’ share purchase scheme**, section 71(1) embodies the principal exception. It states that “The provisions of section 70 shall not apply to the giving of financial assistance by a company for the purpose of or in connection with the acquisition of its own shares, if –

- (a) the company’s principal purpose in giving the assistance is not to give it for the purpose of that acquisition or the giving of the assistance is **an incidental part of any other larger purpose** of the company; and
- (b) the assistance is given in good faith in the interest of the company.

What Is Meant By “A Purpose Incidental To Any Other Larger Purpose”?

As mentioned before section 71(1) of the new Companies Act which is modeled on section 153(1) of the English Companies Act of 1985 introduces the test of ‘incidental part of some larger purpose’ as a criterion for determining the legality of the transaction. In construing the meaning of these words it is pertinent to bear in mind the reason for introducing these words in the English Companies Acts of 1981 and 1985. Originally the 1948 Act provided that any financial assistance by a company for the purpose of **or in connection with the acquisition of its own shares** shall be unlawful. As a result in some noteworthy cases (**‘Belmont Finance Corporation’ (1980) 1 All ER 393 and ‘Armour Hick Northern Ltd’ (1980) 3 All ER 833**) the courts placing emphasis on the wide sweep of the words ‘**in connection with the acquisition**’ struck down otherwise unobjectionable transactions as infringing the provisions restricting financial assistance. In these cases the transaction was invalidated on the footing that the **purpose of the transaction** was to facilitate the acquisition of shares. These decisions posed a potential threat to many routine and otherwise unexceptionable business transactions, merely because they **incidentally involved** a violation of the restriction against financial assistance. This resulted in the legislature stepping in and introducing in the English Act of 1981 the concept of **‘a purpose incidental to a larger purpose’**. This is a very welcome feature as the **‘incidental to a larger purpose’** test will save many transactions entered in the ordinary course of business, even if they incidentally violated the financial assistance provisions. It is also pertinent to note that the words **‘larger purpose’** have not been without their share of trouble. They have been the subject of judicial criticism in an important case decided by the House of Lords where the words ‘larger purpose’ came up for scrutiny. [**Brady Vs Brady, (1989) A.C. 755**] Lord Oliver quite candidly admitted that **he had not found the concept of ‘larger purpose’ easy to grasp**. In this case two brothers who owned a family business entered into certain arrangements in order to break the dead lock situation which arose in the business. In carrying out this objective it was agreed that one party would acquire the shares in a company with the financial assistance provided by the company. House of Lords after an exhaustive analysis of the legal provisions rejected the contention that the acquisition of shares was

merely incidental. The House held that the resolution of the dead lock **is the reason** why assistance was given **but that is not an incidental purpose**. Lord Oliver proclaimed that the acquisition was not a mere incident of the scheme to break the dead lock. **It was the essence of the scheme itself.** It is submitted that this somewhat narrow construction of the statutory provisions which were intended to rectify the shortcomings of the former legislature, has in fact added to the uncertainty regarding the legitimacy of such financial assistance and has done little in allaying the fears of those intending to engage in genuine transactions, which **incidentally involve** financial assistance for the acquisition of shares.

What constitutes Financial Assistance?

Section 70(5) imposes unprecedentedly severe penal consequences. Defaults are visited with a fine of Rs. 1 million / 5 years imprisonment or both as opposed to a fine of Rs 1000/= imposed by the Companies Act of 1982. Hence it is imperative to ascertain what types of transactions would fall into the description "financial assistance". In the absence of any definition in the new Companies Act the decisions of the English Courts construing the identical provisions of the English Act provide very valuable guidance.

In one case (**Armour Hick Northern Ltd and others Vs Armour Trust Ltd and others, (1980) 3 All ER, 833.**) A Ltd was a subsidiary of B Ltd. The shareholders of B Ltd were C Ltd which owned 7,000 shares, and W and H who owned the remaining 3,000 shares and were directors of A Ltd and B Ltd. B Ltd owed the sum of Sterling pound 93,000 to C Ltd in satisfaction of the debt owed by B Ltd. As a result W and H became the sole shareholders of B Ltd. It was alleged that A Ltd had given W and H financial assistance for the purpose of or in connection with the purchase by W and H of shares in A Ltd's holding company (i.e. B Ltd) contrary section 54(1) of the Companies Act, 1948. The question arose as to whether the payment by a subsidiary of a debt owed by the subsidiary's holding company to the vendor of the holding company's shares was capable in law of constituting 'financial assistance' for the purpose of section 54(1). It was held that on the true construction of section 54(1) of the 1948 Act the prohibition against the provision of financial assistance for the purchase of shares **was not confined to assistance given to a purchaser but extended to assistance given to the vendor of the shares**. Thus, although a repayment of the debt of Sterling pound 93,000 by the holding company, B Ltd, to the vendor of the shares, C Ltd, would not have amounted to 'financial assistance' as it would not have altered the financial position except to the extent that a due debt was repaid, **the same payment when made by the subsidiary, A Ltd, would amount to financial assistance to C Ltd for the purpose of or in connection with the share purchase by W and H because it was a voluntary payment without which C Ltd would not have proceeded with the sale. The payment of the Sterling pound 93,000 by A Ltd to C Ltd was therefore capable in law of constituting 'financial assistance' within section 54.**

Vide also (**Belmont Finance Corporation Vs Williams Furniture Ltd and others (No 2), (1980) 1 All.E.R., 393.**) In this case a person agreed to buy a company in a bona-fide commercial transaction at a price determined on an arms length transaction basis. He sold an inflated asset to the company and used the money obtained by such sale to purchase the company. Though the transaction **was fair and bona-fide** as between the buyer and seller the English Court of Appeal shot down the transaction as illegal and as one in contravention of section 54 of the 1948 Act (same as section 55 of Act No:17 of our 1982). The reasoning of the Court (Buckley, Goff and Walter LLJ) is encapsulated in the following dicta. "Even though the agreement for the purchase of the share capital of 'Maximum' by Belmont was a satisfactory commercial transaction for both William and City and for G and his associates, it nevertheless contravened section 54 even if the Sterling pound 500,000 paid by Belmont for

'Maximum' had been a fair price, because it was not a commercial transaction in its own right **but merely part of a scheme to enable G and his associates to acquire Belmont at no cash cost to themselves.** It was not a transaction in the ordinary course of Belmont's business, and did **not enable Belmont to acquire anything which it genuinely needed for its own purposes.**"

Does The Repayment of an existing debt amount to financial assistance?

In the South African case of **Gradwell (PTY) Ltd. Vs Rostra Printers Ltd and another, 1959(4) SALR 419,** the Appellate Division was confronted with the question whether the repayment of its debt by a company which helped another Company B to purchase Company A's shares constituted financial assistance for the purpose of invoking section 86(2) of the corresponding legislation in South Africa (Act No:46 of 1926). The Court held that **though the purpose of the transaction was to enable the acquisition of the company's shares it did not constitute financial assistance,** as the repayment of the company's debt did not cause any adverse change in the financial position of the Company. The court explained this in the following way: "But whatever may be the position in such a case the paying off of an existing debt seems to be decidedly more difficult to bring within the notion of giving financial assistance. The payer's assets and liabilities are put into a different form **but the balance is unchanged** and the same applies to the financial position of the payee. **Here the company would have no more and no less after the completion of the transaction than before**". (at page 426).

However it should be noted that while the **timely repayment** of a debt even if done for the purpose of facilitating an acquisition is not treated as financial assistance, it might constitute financial assistance **if the debt were paid early,** as it could then be treated as having the features of a gift in it. Vide **Placet Vs Steiner, (1988) 5 BCC 352.**

The effect of financial assistance by a foreign subsidiary

As observed earlier the provisions of the statute regarding financial assistance extended to financial assistance given by a subsidiary to enable the purchase of the shares of the holding company. **Does it cover assistance given by a foreign subsidiary of a local holding company** for the purpose of enabling the purchase of the holding company's share? This question came up for consideration in the case of **Arab Bank plc Vs Merchantile Holdings Ltd and another, (1994) 2 AllER 74.** In this case a foreign subsidiary of an English Company incorporated in Gibraltar gave financial assistance to enable the acquisition of shares of the English Company which was its parent Company. Subsequently when the Bank which gave the loan for this purpose instituted legal proceedings against the person who obtained the loan for the purpose of purchasing the shares of the English company, the Defendant contended that the transaction was void as it was in contravention of section 151 of the 1985 Act which prohibited financial assistance of this nature. The Court held that applying the presumption **that in the absence of a contrary intention s 151 of the 1985 Act was not intended to have extra- territorial effect,** the term 'any of its subsidiaries' in s 151 was to be construed **as limited to those subsidiary companies which were English companies.** Accordingly, **s 151 did not prohibit a foreign subsidiary of an English parent company from giving financial assistance for the purpose of the acquisition of shares in its parent company.** Moreover, the mere giving of financial assistance by the subsidiary **did not ipso facto constitute the unlawful giving of financial assistance by the parent company** contrary to s 151, since the prohibition was directed to the assisting company, not to its parent company.

The holistic approach in construing "financial assistance"

The case of Charterhouse Investment Trust Ltd. Vs Tempest Diesels Ltd, (1986) BCLC 1, (decided under section 54 of the English Companies Act of 1948,) throws some light on the meaning of 'financial assistance'. This case concerned a 'management buy-out' transaction under which Charterhouse hived off its subsidiary company, Tempest, by selling its entire shareholding to one of its managers, Allam. Hoffmann J was asked to decide whether a surrender of tax losses by Tempest to Charterhouse, as part of the transaction, constituted financial assistance. In ruling that it did not, he said: **"There is no definition of giving financial assistance in the section, although some examples are given. The words have no technical meaning and their frame of reference is in my judgment the language of ordinary commerce. One must examine the commercial realities of the transaction and decide whether it can properly be described as the giving of financial assistance by the company, bearing in mind that the section is a penal one and should not be strained to cover transactions which are not fairly within it."** He further held that "The *Belmont* case shows that the sale of an asset by the company at a fair value can properly be described as giving financial assistance if the effect is to provide the purchaser of its shares with the cash needed to pay for them. It does not matter that the company's balance sheet is undisturbed in the sense that the cash paid out is replaced by an asset of equivalent value. In the case of a loan by a company to a creditworthy purchaser of its shares, the balance sheet is equally undisturbed but the loan plainly constitutes giving financial assistance. **It follows that if the only or main purpose of such a transaction is to enable the purchaser to buy the shares, the section is contravened.**

Lord Denning's 'commonsense' approach

In Waller Steiner Vs Moir (1974) 3 AllER 217 at 238 where monies were not directly paid to the purchasers of the shares but through the **device of circular cheques** Lord Denning in his characteristic style propounded a common sense approach to ascertain whether there was prohibited financial assistance. He said "Circular cheques come in very handy. So do puppet companies. The transactions are extremely complicated, but the end result is clear. You look to the company's money and see what has become of it. You look to the company's shares and see into whose hands they have got. **You will then soon see if the company's money has been used to finance the purchase.** The present case is an excellent example."

"Financial Assistance" should result in actual acquisition

Another significant aspect in this context is the requirement that the financial assistance in order to result in penal consequences **should actually assist the acquirer to purchase the shares.** Vide British and Commonwealth Holdings plc Vs Barclays Bank plc and others, (1996) 1 All. ER, 381 where the conduct of the company was regarded as **only an inducement to the shareholder** to acquire the shares of the company, but not as financial assistance. In this case the English Court of Appeal declared that the words 'financial assistance' are words **of a commercial rather than a conveyancing kind.**(at page 397)

The civil consequences of unlawful financial assistance

It is important to note the consequences that flow from unlawful financial assistance. In addition to the punitive provisions of section 70(5) which prescribes a fine not exceeding **Rs. 1 million on every defaulting officer of the company or a term of imprisonment extending to 5 years**, there are civil remedies available to affected parties who suffer losses. The company also can successfully sue directors and all those who were responsible for losses suffered. Vide Steen Vs Law, (1963) 3 All ER 770, Selangor United Rubber Estates Ltd. Vs Cradock (N0 3), (1968) 2 All ER 1073, Wallersteiner Vs

Moir, (1974) 1 WLR 991 and Belmont Finance Corpn Ltd Vs Williams Furniture Ltd, (1979) 1 All ER 118.

Does the unlawful assistance affect the legality of a collateral contract?

Another issue of practical significance which has given rise to conflicting judicial decisions in this regard is the legality of collateral contracts such as a guarantee etc given to secure the performance of the main transaction which involved unlawful financial assistance. In **Spink (Bournemouth) Limited Vs Spink, (1936) Ch. 544**, a case decided under the corresponding provisions of the English Act of 1929 (section 45) the question arose in this way: The defendant being a director and manager of the Plaintiff company, who carried on business as garage proprietors and motor-car dealer, entered into a written agreement with the company in consideration of a cash payment to resign both positions, covenanting also not to carry on or assist in carrying on a similar business within a certain radius for a period of five years. **The agreement further provided that he should transfer his shareholding in the company to another director for 250 pounds, and this sum was paid to him by a cheque drawn on the company's account.** The Court held that even if the payment for the shares by the company's cheque was such as to contravene section 45, sub-s 1 of the Companies Act 1929, and to render the company liable to a fine under sub-s 3, **the agreement was not thereby rendered invalid.** The Court arrived at this conclusion on the footing that the agreement to purchase the shares **was severable** from the collateral agreement.

A similar view was expressed in **Victor Battery Co. Ltd. Vs Curry's Ltd and another, (1946) Ch.D. 519**. In this case, a company issued debentures for the purpose of facilitating the purchase of its shares by another party. In a controversial judgment which has been assailed by reputed authors as not setting out the correct position by some reputed authors, Roxburgh. J, held that upon its true construction, section 45 did not invalidate / avoid **the security to which it referred**. The debentures were therefore, valid. It was further held that assuming that the issue of the debenture was an illegal transaction V.B.Co. could not maintain an action to be relieved thereof, because the object of section 45 was not to protect but to punish a company providing security in contravention of the section, and therefore V.B.Co. did not come within the exception to the maxim '*in pari delicto potior est conditio defendentis*'.

In sharp contrast to these decisions it was held in **Heald Vs O' Connor, (1971) 2 All ER 1105** that **debentures issued by the Company to secure a transaction to purchase its own shares was void** and it being illegal as contrary to section 54 of the Companies Act, **a guarantee given as a collateral for this purpose was also void and unenforceable.** In this case the court did not follow the earlier case of **Victor Battery Co. Ltd. Vs Curry's Ltd and another, (1946) Ch.D. 519** cited above.

It is submitted that in view of the spirit and scheme of the present legislation which endeavours to save 'innocent transaction' from the rigours of the penal provisions, collateral transactions are unlikely to be invalidated as being tainted with the illegality of the main transaction, **unless they form an essential component of the main transaction and are inextricable from the main transaction.**

Conclusion

The provisions of the new Companies Act herald a new era in which companies would be entitled to enter into agreements to purchase their own shares including share buy back agreements and parties to the agreements would be invested with the power to seek specific enforcement of such agreements. Though these provisions pertaining to the power of a company to acquire its own shares appear to be repugnant to

the common law rule which resolutely refused to countenance such transactions on the footing that it would tantamount to a dressed up reduction of capital, the new statutory provisions expressly declaring that the exercise of the power to specifically enforce such agreements **is predicated upon the ability of the company to satisfy the solvency test**, affords ample and adequate protection to creditors and shareholders. This is unexceptionable from the stand point of policy given the paramount place accorded by the new statute to the company satisfying the solvency test as the foremost guarantee against any unfair prejudice being caused to the creditors/ share holders of the company. Moreover it would encourage venture capitalists to invest in companies by entering into share buy back agreements which are specifically enforceable under the new Act. This is a salutary feature as it frees the buyback transaction from any uncertainty emanating from the remnants of the common law prohibition.

As regards the restrictions on financial assistance, the provisions of the new Companies Act adopt a more liberal approach by introducing the test of '**a purpose which is incidental to a larger purpose**' to determine the vires of the transaction. As pointed out earlier this amendment was introduced by the English statute in order to remedy the shortcomings of the previous legislation which brought within its broad sweep, many innocent transactions, and caused them to be invalidated by courts. It is significant to note that the words "**in connection with the acquisition**" occurring in the previous legislation was found to be too wide and the English Acts of 1981 and 1985 advisedly dropped these words from the statutory provision. In this backdrop the rationale for steadfastly retaining the words '**in connection with the acquisition**', in section 71(1) of the new Companies Act is inexplicable. Similarly the policy of the new Companies Act in **excluding subsidiary companies** from the ambit of the restrictions on financial assistance does not appear to be a prudent move as all previous legislation encompassed subsidiary companies within the sweep of the restrictions. Given the meticulous care that has been taken by the framers of the new Act in drafting this legislation it does not seem to be an accidental slip or an infelicitous choice of language. However the new Act has for sound reason refrained from describing or defining the expression 'financial assistance'. This is a laudable feature of the new Act. In the past definitions of 'financial assistance' aimed at catching up all conceivable transactions within their scope had resulted in courts having to grapple with complex questions of construction. For instance in the South African case of **Grandwell (Pvt.) Ltd, 1954 (4)SALR 419** where the statute (same as section 55 of our 1982 Act) in describing the term 'financial assistance' stated that "by way of loan, guarantee, security or **otherwise**" the Appellate Division did not find it easy to decide whether the expression '**otherwise**' should be read *ejusdem* with loan, guarantee etc. In this backdrop the new Act's treatment of the expression financial assistance would enable the courts to take a holistic approach to the question, untrammelled by the sophistries of interpretation.

Finally the complex terminology adopted by the statute may lead to perplexing questions remaining unresolved until authoritative judicial pronouncements shed light on them. The fact that a Law Lord (Lord Oliver) had found the meaning of these terms elusive to his grasp (Vide **Brady Vs Brady** cited above) underscores the gravity of the problem. The serious penal and other consequences that could ensue as a result of a company falling foul of these provisions add a new dimension to this issue. In conclusion it could be said that on the whole the provisions introduced by the new Companies Act pertaining to a company acquiring its own shares and giving financial assistance for the purchase of its shares constitute, despite a few shortcomings, a step in the right direction aimed at facilitating genuine commercial transactions unfettered by the shackles of the common law prohibitions while affording ample and adequate protection to creditors and share holders of the company.

FOOT NOTES

1. Trevor Vs Whitworth, (The Law Times, Vol. LVII, N.S. 457
2. British and Commonwealth Holdings plc Vs Barclays Bank plc and others, (1996) BCLC 1
3. Re Sovereign Life Assurance Company(a) ,(The Law Times, 1892, Vol. LXVII, N.S., 366.)
4. Re VGM Holdings Ltd (1942) 1 All ER 224
5. Belmont Finance Corporation' (1980) 1 All ER 393)
6. Brady Vs Brady, (1989) A.C. 755
7. Armour Hick Northern Ltd and others Vs Armour Trust Ltd and others, (1980) 3 All ER, 833
8. Gradwell (PTY) Ltd. Vs Rostra Printers Ltd and another, 1959(4) SALR 419
9. Placet Vs Steiner, (1988) 5 BCC
10. Arab Bank plc Vs Merchantile Holdings Ltd and another, (1994) 2 AllER 74
11. Investment Trust Ltd. Vs Tempest Diesels Ltd, (1986) BCLC 1,
12. Steen Vs Law, (1963) 3 All ER 770, Selangor United Rubber Estates Ltd. Vs Cradock (N0 3), (1968) 2 All ER 1073, Wallersteiner Vs Moir, (1974) 1 WLR 991 and Belmont Finance Corpn Ltd Vs Williams Furniture Ltd, (1979) 1 All ER 11
13. Spink (Bournemouth) Limited Vs Spink , (1936) Ch. 544,
14. Victor Battery Co. Ltd. Vs Curry's Ltd and another, (1946) Ch.D. 519
15. Heald Vs O' Connor, (1971) 2 All ER 1105

THE LAW PERTAINING TO BAIL

Palitha Fernando, P.C.
Additional Solicitor General

Introduction

The term Bail is defined in Black's Legal Dictionary as the process by which a person is released from custody on the undertaking given by a surety or on his or her recognizance to appear in a future stage of the proceedings of court. Bail could be granted to a suspect during the stage of investigation or to an accused whose case is pending before court or even to a person who has been convicted, on his preferring an appeal against his conviction.

Arrest and detention of a suspect involves the interference with his right to personal liberty. Therefore, it is necessary that the detention of a suspect is done only in accordance with the procedure established by law and also only to the degree permitted by law. The granting of bail in the circumstances is a salutary provision enabling a person suspected or accused of an offence, but yet presumed innocent by law, to be released from detention. The foundation for the purpose of granting a suspect bail is the presumption of innocence guaranteed by Article 13 of the Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka.

When speaking of bail, terms such as Surety Bail, Cash Bail Certified Bail, and Personal Bail are quite familiar. All these terms describe the nature of the bail bond upon which a person is released from custody. Surety Bail is where a person is released on a Surety entering upon a bond undertaking to secure the presence of the person released when required. Cash Bail is where it would be necessary to make a cash deposit along with the undertaking to secure the presence of the persons released on bail when required. Where a person is released on cash bail it would not be necessary to have the bail bond signed by sureties. However, there can be an order granting bail on a combination of any two or more of these bonds.

Where a suspect is released on personal bail the undertaking to appear in court is given by the suspect himself. Certified Bail is where a certificate such as a deed would be deposited in court to the value of the Bail Bond. Personal Bail is where the person released signs a bond to pay the amount indicated in the bond if he fails to appear in court as required.

When a person is released on bail it is customary to make such release subject to certain conditions commonly referred to as bail conditions. Impounding of the Passport, prohibiting the person from residing in a particular area, ordering the person to report at a designated police station periodically are some such conditions generally imposed. Non interference with the witnesses and the process of justice are conditions that are in force even if not mentioned in the order granting bail.

Reasons for releasing persons on bail

There are several reasons for which a suspect is remanded to Fiscal custody pending investigation or trial. They are:

- a. To facilitate investigations;
- b. For the protection of the suspect;
- c. To prevent the suspect causing harm to any one else;

- d. To prevent the suspect from interfering with the witnesses;
- e. To ensure the presence of the suspect at the trial.

Though the above mentioned reasons are the generally accepted reasons for remanding a suspect to Fiscal custody, the Bail Act has brought in a further reason, namely, consideration of the gravity and the public reaction to the offence and the possibility of public disquiet arising out of it.¹

Remanding a suspect into fiscal custody could never be considered a punishment. It should always be borne in mind that the suspect is a person presumed to be innocent and that the order remanding such person is an interference with that person's liberty guaranteed by Constitutional provisions as a Fundamental Right. However it should be noted that some statutory provisions have brought in a penal flavour into some legislation providing for the remanding of suspects until the conclusion of the trial, or by providing special procedures for the purpose of securing bail for persons suspected of having committed such offences. Presumably the intention of the Legislature has been to strongly discourage the commission of such offences.²

The Bail Act No. 30 of the 1997 (Bail Act) provides that the guiding principle of the Bail Act is that the granting of bail should be the rule and that the refusal of bail should be the exception. Therefore, it would be necessary to release persons on bail unless remanding of such person is extremely essential. It would not be appropriate for the police to request the remand of a suspect without any reasonable ground as set out in section 14 of the Bail Act. Nor would it be appropriate for Magistrates to remand a suspect merely because such a request is made by the investigating authorities.

It should be borne in mind that when a person is released from remand custody and released on bail, the responsibility of producing such person in court would be on the Sureties, therefore, the person released on bail would be entrusted to the custody of his Sureties, monitored by Court. A Court releasing a person on bail would be entitled to impose conditions subject to which the persons should be released on bail. Non interference with the witnesses, reporting to the investigating police station during a specified period are some such conditions.

It should be noted that the provisions regarding the release of a person on bail is governed by statutory provisions entirely.³ The Code of Criminal Procedure Act, and the Bail Act contain most of the provisions governing Bail. However, certain Statutes creating offences may contain provisions governing Bail.

"Bailable" offences and "Non Bailable" offences

It would be necessary at this stage to pay some attention to the terms "bailable offence" and non "bailable offences". A bailable offence is defined in section 2 of the Code of Criminal Procedure Act as an offence shown as bailable in the First Schedule or is made bailable by any other law for the time being. Any other offence has been defined as a non bailable offence. A non bailable offence should not be confused as an offence for which bail cannot be obtained until the conclusion of the trial. Many statutes that create non bailable offences provide that person suspected of committing offences under those Acts should be released on bail only on exceptional circumstances, and some times by the High Court. In the case of a non bailable offence, the suspect is entitled to bail as of a right.⁴ It should however be noted that in terms of the Bail Act a court is entitled to refuse bail to a person suspected of having committed a non bailable offence if the offence suspected of being committed has generated a public interest due to its gravity and is likely to give

rise to public disquiet.. In terms of the Code of Criminal Procedure Act, a person suspected of having committed a non bailable offence could be remanded only for a maximum period of 15 days.⁵ This does not however apply to offences in terms of Sections 114, 191 and 296 of the Penal Code. In terms of the provisions of the Bail Act however, a person suspected of any offence could be held in remand custody for a period well over 14 days on the basis that the gravity and public reaction to the offence said to have been committed may give rise to public disquiet.⁶

Maximum period of detention

The maximum period a person may be held in custody without a conviction is provided for in section 16 of the Bail Act. Accordingly to the provision of section 16 no person could be held in custody for a period of more than 12 months from the date of arrest. However, if it is necessary to hold the person for a period exceeding 12 months, the Attorney General is expected to make an application to the relevant High Court for that purpose.⁷ The extended period of detention is also restricted to an aggregate period of 12 months and the extension should be for period of 3 months at a time. The issue has however arisen whether the provisions of section 17 of the Bail Act should be read subject to the provisions of section 14 of the Act. That is whether a person could be held in custody for a period exceeding the period fixed by section 17, if the gravity of the offence and the public reaction to it would give rise to public quiet. This matter was considered by the Court of Appeal in a recent case and Justice Eric Basanayake held that section 17 of the Bail Act should be read subjected to the provisions of section 14.⁸

In recent times there have been instances where statutory provisions creating offences do not provide for the granting of bail for persons arrested in terms of such statutes. The Emigrants and Immigrants Act as amended by Act No. 42 of 1948 does not contain provisions for granting of bail for persons who are suspected of committing offences under section 47 of the Act. In the case of **Thilanga Sumathipala vs Inspector General of Police and others**, the Court of Appeal expressed the view that a legislative provision creating an offence without provision for bail would be conflict with the Fundamental Right of Personal Liberty. However, the Supreme Court on appeal held that where the Legislature has enacted provisions creating offences without any provision for the granting bail, the Judiciary could not provide any remedy. It was further held that in such instances, it was the function of the Legislature to remedy the situation that has arisen as a result of there being no provisions for the granting of bail. However, in the case of **Vidanapathirana Sumanadasa and others vs The Attorney General, SC Special 199/2006 decided on the 19th of June 2006**, a large number of persons held in detention suspects of offences in terms of the Emigrants and Immigrants Act challenged their detention without trial on the basis that it amounts to a violation of their Fundamental Rights guaranteed by Article 13 of the Constitution, the Supreme Court held that holding a person on detention without bail was a violation of the Fundamental Rights, and directed the Magistrate to consider those persons as persons detained as suspects of a non bailable offence and consider their applications for bail. The relevant provisions of the Emigrants and Immigrants Act has now been amended by amendment Act No. 31 of 2006 and those person are now entitled to make and application for bail to the relevant High Court.

Applicability of the Bail Act

Application of the Bail Act is another matter that has received attention quite often. This involved the interpretation of section 3 of the Bail Act. The said section provides as follows:

“Nothing in this Act shall apply to any person accused or suspected of having committed, or convicted of, an offence under the Prevention of Terrorism (Temporary Provisions) Act, No. 48 of 1979, Regulations made under the Public Security Ordinance or any other written law which makes

express provision in respect of the release on bail of persons accused or suspected of having committed or convicted of offences under such other written law”

The matter in issue was whether these provision referred to two categories of offences only, namely offences under the Prevention of Terrorism and offences under the Regulations made under the Public Security Ordinance. In the case of **Ravi Karunanayake vs Ruwan Gunasekera**,⁹ where anticipatory bail was sought in respect of an offence in terms of the Offences against Public Property Act, it was held that the provisions of the Bail Act has been excepted only in respect of offences under the Prevention of Terrorism Act and Offences under the Regulations made under the Public Security Ordinance and that the provisions of the Bail Act applied to offences under the Offences against Public Property Act. However in the case of **Shiyam vs Officer in Charge of the Police Narcotic Bureau**, Justice Shiranee Bandaranayake, interpreting section 3 of the Bail Act held that the Act has no application also to offences where any written law expressly provides for the release of person suspected of having committed or convicted of such offences¹⁰.

The issue of granting bail to a convicted person in view of the provisions of the Bail Act needs consideration. Several cases in which this issue arose in terms of the Code of Criminal Procedure Act and the legislation before the enactment of the Bail Act, had very clearly held that a persons convicted by the High Court could be granted bail pending appeal only on exceptional circumstances.¹¹ In the case of **Attorney General vs Jayanthi Silva**¹² it has been held that in terms of section 323(1) of the Code of Criminal Procedure Act though an accused convicted by the magistrate’s court should be released on bail no sooner a petition of appeal is lodged, court has a discretion in releasing on bail a suspect convicted by the High Court. All the authorities decided under the provisions of the Code of Criminal Procedure Act were unanimous that a person convicted by the High Court could only be released on exceptional circumstances.

However in the case of **Attorney General vs Lathif CA Application 55/2005** decided on 28th October 2005, Justice Srisankarajah sought to distinguish all those cases on the basis that they had not been decided in terms of the Bail Act and when the guiding principle was not that the granting of bail should be the rule. Therefore, it was decided, that after the enactment of the Bail Act, exceptional circumstance were no longer a requirement for the purpose of granting bail to a convicted person. The Supreme Court however, in two cases have considered the provisions of the Bail Act and has decided that the requirement of exceptional circumstances to release a person convicted by the High Court still existed even under the provisions of the Bail Act.¹³ Justice Shiranee Thilakawardana in the Judgment of her Ladyship pointed out that the distinction between a suspect and a convicted person has been maintained even under the provisions of the Bail Act.

Anticipatory Bail is a novel concept introduced into our law by the provisions of the Bail Act. In terms of the Bail Act, a person who has reasons to believe that he may be arrested on account of his being suspected of having committed, or been concerned in committing, a non bailable offence is entitled to apply to the relevant magistrate’s court for an order directing the police to release him on bail if he is arrested, in connection with that offence. He should make the application with notice to the officer in charge of the relevant police station. The application has to be supported by an affidavit of the applicant. The magistrate is required to hold an inquiry within 7 days of the from the date on which the application is filed and, having heard the applicant or his Attorney at Law and the Officer in Charge of the police station make an appropriate order.¹⁴

Several issues arise in respect of anticipatory bail applications. None of them have yet been specifically decided by judicial authority. The first amongst them is the stage at which a person is entitled to move court for an order for anticipatory bail. In most applications applicants for anticipatory bail have sought to satisfy

court that they have been falsely implicated for ulterior motives when applying for anticipatory bail. It is therefore important to consider whether a person against whom there is sufficient evidence could be granted anticipatory bail in the absence of any material suggesting an ulterior motive in the arrest. Anticipatory bail is concept recognized by the Code of Criminal Procedure in India.¹⁵ The purpose of an order for anticipatory bail is to keep a person out of remand custody during the period of investigation. It would be relevant to note at this stage that one of the reasons that justifies pre trial detention is facilitation of investigations. Therefore, keeping a person out of remand custody would undoubtedly, more often than not, have an adverse impact on the investigations. In the circumstances, in my view, anticipatory bail need be considered only where it is at least superficially apparent that the purpose of the intended arrest is not on legitimate grounds. Where a person is held in remand custody it has a tremendous traumatic impact on him. Subsequent release would not prevent the irreparable damage. The Habeas Corpus application was always available to secure the release of the person from illegal detention. However, the provisions permitting anticipatory bail prevents detention altogether.

The issue as to whether a person suspected of having been concerned in the commission of murder also arises for consideration. Since bail for a suspect in a case of murder can only be obtained from the High Court, it could be argued that anticipatory bail which could only be obtained from the Magistrate's Court is not available to a murder suspect. It could on the other hand be argued whether a suspect against whom there is absolutely no evidence, but is to be arrested on framed charge of murder should not be entitled to seek anticipatory bail. If this position is accepted, it further strengthens the argument I have adduced that anticipatory bail is available only where there is evidence of false implication.

It should be noted that investigations need not stop merely because an application for anticipatory bail has been granted. Investigations can proceed and even the suspect can be interrogated for the purpose of investigation. However it would not be possible to detain him at a police station between 6.00 p.m. and 6.00 a.m. on any day. When an application is made for anticipatory bail, the application can be granted on conditions to be decided by the magistrate.

Conclusion

As discussed earlier, the law pertaining to bail has under gone a lot of changes due to statutory provisions and also judicial decisions during the past few years. It should however be noted that a person should not be entrusted to remand custody or held in remand custody for a long period unless it is extremely essential. According to the statistics of the Prison Authorities, the number of person held in pretrial detention, that is the remand prisoners consist of about 60% of the entire persons held in detention. Therefore, it would be the duty of all magistrates to consider applications for remand very carefully before entrusting suspects to remand custody. Remanding a person should never be treated as a penal sanction. It would also be relevant to mention the decision in the case of **Pathirana vs The State**,¹⁶ where it was held that the quantum of the bail bond should never be excessive so as to render the granting of bail nugatory.

Foot Notes:

1. Section 14 of the Bail Act No. 30 of 1997
2. Section 15c of the Antiquities Ordinance as amended by Antiquities (Amendment) Act No. 24 of 1998, Section 8 of the Offence against Public Property Act No. 12 of 1982, Section 18 of the Offensive Weapons Act No. 18 of 1966
3. King vs Kanapathipillai 21 NLR 481
4. Pathirana and Others vs Officer in Charge Nittambuwa Police 1988 SLR 84

5. Dissanayake vs Officer in Charge Hangurakketha 1989 2SLR 247, Attorney General vs Sepala Ekanayake 1 SLR 41
6. Section 14 of the Bail Act No. 30 of 1997
7. See section 17 of the Bail Act.
8. Moragoda Hettiarachchige Jayawathi vs Attorney General CA Application 189/2004 decided on 27th April 2005
9. 2005 1 SLR 18
10. Mohamed Shiyam vs Officer in Charge of the Police Narcotic Bureau, SC Appeal 28/2005, SC Special Leave to Appeal 45/2005 See also Judgment of Justice Ranjith Silva CA Application 1821/06 decided on 2nd July 2007
11. Thamothearam Pillai SC Bail Application 141/75 decided on the 3rd of April 1975, King vs Kirala 48 NLR 202, King vs Cooray 51 NLR 360, Queen vs Kornelis Silva 73 NLR 113, Jayanthi Silva and two others vs Attorney General 1997 3 SLR 117
12. Attorney General vs Jayanthi Silva 1997 3 SLR 117
13. Attorney General vs Selvarajah Mahalechchimi and another SC Application 13 /2006 decided on 4th August 2006, Attorney General vs Ediriweera SC Application 100/2005 decided on 4th August 2006
14. Section 21 of the Bail Act
15. Section 438 of the Indian Criminal Procedure Code.
16. Pathirana vs The State 1985 2 SLR 75

தர்மமே வெல்லுமெனும் சான்றோர் சொல் பொய்யாமோ?
 கர்ம விளைவுகள் யான் கண்டதெலாம் போதாதோ?
 -பாரதியார்-

BILLS AND CONSTITUTIONALITY - AN OUTLINE

A.Gnanathasan, LL.M.(UWI)
Additional Solicitor General

1. Introduction :

Sri Lanka has a system of pre-enactment judicial review (pre-view) of parliamentary legislation, as opposed to -

(a) the system of *judicial review of legislation* that prevailed under the Soulbury Constitution as illustrated by the **Kodeeswaran case**; and

(b) The judicial review of statutes of Provincial Councils under the present Constitution.

2. Billa and Acts:

Our Constitution distinguishes between a Bill and an Act of Parliament. According to Article 80(3), a Bill becomes an Act upon the certificate of the President or the Speaker, as the case may be, being endorsed thereon.

After the Bill is certified as law, no Court or Tribunal can inquire into, pronounce upon, or in any manner call in question the validity of such Act on any ground whatsoever, as recognized by the Supreme Court in its determinations on the Monetary Law Bill and the Tax Amnesty Bill.

However, the Supreme Court in its subsequent opinion in the Tax Amnesty Reference observed that "*the consultative jurisdiction* exercised in terms of Article 118(d) read with Article 129 of the Constitution is distinct and different from the ordinary jurisdiction of this Court and that the ouster clause contained in Article 80(3) is not a bar to the Court expressing an opinion on a question of law referred to it by the President."

3. Procedure for enacting a Bill in to law:

The Legislative process in Parliament and Provincial Councils

In terms of the 1978 Constitution, sovereignty is in the people and the legislative power of the people is exercise by the Parliament. In the exercise of such power Parliament makes laws.

Article 3

"In the Republic of Sri Lanka sovereignty is in the People and is *inalienable*. sovereignty includes the powers of government, fundamental rights and the franchise"

Article 4 (a) of the Constitution states as follows:-

"The legislative power of the People shall be exercised by Parliament, consisting of elected representatives of the People and by the People at a Referendum"

LAW MAKING

Article 75

"Parliament shall have power to make laws, including laws having retrospective effect and repealing

or amending any provision of the Constitution, or adding any provision to the Constitution”.

Provided that Parliament shall not make any law:-

- (a) Suspending the operation of the Constitution or any part thereof; of
- (b) repealing the Constitution as a whole unless such law also enacts a new Constitution to replace it

Article 76

- “(1) Parliament shall not abdicate or in any manner alienate its legislative power, and shall not set up any authority with any legislative power, and shall not set up any authority with any legislative power
- (2) It shall not be a contravention of the provisions of paragraph (1) of this Article for Parliament to make in any law relating to public security, provision empowering the President to make emergency regulations in accordance with such law.
- (3) It shall not be a contravention of the provisions of paragraph (1) of this Article for Parliament to make any law containing any provision empowering any person or body to make subordinate legislation for prescribed purpose, including the power.

(a) to appoint a date on which any law or any part thereof shall come into effect or cease to have effect.

(b) to make, by order any law or any part thereof applicable to any locality or to any class of person; and

(c) to create a legal person by an order or an act.

In such paragraphs (a) and (b) of this paragraph, “law” includes existing law.

- (4) Any existing law containing any such provision as aforesaid shall be valid and operative”.

Articles 82 and 83 in Chapter XII deal with amending the Constitution and prescribe the procedure to be followed therein.

Article 155 in Chapter XVII provides for Parliament to approve Regulations relating to Public Security.

Article 157 in Chapter XX requires Parliamentary approval for International Treaties and Agreement.

- 1. Government Bills
- 2. Private Members’ Bill - Standing Order 47, 48
- 3. Urgent Bills - Article 122, Standing Order 46
- 4. Appropriation Bill - Standing Order 70
- 5. Bills under Chapter XVII A - Provincial Council

PRESENTATION OF BILLS (The first Reading) Standing Order 45

THE SECOND READING - Standing Order 45

The Committee of the whole house considering the Bill Standing Order - 37 - 40 / Committee state - Standing Order 54 - 65

The Third Reading - Standing Order 66

Certificate of the Speaker - Article 79

Governor's Certification - Article 154 (H)

The procedure for enacting a Bill into law is outlined in Chapter XI (Article 77 to 80), Chapter XII (Article 82 to 84) Chapter XIII (Article 85 to 87) and Chapter XVI (Article 121 to 124) of the Constitution and the Standing Orders enacted in terms of Article 74 of the Constitution.

4. The Attorney General's Role regarding Constitutionality of Bills:

Article 134 of the Constitution provides that the Attorney General shall be noticed and have the right to be heard in all proceedings in the Supreme Court in the exercise of its jurisdiction under **Articles 120, 121, 122, 125, 126, 129(1) and 131** when the Court exercise its jurisdiction in examining Bills for constitutionality.

Article 77 (1) "It shall be the duty of the Attorney General to examine every Bill for any contravention of the requirements of paragraphs (1) and (2) of Article 82 and for any provision which cannot be validly passed except by the special majority prescribed by the Constitution; and the Attorney General or any officer assisting the Attorney General in the performance of his duties this Article shall be afforded all facilities necessary for the performance of such duties.

(2) If the Attorney General is of the opinion that a Bill contravenes any of the requirement of paragraphs (1) and (2) of Article 82 or that any provision in a Bill cannot be validly passed except by the special majority prescribed by the Constitution, he shall communicate such opinion to the President.

Provided that in the case of an amendment proposed to a Bill in Parliament, the Attorney General shall communicate his opinion to the Speaker at the stage when the Bills is ready to be put to Parliament for its acceptance".

The Attorney General is called upon to play an extremely important role in the legislative process. He is required by our Constitution to express his opinion regarding the constitutionality of a Bill sought to be introduced in Parliament, at three stages, namely:

- (a) *Prior to the draft Bill is placed on the Order Paper of Parliament (Vide Article 77 (1) ;*
- (b) *At the stage when a Bill (amended at Committee Stage) is ready to be put to the vote in Parliament (Vide Article 77(2) proviso);*
- (c) *While the Bill is perused by the Supreme court under its jurisdiction under Articles 120 - 122 when some one challenges the constitutionality of the Bill or the Cabinet decided to refer it.*

The opinion in (a) above has to be communicated to the President (according to Article 77(2)) Where there are inconsistencies Attorney General send a copy to the President [but in fact what happens is that it is communicated to the originating Ministry, and presumably through it, to the President].

The opinion in (b) above is communicated directly to the Speaker. Here too the Attorney General gives his opinion on the constitutionality of the Bill as amended at the committee stage, but it is not his function to express any opinion as to whether the correct procedure has been followed in Parliament.

eg. whether the committee stage amendments are outside the subject area of the original gazetted Bill as contemplated by Standing order 56.

5. Certification of Constitutionality of Bills:

Apart from the question of any contraventions of paragraphs (1) and (2) of Article 82, the Attorney General is only expected by Article 77(1) to express his opinion on whether any provision of the Bill cannot be validly passed except with the special majority prescribed in the Constitution. However in actual practice, the Attorney General is expected to express his opinion on -

- (a) Whether any provision of the Bill cannot be enacted at all;
- (b) whether any provision of the Bill would additionally require the sanction of a referendum; and
- (c) whether Parliament is competent in terms of the Thirteenth Amendment to the Constitution to enact the Bill in question.

6. Legislation that cannot be enacted at all under our Constitution:

Certain legislation cannot be enacted at all as they violate what may be regarded as entrenched provisions of the Constitution, such as Article 75 proviso (a) or (b), as illustrated by the SC Determination on the 19th Amendment to the Constitution.

7. Requirement of Special Majority:

It must be noted that a Bill need not comply with Article 82 (1) and (2) of the Constitution if it does not seek to amend or replace the Constitution but merely contains some provisions which are inconsistent with the Constitution. In such an event, the clauses inconsistent with the Constitution can only be enacted with the special majority required by the Constitution (unless they fall within (a), (b) or (c) above).

The special majority specified in Article 82(5) and Article 84(2) of the Constitution, namely a two-thirds majority in Parliament, is required for a Bill which is -

- (a) for the amendment of any provision of the Constitution ;
- (b) for the repeal and replacement of the Constitution ; and
- (c) inconsistent with any provision of the Constitution.

8. Requirement of a Referendum :

Article 83 "Notwithstanding anything to the contrary in the provisions of Article 82 -

- (a) a Bill for the amendment or for the repeal and replacement of or which is inconsistent with any of the provisions of *Articles 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10 and 11 or of this Article*; and
- (b) a Bill for the amendment or for the repeal and replacement of or which is inconsistent with the provisions of paragraph (2) of Article 30 or of, paragraph (2) of Article 62 which would extend the term of office of the President or the duration of Parliament, as the case may be, to over six years.

Shall become law if the number of votes cast in favour thereof amounts to not less than two-thirds of the whole number of Members (including those not present), is approved by the People at a Referen-

dum and a certificate is endorsed thereon by the President in accordance with Article 80". Article 83(a) and (b) set out the situations in which the sanction of a Referendum is required in addition to the special majority mentioned above.

9. Competence of Parliament :

Under the Thirteenth Amendment to the Constitution Parliament is only competent to enact legislation coming within List II of the Ninth Schedule to the Constitution. In fact, Parliament is not competent to enact legislation which fall within List I of the Ninth Schedule, as these relate to subjects falling within the exclusive purview of Provincial Councils unless the Provincial Councils request the Parliament. Parliament may, however, enact such legislation by following the special procedure laid down in Article 154G(3) of the Constitution. Parliament also shares legislative power with provincial Councils regarding List III subjects, and may enact legislation falling within the said list in accordance with the Consultative Procedure laid down in Article 154G(5) of the Constitution. Illustrated by the SC (Sp1.) Determination No.2/91, 4/91 SC Minutes of 7.2.1991.

10. Pre Enactment Judicial Review

Article 120 - The Supreme Court shall have sole and exclusive jurisdiction to determine *any question* as to whether any Bill or any provision thereof is *inconsistent* with the Constitution.

Provided that -

- (a) In the case of a Bill described in its long title as being for the amendment of any provision of the Constitution, or for the repeal and replacement of the Constitution, the only question which the Supreme Court may determine is whether such Bill requires approval by the People at a Referendum by virtue of the provisions of Article 83;
- (b) Where the Cabinet of Ministers certifies that a Bill, which is described in its long title as being for the amendment of any provisions of the Constitution, or for the repeal and replacement of the Constitution, intended to be passed with the special majority required by Article 83 and submitted to the People by Referendum, the *Supreme Court shall have and exercise no jurisdiction in respect of such Bill*;
- (c) where the Cabinet of Ministers certifies that a Bill which is not described in its long title as being for the amendment of any provision of the Constitution, or for the repeal and replacement of the Constitution, is intended to be passed with the special majority required by Article 84, the only question which the Supreme Court may determine is whether such Bill requires approval by the people at a Referendum by virtue of the provisions of Article 83 or whether such Bill is required to comply with paragraphs (1) and (2) of Article 82; or
- (d) where the Cabinet of Ministers certifies that any provision of any Bill which is not described in its long title as being for the amendment of any provisions of the Constitution or for the repeal and replacement of the Constitution is intended to be passed with the special majority required by Article 84, the only question which the Supreme Court may determine is whether any other provision of such Bill requires to be passed with the special majority required by Article 84 or whether any provision of such Bill requires the approval by the people at a Referendum by virtue of the provisions of Article 83 or whether such Bill is required to comply with the provisions of paragraphs (1) and (2) of Article 82.

Article 121 (1) The jurisdiction on the Supreme Court to ordinarily determine any such question as aforesaid may be invoked by the President by a written reference addressed to the Chief Justice, or by any citizen by a petition in writing addressed to the Supreme Court. Such reference shall be made, or such petition shall be filed, *within one week* of the Bill being placed on the Order paper of the

Parliament, and a copy thereof shall at the same *time be delivered* to the speaker. In this paragraph “citizen” includes a body, whether incorporated or unincorporated, *if not less than three-fourths of the members of such body are citizens.*

Article 121(2) Where the jurisdiction of the Supreme Court has been so invoked no proceedings shall be had in Parliament in relation to such Bill until the determination of the Supreme Court has been made, or the expiration of a period of *three weeks from the date of such reference or petition*, whichever occurs first.

Article 121 (3) The Supreme Court shall make and communicate its determination to the president and to the Speaker *within three weeks of the making of the reference or the filling of the petition.* As the case may be.

URGENT BILLS

Article 122 (1) in the case of a Bill which is, in the view of the Cabinet of Ministers, urgent in the national interest and bears an endorsement to that effect under the hand of the Secretary to the Cabinet.

- (a) the provisions of Article 78(1) and of Article 121, shall subject to the provisions of paragraph (2) of this Article, have no application;
- (b) the president shall by a written reference addressed to the Chief Justice, require the special determinations of the Supreme Court as to whether the bill or any provision thereof is inconsistent with the Constitution. A copy of such reference shall at the same time be delivered to the speaker;
- (c) the Supreme Court shall make its determination *within twenty four hours (or such longer period not exceeding three days* as the President may specify) of the assembling of the Court, and shall communicate its determination only to the President and the Speaker.

(2) The provisions of paragraph (2) of Article 121 shall, *mutatis, mutandis*, apply to such Bill.

Determination of Supreme Court in respect of Bill.

Article 123 (2) Where the Supreme Court determines that the Bill or any provision thereof is inconsistent with the Constitution, it shall also state -

- (a) whether such Bill is required to comply with the provisions of paragraphs (1) and (2) of Article 82; or
 - (b) whether such Bill or any provision thereof may only be passed by the special majority required under the provisions of paragraph (2) of Article 84; or
 - (c) Whether such Bill or any provision thereof requires to be passed by the special majority under the provisions of paragraph (2) of Article 84 and approved by the People at a Referendum by virtue of the provisions of Article 83, and may specify the nature of the amendments which would make the Bill or such provision cease to be inconsistent.
- (3) In the case of a Bill endorsed as provided in Article 122, if the Supreme Court entertains a doubt whether the Bill or any provision thereof is inconsistent with the Constitution, it shall be deemed to have been determined that the Bill or such provision of the Bill is inconsistent with the Constitution and the Supreme Court shall comply with the provisions of paragraphs (1) and (2) of this Article.
- (4) Where any Bill, or the provision of any Bill, has been determined, or is deemed to have been deter-

mined, to be inconsistent with the Constitution, such Bill or such provisions *shall not be passed* except in the manner stated in the determination of the Supreme Court.

Provide that is shall be lawful for such Bill to be passed after such amendment as would make the Bill cease to be inconsistent with the Constitution.

SOME PRINCIPLES SET DOWN BY THE SUPREME COURT IN ITS DETERMINATIONS IN RESPECT OF BILLS

The seven day time limit in Article 121(1) for invoking jurisdiction of SC

IN RE An Act to Amend the Voluntary Social Service Organization (Registration and Supervision) Act No.31 of 1980 SD 1 -5 / 98(1) S.C.S.D.4

Alienation for sovereignty of the people some general principles set down by the SC

IN RE The Eighteenth Amendment to the Constitution (2002) 3 SLR Page 71.

IN RE The Nineteenth Amendment to the Constitution (2002) 3 SLR Page 85.

IN RE The Seventeenth Amendment to the Constitution SC Determination No.6/2001-SC Minutes of 21.9.2001

RE Nomination Commissions Act SD 1/91 SC Minutes 15.1.1991

Ouster Clauses regarding decisions made by public officials and other bodies.

IN RE The Eighteenth Amendment to the Constitution (2002) 3 SLR Page 71.

IN RE Postal Corporation Bill SD 1-3/99(3) SCSD 2.

Claused creating, defining, limiting or abolishing jurisdiction of courts of original jurisdiction and appellate jurisdiction.

IN RE Agrarian Services Amendment Bill SC (Sp1.) 2/91, SC (Sp1) 1/91 S.C.Minutes of 7.2.1991

IN RE Industrial Disputes (Hearing and Determination of Proceedings) (Special Provisions) Bill SD 41/02, 43/02, 45/02 and 48/02.
S.C.Minutes of 24.10.2002

IN RE Code of Criminal Procedure Amendment Bill SD 12/90
S.C.Minutes 8.1.1990

Clauses empowering public officials and / or institutions established by law to determine disputes.

IN RE National Housing (Amendment Bill) SD 5 / 78.

IN RE Janasaviy Bill.

IN RE Agrarian Seviles Amendment Bill SD 2 / 91 and 4 / 91.
S.C.Minutes 7.2.1991

IN RE Public Utilities Commission of Sri Lanka SD 10 / 2002.
S.C.Minutes 2.10.2002

IN RE Mediation (Special Categories of disputes) SD 3 / 2003

IN RE Electricity Reform Bill SD 9 / 2002

IN RE The Proscribing of Liberation Tigers of Tamil Elam and other Similar Organization (Amendment) Bill
SD 5/79

IN RE Poisons Opium and Drugs (Amendment) Bill SD 1 / 84

Clauses empowering delegated legislation

IN RE Foreign Loans (Amendment)_ Bill SD 2 / 80

In RE The Eighteenth Amendment to the Constitution (2002) 3 SLR Page 71

IN RE The Thirteenth Amendment to the Constitution and the Provincial Councils Bill (1987) 2 Sri LR Page
312

Clauses affecting the executive powers of the President.

IN RE The Seventeenth Amendment to the Constitution SC Determination No.6 / 2001
SC Minutes of 21.09.2001

IN RE Nomination Commission Act SD 1 / 91

Clauses affecting the franchise and elections.

IN RE The Seventeenth Amendment to the constitution SC Determination No.6 / 2001 -
SC Minutes of 21.09.2001

IN RE Local Authorities (Special Provisions) Bill SD 12 / 2003

Clauses concerning appointment, regulation of terms of employment and removal of officers.

IN RE Nomination Commission Act SD 1 / 91

IN RE Essential Public Service Bill SD 58 / 79

IN RE Act to provide for Regulation, Monitoring, Supervision and Inspection of Private Medical Institution
(3) S.C.S.D.

IN RE Electricity Reform Bill SD 9 / 2002

Clauses Regarding setting up of private pension funds

IN RE Electricity Reform Bill SD 9 / 2002

Clauses that introduce regulation of existing enterprises by the grant of licences.

IN RE Act to provide for Regulation, Monitoring, Supervision and Inspection of Private Medical Institu-
tion (3) S.C.S.D

Clauses creating criminal offences and imposing punishments.

IN RE Prevention of Organized Crime Bill SD 4 / 2003

IN RE Essential Public Services Bill SD 58 / 79

IN RE Sixth Amendment to the Constitution SD 3 / 83

Clauses encroaching on subjects listed in the Provincial Council List.

IN RE Rent (Amendment) Act SD 8 / 2002.

IN RE Agrarian Services Amendment Bill SC (Sp1.) 2 /91 , SC (Sp1.) 1/ 91 S.C.Minutes of 7.2.1991

Clauses that impose taxes and exempt taxes

IN RE Development Council's Bill SD 4 /80

IN RE Inland Revenue (Amendment) Bill SD 3 / 80

Appropriation Bills

IN RE Appropriation Bill 2002 SD 2/2002

IN RE Appropriation Bill 1993 SD 2/92

IN RE Appropriation Bill 1986 SD

Clauses granting tax amnesties.

IN RE Tax Amnesty Bill SD 3/89

IN RE Tax Amnesty Bill SD 2 / 78

Clauses concerning the audit of accounts

IN RE Universities Bill SD 1 /78

Clauses inconsistent with International Treaties

IN RE Land Reform (Amendment) Bill SD 1 / 1981

IN RE surcharge of Income Tax SD 4 /89

IN RE Surcharge of Wealth Tax SD 6 /89

LANDMARK CASES

1. Hodge Vs.The Queen 91 C.page 117
2. Mudanayake Vs.Sivagnanasunderan 53 NLR page 25.
3. Kodakanpillai Vs.Mudanayake 54 NLR page 433 (P.C.)
4. Joilabdeen Vs.Danina Umma (1952) 64 NLR 420-421, 425.
5. Ibralebbe Vs.The Queen 65 NLR page 433

6. Ranasinghe Vs.Bribery Commission 64 NLR 449
7. Bribery Commissioner Vs.Ranasinghe 66 NLR page 73 (PC decision)
8. Liyanage Vs. R.(1967) 1 AC 259 (P.C.)
9. Gatheny Naide Vs.Ceylon Tea Plantation Co. (1966) 68 NLR 338.
10. Kodeswaran Vs.Attorney General 72 NLR page 337 (P.C).
11. Bandaranaike Vs.Weeraratne and others (1981) 1 SLR page 10.
12. Pepper Vs.Hart (1993) AER page 42.

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்.

-திருக்குறள்-

HUMAN RIGHTS AND THE INTERNATIONAL COVENANT ON CIVIL AND POLITICAL RIGHTS (ICCPR) ACT NO.56 OF 2007

L.M.K.Arulanandam
LL.M (University of Colombo)
Deputy Soliciter General

Introduction

In this article, the concepts of constitutional law such as sovereignty, democracy and rule of law are briefly touched upon to understand intricacies of international law. The emergence of international human rights jurisprudence could be well appreciated, if the limits placed on the doctrine of sovereignty could be grasped. It is my view international human rights and the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) Act No 56 of 2007 should be understood in the back drop of constitutional concepts. I have attempted to show that we need to think of our responsibility to the world community. The views expressed are absolutely personal and subjective.

The study of International Law

The study of International Law with special emphasis on human rights aspect makes us realize that the law is a very serious discipline and that one must look at life from the broadest possible basis. The concept of Human Rights has emerged from a mixed back ground of philosophy, Roman law, Religious tradition and historical ages.¹

The concept of sovereignty is grounded on positive law of the domestic jurisdiction. The massacre of the Jew by Hitler could have been lessened, if the other nations had the right of interference and the ability to impose an implementation of law based on the principle that no crime could be committed, if it shocks the conscience of the community of nations. The concept of sovereignty should not stand in the way and sovereignty is an evolving concept. In the past, it was thought that the Monarch was sovereign and later the people. In the modern world, no country should adopt a legal system that could violate the norms that are considered as offending the good sense of the community of nations. If that is so, some countries could perpetuate and sustain slavery. The adoption of slavery could be considered as a practice that shocks the conscience of the community of nations. Many countries by treaties have abolished slavery.²

By the Covenant of League of Nations, the rights of the minorities were considered. The Covenant of League of Nations did not deal with human rights. The instruments of the United Nations deal with human rights. Several treaties speak to the international obligations of a domestic state to the world community. The essence and purpose of religion often is stated to be the unity of man. But in modern times, it is the United Nations that has to play the role of Good Samaritan. The rights of religious, ethnic and linguistic minorities are the concern of those engaged in the study of International law.

It is seen that many states take refuge in the concept of sovereignty to avoid their international obligations. On the other hand, it is said that many powerful nations on the pretext of saving the peoples from violations of human rights could actually interfere with the affairs of another country.

It is important to know that the study of human rights is important to all citizens. The practicing lawyers ought to study them.³ It is considered shameful if lawyers do not study them. The human rights have three

important features. They are inherent, universal and inalienable. It is assumed that an individual is and all humans are born with the said human rights. The inalienability is explained on the basis that no individual could alienate his human right. In other words, a person cannot surrender himself to be a slave. There are certain accepted a priori notions and norms that go form the conceptual basis for the human rights.

The human rights come under two categories, namely rights in respect of which derogation is permissible in time of emergency and war. This simply means there could a suspension of some human rights. But some rights are absolute. The right to be free from torture and degrading treatment is one such. No human can be subject to torture and degrading treatment even in times of war. The International Covenant on Civil and Political Rights has in it certain Articles in respect of which no derogation is permissible. They are the following:

1. The right to life (article 6)
2. The prohibition of slavery and servitude (article 8(1)(2))
3. The prohibition of torture and cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment (article 7)
4. the right to legal recognition (article 16)
5. The prohibition of ex post facto offences (article 15 (1) and
6. The right to freedom of thought, conscience, and religion (article 18)

The above rights are absolute rights and cannot be suspended even in times of war and emergency.

Democracy, Rule of Law and Human Rights

The concept of majoritarian democracy should be understood in the light of the rule of law. The emergence of Human Rights concepts can be related to minority rights on the basis that the majoritarian democracy should not stifle the rights of the minorities. In a very simple book entitled Human Rights by Peter Villiers which is a practical guide for Managers, the respect for human rights is aptly described. I shall quote an extract,

“Respect for human rights means that minority issues and concerns cannot be disregarded under some crude majoritarian formula, and that even democracy itself is tempered by a respect for fundamental principles. For example, even if an overwhelming majority voted for a particular policy, it might still be in breach of human rights. Moreover, there is an international dimension to human rights, so that the policy of a particular state, even if the will of the people of that country, may still contradict human rights as internationally agreed.

The rule of law means, in our view, at least four things.

- The law must be known, clear and comprehensive
- The legal process must always be followed
- No one is above the law
- Those who are responsible for turning policy into practice do not bend or break the rules in doing so.”⁴

The Human Rights Act 1998 (HRA)

The Human Rights Act in United Kingdom requires Public Authority to comply with obligation to ensure the protection of Human Rights. The Human Rights Act 1998 (HRA) was enacted to allow claims to be brought in UK Courts for acts that would attract state responsibility in the European Court of Human Rights (ECtHR). It is important to note that the Human Rights have a restraining and a positive aspect. The State has not only to refrain from active infringement but also take appropriate steps to provide protection against interference

either by the State Agents or by Private Bodies. It is interesting to note as to how private bodies could be held responsible. The private bodies could be held responsible if the State has delegated its statutory duty to be performed by a private body. For instance, if the private hospital provides care and accommodation to patients under a contract between the private hospital and the patients, the Human Rights Act would not apply. But if the State has delegated its function of performing the statutory duty to a private hospital and the private hospital is servicing the patients in order to fulfill the obligation of the State, it could be argued that the Human Rights Act 1998 (HR) would apply. The private body could be considered a functional authority in this instance. The functional authorities are required to act compatibly with the convention in relation to all of their acts.⁵ It may be noted that the Human Rights Act 1998 (HR) in U.K. was enacted to give effect to the European Convention of Human Rights.

The International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) ACT No. 56 of 2007 was enacted to give recognition to certain articles in International Covenant on Civil and Political Rights. Section 2 of this Act created offences. They are the offences of propagating war and racial hatred that are indictable. The right of accused charged with a criminal offence is dealt with section 4. Section 2 speaks to the right of recognition as a person before the law. The other rights spoken to are the rights of a child and the right of access to benefits provided by the state. If these rights are infringed by executive and administrative action, any person by filing a petition in the High Court could seek relief.

Part III of the Covenant on Civil and Political Rights include the following as rights the Covenant seeks to protect.

Article 6	The right to life.
7	Freedom from torture and inhuman treatment
8	Freedom from slavery and forced labour
9	The right to liberty and security
10	The right of detained persons to be treated with humanity
11	Freedom from imprisonment for debt
12	Freedom of movement and of choice of residence
13	Freedom of aliens from arbitrary expulsion
14	The right to a fair trial
15	Protection against retroactivity of the criminal law
16	The right to recognition as a person before the law
17	The right to privacy
18	Freedom of thought, conscience and religion
19	Freedom of opinion and of expression
20	Prohibition of propaganda for war and of incitement to national, racial or religious hatred
21	The right of peaceful assembly
22	Freedom of association
23	The right to marry and found a family
24	The rights of the child
25	Political rights
26	Equality before the law
27	The rights of minorities

The Supreme Court of Sri Lanka considered the scope of the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) ACT No.56 of 2007 subsequent to a reference made by the President in terms of Article 129(1) of the Constitution. The President sought advice on the question whether the provisions in the said International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) ACT, No.56 of 2007 have adequately given recognition to the Civil and Political Rights in the International Covenants on Civil and Political Rights of the

United Nations and whether the rights recognized in the covenant are justiciable. The Supreme Court in its opinion to the President has noted the Fundamental Rights spoken to in the Constitution are of a wide nature and that the provisions of the said International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) ACT No.56 of 2007 was examined in the context of the said Fundamental Rights. It seems that the Supreme Court has formed the opinion that the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) ACT was enacted to give legislative recognition in respect of certain residual rights and matters in the covenant that have not been appropriately contained in the Constitution and other operative laws. An extract is quoted in support of this observation. "It has to be emphasized in this connection that Parliament enacted special legislation titled 'International Covenant on Civil and Political Rights' (ICCRP) Act No. 56/2007 to give legislative recognition in respect of certain residual rights and matters in the Covenant that have not been appropriately contained in the Constitution and the other operative laws".⁶

It is clear that in the opinion expressed by the Supreme Court to the President, the Supreme Court formed the view that the Fundamental Rights declared and recognized in chapter III of the Republican Constitution of Sri Lanka stem from the Universal Declaration of Human Rights.

It should be noted that Article 6 of the Covenant on civil and Political Rights spoke to the right to life. The right to life is not simple as it appears. The right to life in certain instances could mean the right to die. The Article written by Peter de Cruz⁷ deals with the concept of sanctity of life, Patient autonomy, best interests of the patient and the test of intolerability of suffering. This Article considers the case of R. (Burke) vs. GMC. Lesly, Burke suffered from a terminal illness and wanted the medical officers to continue with the life sustaining treatment which was artificial nutrition and hydration (food and water known as ANH) till he died of natural causes. However, the General Medical Council (GMC) guidance entitled doctors to withdraw ANH treatment even if death was not imminent at the stage when the condition and prognosis might be so poor to prolong the life of patient. This guidance is based on the principle of intolerability of suffering. The question of the interest of the patient is considered. It may be noted that not all patients claim the right to live when they are in a Persistent Vegetative State (PVS) or terminally ill. However, the saddest aspect is that these patients are mentally competent and many of them seek the assistance in terminating their lives. It is appropriate to quote the conclusion of this Article.

"If the test of 'intolerability' no longer applies, determining the 'best interests' of the disabled adult patient becomes an even more difficult exercise, despite the 'balance-sheet' approach. The indeterminacy of the 'best interests' principle is patently unsatisfactory in the context of practical day-to-day decision - making and remains a flawed formula set by uncertainty of interpretation. Can it be morally acceptable to retain 'burdensome' as one of the criteria in the GMC guidance which triggers the possible withdrawal or withholding of further treatment for the incompetent adult patient unless outweighed by some undefined 'benefits'?"

Despite its assurances, this judgment represents a conservative and prodoctor stance which does not offer an ironclad assurance of a right to life to patients with Burke's illness who do not or are unable to request continued ANH when their condition has deteriorated very badly. While Munby J's judgment appeared to go too far, the Appeal Court's decision perhaps does not go far enough in endorsing patient autonomy and ensuring that both competent and incompetent patients are given adequate judicial protection from medical paternalism."

It is difficult to think that right to life is subsumed in the category of residual rights despite the liberal interpretation of Article 13(4) of the Constitution to impliedly include the right to life. In an illuminating speech Justice Shirani Bandaranayake, has dealt with the right to life in the Sri Lankan context and suggested that the right to life is only impliedly stated in our Constitution⁸. For juridical specificity and precision, the right to life should have appeared in the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) Act No 56 of 2007.

The Burke case makes us think that the right to life has many ramifications and complexities and that Article 13(4) can not be far spreading as to reach the complexity of Burke case.

Socialism and Human Rights

It is interesting to note that the Sri Lanka Constitution describes it self as a Socialist Republic. It is therefore necessary to understand human rights in the backdrop of socialism. Karl Marx, the Philosopher and economist brought about the concept of socialism. His philosophy was absolutely grounded on materialism and he explained the world on the basis of history and modes of production and exchange. The influence of his thinking is tremendously expansive. The international covenant on civil and political rights did not include the right to property unlike the Universal declaration of human rights. The constitutional scholarship of John Griffith debunks the idea of individual fundamental rights. Griffith was quoted thus in an illuminating article of Thomas Poole.

“[I]t is misleading to speak of certain rights of the individual as being fundamental in character and inherent in the person of the individual. As an individual I make claims on the authorities who control the society in which I live. If I am strong enough- and I shall have to join with others to be so-my claim may be recognized within certain limits. It may even be given legal status. There is a continuous struggle between rulers and the ruled about the size and shape of these claims. 59”⁹

The Covenant on Economic, Social and Cultural Rights and International Covenant on Civil and Political Rights was adopted by the United Nations in 1948. it could be argued that Covenant on Economic, social and Cultural rights has been impacted by force of socialism. The concept that man shall not live by bread alone does not find favour with the concept of socialism. However, economic and social activities of a religious order was curbed in a determination of the Supreme Court made on the constitutionality of a bill. A catholic order sought incorporation through the medium of a bill. The general objects of the bill, inter alia, were the propagation of the catholic religion and rendering of economic and social services to all segments of the society whether catholic or otherwise, such services including the establishment vocational of training, educational institutions health institutions and refugee camps. It appears from the determination of the Supreme Court, that if the primary object was to propagate the religion, the Catholics alone should eat the bread. Otherwise, the poor Buddhists would be influenced towards conversion by allurements of economic benefits. The Supreme Court took into account the primacy clause 9 of the Constitution which requires the state to protect and foster Buddhism. Sister Immaculate Joseph, submitted in terms of Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights communication No, 1249/2004 claiming infringement of articles 2, paragraph (1); article 18, paragraph (1); article 19, paragraph (2), article 26 and article 27 of the covenant. The views of the Human Rights Committee differed from those of the Supreme Court. A relevant extract is quoted below.

‘In the present case, the state party has not sought to justify the infringement of rights other than by reliance on the reasons set out to in the decision of the Supreme Court itself. The decision considered that Order’s activities would, through the provision of material and other benefits to vulnerable people, coercively or otherwise improperly propagate religion. The decision failed to provide any evidentiary or factual foundation for this assessment, or reconcile this assessment with the analogous benefits and services provided by other religious bodies that had been incorporated. Similarly, the decision provided no justification for the conclusion that the Bill, including through the spreading knowledge of a religion, would “impair the very existence of Buddhism or the Buddha Sasana”. The Committee notes moreover that the international case law cited by the decision does not support its conclusion. In one case, criminal proceeding brought against a private party for proselytisation was found in breach of religious freedoms. In the other case, criminal proceedings were found permissible against military officers, as representatives of the State, who had proselytized certain subordinates, but not for proselytizing private persons outside the military forces. In the Committee’s view, the ground advanced in the present case therefore were insufficient to demonstrate, from the per-

spective of the Covenant, that the restrictions in question were necessary for one or more of the enumerated purposes. It follows that there has been a breach of article 18, Paragraph 1, of the Covenant.¹⁰

It appears that the view of the Human Rights Committee is not in line with the thinking of the Supreme Court. The Supreme Court took the view that there is no fundamental right to propagate a religion. However, the Human Rights Committee forms the view the activities of the Order are not coercive and that the propagation of belief is an integral part of professing and practicing a religion. It should be noted that the views of the Human Rights Committee are not binding.

Conclusion

It is clear that the determination of the Supreme Court on the constitutionality of the bill of the Catholic Order referred to above took into account Article 9 of the Constitution which gave primacy to the State religion of Buddhism. It is quite clear that Buddhism is the foremost religion of all religions in Sri Lanka in terms of Constitution. What is important to note in this connection is that determination Supreme Court and the text of the views of the Human Rights Committee reflect two different systems of cognitive orientations, one attracting the pole of sovereignty and the other the pole of equality based on International Human Rights jurisprudence. It is also clear that the 1978 Constitution reflects a complicating constitutional scenario as far as the human rights are concerned. The inclusion of the word 'socialism' in the description of the Republic of Sri Lanka; the primacy clause which is Article 9 making Buddhism the foremost religion and the inclusion of Fundamental Rights give rise to conceptual confusion. It is clear that socialism does not include fundamental rights of individuals and does not admit of primacy to a religion. The International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) Act No. 56/2007 has brought into the domestic law of Sri Lanka, the International Human Rights Law. This Act is somewhat closer to the U.K. Human Rights Act 1998 in its purpose since both deal with Human Rights. The legal community would have to develop a cognitive orientation towards the concepts of International Law which has an element of universality derived from metaphysical concepts as opposed to the evolving concept of sovereignty.

Foot Notes:

1. 'Human Rights in the World' by A.H.Robertson and J.G.Merrills at pg.2 states thus : when we consider the philosophical foundations of the concept of human rights, it is clear that the mainstream has its origins in the liberal democratic tradition of Western Europe - a tradition which is itself the product of Greek philosophy, Roman Law, the Judaeo Christian tradition, the humanism of the Reformation and the Age of Reason.
2. 'Human Rights in the World' by A.H.Robertson and J.G.Merrills at pg.15 deals with the history relating to the abolition of slavery and describes several instruments dealing with the abolition of slavery. At pg.16, it is stated 'More than fifty bilateral treaties on the subject were concluded between 1815 and 1880, and the Conference of Berlin on Central Africa of 1885 was able to state in its General Act that 'trading in slaves is forbidden in conformity with the principles of international law as recognized by the signatory powers'
3. In the Book entitled Human Rights in International Law, Legal and Policy Issues edited by Theodor Meron, Clarendon Press, Oxford at pgs. 2 - 3, it is stated thus; It may be unethical, indeed, to practice law without having some knowledge of human rights. Human Rights should therefore be taught as a practical skill and to show law as a process. Moreover, students would be educated as 'citizens of the world'.
4. This book is printed and bound in Great Britain by Biddles Ltd., Guildford and King's Lynn. The quotation referred to above is at pg. 14
5. See the Article of Jonny Landau in Public Law, Winter 2007, Sweet and Maxwell Ltd. and Contributors 2007
6. See SC minute of 17.03.2008 in S.C.Ref. No.01/2008 and the opinion published in the issue of Daily

News, Monday , March 31, 2008

7. See article at pg.306 in The Modern Law Review, Vol.70 No.2 March 2007, published for the Modern Law Review Limited by Blackwell Publishers.
8. [vide] The Bar Association Law journal [2004] Vol.S Part 11
9. See article pg 250 at 258 in The Modern Law Review, Vol. 70 No.2 March 2007, published for the Modern Law Review Limited by Blackwell publishers.
10. See paragraph 7.3 of the Text of the views of the Human Rights Committee on 21st October 2005 concerning communication No. 1249/ 2004

மண்ணிலின் பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின்
மாண்பினை யிழப்பா ரோ?
கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால்
கைகொட்டிச் சிரியா ரோ?

-பாரதியார்-

THE RIGHT TO HEALTH : NEW CHALLENGES AHEAD :

Mrs.F.R.C.Thalayasingam-LL.M
Deputy Legal Draftsman
Lecturer- Sri Lanka Law College

The right to health is one of the most important rights in human life. Human lives should be respected. It is an essential tool to exercise the other important rights such as right to life and right to environment. Every person has a right to live in a clean unpolluted and healthy environment. Health is wealth.

RIGHT TO HEALTH RELATED INTERNATIONAL INSTRUMENTS

This right has been recognized in numerous International Instruments.

Article 12 of the International Covenant on Economic and Social Rights in the following words :-

“Health is a fundamental right indispensable of other human rights. Every human being is entitled to the enjoyment of the highest attainable standard of health conducive to living in dignity”.

Article 25. 1 of the Universal declaration of Human Rights states that

“Everyone has the right to a standard of living adequate for the health of himself and of his family including food, clothing, housing and medical care and necessary social services.

Article 12(1) of the Covenant on Economic Social and Cultural Rights states that State parties recognize -

“the right of everyone to the enjoyment of the highest attainable standard of physical and mental health”

The right to health has been proclaimed by the Commission of Human Rights as well as the Vienna Declaration and Programme of Action, 1993 and other International instruments. Some of the Regional Instruments too recognize this right.

Though there are numerous provisions relating to the right to health, it is an accepted fact that for millions of people throughout the world, the full enjoyment of the right to health still remain a distant goal.

The notion of the **“highest attainable standard of health”** takes into account the individual, biological, socio-economic pre conditions and a State's available resources. This right extends not only to timely and appropriate health care, but also to the underlying detriments of health such as to safe and potable water and adequate sanitation, an adequate supply of safe food, nutrition and housing, healthy occupational and environmental conditions, access to health related educational and information.

Right to health is so fundamental for the human existence. The right to health has been incorporated in many Constitutions.

Article 27 of the South African Constitution reads as follows:-

- (1) Everyone has the right to have access to -
 - (a) healthcare services, including reproductive health care;

- (b) sufficient food and water; and
- (c) social security including if they are unable to support themselves and their dependants, appropriate social assistance.

(2) The state must take reasonable legislative and other measures, within its available resources, to achieve the progressive realization of these rights.

(3) No one may be refused emergency medical treatment.³

The Constitution of India also has provisions regarding the right to health. They are outlined the Directive Principles of State Policy-Articles 42 and 47, outlined in Chapter IV, and are therefore non-justiciable.

Article 42

“Provision for just and humane conditions of work and maternity relief- The State shall make provision for securing just and humane conditions of work and for maternity relief”

Article 47

“Duty of the State to raise the level of nutrition and the standard of living and to improve public health- The State shall regard the raising of the level of nutrition and the standard of living of its people and the improvement of public health as among its primary duties and, in particular, the State shall endeavour to bring about prohibition of the consumption, except for medicinal purposes, of intoxicating drinks and of drugs which are injurious to health”

The Fundamental Right to Life, as stated in Article 21 of the Indian Constitution, guaranties to the individual her / his life which or personal liberty except by a procedure established by law. **The Supreme Court has widely interpreted this fundamental right and has included in Article 21 the right to live with dignity and “all the necessities of life such as adequate nutrition , clothing.....”. It has also held that act which effects the dignity of an individual will also violate her / his right to life.**

The Supreme Court has addressed the epidemic of HIV / AIDS. In a case where the court had to decide whether an HIV positive man should disclose his condition to the woman he was to marry, the court has held that “the woman’s right to good health to precedence over the man’s right to privacy”³. If found that the hospital did not error in disclosing his status to his fiancée. In *MX VS ZY*,⁴ the Bombay High Court found that if a person were fired from his employment solely because of his HIV positive condition, it would be condemning a person to “certain economic death”.

With regard to maintaining a clean environment, which is critical to a person’s health, there are many questions that Courts have deliberated on. For example in **Municipal Council, Ratlam Municipality vs Vardhand**, where the Court had been called upon to decide whether municipalities are obligated to maintain certain conditions to ensure public health. It was held by the court that a public body constituted for the principal statutory duty of ensuring sanitation and health is not entitled to immunity on breach of this duty. Further, “pollutants being discharged by big factories.... are a challenge to the social justice component of the rule of law”.

In the land mark **MC Mehta v Union of India**,⁶ the Supreme Court has held that environmental pollution causes several health hazards, and therefore violates right to life. Specifically, the case dealt with the pollution discharged by industries into the Ganges. It was held that victims, affected by the pollution caused, were liable to be compensated.

Rights to Health - Sri Lankan's Perspective

It is very unfortunate that the right to health which is so essential to human beings, have not been given any importance in the Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka. Chapter III of the Constitution of the Democratic Socialist of Sri Lanka deals with the Fundamental Rights. Article VI states the Directive Principles of State Policy which should be followed by the organs of Government. The important aspect of health is not mentioned even in this Chapter. The Chapter relating to the Directive Principles is more or less identical with the provisions contained in Chapter (IV) relating to the Directive Principles in the Constitution of India. However there is no similar provision as Article 47 of the Indian Constitution which imposes a duty on the State to raise the level of nutrition and the standard of living and to improve public health has not been incorporated in the Sri Lankan Constitution.

The word "health" has been used only in a very restricted manner in Article 15(7) which states that some of the fundamental rights enshrined in the Constitution shall be restricted in the protection of public health etc.,

Again the word "health" is mentioned in the Ninth Schedule to the Constitution, as a subject which is devolved on to the Provincial Councils.

Article 27 of the Constitution states that the State is pledged to establish a society the objectives of which include:-

Though there are no specific provisions in the Constitution relating to right to health or right to life, the inherent right to health has been accepted by the Supreme Court of Sri Lanka in many cases.

In the case of **Sanjeeva, Attorney-at-law (on behalf of G.M.Perera) vs Suraweera, OIC Police Station, Wattala and Others** 2003 (1) 317, the Supreme Court of Sri Lanka recognized the right to health and stated that the "Citizens have the right to choose between state and private medical care and referred to Article 12 of the International Covenant on Economic Social and Cultural Rights which recognizes 'the right of everyone to the enjoyment of the highest attainable standard of physical and mental health.

The following are some provisions of the Constitution relating to **FUNDAMENTAL RIGHTS** **Article 11** of the Constitution which guarantees the right against torture or to cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. And **Article 12** relating to the equality provision have been invoked in the Supreme Court of Sri Lanka to resolve matters relating to Health and Environment which are interconnected.

In the case of **Jayawardene vs Akmeemana Pradeshiya Sabha and Others**⁸ 1998 (1) SLR 316 the Petitioner was refused to carry on metal crushing operations which was injurious to public health and environment (air pollution and noise pollution)

In the case of **Lalanath De Silva vs Nandamitra Ekanayake Minister of Environment and others S.C.(FR) 569/98** the Minister in charge of the subject of Environment was ordered to make regulations to control air pollution which was also a health hazard.

Following are some matters relating to Health

- (I) Right to Information ;
- (II) Right to informed consent in matters relating to treatment, surgery, medicinal drugs etc., (at present Committee is reviewing the matter)
- (III) Right to emergency medical care

The right to information includes the right to know of the details of the illness, treatment and also the drugs prescribed to an extent.

Regulation 3 of the Drug Regulations of No.34 of 1984 made by the Minister under section 38 of the Cosmetic, Devices and Drugs Act No.27 of 1980 contain specific provision in prescribing a medicinal drug. Accordingly-

- (a) every Medical Practitioner, Dental Surgeon or a Veterinary Surgeon registered under the Medical Ordinance shall issue prescriptions by specifying the generic name wherever the generic name is available for a drug being prescribed by him;
- (b) No person shall dispense a prescription which does not specify the generic name of a drug.

As the above provisions are not implemented in Sri Lanka, the prescription issued to the patient specifies only the brand name and not the generic name. This fact causes undue hardships to the patients as they have to incur heavy expenditure in buying the said drugs.

Specific matters relating to the rights of persons living with HIV/AIDS:-

Right to know the details of the illness / treatment
Right to Healthcare / Treatment/ Counseling (Pre and Post Counseling)
Right to Work ; (first case has been filed in Sri Lanka)

- (a) Right to Education ;
- (b) Right to Reside in any place of one's choice ;
- (c) Right to Movement
- (d) Right against and kind of discrimination / STIGMA ;
- (e) Right to Marry subject to the disclosure of the HIV status to the intended Spouse;
- (f) Right to Privacy / Confidentiality

The right to health and the right to strike

According to Article 14 (1) (d), every person is entitled to the freedom to form and join a trade union. It is a fundamental right. However right to strike is not included in this right. The right to strike is a labour law concept and which has to be used only as a last resort after exhausting all other rights. This right cannot and shall not be exercised in order to disregard the valuable rights and lives of the others.

Though **the right to life** is not expressly stated in the Sri Lankan Constitution the Supreme Court of Sri Lanka has expressly stated in **Sriyani Silva vs Iddamalgoda, OIC Police Station Paigala and others**¹⁰ the Articles 11 and 13 (4) of the Constitution by necessary implication recognize the right to life. Therefore the right to health too can be considered to be included in this right. This right cannot be taken away by the members of the Medical Profession, Nurses, minor staff etc. by exercising the right to strike.

The issues relating to right to health have been considered under the said Article 21 of the Indian Constitution relating to right to life.

There cannot be any doubt that the fundamental rights of the people as a whole cannot be subservient to the claim of fundamental right of an individual or only a section of the people. Legitimate grievances can be addressed through different statutory provisions by accessing the Ombudsman or the Human Rights Commission. A person's rights can only be enjoyed as long as this enjoyment does not endanger the well being of the larger community.

Duties and responsibilities.

The people should be conscious not only of their rights, but also their duties and responsibilities. It is important to refer to Article 28 of the Constitution in this regard which reads as follows:-

FUNDAMENTAL DUTIES

ARTICLE 28

The exercise and enjoyment of rights and freedoms is inseparable from the performance of duties and obligations and accordingly it is the duty of every person in Sri Lanka-

- (a) Uphold and defend the Constitution and the law ;
- (b) To further the national interests and to foster national unity ;
- (c) To work conscientiously in his chosen occupation ;
- (d) To preserve and protect public property, and to combat misuse and waste of public property ;
- (e) To respect the rights and freedoms of others ; and

Recommendations :-

Respect for each other's life is very important. Therefore the Healthcare workers should be given training on ethics and human rights, including HIV related issues such as confidentiality and the duty to provide treatment.

Rights and duties of individuals should form part of the curricular in courses leading to the Medical profession.

Hippocratic Oath should be re-introduced.

Let us be partners in building a duty oriented society which all human beings can live with dignity honour and respect.

End Notes:

1 Article 11 and 12 of the Covenant on All Forms of discrimination Against Women - 1979;

Article 24 of the Convention on the Rights of the Child - 1989

Article 5(e) of the International Convention on All Forms of Racial Discrimination - 1965

Regional Instruments:-

Article 11 of the European Social Charter - 1961

Article 16 of the African Charter on Human and Peoples' Rights - 1981

Article 10 of the Additional protocol of the American Convention on Human Rights in the Area of Economic, Social and Cultural Rights.

2. Article 61 of the Constitution of Vietnam and Article 41 of the Constitution of Russia also recognize right to health.

3 AIR 1980 SC 1622

4 1987 SC 1086

5 2003 (1) SLR 317

6 1998 (1) SLR 316

7 S.C.(FR) 569 /98

8 2003 (1) SLR 14

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களின் உரிமைகள்

RIGHTS OF INTERNALLY DISPLACED PERSONS

S.Thurairaja
LL.B(Colombo) LL.M (London)
DFMS.A.C.I.Arb.(UK)
Deputy Solicitor General
Lecturer, Consultant

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் (Internally displaced persons) என்றால் யார் என்று சரியான வரைவிலக்கணம் தரப்படவில்லை. இருப்பினும் ஜக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் வழிநடத்தல் கோட்பாட்டில் “உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் தனிநபர்களாகவோ, குழுக்களாகவோ, கட்டாயத்தின் பேரிலோ அல்லது கடப்பாட்டினாலோ அவர்களின் வீட்டில் இருந்து அல்லது வதிவிடத்திலிருந்து வெளியேறுபவர்கள். குறிப்பாக ஆயுத பிணக்குகளின் போதோ அல்லது பொதுவாக்கப்பட்ட அல்லது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறையினாலோ அல்லது மனித உரிமைகள் மீறலினாலோ அல்லது இயற்கை அல்லது மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அழிவினாலோ வெளியேற்றப்படுவார்கள். இவர்கள் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்பவர்கள் இமேலும் நாட்டின் எல்லையை கடக்காதவர்கள்” என்று வரைவிலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் “அகதிகள்” (Refugees) என அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் அகதிகள் என்போர் ஒரு நாட்டின் எல்லையை அல்லது சர்வதேச எல்லையை தாண்டும் நபர்களாகும். உள்நாட்டில் இடம்பெயர்பவர்கள் உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் என்றே வரைவிலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அகதிகள் எனும் போது பொதுவாக ஒரு நாட்டின் பிரச்சினைகள் இன்னொரு நாட்டின் பிரச்சினையாக அல்லது தலைவலியாக மாறுகின்றது. எனவே ஒன்றோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நாடுகள் அந்தக் குறிப்பிட்ட பிரச்சினையை தீர்க்க முற்படுகின்றன. உதாரணமாக கொசோவோ (Kosovo) மற்றும் மேற்கைரோப்பிய நாடுகளும், ஏனைய வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளும் மிகுந்த கரிசனையுடன் பிணக்குகளைத் தீர்க்க முற்பட்டன.

ஆனால் உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் தொடர்பாக வேறு நாடுகள் ஈடுபடுவது மிகவும் குறைவு. அதற்கான காரணம் அக்குறித்த பிரச்சினையில் தலையிடும் பொழுது பல பின் விளைவுகள் ஏற்படும். குறிப்பாக ஒரு நாட்டின் இறையாண்மையில் தலையிடவேண்டி வருதல் சில நேரங்களில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்படுதல், அக்குறித்த நாட்டின் உள்ளக அரசியல், விருப்பு வெறுப்புகள், மேலும் அந்நாட்டின் ஆயுத, இராணுவ தளபாட விற்பனை பாதிப்புகள் போன்றவை காரணமாக நாடுகள் இதில் தலையிடாது விலகி நிற்கின்றன.

உலகில் உள்ள 202 நாடுகளில் 52 நாடுகளில் மாத்திரமே இந்த உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் காணப்படுகின்றார்கள். உலகின் மொத்த சனத்தொகையான 6,706,993,152ல் சுமார் 2 கோடியே 45 இலட்சம் மக்கள் உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதில் ஆபிரிக்காவில் 1 கோடியே 18 இலட்சம் மக்கள் காணப்படுகின்றார்கள். இலங்கையில் அண்ணளவாக சுமார் 6 இலட்சம் மக்கள் உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். உலக சனத்தொகையின் அடிப்படையில் பார்க்கும் பொழுது இலங்கையில் உள்ள உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களின் தொகை மொத்த சனத்தொகை விகிதாசாரத்தில் மிகவும் அதிகமான சராசரியினைக் கொண்டுள்ளது.

இலங்கையில் உள்ளக இடம்பெயர்வு, உள்நாட்டில் நடைபெறும் யுத்தம் மற்றும் 2004ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட சுனாமி ஆழிப்பேரலை போன்றவற்றினால் ஏற்பட்டுள்ளது.

உலகின் உள்ளக இடம்பெயர்வினால் மனித இனத்தினையே கேவலப்படுத்தும் அல்லது தலைகுனிய வைக்கும் பல சம்பவங்களில் சூடான் நாட்டின் டார்பரும்(Darfur) குறிப்பிடத்தக்கது. மிக அண்மையில் அங்கு வடக்கு சூடான், அரேபிய ஆட்சியாளர்களைக் கொண்ட அரசாங்கத்தினால், தெற்கில் அரேபியர்கள் அல்லாத முஸ்லிமினால் , தெற்கில் அரேபியர்கள் அல்லாத முஸ்லிம் மக்களுடன் ஏனைய மக்களைக் கொண்ட அந்நாட்டு மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறை காரணமாக சுமார் 5 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். மேலும் 25 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்கள் ஓரிரு நாட்களுக்குள் தாங்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டார்கள். இது சூடான் நாட்டின் அண்மித்த நாடுகளான எகிப்து போன்ற நாடுகளின் கவனத்தை சிறிதேனும் கவரவில்லை. மேலும் எகிப்து, ரஷ்யா போன்ற நாடுகள் அதற்கு பெருமளவிற்கு ஆயுத, இராணுவ உதவியும் வழங்கின. 2004ஆம் ஆண்டு இந்த சம்பவம் நடைபெற்றாலும் இது உலக நாடுகளின் கவனத்தை கவருவதற்கு சில ஆண்டுகள் சென்றது. அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள் , சர்வதேச மனித நேய நிறுவனங்கள் எடுத்த கடும்முயற்சியின் காரணமாக ஏனைய வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் 2007ஆம் ஆண்டிலிருந்து தலையிடத் தொடங்கின. குறிப்பாக ஆயுத விற்பனையில் பின்தள்ளப்பட்ட அமெரிக்காவும் அதன் அனுசரணை நாடுகளும் இதில் கூடுதல் கரிசனை காட்டின. இதன் காரணமாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சூடான் நாட்டிற்கு எதிரான பிரேரணை கொண்டுவரப்பட்டு, 7000 பேரைக் கொண்ட பாதுகாப்புப் படை அந்நாட்டிற்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. சூடான் இதற்கு கடும் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்து அப்பிரதேசத்தில் யுத்தத்தைத் தொடங்கியது. இதனால் தென்பகுதி மக்கள் கொலை செய்யப்பட்டும், இருக்குமிடத்திலிருந்து துரத்தியடிக்கப்பட்டும் அழிவுக்குள்ளாக்கப்பட்டார்கள்.

பலத்த அவமானத்திற்குட்பட்ட அமெரிக்க தலைமையிலான நாடுகள் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பாதுகாப்புப் பேரவையில் பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ் கடும் பிரேரணைகளைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றின. அதன் அடிப்படையில் சூடான் மீது பொருளாதார, இராணுவத் தடைகள் கொண்டு வரப்பட்டன. அதற்கும் மேலாக முதற் தடையையாக சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்றத்தில் சூடான் நாட்டின் ஜனாதிபதி ஓமார் அல் பசீர் (Omar Al-Bashir) ற்கு எதிராக யுத்தக் குற்றங்கள் என்பவற்றின் கீழ் 17 குற்றச்சாட்டுக்கள் சுமத்தப்பட்டு வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது. மேலும் அவருக்கு எதிராக சர்வதேச பிடியாணையும் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் என்பவர்கள், அடிப்படையில் மனிதர்களாக கருதப்பட வேண்டும். இன்று, அவர்கள் ஒரு இனத்தையோ அல்லது ஒரு பிரிவினையையோ சார்ந்தவர்கள் என்றடிப்படையில் புறக்கணிக்கப்படுகிறார்கள். மேலும் உள்ளக இடம்பெயர்வில் பாதிக்கப்படுபவர்கள் பெரும்பாலும் சிறுபான்மை இன மக்களாகவே இருப்பார்கள். எனவே உள்ளக இடம்பெயர்வில் ஆட்சியிலுள்ள பெரும்பான்மை அரசாங்கம் உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களின் உரிமைகளை அங்கீகரிப்பதில்லை. மேலும் அவர்களுக்கு உதவாமல் விடுவதைத் தண்டனையாக அல்லது நியாயப்படுத்தப்பட்ட செயலாக மேற்கொள்கின்றது. இதனால் பெரும்பாலும் மிக அப்பாவிமான அந்நாட்டின் மக்கள் மிகக்கடுமையாக பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்படுகிறார்கள்.

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் ஒரு நாட்டின் பிரஜைகள் ஆவார்கள். எனவே அவர்கள் அந்நாட்டின் சட்டத்தினால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர்கள். பெரும்பான்மையினருக்குள்ள அதே உரிமைகள் இவர்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும். சூடானில் தென் பிராந்திய மக்கள் வடக்கிலுள்ள அரேபிய அரசின் ஆட்சிக்குட்படுத்தப்பட்டு அவர்கள் மீது யுத்தம் திணிக்கப்பட்டது. அந்த சூழ்நிலையில் தென்பகுதி மக்கள் தலைநகரிற்கோ அல்லது ஏனைய பகுதிகளுக்கோ செல்வதற்குக் கடும் விதிமுறைகள் விதிக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு வித்தியாசமான அடையாள அட்டைகள் வழங்கப்பட்டன. அந்த அட்டைகள் காண்பிக்கப்பட்டபோது அரச படைகளினாலோ அல்லது உத்தியோகத்தார்களினாலோ இந்த மக்கள் அடையாளம் காணப்பட்டுப் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது.

இது மேலும் மேலும் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியதுடன் உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களின் உடல், உள, கல்வி, பொருளாதார வளர்ச்சியைக் கடுமையாகப் பாதித்தது. ஒரு உலக மனிதநேய ஆய்வு அறிக்கையில் இவ்வாறான பாதிப்பை அரசாங்கம் எதிர்பார்த்ததுடன் அதன் இலக்கையும் அடைந்ததாகக் கூறுகின்றது. அதாவது அந்த இனத்தை அழிக்கும் பணியில் ஓரளவிற்கு வெற்றி கண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களின் முதல் உரிமையானது, அவர்களது உயிருக்கான பாதுகாப்பு. இதனை அரசு வழங்க வேண்டும்.

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களின் அடுத்த முக்கிய உரிமையானது இருப்பிடமாகும். இதனை அரசாங்கம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

அடுத்ததாக உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்களின் ஏனைய உரிமைகளான கல்வி, தொழில், பொருளாதார மேம்பாட்டு வசதிகளை அரசாங்கம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் அவசியம்.

உள்ளக இடம்பெயர்வின் போது பொதுவாக அரசு சார்பற்ற தாபனங்கள் அல்லது உலக சமூகத் தொண்டு நிறுவனங்கள் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துவார்களின் தேவைகளுக்காகக் குறித்த பிரதேசங்களில் இருந்து அப்புறப்படுத்தப்படுவார்கள். இதனால் உள்ளக இடம்பெயர்வின் உண்மை நிலை வெளி உலகிற்குத் தெரிவதில்லை. இருப்பினும் பல நாடுகளில் ஏற்படும் இயற்கை அழிவின் போது இவ்வாறு இல்லாமல் ஏனைய நாடுகள் சர்வதேசத் தொண்டு நிறுவனங்கள் போன்றவைகள் பணிகளில் ஈடுபடும்.

யுத்தம், உள்நாட்டுப் பிணக்குகள் போன்றவற்றில் ஏனைய நாடுகள் அல்லது சர்வதேச நிறுவனங்கள் ஈடுபடத் தடை விதிக்கப்பட்டாலும், ஐக்கிய நாடுகளின் அகதிகளுக்கான நிறுவனமும் சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கமும் ஏற்கனவே செய்து கொண்டுள்ள உடன்படிக்கைகளின் படி யுத்தத்தில் அல்லது பிணக்குகளில் ஈடுபடும் சகல திறத்தவர்களுக்கும் மனிதநேய அடிப்படையில் உதவியளிக்கும். இவ்வாறு உதவும் பொழுது அங்கு காணப்படும் உண்மைகள் நிலைமைகள் வெளியுலகிற்கு வெளிப்படுத்தப்படுவதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதனால் உண்மையில் இந்த மக்கள் எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகிறார்கள், யாரால் எவ்விதமான பாதிப்புக்குள்ளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பது, தெரியப்படுத்தப்படுவதில்லை. இதனால் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துபவர்கள் எந்தவிதமான தண்டனையோ அல்லது பாதிப்போ இல்லாமல் தப்பிவிடுகின்றார்கள்.

உள்ளக இடம்பெயர்வாளர்கள் முதலில் மனிதர்களாகக் கருதப்பட வேண்டும். பிறகு அவர்கள் அந்நாட்டின் பிரஜைகளாகக் கருதப்பட வேண்டும். இவ்வாறு கருதாத ஆட்சியாளர்கள் மீது மனித உரிமைகளைப் பற்றி போதிக்கும் பலாபல நாடுகளும் அகிம்சாவாதத்தைப் போதிக்கும் நாடுகளும் நடவடிக்கையெடுத்து உள்ளக இடம்பெயர் மக்கள் மனிதர்களாக வாழ்வதற்கு வழிவகுக்க வேண்டும். விலங்குகள் கூட, தன் இனத்தைச் சார்ந்த விலங்கு பாதிக்கப்படும் போது கூட்டமாக ஒன்று சேர்ந்து பாதுகாக்கும். ஆனால் உயிரினங்களில் பரிணாம வளர்ச்சியில் உச்சத்திலுள்ள மனிதன் தன் இனம் அழிவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது, மனிதத்துவமல்ல.

TENANCY - CHANGE OF OWNERSHIP - ATTORNMEN

U.L.A.Majeed
Retired High Court Judge

Tenancy is a relationship created between the owner (landlord) of a land, building, house or a room etc. and the person who pays money as rent (tenant) for the use of any of the said properties. Prior to 1942, the law which governed this relationship in Ceylon was the Roman Dutch Law. But due to confusions and complexities over disputes between landlords and tenants, statutes were promulgated to regulate this relationship. Rent Restriction Ordinance No. 60 of 1942, was brought in as the first law to impose limitations on rights and obligations of the landlords and tenants under the common law.

The Rent Restriction Act No. 29 of 1948 which was styled as “an Act to amend and consolidate the law relating to rent restriction” was further amended by several Acts, to wit; No.6 of 1953, No.10 of 1961, No.2 of 1964 and No.12 of 1966. The Rent Act No. 7 of 1972, repealed the Rent Restriction Act No. 29 of 1948 and its amendments, and now Act No. 7 of 1972 is the statute law which governs the relationship of the Landlord and Tenant in Sri Lanka. This Act was further amended by Acts No.34 of 1976, 10 of 1977, 55 of 1980 and 26 of 2002. The principal Act No. 7 of 1972 came into operation on 1st March, 1972.

In this article an attempt has been made to focus on the law, as interpreted by our Courts, relating to attornment in the event of change of ownership. Change of ownership or landlordship occurs when the property is transferred by one person to another by way of a deed of transfer or by a deed of gift etc. According to law, if a property is occupied by a tenant when its ownership changed hands, the tenant has a duty to accept the new owner as his landlord and continue with the tenancy. If he refuses to do so, he has to vacate the premises and handover vacant possession to the new owner. Acceptance of the new owner as the landlord is termed as ‘Attornment’.

The term “Attornment” is judicially defined as the “act of the tenant putting one person in place of another as his landlord”. Per Lord Devlin in **Meeruppe Sumanatissa Terunanse vs Warakapitiya Pangananda Terunanse** (1968 - 70 NLR 313). In other words attornment means, ‘the tenant acknowledges the landlordship of the new owner in place of the original or previous landlord’. In the case of **Fernando vs Wijesekera** (1969)-73 NLR 110, Weeramantry J., after an exhaustive analysis of the position under the English Law and the Roman Dutch Law in relation to the precise meaning of “attornment” when used in our law in relation to the acknowledgement by a tenant of a new landlord, reached the conclusion that, “the notion of attornment contains no element which points to the continued existence of the prior contract - a meaning which is often mistakenly supposed to be inherent in the term”. Thus, it is a requirement of the law that in any attornment the tenant acknowledges the landlordship of a person other than his original landlord. If the tenant accepts the new owner and attorns to him as his landlord then the contract of tenancy will continue, but if the tenant fails to do so, his failure will be deemed to be a repudiation of the contract of tenancy.

“Repudiation of a lease occurs when one of the parties indicates an intention not to be bound by the contract. A party may do so expressly, e.g. by unlawfully cancelling the lease and requesting the lessee to vacate the premises. Repudiation may be inferred also from a party’s conduct, e.g. The lessee vacating the premises and returning the keys to the lessor. Repudiation will be inferred where a party exhibits a deliberate and unequivocal intention no longer to be bound by the contract.” (see Cooper on South African Law of Landlord and Tenant 1973 edition at page 293).

When the ownership of the property rented out changes hands, and the previous owner informs the tenant of the change of ownership, by which act the previous landlord terminates his contract of landlord and tenant

with the tenant. In that event, it is the duty of the tenant to attorn the new owner as his landlord and pay rent to him. If he fails to do so, he can be ejected from the premises. In the case of **De Silva vs. Abeyratne (56 NLR 574)** Sansoni J, following the judgment in **Wijesinghe vs Charles (18 N.L.R. 168)**, expressed the opinion (at page 575) that, “when a landlord sells a leased premises it is open to the tenant to elect whether or not he should continue as tenant under a new landlord after the former landlord has sold the land, but if he refuses to continue as tenant, his first duty is to quit the premises. If he chooses to stay in occupation he remains there as tenant and if the landlord’s vendee wants vacant possession it is open to the landlord to sue the tenant in ejectment, in order to give vacant possession to the vendee.”

In **Izadeen Mohamed vs Singer Sewing machine Co. (64 NLR 407)**, it was held that, “Where any premises are sold by a landlord while a tenant is in occupation thereof, the purchaser can either insist on the vendor to give vacant possession or with notice to the tenant who is in occupation of the premises, elect to take the premises with that tenant. If the purchaser fails to give notice of election to the tenant, the contract of tenancy between the vendor and the tenant subsists and it is only the vendor who is competent to terminate that contract of tenancy”.

In the leading case of **De Alwis vs Perera (1951 - 52 NLR p.433 DB)** Gratiaen J. observed that, “I shall next consider the position of a person to whom the original landlord has sold the premises which are, at the date of the sale, in the occupation of a monthly tenant. In such a case the purchaser can elect with notice to the tenant and ‘provided that the tenant is willing to pay him rent’ - (Voet 19.2.19), ‘to step into the landlord’s shoes and receive all his rights and become subject to all his obligations, so that he is bound to the tenant and the tenant is bound to him, in the relationship of landlord and tenant’. If there is mutual acknowledgement by the purchaser, and by the person in occupation, of each other’s rights and obligations as landlord and tenant, there is a complete and effectual attornment, and privity of contract is established between the parties as from that date.”

There is situation arising where the purchaser elects to recognize the tenant, but the tenant does not specifically attorn to him. In such a situation, Sampayo J. took the following view- ‘but not without some hesitation (**Silva vs Silva 16 NLR at page 317**) that, “In such a case the purchaser would enjoy the right not only to claim rent but also to sue for damages and ejectment”. In this situation Gratiaen J held in **De Alwis vs Perera** (supra) that, “It would therefore seem that a tenant who remains in occupation with notice of the purchaser’s election to recognize him as a tenant may legitimately be regarded as having attorned to the purchaser so as to establish privity of contract between them.”

When a property is rented out and during the pendency of a contract of tenancy, if the ownership of the property which is the subject matter of such tenancy, changes hands by way of a sale or donation, the tenant must be informed of the change of landlordship either by the previous owner or by the new owner. Upon being informed of the change of ownership, the tenant must attorn to the present owner as his new landlord and pay the rent to him. When a landlord sells the premises which have been rented, the purchaser steps into the landlord’s shoe and is entitled to claim the rent from the tenant. Of course it is not incumbent on the tenant to remain in possession if he does not wish to acknowledge the vendee as his landlord. He is quite entitled to give up the tenancy and quit the premises, but so long as he remains in possession he must pay the rent to his new landlord, that is the vendee. (**Sansoni J. in Silva vs Muniamma 56 N.L.R. 357**) see also (**16 NLR 317, 52 NLR 445**). In **Wijesinghe vs. Charles (18 NLR 168)**, the earlier ruling was affirmed”.

The above principle was affirmed in the case of **David Silva vs Madanayake (1967 - 69 NLR p.396)** where, the tenant expressly refuses to recognize the purchaser as his landlord, and claimed that it was his company and not he was the tenant. In such a case, if the tenant, or his licensee, refuses to recognize the purchaser as his landlord and continues to remain in possession of the premises, without paying rent, the purchaser is entitled to maintain an action for ejectment of the tenant”. In this case, Samarawickrama J. held that, “After he was informed of the transfer to the plaintiff and was called upon to pay rent to him, the tenant continued to be in possession in the same manner. As stated in the authorities, it was not open to him

to remain in possession of the premises and to refuse to recognize the plaintiff as his landlord and pay rent to him.”

Wijayatilake J, following the earlier decisions and in dealing with the question as to which party should prove attornment, held, in the case of **Punchi Nona vs. Hendrick Perera (1968 - 73 NLR p.430)** that, “It is now a well established principle that a tenant who remains in occupation with notice of the purchaser’s election to recognize him as a tenant may legitimately be regarded as having attorned to the purchaser so as to establish *privity of contract* between them.”

In the case of **Sriyani Perera vs Mhohamed (1986 - 2 SLR 384)** where father of Sriyani Perera let the premises on rent on 01.11.65. Sriyani Perera became owner of the premises on 01.10.77 and by a letter dated 22.09.77, her father informed the tenant to pay all future rent to her. Subsequently, she gave six months notice to quit the premises on the ground that the premises were reasonably required by her. When the tenant failed to give vacant possession she filed this action for ejectment. G.P.S.De Silva P/CA (later Chief Justice) held on the question of contract of tenancy that,

(1) “where in a tenancy begun in 1965 the landlord informs the tenant to attorn to the new landlord in 1977 and the tenant in occupation attorns to the new landlord the resultant legal effect is :

- (a) There is a termination of the tenancy under the original landlord
- (b) A new tenancy is created from the date of the attornment under the new landlord to whom the tenant attorns and pays rent.

(2) section 22 (1) (bb) necessarily refers to the “current” landlord who institutes the action for ejectment”.

Denial of Tenancy and Notice to Quit

A Notice to quit is to give information by the landlord to the tenant of the intended institution of an action against the tenant for ejectment if the tenant is in default of payment of rent, in arrears of rent and in unlawful occupation or any other violation of the lease agreement. This is a pre-requisite step before filing an action in terms of the Roman Dutch law as well as the Rent Act.

An action for ejectment of a tenant based on section 22(1) (dd) of the Rent Act, cannot succeed unless the landlord has given to the tenant a valid notice terminating the contract of tenancy. Section 22(6) of the Rent Act states that ‘notwithstanding anything in any other law, the landlord of any premises referred to in subsection (1) or subsection (2) shall not be entitled to institute any action or proceedings for ejectment of the tenant of such premises on the ground of use of the premises for him or his family, one year notice or six months notice on the ground of reasonable use.

When tenant becomes not entitled to Notice.

According to the common law a monthly tenancy should be determined by a month’s notice. However, the common law also provides that a tenant who disclaims tenancy is not entitled to a valid notice to quit to terminate the tenancy. A tenant who disclaims tenancy is not entitled to a notice to quit before action in ejectment is instituted against him. (see **Hassan vs Nagaria 75 NLR 335**). Also in the case of **Mansoor vs Umma (1984 - 1 SLR p.154)** the Court held that “once a tenant denies the contract of tenancy, the question of serving on him a notice to quit does not arise. The defendant is not entitled to a valid notice to quit since he has himself by his denial repudiated the contract of tenancy and thereby terminated it”.

A tenant who denies the tenancy with the new landlord and refuses to pay rent has no legal right to remain in the property. Nor is he also entitled to get a notice of action for ejectment. In the case of **Ranasinghe vs**

Premadharma & another (1985 - 1 SLR p.63), where the plaintiff instituted an action for the ejectment of the defendant (tenant) from the premises governed by the Rent Act and where the defendant failed to pay rent on the ground that he had made some construction on the premises and he would not pay the rent until that amount was set off, and also denied tenancy, a Divisional Bench of the Supreme Court held that, "the tenant is not entitled to notice because he had repudiated his tenancy. In such a case the landlord need not to establish any one or more of the grounds of ejectment stipulated in section 22 of the rent Act No. 7 of 1972".

In this case, where a binding decision was made as a finality to the conflict, Sharvananda C.J. expressed the view that "The rationale of the above principle appears to be that a defendant cannot approbate and reprobate. In cases where the doctrine of approbation and reprobation applies, the person concerned has a choice of two rights, either of which he is at liberty to adopt, but not both. Where the doctrine does apply, if the person to whom the choice belongs irrevocably and with full knowledge accepts the one he cannot afterwards assert the other, he cannot affirm and disaffirm. Hence, a defendant who denies tenancy cannot consistently claim the benefit of the tenancy which the Rent Act provides. For the protection of the Rent Act to be invoked the relationship of landlord and tenant between the plaintiff and him which is governed by the Rent Act should not be disputed by the defendant".

Our courts have throughout taken up the view that a tenant who refuses to honour the privity of contract of tenancy or to attorn to the new landlord is an illegal occupier and the landlord has a legal right to put him out. When a tenant continued to occupy the premises let to him without attorning to the new owner despite being noticed by his former landlord to do so, the tenant is liable to be sued in ejectment. The defence that the tenant had not received notice of the change of ownership, if it is proved to be false, cannot sustain and the tenant is liable to be ejected. In the case of **Sabapathipillai vs Ramupillai (58 NLR 367)** Weerasooriya J. held that "a tenant who received notice of the purchaser's election to recognize him as tenant cannot be heard to say that he did not attorn to the purchaser if he continued to be in occupation without informing the purchaser that he did not elect to attorn to him". This is a case where the tenant kept silence to the notice of the purchaser to attorn him as his landlord.

In the case of **Lalitha Perera vs Padmakanthi (1987 - 2 SLR p.01)** the Supreme Court held that, 'where the tenant continued to occupy the premises let to him without attorning to the new owner despite being noticed by his former landlord to do so, he (the tenant) is liable to be sued in ejectment.'

There are instances where the tenant refuses to pay the rent as he disputes the title of the new owner. In the case of **Violet Pererar vs Asilin Nona (1996 1 SLR 1)** where the defendant on being duly informed that the tenanted premises had been gifted to the plaintiff. The defendant, after calling for a copy of the deed of gift from the plaintiff's mother (former landlord) and receiving no response continued to deposit the rent in the Municipality in favour of the plaintiff's mother (former landlord). It was held that the tenant cannot be regarded as having paid the rent to the landlord of the premises in terms of section 21 of the Rent Act. The Court further held that the defendant was not entitled to continue to treat the original landlord as her landlord, or to pay rent to her."

In the case of **Seelawathie vs Ediriweera (1989 - 2 SLR 171)** where the tenanted premises were transferred and the tenant apprised of the change of ownership and of the transferee's option to take possession of the premises with the tenant in occupation, by letter and by a statement under section 37 of the rent Act No. 7 of 1972 signed by the appellant as landlord. The tenant expressly refused to attorn to the appellant and continue to occupy the premises. After considering a series of cases in support of his findings, Fernando J. held that, (1) continuance in occupation by the tenant (with notice to the transferee's election to recognize the tenant) constitutes an exercise of the tenant's option to acknowledge the transferee as the landlord, establishing privity of contract between the parties. No other act or conduct is necessary."

Tenant who Refuses to Attorn is a Trespasser.

In the case of **Gunasekera vs Jinadasa (1996) 2 SLR p.115 (DB)**, where the plaintiff's father (landlord) and the plaintiff informed the defendant that the property had been gifted to the plaintiff and called upon the defendant (the tenant) to pay the rent to the plaintiff and the defendant continued to occupy the premises and deposited the rent in the father's name. It was held that since the defendant has failed to attorn to the plaintiff, he was a trespasser." Weerasuriya J. commenting on this Divisional Bench decision (**in Deen vs Rauf 2002 - 2 SLR p.06**) states that, "**In Gunasekera vs Jinadasa (supra)** the principle was laid down that while it is legitimate initially to infer attornment from continued occupation, thus establishing privity of contract between the parties, another principle of law of contract comes into play in such circumstances to which the presumption of attornment must sometimes yield. **When the occupier persists in conduct which is fundamentally inconsistent with a contract of tenancy, and amounts to repudiation of the presumed contract, the transferee has the option either to treat the tenancy as subsisting and sue for arrears of rent and ejectment or to accept the occupier's repudiation of the tenancy and to proceed against him as a trespasser.**"

In this case (**Deen vs Rauf**) (supra) where the plaintiff became entitled to the premises in suit by virtue of deed of gift from her husband Rauf with life interest. Since the defendant-appellant failed to pay rent after the death of Rauf, the plaintiff by her letter dated 19.11.1987, stating that she is the owner of the premises, called upon the defendant to pay arrears of rent and continue to pay rents in the future. In response to this letter, the defendant sent two cheques with a crossing 'not negotiable' and drawn in favour of the deceased husband in settlement of arrears of rent. Therefore, the resultant position would be that despite a purported willingness to comply with the demand for payment of arrears of rent, the rents that were remitted were in the name of the former landlord. Weerasooriya J held at page 12 as mentioned above.

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொல்லு.

-திருக்குறள்-

UN OBLIGATIONS VIS-A-VIS RIGHT TO INFORMATION

Viveka Siriwardena De Silva¹

*“Knowledge is power. Information is liberating. Education is the premise of progress,
in every society, in every family.”*

-Kofi Annan (7th Secretary General of the United Nations)

Information is a key factor in the assertion of rights, the lack of which disempowers people. Frogs in a well are quite content to live in ignorance of the prospects outside. However, human beings are a different species who heavily rely on information for their existence. Man’s thirst for knowledge was kindled from the beginning of evolution and through the annals of time development and information have gone hand in hand. Today humanity is renowned as a knowledge-based society depicting the role information plays in the day to day lives of people. The term ‘information’ is derived from the Latin word ‘forma’ which means giving shape to the mind.

The United Nations recognized the right to freedom of information well over six decades ago and passed a resolution at its General Assembly:

Freedom of Information is a fundamental human right and is the touchstone for all freedoms to which the United Nations is consecrated-²² Resolution 59(1) of the General Assembly of the United Nations, 14th December 1946

International Treaties and Conventions have incorporated the right to information making it obligatory on the part of States that are signatories to those instruments to ensure the right of their subjects to access information freely.

The UN human rights instruments make reference to the right to access information in several places. The following are a few such examples:

- Article 19 of the Universal Declaration of Human Rights (UDHR)³ incorporates the right to seek, receive and impart information within the scope of freedom of opinion and expression
- The International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) provides a similar provision to Article 19 of the UDHR in that it provides that everyone shall have the right to freedom of expression, which right shall include freedom to seek, receive and impart information and ideas of all kinds, regardless of frontiers, either orally, in writing or in print, in the form of art, or through any other

media of a person's choice.⁴ However, it must be noted that there is a caveat to the above provision in that the exercise of this right is subject to special duties and responsibilities which could require certain restrictions provided by law which are necessary for the respect of rights or reputations of others and for the protection of national security or public order or public health or morals.⁵

The right embodied in the ICCPR referred to above has been replicated in the Convention on the Rights of the Child⁶ whereby the said right is conferred on children specifically.

The above provisions amply demonstrate the value attached to freedom of information.

Freedom of information has been incorporated into statutes of several countries around the world. Sweden was one of the first countries to have legislated for freedom of information by passing its Freedom of the Press Act of 1766. Sri Lanka's neighbour India enacted a Freedom of Information Act in 2002 which was repealed and replaced by a more progressive piece of legislation in 2005. In some countries there is constitutional guarantee of the freedom of information. South Africa has enacted a Promotion of Access to Information Act in order to give effect to the constitutional right of access to information. The United States has a Freedom of Information Act and amendments have been brought about subsequently by an Electronic Freedom of Information Act to further facilitate public access to agency records and information, making those records available in electronic format.

Sri Lanka has yet to pass legislation pertaining to freedom of information. Several proposals have been made which includes a draft bill prepared in the year 2006 by the Law Commission of Sri Lanka.

In the absence of legislation on the right to information in Sri Lanka, the status of the right has been discussed in a few cases of the Supreme Court. In the case of **Environmental Foundation vs Urban Development Authority**⁷ decided on 23.11.2005, the Petitioner unequivocally claimed that the denial by the 1st Respondent Authority to provide access to information relating to a purported agreement transferring the management and control of the Galle Face Green amounted to a violation of the Petitioner's right to freedom of speech and expression guaranteed by Article 14(1) (a) of the Constitution. The Court held that although the right to information is not specifically guaranteed under our Constitution as a fundamental right, for Article 14(1) (a) to be meaningful and effective it should carry within its scope an implicit right of a person to secure relevant information from a public authority in respect of a matter that should be in the public domain. The Court went further to clarify that it should necessarily be so where the public interest in the matter outweighs the confidentiality that attach to affairs of State and official communications. In this instance the 1st Respondent Authority had not specified reasons for refusing the information sought thereby making it an arbitrary refusal. This judgment is interesting in that it looked at the right to information vis-a-vis freedom of speech and expression. But it did not go into the issue of right to information per se.

Fernando vs Sri Lanka Broadcasting Corporation & Others⁸ also discussed the right to information and held that right to information simpliciter is not included in the freedom of speech and expression. It is noteworthy that the Court opened a door for the right to information to be recognized as a corollary to the freedom of thought guaranteed by Article 10 but stopped short of making a finding on that basis since the pleadings were not based on Article 10.

The judicial thinking going by the above case law seems to be that although the right to information is not a constitutional guarantee it could be asserted if denial of access to information would render the other rights guaranteed by the Constitution meaningless.

Sri Lanka has a regime of laws and regulations that in fact curtail freedom of information. The Official Secrets Act, the Establishments Code etc. promote secrecy and hence the urgency to revise them in order to promote access to information.

Sri Lanka is a signatory to the International Conventions referred to above and hence there is an obligation on the part of the State to guarantee the right to information to its people in a meaningful and practical sense. In the absence of a legislative enactment on the right to information or a comprehensive information policy the State has been unable to effectively secure the right to information for its citizenry, particularly in the sphere of governmental activity. The Government has been pre-occupied with concerns of national security during the past few decades that it has not seriously addressed the legislative framework that is required to ensure freedom of information. The importance of the right to information cannot be undermined despite considerations of national security. The preamble to the draft Bill on Freedom of Information 2006 sets out that “there exists a need to foster a culture of transparency and accountability in public authorities by giving effect to the right of access to official information and thereby actively promote a society in which the people of Sri Lanka have effective access to information to enable them to more fully exercise and protect all their rights and to combat corruption” which sums up the significance of the freedom of information. Hence, a piece of legislation devoted to right to information is a need of the hour.

Footnotes

¹ LLM(WSU, Michigan), MPA (Sri J), BSc (Hons) Colombo, Senior State Counsel Views expressed in this article are those of the author and not of the Attorney General's Dept.

³ Universal Declaration of Human Rights-Article 19: Everyone has the right to freedom of opinion and expression; this right includes freedom to hold opinions without interference and to seek, receive and impart information and ideas through any media and regardless of frontiers.

⁴ The International Covenant on Civil and Political Rights- Article 19(2)

⁵ Ibid, Article 19(3)

⁶ Child Rights Convention-Article 13 (1) & (2)

⁷ Supreme Court Application S.C.F.R. No. 47/2004 (unreported)

⁸ 1996, 1 SLR 157.

பாவனையாளர் பாதுகாப்புகள் CONSUMER PROTECTIONS

S.Selvakunapalan
Assistant Legal Draftsman

பாவனையாளர்கள் தொகையளவில் அதிகமாக இருப்பினும் உற்பத்தியாளர்களும் வியாபாரிகளும் இவர்களைப் பல்வேறுபட்ட வழிமுறைகளில் சுரண்டுவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இத்தகைய சுரண்டல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பாவனையாளர் மத்தியில் போதிய விழிப்புணர்வு அவசியமானதாகும். ஒவ்வொரு பாவனையாளரும் தமது உரிமைகளை அறிந்திருப்பது காலத்தின் தேவையாகும்.

மகாத்மா காந்தி பாவனையாளர் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார் “வாடிக்கையாளரொருவர் எமது வளவுகளினுள் வருகின்ற மிக முக்கிய விருந்தினர். அவர் எங்களில் தங்கிவாழ்பவர் அல்ல. நாங்கள் அவர்களில் தங்கிவாழ்பவர்கள். அவர் எமது வேலைகளில் குறுக்கிடுபவர் அல்ல மாறாக எமது வேலைகளின் நோக்கம் அவராகும். நாம் அவரை உபசரிப்பதன் மூலம் அவருக்கு உதவியொன்றைச் செய்வதில்லை மாறாக அவர் தனக்கு உபசரிப்பை செய்வதற்கான வாய்ப்பை எமக்கு அளிப்பதன் மூலம் எமக்கு உதவியொன்றைச் செய்கின்றார்.”

1962ஆம் ஆண்டு பாவனையாளர் உரிமைகளுக்கான சட்டமூலம் அமெரிக்காவின் சட்டவாக்கசபையான கொங்கிரஸில் பிரேரிக்கப்பட்டபோது சனாதிபதியான யோன் கெனடி தனது பேச்சில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “பாவனையாளரொருவருக்கு தரங்குறைந்த உற்பத்திகள் வழங்கப்பட்டால்; விலைகள் மிக அதிகமாகவிருந்தால்; மருந்துப்பொருட்கள் பாதுகாப்பற்றதாகவும் பெறுமானம் அற்றதாகவும் இருந்தால்; பாவனையாளர் அறிவிக்கப்பட்டதன் அடிப்படையில் தெரிவுசெய்வதற்கு இயலாதவராக இருப்பின், அவரது டொலர் வீணடிக்கப்படுவதுடன் அவரது சுகாதாரம் மற்றும் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தப்படக்கூடும் அத்துடன் தேசிய அக்கறை சிதைக்கப்படுகிறது.” சனாதிபதி பாவனையாளர் தொடர்பிலான பின்வரும் நான்கு அடிப்படை உரிமைகளை குறிப்பிட்டார்.

① **பாதுகாப்பிற்கான உரிமை:** இதனால் கருதப்படுவது வாழ்விற்கு அல்லது ஆதனத்திற்கு ஆபத்தானதாகவிருக்கக்கூடிய பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் சந்தைப்படுத்தலிலிருந்து பாதுகாக்கப்படுவதற்கான உரிமையாகும். கொள்வனவு செய்யப்படும் பொருட்கள் சேவைகள் உடனடியான தேவைகளை பூர்த்தி செய்யக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல நீண்டகால நலன்களை நிறைவேற்றுவதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். கொள்வனவு செய்ய முன்னதாக, பாவனையாளர் பொருட்களின் சேவைகளின் தராதரத்தையும் உத்தரவாதத்தையும் (guarantee) வலியுறுத்தவேண்டும்.

② **அறிவிக்கப்படுவதற்கான உரிமை:** இதனால் கருதப்படுவது பாவனையாளர் நியாயமற்ற வியாபாரப் பழக்கவழக்கங்களுக்கெதிராகப் பாதுகாக்கப்படுவதற்காகப் பொருட்கள் சேவைகளின் தராதரம், அளவு, சக்தி, தூய்மை மற்றும் விலை பற்றி அறிவிக்கப்படுவதற்கான உரிமையாகும். பாவனையாளர் தமது தீர்மானத்தை எடுக்க முன்னர் இத்தகைய தகவல்களைப் பெறுவதற்கு வலியுறுத்தவேண்டும். இது பாவனையாளர் விற்பனை நுட்பங்களில் தள்ளிவிடப்படுவதை தடுக்கும்.

③ **தெரிவு செய்வதற்கான உரிமை:** இதனால் கருதப்படுவது பாவனையாளர் போட்டியான விலையில் பல வகையான பொருட்கள் சேவைகளை அணுகக்கூடிய சாத்தியம் இருத்தல் வேண்டும். அதாவது திருப்தியான தராதரத்தில் நியாயமான விலையில் பொருட்கள் சேவைகள் பெறப்படுவதை உறுதிப்படுத்துவதாகும். இவ்வரிமை போட்டியான சந்தையில் சிறப்பாகப் பிரயோகிக்கப்படலாம்.

④ **கேட்கப்படுவதற்கான உரிமை:** பாவனையாளரின் நலன்கள் தோதான சபைகளில் உரிய கவனத்தைப் பெறவேண்டும். பாவனையாளர் அரசியல்சாரா அமைப்புகள் முன்னால் தமது பிணக்குகளை

எடுத்துரைக்கக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். நியாயமற்ற வியாபாரப் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பாவனையாளர் சுரண்டல் என்பவற்றுக்கெதிராக முறைப்பாடு செய்து நிவாரணம் பெறுவதற்கான உரிமையாகும். பாவனையாளரின் குறைகளுக்கு நிவாரணம் தேடுவதில் பாவனையாளர் அமைப்புக்கள் உதவக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.

பதின்மூன்று வருடங்களின் பின்னர் சனாதிபதி கெறால்ட் போட் இந்த நான்கு உரிமைகளும் போதாது என உணர்ந்ததுடன் சரியான தெரிவைச் செய்வதற்குப் பாவனையாளருக்கான கல்வியை உள்ளடக்கினார். இது வாழ்வு முழுவதும் 'அறிந்துள்ள பாவனையாளராக' இருப்பதற்கான அறிவையும் திறமையையும் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்கான உரிமையாகும். இதில் அசட்டையீனமாகவுள்ள கிராமப்புற மக்களே பெரிதும் சுரண்டப்படுகின்றனர். அவர்கள் தமது உரிமைகளை அறிந்து அவற்றை பிரயோகிக்கவேண்டும்.

சர்வதேச பாவனையாளர் தினம் (International Consumers' Day)

சனாதிபதி கெனடி அமெரிக்கா கொங்கிரஸில் மார்ச் 15ஆந் திகதி வெளியிட்ட பேச்சின் முக்கியத்துவத்தைக் கருத்திற்கொண்டு இத்திகதியை உலகப் பாவனையாளர் தினமாக 1982இல் பிரகடனப்படுத்த சர்வதேசப் பாவனையாளர் நிறுவனம் தீர்மானம் எடுத்தது. இந்தியாவில் அத்திகதி இத்திகதி தேசிய பாவனையாளர் தினமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

பாவனையாளர் பாதுகாப்பிற்கான ஐக்கிய நாடுகளின் வழிகாட்டிநெறிகள்

UNITED NATIONS GUIDELINES FOR CONSUMER PROTECTION

பாவனையாளர் பாதுகாப்பிற்கான ஐக்கிய நாடுகளின் வழிகாட்டிநெறிகள் அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளிலுள்ள பாவனையாளர்களின் சமமற்ற பொருளாதார நியதிகள், கல்வி மட்டங்கள் மற்றும் பேரம்பேசும் தத்துவம் என்பவற்றையும்; அவர்களுக்கு தீங்கற்ற பொருட்களை அணுகுவதற்கும்; அவர்களின் நீதியும் ஒப்புரவுமான மற்றும் நிலைபெறு பொருளாதார சமூக அபிவிருத்தி மற்றும் சூழல் பாதுகாப்புக்கான உரிமையையும் கருத்திற் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாக முன்னுரையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வழிகாட்டிநெறிகளின் குறிக்கோள்கள் வருமாறு. பாவனையாளருக்கு போதிய பாதுகாப்பை வழங்குவதில் நாடுகளுக்கு உதவுதல், பாவனையாளரின் தேவைக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்ப உற்பத்தியையும் விநியோகத்தையும் வசதிப்படுத்தல், பாவனையாளரை எதிர்மாறாகப் பாதிக்கும் வியாபாரிகளின் துஷ்பிரயோகமான வியாபாரப் பழக்கவழக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்தல், பரந்த தெரிவுடன் குறைந்த விலையிலான சந்தையை அபிவிருத்தி செய்தல், பாவனையாளர் பாதுகாப்பில் சர்வதேசத்தின் ஒத்துழைப்பை உருவாக்குதல் மற்றும் நிலைபெறு(sustainable consumption) நுகர்வை மேம்படுத்தல்.

இவ்வழிகாட்டிநெறி மூலம் அடையப்பட எண்ணப்படுவையாகப் பின்வருவன எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பாவனையாளர் ஆரோக்கியத்திற்கும் பாதுகாப்பிற்கும் தீங்கானவற்றிலிருந்து அவர்களைப் பாதுகாத்தல்; பாவனையாளரின் பொருளாதார அக்கறைகளைப் பாதுகாத்தலும் மேம்படுத்துதலும்; பாவனைப்பொருட்கள் தொடர்பிலான போதுமான தகவல்களை அணுகக்கூடிய தன்மை; பாவனையாளரின் தெரிவின் சமூக, பொருளாதார மற்றும் சூழல் தாக்கங்கள் மீதான கல்வி உட்பட பாவனையாளர் கல்வி; பாவனையாளருக்கு வினைத்திறனான நிவாரணம் கிடைக்கக்கூடிய தன்மை; மற்றும் பாவனையாளர் குழுக்களை அமைப்பதும் தம்மைப் பாதிக்கும் விடயங்களில் தமது நோக்குகளைத் தெரிவித்தலும் ஆகும்.

வழிகாட்டிநெறி 4 இன்படி கைத்தொழில்மயமாக்கப்பட்ட நாடுகளில் உள்ள நிலைபெறு தன்மையற்ற (unsustainable) உற்பத்தி மற்றும் பாவனை சூழலில் தரக்குறைவை ஏற்படுத்துகின்றது. அனைத்து நாடுகளும் நிலைபெறு பாவனையை மேம்படுத்தக் கடுமையாக உழைப்பதுடன் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகள் நிலைபெறு பாவனை முறைமையைப் பின்பற்றுவதில் முன்னணியில் இருத்தல் வேண்டும். நிலைபெறுதன்மைத்தான பாவனையை மேம்படுத்துவதற்கான கொள்கையில் வறுமை ஒழிப்பு, சமூகத்தின்

எல்லா உறுப்பினரதும் அடிப்படை மனித தேவைகளைத் திருத்திப்படுத்தல் மற்றும் நாடுகளிடையிலான சமத்துவமின்மையைக் குறைத்தல் என்பன கவனத்திற்கெடுக்கப்படுதல் வேண்டும். (வழிகாட்டிநெறி-5). மேலும் அரசாங்கம் பாவனையாளர் கொள்கையை விருத்தி செய்யவும், அமுலாக்கவும் மற்றும் கண்காணிக்கவும் போதுமான உட்கட்டமைப்பை ஏற்பாடு செய்வதுடன் கிராமிய மக்கள் மற்றும் வறுமையில் வாழும் மக்கள் தொடர்பாக விசேட கவனம் செலுத்த தேவைப்படுத்துகிறது. (வழிகாட்டிநெறி-6)

உடற்பாதுகாப்பு

அரசாங்கம் தேசிய மற்றும் சர்வதேச தராதரங்களை சேர்த்துக்கொள்ளுவதுடன் இதனுடாக கருதப்படும் மற்றும் எதிர்பார்க்கக்கூடிய பாவனைக்குப் பாதுகாப்பானதாக உற்பத்திகள் இருத்தலை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இப்பொறுப்பை வழங்குநர்கள், ஏற்றுமதியாளர்கள், இறக்குமதியாளர்கள் மற்றும் சில்லறை வியாபாரிகள் பொறுப்பேற்க வேண்டும். முறையற்ற பாவனையினால் தீங்கேற்படுமாயின் அதுபற்றி பாவனையாளர்கள் அறிவிக்கப்படுதல் வேண்டும். முக்கிய பாதுகாப்புத் தகவல்கள் சர்வதேச ரீதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் குறியீடுகள் மூலம் அறிவிக்கப்படுதல் வேண்டும். சந்தைக்கு விடப்பட்ட பின்னர் தீங்கு தொடர்பான தகவலை உற்பத்தியாளர் அல்லது வழங்குநர் அறியவரின் தாமதமின்றி மக்களுக்கு அதுபற்றி அறிவிப்பதுடன் அவ்வுற்பத்தியை மீளப்பெற அல்லது சீர்திருத்த நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். இது சாத்தியப்படாது போனால் பாவனையாளர் போதுமானளவு இழப்பீடு செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

பாவனையாளரின் வளங்களின் பாதுகாப்பும் மேம்படுத்தலும்

பாவனையாளர் தமது வளங்களிலிருந்து அதிகூடிய நன்மையைப் பெறக்கூடியதாக அரசாங்கம் கொள்கையை உருவாக்கவேண்டும். இதனைப் பாதிக்கின்ற சகல நடவடிக்கைகளையும் தடுக்க தாபிக்கப்பட்ட சட்டம் மற்றும் கட்டாயமாகப் பின்பற்றவேண்டிய தராதரங்களுக்கு அமைய உற்பத்தியாளர், வழங்குநர் மற்றும் ஏனையோர் இணங்கியொழுகுவதை உறுதிப்படுத்த அரசாங்கம் தேவையான முயற்சிகளை எடுக்கவேண்டும்.

பாவனைப்பொருட்களின் தராதரமும் நிவாரணமும்

அரசாங்கம் பாவனையாளருக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக்கூடியவாறான வியாபாரப் பழக்க வழக்கங்களைக் கட்டுப்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். மேலும் உற்பத்தியாளர் தமது பொருட்களைப் பாவனையாளர் என்ன தேவைக்குக் கொள்வனவு செய்கின்றனரோ அந்நோக்கத்திற்குப் பொருந்துவனவாகவும் நியாயமாக நீண்டகாலப்பாவனை, பயன்பாடு மற்றும் உறுதித்தன்மை கொண்டதாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்துவது உற்பத்தியாளரினது பொறுப்பாகும். குறைந்த விலையில் பரந்த தெரிவில் பொருட்களையும் சேவைகளையும் பாவனையாளருக்கு ஏற்பாடுசெய்வதன் மூலம் அரசாங்கம் நியாயமானதும் வினைத்திறமானதுமான போட்டியைத் தூண்டவேண்டும். விற்பனையின் பின்பான சேவை, மற்றும் உதிரிப்பாகங்கள் போதிய கிடைக்கக்கூடிய தன்மையை உற்பத்தியாளரும் விற்பனையாளரும் உறுதிப்படுத்த வேண்டும். ஒவ்வொரு உற்பத்தியும் சூழலில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் பற்றிய சரியான தகவலை பாவனையாளர் அறியக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். பொருட்களின் விளம்பரப்படுத்தல் மற்றும் சந்தைப்படுத்தல் செயற்பாடுகளில் பாவனையாளரை தவறாக இட்டுச் செல்லுகின்ற தகவல் தொடர்பில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். பொருட்களின் தேசிய தராதரத்தைக் காலத்திற்குக் காலம் மீளாய்வு செய்து ஏற்கப்பட்ட சர்வதேச தராதரங்களுக்கு அமைவாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். அத்தியாவசியப் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் தராதரத்தை சோதிப்பதற்கும் உறுதிப்படுத்தவும் பக்கச்சார்பற்ற வசதிகள் கிடைக்கக் கூடியதாகச் செய்வித்தல் வேண்டும். விரைவானதும், நீதியானதும், செலவு குறைந்ததுமான நடவடிமுறை ஊடாக நிவாரணம் பெறக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். வியாபார நிறுவனங்களும் பாவனையாளரின் பிணக்குகளைத் தீர்க்கப் பொறிமுறையை உருவாக்கலாம்.

பாவனையாளர் கல்வி

தோதானவிடத்துக் கல்வி முறைமையினுள் ஒரு உள்ளாந்த பாகமாகப் பாவனையாளர் கல்வி கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இக்கல்வியானது சுகாதாரம், ஊட்டச்சத்து, உணவினால் ஏற்படும் நோய்களைத் தடுத்தல், உணவுக் கலப்படம், பொருட்களின் ஆபத்து, பொருட்களின் சுட்டுத்துண்டு, எவ்வாறு நிவாரணம் பெறுவது, பொருட்களின் அளவு, விலை, தாரதரம், கடன் நிபந்தனை மீதான தகவல், குழல் பாதுகாப்பு அத்துடன் பொருட்கள், சக்திவலு மற்றும் நீரின் வினைத்திறனான பாவனை என்பவற்றை உள்ளடக்கவேண்டும்.

நிலைபெறு பாவிப்பு (sustainable consumption) பொருளாதார, சமூக மற்றும் குழல் ரீதியாக நிலைபெறுடையதாக இருப்பதுடன் தற்போதைய மற்றும் எதிர்கால சந்ததியினரதும் தேவைகளையும் திருப்தி செய்வதையும் உள்ளடக்கவேண்டும். இப்பொறுப்பானது ஒரு வகுதியினருக்கென்று அல்லாது சகலர் மீதும் சுமத்தப்படுகிறது. அரசாங்கம் கழிவுகளை மீளப்பயன்படுத்தலையும் அவ்வாறு மீளப்பயன்படுத்தி உருவான பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வதையும் தூண்ட வேண்டும். அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளில் அரசாங்கம் குறிப்பாக உணவு, நீர் மற்றும் மருந்துப்பொருட்கள் மீது அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டும். இவ்வழிகாட்டிநெறிகள் அரசாங்கம் மீது பாரிய பொறுப்பைச் சுமத்தியுள்ளதுடன் ஏனையோரான உற்பத்தியாளர், விற்பனையாளர் மற்றும் பாவனையாளர் மீதும் பொறுப்பைச் சுமத்தியுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் குழல் கருத்திட்டமும் சர்வதேச பாவனையாளர் என்ற அமைப்பும் இணைந்து இவ்வழிகாட்டிநெறிகளின் அமுலாக்கம் தொடர்பில் அரசாங்கங்களிடையே மதிப்பீடொன்றைச் செய்தது. மதிப்பீட்டின்படி மதிப்பீட்டை அனுப்பிய அரசாங்கங்களுள் 38வீதமானவை வழிகாட்டிநெறிகள் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. 80 வீதமான நாடுகள் தமது கொள்கையை வகுப்பதில் இவை உதவியதாக தெரிவித்துள்ளன. பதிலளித்த நாடுகளில் அவை வழிகாட்டிநெறிகளை அமுலாக்கத் தொடங்கிவிட்டன என்ற அடிப்படையில் இலங்கை வேறு சில நாடுகளுடன் முன்னனியில் உள்ளது. சைபிரஸ் மற்றும் சம்பியா எந்த வழிகாட்டிநெறியையும் அமுலாக்காத நாடுகள் ஆகும்.

பாவனையாளர் உரிமைகள் தொடர்பிலான இலங்கைச் சட்டங்கள்

LAWS IN RELATION TO THE CONSUMER RIGHTS

1. இலங்கை அரசியலமைப்பு - 1978.
2. பாவனையாளர் அலுவல்கள் அதிகாரசபைச் சட்டம் -2003
3. உணவுச் சட்டம் - 1982
4. இலங்கைக் கட்டளைகள் நிறுவகச் சட்டம் - 1984

இலங்கை அரசியலமைப்பு (Sri Lanka Constitution)

அரசியலமைப்பின் VI ஆம் அத்தியாயமான அரசு கொள்கையின் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் அடிப்படைக் கடமைகளும் என்பதில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளவை நீதியானதும் சுதந்திரமானதுமான சமூகத்தைத் தாபிப்பதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கும் சனாதிபதிக்கும் அமைச்சரவைக்கும் வழிகாட்டுகின்றன. 29ஆம் உறுப்புரை இலங்கை அரசின் குறிக்கோள்களாக போதிய உணவு, உடை, வீட்டுவசதி மற்றும் வாழ்க்கை நிலைமையில் சீர்திருத்தம் உட்பட எல்லாப் பிரஜைகளும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் போதியதான வாழ்க்கைத் தரத்தை அனுபவித்தல் வேண்டும் எனவும் உற்பத்தி, விநியோகம் பரிமாற்றம் என்பன இலங்கையிலுள்ள எல்லா மக்களிடையேயும் பரந்துபட்டதாகவும் அவர்களுக்குச் சொந்தமானதாகவும் உள்தான நீதியான சமூக முறைமையை தாபிக்க வேண்டுமென ஏற்பாடு செய்கின்றது. 29ஆம் உறுப்புரையின் (7) ஆம் பந்தியில் அரசானது, பொருளாதார மற்றும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வினையும் மனிதன் மனிதனைச் சுரண்டுவதையும் அரசு

மனிதனைச் சுரண்டுவதையும் இல்லாதொழிக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பாவனையாளர் அலுவல்கள் அதிகாரசபைச் சட்டம்

(Consumer Affairs Authority Act)

பாவனையாளர் அலுவல்கள் அதிகாரசபையானது 2003ஆம் ஆண்டின் 9ஆம் இலக்க, பாவனையாளர் அதிகாரசபைச் சட்டத்தின்கீழ் தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இச்சட்டமானது 1979ஆம் ஆண்டின் பாவனையாளர் பாதுகாப்புச் சட்டம் 1987ஆம் ஆண்டின் நியாய வியாபார ஆணைக்குழுச் சட்டம் மற்றும் (173ஆம் அத்தியாயமான) விலைக்கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தையும் நீக்கியுள்ளது.

இச்சட்டத்தின் முன்னுரையானது, இச்சட்டம் வேறு விடயங்களுக்கு மத்தியில் பாவனையாளர்களின் பாதுகாப்பிற்காகவும் வியாபாரத்தினை ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும் பொருட்களின் விலைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதன் ஊடாக பாவனையாளருக்கு சிறந்த பாதுகாப்பை ஏற்பாடு செய்வது இலங்கை அரசாங்கத்தின் கொள்கையாகுமெனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இச்சட்டத்தின் உண்மையான குறிக்கோள் நியாயமற்ற வியாபாரப் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வியாபாரச் செயற்பாடுகள் என்பவற்றுக்கெதிராக வியாபாரிகளையும் உற்பத்தியாளரையும் பாதுகாப்பதும் போட்டியான விலைகுறித்தலை மேம்படுத்துவதுடன் வியாபாரிகளிடையேயும் பொருட்கள் சேவைகளின் உற்பத்தியாளரிடையேயும் ஆரோக்கியமான போட்டியை ஏற்படுத்துவதும் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

இச்சட்டத்தின்கீழ் அதிகாரசபை, தவிசாளர் ஒருவரையும், கைத்தொழில், சட்டம், பொருளாதாரம், வர்த்தகம், நிர்வாகம், கணக்கியல் அறிவியல் அல்லது சுகாதாரத் துறைகளில் பரந்த அனுபவமும் சிறப்புக்குரியவர்களும், அங்கீகரிக்கப்படும் தகைமைகளைக் கொண்டுள்ள ஆட்களிடையேயிருந்து அமைச்சுக்களினால் நியமிக்கப்படும் வேறு பத்து உறுப்பினர்களையும் கொண்டமைந்தது. இச்சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட பாவனையாளர் அதிகாரசபையானது பின்வரும் குறிக்கோள்களைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன, பாவனையாளரின் வாழ்க்கை மற்றும் ஆதனத்திற்குத் தீங்கு விளைவிக்கப்படக்கூடிய வணிகப்பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்தல் அல்லது சேவைகளை வழங்குதலுக்கு எதிராகப் பாவனையாளரைப் பாதுகாத்தல், நியாயமற்ற பழக்கவழக்கங்களுக்கு எதிராகப் பாவனையாளரைப் பாதுகாத்தலும், நியாயமான விலைகளில் போதுமான வணிகப்பொருட்களையும் சேவைகளையும் பாவனையாளர் பெற்றுக்கொள்வதனை உறுதிப்படுத்துதல் மற்றும் வேறுபட்ட வழிகளில் வியாபாரிகளால் பாவனையாளர் சுரண்டப்படுவதற்கு எதிராக நிவாரணம் தேடுதல்.

இக்குறிக்கோள்களை அடைவதற்கென அதிகாரசபை பலதரப்பட்ட பணிகளைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் முக்கியமான பணிகளாவன, விலை தொடர்பில் தொழிற்பொறுப்பு முயற்சிகளிடையே உடன்பாட்டொழுங்குகளை கட்டுப்படுத்துதல் அல்லது இல்லாதொழித்தல், வணிகப்பொருட்களினதும் சேவைகளினதும் விலை, அவை கிடைக்கக்கூடிய தன்மை, அவற்றின் தரம் அத்துடன் அவை வழங்கப்படும் வகைகள் என்பன தொடர்பில் அத்தகைய பண்டங்களின் சேவைகளின் பாவனையாளர்களினதும் கொள்வனவு செய்வோரினதும் அத்துடன் வேறு பயன்படுத்துனர்களினதும் நலன்களை மேம்படுத்துதலும் அவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தலும், கொள்வனவுக்குக் கிடைக்கச் செய்யப்பட்ட பண்டங்களினதும் சேவைகளினதும் தரம், அளவு, ஆற்றல், தூய்மை, தராதரங்கள் மற்றும் விலை என்பன பற்றிப் பாவனையாளருக்கு அறிவித்தல் மற்றும் பாவனையாளர் கல்வியைப் பொதுமக்களுக்கு வழங்குதல் என்பனவாகும்.

அதிகாரசபையானது ஏதேனும் வணிகப்பொருட்களில் சுட்டுத்துண்டிடல், விலை குறிப்பிடல், பொதி செய்தல், விற்பனை அல்லது உற்பத்தி தொடர்பில் உற்பத்தியாளர்கள் அல்லது வியாபாரிகளுக்குப் பொதுவான பணிப்புக்களை வழங்கமுடியும். மேலும் குறித்தசில வணிகப் பொருட்கள் எந்நேரத்தில் எந்த இடத்தில் விற்கப்படலாம் எனக்குறிப்பிடமுடியும். அதிகாரசபையினால் வழங்கப்படும் பணிப்பு ஒவ்வொன்றும் கசெற்றில் வெளியிடப்படுதல் வேண்டுமென்பதுடன் ஆகக் குறைந்தது சிங்கள, தமிழ்.

ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்படவும் வேண்டும். வழங்கப்படும் அத்தகைய பணிப்புகளுடன் இணங்கியொழுகத் தவறுவது இச்சட்டத்தின்கீழ் தவறொன்றாகும்.

விலையை அல்லது விபரணத்தை அழித்தல், அழிக்கப்பட்டவாறே விற்றல்

1.பணிப்புரை விடுக்கப்பட்ட எவையேனும் வணிகப்பொருட்களிலுள்ள ஏதேனும் சுட்டுத் துண்டை, விபரணத்தை அல்லது விலையை அகற்றுகின்ற அல்லது மாற்றுகின்ற, துடைத் தழிக்கின்ற, தேய்த்தளிக்கின்ற அல்லது உருவழிக்கின்ற ஆளெவரும் இந்தச்சட்டத்தின்கீழ் தவறொன்றுக்குக் குற்றவாளியாதல் வேண்டும்..

2.அத்துடன் எவையேனும் அத்தகைய வணிகப்பொருட்களின் அல்லது வணிகப்பொருட்களிலிருந்து சுட்டுத்துண்டு, விபரணம் அல்லது குறிக்கப்பட்ட விலை அல்லது அகற்றப்பட்ட, மாற்றப்பட்ட, துடைத்தழிக்கப்பட்ட, தேய்த்தழிக்கப்பட்ட அல்லது உருவழிக்கப்பட்ட அத்தகைய வணிகப்பொருட்களை விற்பனை செய்கின்ற அல்லது விற்பனைக்காக முனைவு செய்கின்ற ஆளெவரும் இந்தச்சட்டத்தின்கீழ் தவறொன்றுக்குக் குற்றவாளியாதல் வேண்டும்.

இவற்றுக்கான தண்டனையாக, முதற்றடவை தனியாளொருவரினால் இத்தவறு புரியப்படின ஆயிரம் ரூபாவுக்கு குறையாததும் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஆறு மாதங்களுக்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறை இரண்டாவது தடவையாகவும் தனிநபரொருவர் புரியுமிடத்து இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு குறையாததும் இருபதினாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஓராண்டிற்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறு கூட்டிணைக்கப்பட்ட நிறுவனத்தினால் புரியப்படுமிடத்து ஒரு இலட்சம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படுவதுடன் அதன் பின்னரான தவறு தொடர்பில் இரண்டு இலட்சத்திற்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படமுடியும்.

அதிக விலையில் விற்றல், விற்க மறுத்தல், நிபந்தனை விதித்தல் அல்லது பதுக்குதல்

1.வணிகப்பொருட்களின்மீது குறிக்கப்பட்ட விலையிலும் பார்க்க அதிகமாக எவையேனும் வணிகப்பொருட்களை விற்கின்ற அல்லது விற்பதற்கு முனைவு செய்கின்ற எவரேனும் ஆள் இச்சட்டத்தின்கீழ் தவறொன்றுக்குக் குற்றவாளியாதல் வேண்டும்.

2.வியாபாரியொருவர் தனது உடைமையில் அல்லது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள வணிகப்பொருட்களை விற்பனை செய்ய மறுப்பது இச்சட்டத்தின்கீழ் தவறொன்றாகும்.

3.வேறு வணிகப்பொருட்களை சேர்த்து வாங்கும்படி கூறுகின்ற நிபந்தனை அல்லது வேறு மேலதிக நிபந்தனை அடிப்படையில் விற்பனைக்கு முனைவு செய்வது தவறொன்றாகும்.

4.வியாபாரி தனது செயற்பாட்டிற்கு அல்லது ஆளொருவர் தனது சொந்தப் பாவனைக்கு அல்லது குடும்பப் பாவனைக்கு அதிகமாக வணிகப்பொருட்களை உடைமையில் வைத்திருப்பது தவறொன்றாகும்.

இவற்றுக்கான தண்டனையாக, முதற்றடவை தனியாளொருவரினால் இத்தவறு புரியப்படின ஆயிரம் ரூபாவுக்குக் குறையாததும் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஆறு மாதங்களுக்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறை இரண்டாவது தடவையாகவும் தனிநபரொருவர் புரியுமிடத்து இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்குக் குறையாததும் இருபதினாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஓராண்டிற்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறு கூட்டிணைக்கப்பட்ட நிறுவனத்தினால் புரியப்படுமிடத்து ஒரு இலட்சம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படுவதுடன் அதன் பின்னரான தவறு தொடர்பில் இரண்டு இலட்சத்திற்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படமுடியும்.

விலைக்கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் நீக்கப்பட்டிருப்பதனால் விலைக்கட்டுப்பாட்டு பரிசோதகர் பதவி இல்லாதொழிக்கப்பட்டுள்ளது. தற்போது இது தொடர்பான பணிகளை அதிகாரசபையின் அலுவலர்களே புரிகின்றனர். இது தொடர்பில் விலைக்கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் வலுவிலுள்ள போது தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகளைக் கவனத்திற்கு எடுக்கலாம்.

உணவு மற்றும் விலைக்கட்டுப்பாட்டுப் பரிசோதகர், புத்தளம் எதிர் அபயரன் (47 பு.ச.அ 401) வழக்கில் வியாபாரி 17அவுன்ஸ் பாணை 30 சதத்திற்கு விற்பார். இவ்விலையானது ஒழுங்குவிதிகளில் குறித்துரைக்கப்பட்ட விலையை விட அதிகமானது என்ற அடிப்படையில் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார். 16 அவுன்ஸ் பாணுக்கே விலை குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது என்ற குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவர் சார்பான சட்டத்தரணியின் வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்ட நீதிவான் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டவரை குற்றச்சாட்டிலிருந்து விடுவித்தார். மேன்முறையீட்டின் போது நீதிபதி ஒழுங்குவிதிகளைக் கவனத்திற்கு எடுத்த போது அதில் 16 அவுன்ஸ் 24 சதமெனவும் 8 அவுன்ஸ் 12 ½ சதமெனவும் குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் நிறையின் அதிகரிப்புக்கு ஏற்ப விகிதாசாரத்தில் கணிக்கப்படும் விலை அப்பொருளின் ஆகக் கூடிய விலை எனவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. எனவே நீதிவானின் விடுவிப்பு கட்டளை புறத்தொதுக்கப்பட்டு மீள விளங்கும்படி உத்தரவிடப்பட்டது. **போயின்ரோ எதிர் விலைக்கட்டுப்பாட்டாளர் (47 பு.ச.அ 40)** வழக்கில் வியாபாரி நாட்டு மாட்டிறைச்சியை 50 சதத்திற்கு விற்பார். அதனது கட்டுப்பாட்டு விலை 35 சதமாகும். அவர் நீதிமன்றத்தில் குற்றச்சாட்டப்பட்ட போது அவர் தான் எலும்புகள் அற்ற இறைச்சியை விற்பதாகவும் அதற்கு கட்டுப்பாட்டு விலை இல்லை என வாதாடினார். நீதிவான் அவ்வாதத்தை நிராகரித்து மூன்று மாதங்களுக்கு மறியற்சாட்டுமையை விதித்தார். மேன்முறையீட்டிலும் அவர் ஒழுங்குவிதிகளை மீறியிருப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டது.

வணிகப்பொருட்களுக்கான நியமங்களையும் அளவுக் குறிப்பீடுகளையும் அதிகாரசபையானது வெளியிடலாம். இத்தகைய நியமங்களுக்கும் அளவுக் குறிப்பீடுகளுக்கும் ஒவ்வாதான அல்லது கொடுக்கப்படும் உத்தரவாதத்திற்கு ஒவ்வாததாக வணிகப்பொருட்கள் தொடர்பான முறைப்பாட்டை அதிகாரசபைக்குச் செய்யலாம். இத்தகைய முறைப்பாடு அத்தகைய வணிகப்பொருட்களின் விற்பனை அல்லது வழங்கலிலிருந்து மூன்று மாதங்களுள் எழுத்தில் செய்யப்படவேண்டும். அதிகாரசபை மீறலுள்ளதென திருத்திப்படுமிடத்து, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு நட்டஈடு செலுத்த அல்லது வணிகப்பொருட்களை பதிலீடு செய்யும்படி அல்லது கொடுக்கப்பட்ட தொகையை திருப்பிச் செலுத்தும்படி கட்டளையிடலாம். அத்தகைய கட்டளைக்கு இணங்கியொழுகத் தவறுவது குற்றமாகக் கருதப்படும். அதேவேளை பாதிக்கப்பட்டவருக்குச் செலுத்த உத்தரவிடப்பட்ட தொகை நீதிமன்றத்தினால் விதிக்கப்பட்ட குற்றப்பணம் போல அறவிடப்படும். அதாவது கட்டளைக்கு இணங்கக் குறித்த தொகையை செலுத்த தவறினால் மறியற்சாட்டுமையினால் தண்டிக்கப்படும். **Strugano vs Nextel Communications Inc. (Sup. Ct., Los Angeles)** அமெரிக்க வழக்கில் Nextel என்ற கையடக்க தொலைபேசி நிறுவனம் போதுமான அறிவித்தலின்றி தனது சேவைத்திட்ட நியதிகளில் மாற்றங்களை புகுத்தியது. இதன்படி 1.15டொலரை சேவைக்கட்டணமாக விதித்தது. ஆயினும் இவ்வழக்கில் நிறுவனம் பாவனையாளருக்குச் சாதகமான தீர்வுக்கு 2006 மே 10ஆந் திகதி வந்தது.

வியாபாரி தனது உடைமையில் அல்லது கட்டுப்பாட்டிலுள்ள வணிகப்பொருட்களை விற்பனை செய்ய மறுக்கமுடியாது. ஆயினும் போதிய கையிருப்பு இல்லை அல்லது மொத்த வியாபாரியாக மட்டுமே விற்பனை செய்வார் என்றிருப்பின் மறுக்கமுடியும். மேலும் வேறு வணிகப்பொருட்களை சேர்த்து வாங்கும்படி கூறுகின்ற நிபந்தனை அல்லது வேறு மேலதிக நிபந்தனை அடிப்படையில் விற்பனைக்கு முனைவு செய்தலாகாது. ஆயினும் உடனடியாக பணத்தைத் தரும்படி தேவைப்படுத்துவது ஒரு நிபந்தனையாகாது. உற்பத்தியாளருடன் அதிகாரசபையானது ஆக்கக்கூடிய விலை, நியமங்கள் மற்றும் அளவுக்குறிப்பீடுகள் தொடர்பில் உடன்படிக்கை செய்யப்படுமாயின் அவ்வுடன்படிக்கை அவ்வுற்பத்தியாளரின் அனைத்து விநியோகத்தவர்களையும் முகவர்களையும் கட்டுப்படுத்தும்.

குறித்துரைக்கப்படும் வணிகப்பொருட்கள்

ஏதேனும் வணிகப்பொருட்கள் வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமானதென அமைச்சர் அபிப்பிராயப்படுமிடத்து, குறித்தசில வணிகப்பொருட்களை குறித்துரைக்கப்பட்ட வணிகப்பொருட்களாக வர்த்தமானியில் வெளியிடலாம். அத்தகைய பொருட்களின் விலைகளை அதிகரிப்பதற்கு அதிகாரசபையின் முன்னங்கீகாரம் பெறப்படவேண்டும். அவ்வாறன்றி வணிகப்பொருட்களின் விலையை அதிகரிப்பது குற்றமாவதுடன், முதற்றடவை தனியாளொருவரினால் இத்தவறு புரியப்படின ஐயாயிரம் ரூபாவுக்கு குறையாததும் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஓராண்டுக்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறை இரண்டாவது தடவையாகவும் தனிநபரொருவர் புரியுமிடத்து பத்தாயிரம் ரூபாவுக்குக் குறையாததும் ஒரு இலட்சம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஈராண்டிற்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறு கூட்டிணைக்கப்பட்ட நிறுவனத்தினாற் புரியப்படுமிடத்து இருபது இலட்சம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படுவதுடன் அதன் பின்னரான தவறு தொடர்பில் இரண்டு இலட்சத்திற்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படமுடியும். எனவே அவ்வாறு முன்னங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்கு அதிகார சபைக்கு விண்ணப்பிக்க வேண்டும். விலை அதிகரிப்பு நியாயமானதெனில் அதனை அதிகாரசபை அங்கீகரிக்கமுடியும். அத்தகைய முடிவை முப்பது நாட்களுள் உற்பத்தியாளர் அல்லது வியாபாரிக்கு தெரிவிக்கவேண்டும். அக்காலப்பகுதியினுள் முடிவைக் கொடுக்க தவறினால் விலை அதிகரிப்பு செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டதாக கருதி விலை அதிகரிப்பைச் செய்யமுடியும்.

மிதமிஞ்சிய விலையில் விற்கப்படுவதாகத் தகவல்

ஏதேனும் வணிகப்பொருட்கள் மிதமிஞ்சிய விலையில் விற்கப்படுவதாக பணிப்பாளருக்கு தோன்றுகின்றவிடத்து, அவ்வணிகப்பொருளின் பொருளாதார முக்கியத்துவம் மற்றும் ஒரு வகுதி பாவனையாளர்கள் பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு புலனாய்வுக்கு ஆற்றுப்படுத்தலாம். இச்சட்டத்தினால் புலனாய்வுகளைச் செய்வதற்கென பேரவையொன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பேரவைக்கு ஆற்றுப்படுத்தலாம். பேரவையானது இரண்டு மாதங்களுள் அதன் அறிக்கையை பணிப்பாளருக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவ்வறிக்கையில் பேரவை இவ்வணிகப்பொருளுக்கான ஆகக் கூடிய விலையைக் குறிப்பிடவேண்டும். அதிகாரசபை அவ்விலையை வர்த்தமானியில் வெளியிடவேண்டும். இத்தகைய விலைக்குறிப்பினால் பாதிக்கப்படுபவர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கு விண்ணப்பிக்கலாம். மேலும் மிதமிஞ்சிய விலையில் வணிகப்பொருட்கள் விற்கப்படும் போது பொதுமக்கள் எவரும் அது தொடர்பாக புலனாய்வு செய்யப்படவேண்டுமென பணிப்பாளரைக் கேட்கமுடியும். இதன் மூலம் ஆகக்கூடிய விலையை விந்ந்துரைக்க ஏற்பாடு செய்யக்கூடியதாகவுள்ளது. கொள்வனவுக்காரர் பற்றுச்சீட்டை கேட்குமிடத்து விற்பனை செய்த வணிகப்பொருட்களுக்கான பற்றுச்சீட்டை வழங்குவதுடன் அதில் விற்பனைத்தேதி, விலை, பொருட்களின் அளவு, சில்லறை விலையா அல்லது மொத்த விலையா போன்ற விபரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பாவனையாளரை ஏமாற்றும் விதமாகத் திரித்துக்கூறுதல்

வியாபாரி பாவனையாளரை ஏமாற்றும் விதமாக நடந்துகொள்ளுதலாகாது. பொய்யாகத் திரித்துக்கூறுதல் குற்றமாகும். இதற்கான தண்டனையாக, முதற்றடவை தனியாளொருவரினால் இத்தவறு புரியப்படின ஆயிரம் ரூபாவுக்கு குறையாததும் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஆறு மாதங்களுக்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறை இரண்டாவது தடவையாகவும் தனிநபரொருவர் புரியுமிடத்து இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு குறையாததும் இருபதினாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணத்திற்கு அல்லது ஓராண்டிற்கு மேற்படாத சிறைத்தண்டனைக்கு அல்லது இரண்டிற்கும் பொறுப்பாவார். இதே தவறு கூட்டிணைக்கப்பட்ட நிறுவனத்தினால் புரியப்படுமிடத்து ஒரு இலட்சம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படுவதுடன் அதன் பின்னரான தவறு தொடர்பில் இரண்டு இலட்சத்திற்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் விதிக்கப்படமுடியும். Fletcher vs Seldmore (1973 LGR 179) வழக்கில் D என்பவர் கார் திருத்துபவர் ஆவார். D வேறொரு

கார் வணிகரான Xக்கு காரொன்றை விற்றார். அந்தக்காரரை D யின் வளவிலேயே வைத்திருக்க இருவரும் உடன்பட்டனர். அதன் பின்பு P என்பவருக்கு காரை விற்க திட்டமிட்டு காரைப் பரீட்சிக்கும்படி கூறியதுடன் கார் இயந்திரம் நன்றாக உள்ளதெனக் கூறுகின்றார். P காரை வாங்கி பின்னர் அதன் இயந்திரம் குறைபாடுடையதென கண்டுபிடித்தார். நீதிமன்றம் D என்பவர் கார் தொடர்பிலான பொய்யான வியாபார விபரணங்களை வாய்மொழி மூலம் கூறியதற்கு குற்றவாளியாகத் தீர்ப்பளித்தது. இது போன்று **Fletcher vs Bugden (1974 AER 1243)** வழக்கில் விற்பனையாளரிடமிருந்து காரொன்றை கொள்வனவு செய்வதற்கான பேரம்பேசலில், கார் வணிகர் ஒருவர் அந்தக் கார் பழைய இரும்புக்கு மட்டுமே பொருத்தமானது எனக் குறிப்பிட்டு அதனை 2½ க்கு வாங்கினார். பின்பு அதனைத் திருத்தி பாரியளவான லாபத்துடன் விற்றார். நீதிமன்றம் அவர் குற்றம் புரிந்திருப்பதாக தீர்ப்பளித்தது.

வியாபாரி ஒருவர் விற்பனைக்கு கிடைக்கக்கூடியதாகவுள்ள வணிகப்பொருட்களின் ஆக்கக்கூடிய விலையைக் குறித்து துலாம்பரமாக வெளிக்காட்டிவைத்தல் வேண்டும். அத்துடன் அப்பொருட்களின் விலைப்பட்டியலை பார்வையிடுவதற்கு எல்லா நேரத்திலும் தொழிலிடத்தில் வைத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு வியாபாரியும் அதிகாரசபையுடன் பதிவுசெய்தல் வேண்டும்.

உட்கிடையான கட்டுறுத்து

பாவனையாளர் வணிகப்பொருட்களையும் சேவைகளையும் கொள்வனவு செய்யும் போது அவை தொடர்பாக உரிய கவனத்துடனும் திறமையுடனும் ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டுமெனவும் எந்நோக்கத்திற்கு வாங்குகின்றாரோ அந்நோக்கத்திற்கு நியாயமாகப் பொருந்துவதாக இருக்குமென உட்கிடையான கட்டுறுத்து ஒன்று உண்டு. மேலும் கொள்வனவு செய்பவர் அப்பொருள் மூலமாகப் பெற விரும்பும் விளைவை வெளிப்படுத்தியுள்ளவிடத்து அந்த விளைவைப் பெறக்கூடும் என நியாயமாக எதிர்பார்க்கலாம் என்ற உட்கிடையான கட்டுறுத்து உண்டு. இவ்வாறாக கொள்வனவு செய்யப்பட்ட பொருள் அதற்கு ஒவ்வாததாக இருப்பின் அது ஒரு உட்கிடையான கட்டுறுத்து மீறலாகும். எனவே அம்மீறுகைக்கு எதிராக ஒரு மாதத்தினுள் எழுத்தில் அதிகாரசபைக்கு முறையிடலாம். அதிகாரசபை உட்கிடையான மீறுகையொன்று இடம்பெற்றுள்ளது என திருப்திப்படுமிடத்து பாதிக்கப்பட்ட பாவனையாளருக்கு நட்சுடு செலுத்தும்படி அல்லது பணத்தை மீளச் செலுத்தும்படி கட்டளையிடலாம். அத்தொகையைச் செலுத்த தவறினால் அத்தொகை நீதிவான் நீதிமன்றத்தால் விதிக்கப்பட்ட குற்றப்பணம் போல அறவிடப்படும். **Tietzworth vs Harley-Davidson, Inc., 661 N.W.2d 450 (Ct. App., Wisc., 2003)** வழக்கில் T என்பவர் H என்ற கம்பனியிடமிருந்து மோட்டார் வண்டியொன்றை வாங்கினார். அம்மோட்டார் வண்டியில் பாரிய குறைபாடு கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இயந்திரத்தின் குறைபாட்டினால் அவருக்கு ஊறு ஏற்பட்டதுடன் திருத்தச் செலவும் பெருமளவு ஏற்பட்டது. கம்பனி தெரிந்த குறைபாட்டை ஒழித்து மோசடியாக விற்பனை செய்தமைக்கெதிராக வழக்கிட்டார். அவரின் வாதங்கள் (1) கம்பனி உண்மையை ஒழித்திருக்கிறது அல்லது வெளியிடத் தவறியுள்ளது, (2) அவ்வுண்மையை வெளியிட கம்பனி கடப்பாடுடையது, (3) அவ்விடயம் கொடுக்கல்வாங்கலில் முக்கியமான விடயம், (4) கம்பனி தெரிந்துகொண்டும் வேண்டுமென்றும் ஒழித்தமை தனது மனதில் பொய்யான எண்ணத்தை உருவாக்கும், (5) தான் கம்பனியின் ஏமாற்றுவித்தை மீது நியாயமாக தங்கியிருந்தேன் என்பனவாகும். நீதிமன்றம் அவரால் கோரப்பட்ட நட்சுட்டை வழங்கியதுடன் இது போன்று பாதிக்கப்பட்ட வேறு பாவனையாளருக்கும் நிவாரணமளிக்கப்படவேண்டும் எனத் தீர்த்தது.

போட்டி எதிர்ப்பு நடைமுறைகள்

எவரேனும் ஆள், எவையேனும் பாவனையாளர் ஒழுங்கமைப்பு அல்லது வியாபாரிகளின் ஒழுங்கமைப்பு ஏதேனும் போட்டி எதிர்ப்பு நடைமுறைகள் நிலவுவது பற்றி அதிகாரசபைக்கு முறைப்பாடொன்றைச் செய்யலாம். அதிகாரசபை அத்தகைய முறைப்பாட்டின்மீது அல்லது அதனது சொந்தப் பிரேரணையின்மீது அத்தகைய போட்டி எதிர்ப்பு நடைமுறைகள் மீதான புலனாய்வைக்

கொண்டுநடாத்தலாம். அத்தகைய புலனாய்வை நடாத்தும் நோக்கத்திற்கு அதிகாரசபை சாட்சிகளை அழைக்கவும், ஆவணங்களை சமர்ப்பிக்க தேவைப்படுத்தவும் சாட்சிகளுக்கு சத்திய பிரமாணத்தை நிறைவேற்றவும் நீதிமன்றமொன்றுக்கான தத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளது.

புலனாய்வொன்றின் முடிவில், அதிகாரசபை அத்தகைய விடயம் மீதான தீர்மானமொன்றுக்காக பேரவைக்கு விண்ணப்பமொன்றை ஆக்கலாம். அதிகாரசபை விண்ணப்பமொன்றைச் செய்யாதிருக்கத் தீர்மானிக்குமிடத்து, அவ்வாள், பாவனையாளர் ஒழுங்கமைப்பு அல்லது வியாபாரிகள் ஒழுங்கமைப்பு போன்றோரில் யாரின் முறைப்பாடு நடாத்தப்பட்டதோ அவர் அத்தகைய விண்ணப்பத்தைக் கேட்டு தீர்மானிக்க பேரவைக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கலாம். பேரவை விண்ணப்பம் கிடைக்கப்பெற்றதிலிருந்து ஒரு மாதமுள் அதனது கட்டளையை ஆக்கத் தேவைப்படுத்தப்படுகிறது. பேரவை பொதுமக்கள் அக்கறைக்கு எதிராக செயற்படுகின்ற போட்டி எதிர்ப்பு நடைமுறை இருக்கின்றதென திருப்திப்படுமிடத்து, பேரவை அத்தகைய போட்டி எதிர்ப்பு நடைமுறையின் தீங்கான விளைவை நிவாரணமளிக்கின்ற அல்லது தடுக்கின்றதற்கான பொருத்தமான நடவடிக்கைக்கு கட்டளையிடவேண்டும்.

மேலதிக சட்ட ஏற்பாடுகள்

பாவனையாளர் அலுவல்கள் அதிகாரசபைச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகள் மீறப்படுமிடத்து அல்லது ஏதேனும் பணிப்புக்கள் மீறப்படுமிடத்து, முதலாவது மீறுகை தொடர்பில் எச்சரிக்கையை அதிகாரசபை அனுப்பலாம். அதிகாரசபை அல்லது அதிகாரசபையினால் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட எவரேனும் அலுவலர், உற்பத்தியாளர் அல்லது வியாபாரிகளின் தொழிலிடங்களினுள் நியாயமான எல்லா நேரத்திலும் உட்சென்று சோதனை செய்யமுடியும். விற்பனை செய்ய மறுக்கின்ற அல்லது பதுக்கி வைத்துள்ள வணிகப்பொருட்களை கைப்பற்றவும் தடுத்துவைக்கவும் முடியும். இவ்வாறு கைப்பற்றப்படும் பொருட்கள் நீதிமன்றத்தில் காண்பிக்கப்படவேண்டும். வியாபாரி தண்டனைத் தீர்ப்பு பெற்ற பின்னர் அவற்றை விற்று அதிகாரசபையின் பணத்துடன் சேர்க்கமுடியும். அழிவடையக் கூடிய பொருட்களாயின் செய்திதாளில் விளம்பரம் செய்து விரைவாக விற்று பணமாக்கலாம். மாறாக வியாபாரி நீதிமன்றத்தினால் விடுதலை செய்யப்படுமிடத்து விற்பனையிலிருந்து பெறப்பட்ட பணம் அவருக்கு கொடுக்கப்படவேண்டும்.

அதிகாரசபையின் அலுவலர் நீதிவான் நீதிமன்றத்தில் சட்ட ஏற்பாட்டை மீறுகின்ற ஆளுக்கெதிராக வழக்கை தொடரமுடியும் என்பதுடன் அவர்கள் சமாதான அலுவலர்கள் ஆவர். எனவே பொலிகுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள தத்துவங்கள் இவர்களுக்கும் உரிதாக்கப்பட்டுள்ளன எனலாம். மேலும் அச்சட்டத்தின் கீழான தவறு தொடர்பில் பிடியாணையின்றிக் கைது செய்யக்கூடியதாக உள்ளது.

இச்சட்டத்தின்கீழ் குற்றத்தீர்ப்பளிக்கப்படுமிடத்து அல்லது பொருட்கள் கைப்பற்றப்பட்டு விற்று பெறப்படும் பணம் அதிகாரசபைக்கு இழப்பிக்கப்படுமிடத்து அதற்கு காரணமான தகவலை அளித்த ஆளுக்கும் அதனை கண்டு பிடித்த ஆளுக்கும் நியாயமான வெகுமதிகளைச் செலுத்த சட்டம் ஏற்பாடு செய்கிறது.

பொதுமக்கள் முறைப்பாடுகளை விசாரிப்பதற்கான தத்துவம்

அதிகாரசபை பின்வருவன தொடர்பில் முறைப்பாடுகளை விசாரிக்கலாம். தீர்மானிக்கப்படும்

(1) நியமங்கள் மற்றும் அளவுக் குறிப்பீடுகளுடன் ஒவ்வாத ஏதேனும் பண்டங்களின் உற்பத்தி, விநியோகம், களஞ்சியப்படுத்தல், போக்குவரத்து, அல்லது விற்பனை அத்துடன் ஏதேனும் சேவைகளின் வழங்கல்; அல்லது வேறுவகையாகத் தரப்படும் உத்தரவாதத்திற்கு ஒவ்வாத ஏதேனும் பண்டங்களின் உற்பத்தி அல்லது விற்பனை.

(2) ஏதேனும் அத்தகைய முறைப்பாட்டாளர் அத்தகைய பண்டங்களின் விற்பனை அல்லது அத்தகைய சேவையின் ஏற்பாடுகளின் மூன்று மாதங்களினுள் எழுத்தில் அதிகாரசபைக்குச் செய்யப்படவேண்டும்.

(3) அத்தகைய முறைப்பாட்டில் நடாத்தப்பட்ட ஏதேனும் விசாரணையில், அதிகாரசபை உற்பத்தியாளர் அல்லது வியாபாரிக்குத் தானாக அல்லது அது சார்பில் பெயர்குறித்து நியமிக்கப்படும் முகவரொருவரால் கேட்கப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படவேண்டும்.

(4) அதிகாரசபையால் தீர்மானிக்கப்பட்ட நியமங்களுக்கு அல்லது அளவுக் குறிப்பீடுகளுக்கு அமைவாகவல்லாத எவையேனும் பண்டங்களின் உற்பத்தி அல்லது விற்பனை அல்லது சேவைகளின் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டதென உற்பத்தியாளரால் அல்லது வியாபாரியால் உட்கிடையாக அல்லது வேறு வகையாகக் கொடுக்கப்பட்ட ஏதேனும் கட்டுறுத்து அல்லது உத்தரவாதத்திற்கு இணங்கியொழுகாது தொடர்பிலான முறைப்பாடு.

(5) எவையேனும் பண்டங்களை எந்த விலைக்கு மேலாக விற்கக் கூடாதோ அந்த ஆகக்கூடிய விலைக்கு மேலான விலை.

(6) எவையேனும் பண்டங்களின் உற்பத்தி, இறக்குமதி, வழங்கல், களஞ்சியப்படுத்தல், விநியோகித்தல், சரக்கேற்றப் போக்குவரத்து, சந்தைப்படுத்தல், சுட்டுத்துண்டு ஒட்டுதல் அல்லது விற்பனை செய்தல் பற்றிய வேறெவையேனும் நிபந்தனைகள்.

(7) இலங்கையில் வியாபார நோக்கத்திற்காக தனது உடைமையில் அல்லது கட்டுக்காப்பில் அல்லது அவரது கட்டுப்பாட்டின்கீழ் உள்ள பண்டங்களை விற்க மறுப்பது.

(8) ஏதேனும் நிபந்தனைக்கமைவாக அத்தகைய பண்டங்களை விற்பனை செய்வதற்கு முனைவு செய்தல்.

(9) எவரேனும் வியாபாரியினால் அல்லது வேறு எவரேனும் ஆளினால் பண்டங்களைப் பதுக்குதல் என்பன.

உணவுச் சட்டம்

(Food Act)

உணவுச் சட்டமானது மனிதரினால் உணவாக அல்லது பானமாகப் பயன்படுத்தப்படும் பொருள் தொடர்பான விடயங்களைக் கையாளுகின்றது. மாறாக பாவனையாளர்கள் அலுவல்கள் அதிகாரசபைச் சட்டமானது உணவு, பானம், மருந்தாக்கப் பொருட்கள், எரிபொருட்கள் மற்றெல்லா வணிகப் பொருட்கள் தொடர்பான விடயங்களைக் கையாளுகின்றது.

உணவுச் சட்டமானது பின்வரும் உணவுகளின் உற்பத்தி, இறக்குமதி, விற்பனை, விநியோகம், விற்பனைக்கான வெளிக்காட்டல் மற்றும் களஞ்சியப்படுத்தலைத் தடைசெய்கின்றது. அவையாவன:-

சுகாதாரத்திற்கு ஊறுவிளைவிக்கின்ற பதார்த்தத்தைக் கொண்டுள்ள உணவு; மனிதர் உட்கொள்ளக்கூடாத மாறியுள்ள உணவு; தூய்மையற்ற, அழகலான, அருவருப்பான விலங்கின் அல்லது தாவரத்தின் பதனிழந்த பதார்த்தத்தைக் கொண்டுள்ள உணவு; பூச்சி மொய்த்ததான உணவு; கலப்படம் செய்யப்பட்ட உணவு; மற்றும் சட்டத்திற்கு முரணாக சேர்க்கப்பட்ட பதார்த்தத்தைக் கொண்டுள்ள உணவு என்பனவாகும்.

மேலும் நலனுக்கொவ்வாத உணவை உற்பத்தி செய்தலோ, பொதி செய்தலோ அல்லது களஞ்சியப்படுத்தலோ ஆகாது. அதேவேளை நலனுக்கொவ்வாத நிலைமைகளில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருளை இறக்குமதி செய்தலோ அல்லது விற்பனை செய்தலோ ஆகாது. பொய்யாக அல்லது பிழையான வழியில் பாவனையாளரை இட்டுச் செல்லும் விதமாக உணவில் சுட்டுத்துண்டு இடுதலோ, விளம்பரம் செய்தலோ அல்லது விற்பனை செய்தலோ ஆகாது. குறித்தசில உணவுக்கென நியமங்களை அமைச்சர் இச்சட்டத்தின்கீழ் ஒழுங்குவிதிகள் மூலம் விதித்துரைக்கமுடியும். அவ்வாறு விதித்துரைக்கப்பட்ட உணவு தொடர்பில் நியமங்களுக்கு ஒவ்வாத உணவுக்கு அதுபோன்று சுட்டுத்துண்டு இடலோ அல்லது விளம்பரப்படுத்தலோ ஆகாது. மனிதனுக்கு உணவாக உட்கொள்ளக்கூடாததாகப்பட்ட உணவு விலங்கு

உணவாகப் பயன்படுத்துவதற்கு பிரதான உணவு அதிகாரி அல்லது அதிகாரமளிக்கப்பட்ட ஆளின் அனுமதி பெறப்படவேண்டும். ஏதேனும் உணவின் உற்பத்தியாளர் அவ்வுணவின் தன்மை, பதார்த்த குணம், தரம் தொடர்பிலான கட்டுறுத்து ஒன்றை விற்பனையாளருக்கு கொடுத்தாலன்றி அவற்றை விற்பனையாகாது. எவரேனும் ஆள் உணவுப் பொருளை உற்பத்தி செய்ய, களஞ்சியப்படுத்த அல்லது விற்பனை செய்ய பதிவுச்சான்றிதழைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். பதிவுச் சான்றிதழின் நியதி நிபந்தனைக்கமைவாக உற்பத்தி மற்றும் விற்பனை செய்யப்படவேண்டும்.

உணவு அதிகாரியும் அவரின் தத்துவங்களும்

ஒவ்வொரு நிருவாக இடப்பரப்பிற்கும் உணவு அதிகாரி உள்ளார். உள்ளூராட்சி சபையான நகரசபை, பிரதேசசபை என்பன அமைச்சரினால் உணவு அதிகாரியாக அவ்விடப்பரப்புக்கு நியமிக்கப்படுகின்றன. நகரசபை அல்லது பிரதேசசபை உணவு அதிகாரியாக செயற்படாதவிடத்து அவ்விடப்பரப்பின் சுகாதார மருத்துவ அலுவலரின் உணவு அதிகாரியாக செயற்படவேண்டும். பிரதான உணவு அதிகாரியாக சுகாதார சேவைப் பணிப்பாளர் இருப்பார். உணவு அதிகாரியின் அதிகாரம் பெற்ற அலுவலராக சுகாதார மருத்துவ அலுவலரை, உணவு அவுடதப் பரிசோதகரை, உணவுப் பரிசோதகரை, பொதுச் சுகாதார பரிசோதகரை இறைச்சிச் சோதனை தொடர்பில் விலங்கின அறுவை மருத்துவரையும் அமைச்சர் அங்கீகரிக்கலாம்.

இவ்வாறு அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலர்கள் பின்வரும் தத்துவங்களைக் கொண்டுள்ளனர். பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது அல்லது களஞ்சியப்படுத்தப்படுகிறது அல்லது பேணப்படுகிறது என அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலர் நம்புகின்றவிடத்து, நியாயமான எல்லா நேரத்திலும் அவ்விடத்தினுள் நுழையவும் மாதிரியை எடுக்கவும் இயலும்; ஏதேனும் பொருட்கள் கொண்டு செல்லப்படுவதாக நம்புகின்றவிடத்து அதனைத் தேடுதல் செய்யும் நோக்கத்திற்காக வாகனத்தை நிறுத்த அல்லது தடுத்துவைக்கமுடியும்; அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலர் சுகாதார மருத்துவ அலுவலராக அல்லது மதுவரி ஆணையாளர் அல்லது சுங்கப் பணிப்பாளரினால் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட ஆளாக இருக்குமிடத்து பொருட்கள் தொடர்பான ஆவணங்களைச் சோதனை செய்யலாம்.

அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலருக்குப் பொய்யான அல்லது தவறாக வழிநடாத்தும் கூற்றுக்களை தெரிந்துகொண்டு வழங்கக்கூடாது. அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலரால் கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்களை எவரும் மாற்றவோ அகற்றவோ கூடாது. கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்கள் தொடர்பில் தவறு புரியப்பட்டுள்ளவிடத்து, அதிகாரசபை இச்சட்டத்தின் ஏற்பாடு மீறப்பட்டுள்ளதாக திருப்திப்படுவதுடன் பொருட்களின் சொந்தக்காரரும் சம்மதமளிக்குமிடத்து அப்பொருட்களை அழித்துவிடலாம். பொருட்களின் சொந்தக்காரர் சம்மதம் அளிக்காதபோது சட்ட ஏற்பாடுகள் மீறப்படவில்லையெனில் பொருட்களை விடுவிக்கவேண்டும். மாறாக சட்ட ஏற்பாடுகள் மீறப்பட்டுள்ளவிடத்து உடனடியாக பொருட்களின் சொந்தக்காரருக்கு அறிவித்துவிட்டு நீதிவான் நீதிமன்றத்திற்கு அறிவித்தல் வேண்டும். நீதிமன்றம் விளக்கத்தின் பின்னர் சொந்தக்காரர் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளை மீறியுள்ளதாக கண்டுபிடிக்குமிடத்து, பொருட்கள் அதிகாரியால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு நீதிமன்றம் பணிக்கின்றவாறாக கையுதிர்க்கப்படும். சொந்தக்காரர் இல்லாதவிடத்து, நீதிமன்றம் செல்லாது பறிமுதல் செய்யமுடியும். விரைவாகவும் இயற்கையாகவும் பதனிழக்கும் பொருட்கள் தொடர்பில் நீதிவான் பொருத்தமானதெனக் கருதுகின்றவாறாக கையுதிர்க்கச் செய்யலாம். சொந்தக்காரர் சட்டத்தை மீறவில்லை என நீதிமன்றம் விளக்கத்தின் பின்னர் கண்டுபிடிக்குமிடத்து, பொருட்கள் அவருக்கு மீளக்கொடுக்கப்படும்.

இச்சட்ட ஏற்பாடுகளை மீறுவது ஒழுங்குவிதிகளின் ஏற்பாடுகளை மீறுவது அல்லது பணிப்புகளுடன் இணங்கியொழுக்காமை தவறாகும். குற்றத்தின் தன்மை பொதுமக்களின் சுகாதாரத்திற்கு ஊறுவிளைவிப்பதுடன் தொடர்புறும்போது மூவாயிரம் ரூபாவுக்கு குறையாததும் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாததுமான குற்றப்பணமும் ஆறுமாதங்களுக்கு மேற்படாததுமான மறியற்றண்டனையும் விதிக்கப்படலாம். இங்கு மறியற்றண்டனை கட்டாயமானதாகும். அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலரின் தத்துவங்களைப் பிரயோகிப்பதில் முட்டுக்கட்டையிடுபவர் அல்லது கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்களில் மாற்றம் அல்லது தலையீடு செய்பவர் குற்றம் புரிந்தவராவதுடன் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணமும் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேற்படாத மறியற்றண்டனையும் விதிக்கப்படமுடியும். இங்கும் மறியற்றண்டனை கட்டாயமானதாகும். ஏதேனும் வேறு தவறு தொடர்பில் முதலாவது தடவை மூவாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் அல்லது 6 மாதங்களுக்கு மேற்படாத மறியற்றண்டனை அல்லது இரண்டும் விதிக்கப்படலாமென்பதுடன் இரண்டாவது தடவை அல்லது தொடர்ந்துவரும் தவறு தொடர்பில் ஐந்துநூறு

ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் அத்துடன் ஓராண்டிற்கு மேற்படாத மறியற்றண்டனை விதிக்கப்படமுடியும். எனவே இரண்டாவது தடவை தவறு புரியப்படின மறியற்றண்டனை கட்டாயமானதாகும். இரண்டாவது தடவை தவறு புரியப்படின பதிவுச் சான்றிதழ் இரத்துச்செய்யப்படலாம்.

பாவனையாளர் அலுவல்கள் அதிகாரசபையானது சட்டத்தைப் போலவே இங்கும் இச்சட்டத்தின் கீழான தவறுகள் தொடர்பில் பிடியாணையின்றி கைதுசெய்யப்படமுடியும். இச்சட்டத்தின்கீழான வழக்குத் தொடருதல்கள் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலர்களால் செய்யப்படவேண்டுமென்பதுடன், அத்தகைய தவறு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தேதியிலிருந்து மூன்று மாதங்களுக்குள் வழக்கிடப்படவும் வேண்டும். குற்றவியல் வழக்கு நடவடிக்கைமுறை தொடர்பில் பொலிசுக்குரிய தத்துவங்கள் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட அலுவலருக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கை கட்டளைகள் நிறுவகச் சட்டம்

(Sri Lanka Standards Institution Act.)

இச்சட்டத்தினால் இலங்கை கட்டளைகள் நிறுவனம் தாபிக்கப்பட்டது. இந்நிறுவனத்தின் முக்கிய குறிக்கோள்களாக விற்பனைப் பொருட்களுக்கு தேசிய அடிப்படையிலும் சர்வதேச அடிப்படையிலும் நியமங்களைத் தயாரித்தல்; தரப்படுத்தலையும் தரக்கட்டுப்பாட்டையும் மேம்படுத்தல்; சான்றுப்படுத்தும் குறிகள் திட்டமொன்றை நடைமுறைப்படுத்தல்; விற்பனைப் பொருட்களின் தரத்தை சான்றுப்படுத்தல் என்பவற்றைக் குறிப்பிடமுடியும்.

சான்றுப்படுத்தல் குறிகள்

ஏதேனும் விற்பனைப் பொருளுக்கு அல்லது அதன் உற்பத்திக்கு அல்லது பதனிடிகைக்கு நிறுவனத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அளவுக் குறிப்பீடு தொடர்பில் அதனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஏதேனும் சான்றுப்படுத்தல் குறியைப் பயன்படுத்தலாம். இக்குறியானது நிறுவனத்தினால் வழங்கப்பட்ட அனுமதிச்சீட்டின் கீழும் விற்பனைப் பொருள் இயைபான நியம அளவுக்குறிப்பீட்டுடன் இணங்கியிருந்தால் அப்பொருள்மீது இடமுடியும். ஏதேனும் விற்பனைப் பொருள் தொடர்பான நியம அளவுக் குறியீட்டை காலத்திற்குக்காலம் கசெற்றில் வெளியிடமுடியும். அவ்வாறு கட்டாய சான்றுப்படுத்தல் குறி வெளிப்படுத்தப்படின் நிறுவன பணிப்பாளர் தலைமையதிபதியினால் வழங்கப்படும் அனுமதிச்சீட்டு பெறப்பட்டு இயைபான அளவுக்குறிப்பீட்டுடன் இணங்கியொழுகினால் மட்டுமே அப்பொருட்களை விற்பனை செய்யமுடியும். சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கும் ஒழுங்குவிதிகளின் ஏற்பாடுகளுக்கும் இணங்கியொழுகாதவிடத்து அனுமதிச்சீட்டு இல்லாதாக்க முடியும்.

நிறுவனத்தின் தத்துவங்களைக் கொண்டுநடத்த பதினொருபேர் கொண்ட பேரவை தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பேரவை பரிசோதகர்களை நியமிக்கமுடியும். பரிசோதகர்கள் சான்றுப்படுத்தல் குறி எந்த விற்பனைப் பொருளுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளதோ அல்லது எந்த உற்பத்தி, பதனிடிகைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளதோ அவ்விடங்களுள் முன்னறிவித்தலின்றி எந்நேரத்திலும் நுழையலாம், ஆவணங்களைப் பெறலாம் அத்துடன் கேள்வியும் கேட்கலாம். பாரதூரமான முட்டுக்கட்டை ஏற்படும் எனக் கருதின் பொலிசின் உதவியை நாடமுடியும். நிறுவனத்தின் அனுமதிச்சீட்டின்றி சான்றுப்படுத்தல் குறியைப் பயன்படுத்துவது நாலாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணத்தை அல்லது இரண்டாண்டுக்கு மேற்படாத மறியற்றண்டனை அல்லது இரண்டினாலும் தண்டிக்கப்படக்கூடிய தவறாகும். மேலும் பரிசோதகரை தடுத்தல் அல்லது அவரின் செயற்பாட்டுக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருத்தல் இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு மேற்படாத குற்றப்பணம் அல்லது ஓராண்டுக்கு மேற்படாத மறியற்றண்டனை அல்லது இரண்டினாலும் தண்டிக்கப்படக்கூடிய தவறாகும்.

தனிமனித உரிமைகளும் சிறுபான்மையினர்

உரிமைகளும்: தெளிவும் தேவையும்

வி.ரி. தமிழ்மாறன்

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

அறிமுகம்

ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனம் தாபிக்கப்பட்டதிலிருந்து சர்வதேச சமூகமானது மனித உரிமைகள் பற்றிப் பேசத் தொடங்கியதும் பின்தள்ளப்பட்ட விடயமொன்று தற்போது மீண்டும் முன்னரங்குக்கு கொண்டு வரப்படுகின்றது. முதலாம் உலகப்போரின் பின்னர் 'நாடுகள் அவை' (League of Nations) ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது அதன் பிராதன நோக்காகச் சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும் என்று அப்போதைய அமெரிக்க ஜனாதிபதி வூட்ரோ வில்சன் அறிவுரை வழங்கியிருந்தார். அது கொள்கையளவில் ஏற்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் அது சரியாகக் கடைப்பிடிக்கப் படாமையினாலேயே இரண்டாம் உலகப்போரும் ஏற்பட்டது.

இதனை அடுத்து ஐக்கிய நாடுகள் ஸ்தாபனம் (UNO) அமைக்கப்பட்டபோது சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்பு என்ற விடயம் முற்றாகப் பின்தள்ளப்பட்டு தனிமனித உரிமைகளின் உலகளாவிய தன்மை வலியுறுத்தப்படலாயிற்று. ஆயினும் சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் அல்லது ஏகத்துவ உலகு ஏற்பட்டதன் பின்னர் தனிமனித உரிமைகள் பாதுகாப்பின் குறைபாடுகள் துலாம்பரமாக வெளிப்படத் தொடங்கின. இதன் காரணமாகப் பல்வேறு நாடுகளிலும் ஏற்பட்ட இனச் சுத்திகரிப்பும் படுகொலைகளும் குழு உரிமைப் பாதுகாப்பின் அவசியத்தை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தத் தொடங்கவே சர்வதேச சமூகம் கோட்பாட்டுவழித் தடுமாற்றத்துக்கு உட்படலாயிற்று. அதன் வெளிப்பாடுகளாகவே முறையற்ற தலையீடுகளும் நேச அணிகளுக்கிடையிலான மாறுபட்ட போக்குகளும் சர்வதேச அரங்கில் இடம்பிடிக்கத் தொடங்கின.

தனிமனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பினால் மட்டும் இன, மத, மொழிக் குழுக்கள் பாதுகாக்கப்பட்டுவிடும் என்பதற்கான கோட்பாட்டுக் காரணங்கள் சரியானவைதானா? கடந்த 60 வருடங்களில் இத்தகைய அணுகுமுறையினால் ஏற்பட்ட விபரீதங்கள் என்ன? அவை யாவுமே சரிசெய்யப்படக் கூடியவைதானா? எத்தகைய பாதுகாப்புமுறை அவசியமாகின்றது? இந்தப் பாதுகாப்பு தனிமனித உரிமைகளுக்கு முரணானதாக அமையாமல் பார்த்துக் கொள்ளுதல் எவ்வாறு? என்பவற்றில் கவனஞ் செலுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இங்கு தனிமனித - குழு உரிமைபற்றிய விவாதத்தில் ஈடுபடுதல் எமது நோக்கமில்லை. பதிலாக, குழு உரிமைப் பாதுகாப்புக்கு இடமளியாத தனிமனித உரிமைகள் பாதுகாப்பினால் எவ்வித பிரயோசனமும் ஏற்படாது என்பதையும் அதனால் மேலும் அநீதி விளையுஞ் சந்தர்ப்பங்களே அதிகரிக்கும் என்பதையும் உதாரணங்களுடன் வலியுறுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சட்டம் என்பது நீதியை அடைவதற்கான வழிவகை என்றானால், தனிமனித நீதி என்பதும் குழுக்களுக்கிடையிலான நீதி என்பதும் ஒன்றாகவே பார்க்கப்பட வேண்டியதுதானா என்ற வினாவுக்கான விடையாக இந்தக் கட்டுரையைப் பார்க்கலாம்.

தனிமனித உரிமைகளும் குழு உரிமைகளும்

இங்கே விவாதமன்றி வரைவிலக்கணமே தேவையாகின்றது. மேற்குலக சமூக அமைப்பின் அத்திவாரமும் அரசு -பிரசை உறவும் 'தனிமனிதவாதம்' (individualism) என்பதிலேயே தங்கியுள்ளன. இதன் அடிப்படையிலேயே தனிமனித பாதுகாப்பு என்ற கருத்தேற்பு அங்கு முதன்மை பெறுகின்றது. ஆனால் ஐரோப்பியரல்லாதவர்களது சமூக அமைப்பில் இந்த தனிமனித வாதம் என்பது அறியப்படாத ஒன்றாகவும் பொருந்தாததுமாக உள்ளது. காரணம் ஏனைய சமூகங்கள் "கூட்டு" உரிமைகளுக்கே பழக்கப்பட்டவை

யாகும். ஐரோப்பியர் ஆட்சியானது விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டதன் பின்னர் இத்தகைய சமூகங்களில் தனிமனிதவாதக் கருத்தேற்பினை முற்றாகவே விலக்கவும் முடியாமல் ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாமல் உள்ளதால் ஏற்படும் இந்தப் பதகளிப்பு நிலைமை தொடர்ச்சியான முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிப்பதாக அமைந்திருப்பதைப் பாக்கின்றோம்.

தனிமனித உரிமைகளுக்கான பாதுகாப்பை குழுக்களின் உரிமைகளின் அனுபவிப்பையும் இயல்புசெய்கின்றது என்பதே தொடர்ந்தும் தர்க்க நியாயமாகக் கூறப்பட்டுவருகின்றது. உதாரணமாக, மதச் சுதந்திரத்தைக் (இதனையே John Rawls அநேக உரிமைகளினதும் அத்திவாரம் என்கிறார்) குறிப்பிடும் தாராளவாதிகள் இது உத்தரவாதமளிக்கப்படும்போது தனிநபர்கள் மதத்தைப் அனுஷ்டிப்பது மட்டுமன்றி புதிய பிரிவுகளை நிறுவவும் ஏனையோருடன் சேர்ந்து பின்பற்றவும் மதத்தைப் பரப்பவும் வாய்ப்பேற்படுகின்றது என்று வாதிடுவர். தற்போது மேற்குலகில் தடையின்றி நம்மவர் அனுஷ்டிக்கும் மதச்சுதந்திரம் இந்த அடிப்படையிலேயே விளங்கிக் கொள்ளப்படும்.

தனிமனித உரிமைகள் நேரடியாக குழுக்களைப் பாதுகாக்காவிட்டாலும் மறைமுகமாகமான பாதுகாப்பை அவை வழங்குவதனால் மேற்கொண்டு எவ்வித பிரத்தியேக பாதுகாப்பும் அவசியமில்லை என்பதுடன் அத்தகைய விசேட ஏற்பாடுகள் தனிமனித உரிமைகள் மீதான மட்டுப்பாடுகளையும் தோற்றுவிக்கும் என்பது தாராளவாதிகளது கருத்தாகும். பெரும்பாலான தனிமனித உரிமைகள் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கப்படுபவை யாகவே உள்ளதால் குழுக்களுக்கான பாதுகாப்பு எப்போதும் உண்டு என்ற இவர்களது வாதம் சரியானதே. உதாரணமாக, ஒன்றுகூட்டுச் சுதந்திரம், மதச்சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம், அமைப்புக்களை நிறுவுஞ் சுதந்திரம் என்பன குழுக்கள் தங்களது அடையாளங்களைப் பேணுவதற்கு அவசியமான எதனையும் செய்திட வாய்ப்பளிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆனால் இங்கே நிலைநாட்டப்படுவது தனிமனித நீதியா அல்லது குழுக்களுக்கிடையிலான நீதியா என்ற வினா எழும்போது சமூக அமைப்புக்களும் அவற்றின் பாரம்பரியங்களும் கவனத்துக்குரியவை ஆகின்றன.

குழுவிலை நீதி என்பது “இனவழிக் கலாச்சார குழுக்களுக்கிடையில் அடக்குமுறையையும் கேவலப்படுத்தலையும் கொண்டதான உறவுமுறையின் இல்லாமை” என்று Kymlicka வரைவுபடுத்துகின்றார்.

ஒருவரது தனிமனித உரிமை என்பது பூரணமாக உத்தரவாதப்படுத்தப் படுகையில் அவர் எந்தக் (இன, மத, மொழி, சமூகக்) குழுவைச் சேர்ந்தவர் என்பது முக்கியமற்றுப் போய்விடும் என்ற நம்பிக்கையை ஆழமாகக் கொண்டிருந்தோரே சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தையும் (UDHR) ஏனைய மனித உரிமைகள் ஆவணங்களையும் வரைந்தவர்களாக இருந்தனர். இதனாலேயே அவர்கள் “சிறுபான்மையினர்” என்ற சொல்லை மனித உரிமைகள் ஆவணங்களில் சேர்ப்பதில்லை என்று அடம்பிடித்தனர். 1966 இல் ஆக்கப்பட்ட குடியியல், அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேசக் கட்டுறுத்தில் (ICCPR) அதற்கான இடம் தேவையென்று (சோசலிஸ அரசுகளின் உதவியுடன்) பலமாக வாதிடப்பட்டபோது அது வெறும் வரைவிலக்கணத்தை மட்டும் உள்ளடக்குவதில் போய் முடிந்தது (உறுப்புரை 27 ஐப் பார்க்கவும்). இந்தக் கட்டுறுத்தின் முதலாம் உறுப்புரையில் கூறப்படும் சுயநிர்ணய உரிமை என்பதுகூட மிகக்குறுகிய நோக்கில் வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டு (minorities are not people/s என்பதாக) சிறுபான்மையினர் அதன் பாதுகாப்பிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளனர் (UNHRC –General Comments on Art.1 பார்க்கவும்).

ஆயினும் ஒரு சில மானுடவியல் மற்றும் அரசநிவியல் அறிஞர்களே குழுக்களின் உரிமைகள் பிரத்தியேகமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் எனத் தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தினர். ஆனால் இந்தக் கருத்து சர்வதேச மனித உரிமைகள் என்று பேசுவோரின் காதுகளுக்கு எட்டியதாக இல்லை. மேற்கு நாடுகளின் அரசியலமைப்புக்களிலும் ஐ.நா.வின் ஆவணங்களிலும் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ள தனிமனித உரிமைகள் குழுவிலை நீதியை நிலைநாட்டப் போதுமானவையாகுமா? குறிப்பாகத் தேசிய சிறுபான்மையினரைக் கொண்டுள்ள அரசுகளில் குழுவிலை நீதியென்பது அவசியமாகாதா? என்ற வினாவுக்கு கருத்தியல் ரீதியிலான பதில் வழங்கப்பட்டதே தவிர நடைமுறை (practical) ரீதியிலான பதில் வழங்குவதற்கான வாய்ப்பு இருந்திருக்கவில்லை. இதற்காகவே ஏகத்துவ உலகு (unipolar world) 1989 இல் ஏற்படும் வரை சர்வதேச சமூகம் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

தேசிய சிறுபான்மையினர் என்பதை ‘தமது சொந்த நிறுவனங்கள், கலாசாரம், மொழி என்பவற்றின் மூலம் குறிப்பிட்ட ஆள்புலப் பகுதியில் இயங்குமுறைச் சமூகங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளோர் என்று வரையறுக்க முடியும். இவை பின்னாளில் பாரிய அளவிலமையும் “அரசு” என்பதற்குள் உள்ளடக்கப்பட முன்னரே அவர்கள் பேணிவந்த விடயங்களாகும். இதையே இன்னொரு விதத்தில் அடையாளத்தைத் தக்கவைக்கும் விழிப்புணர்வுச் செயற்பாடு கொண்ட குழுக்கள்’ என்றும் கூறலாம்.

இந்தத் தேசிய சிறுபான்மையினர் பின்னாட்களில் “அரசுக்குள்” உள்வாங்கப்பட்டமை வழக்கத்தில் சொந்த விருப்பில் அமைந்ததாக இருந்ததில்லை. குடியேற்றவாதம், கைப்பற்றல், பலாத்கார இணைப்பு, தோற்கடிப்பு, ஓர் ஏகாதிபத்திய அரசினால் இன்னோர் ஏகாதிபத்திய அரசுக்கு ஒப்படைக்கப்படல் என்பவற்றின் மூலம் இவை “அரசுக்குள்” உள்வாங்கப்பட்டமையைக் காணலாம். சொந்த விருப்பில் அரசுக்குள் தம்மை இணைத்துக் கொண்டவை பெரும்பாலும் ஒரு பொருத்தனை (treaty) மூலமாக அங்ஙனம் இணைவதையும் அதன் மூலமாகக் கூட்டாட்சி முறைமைக்கு வழிசமைக்கப்படுவதனையும் காணமுடிந்தது.

மேற்கு நாடுகளிலுள்ள ஆதிவாசிகள், அமெரிக்காவில் போட்டோ ரிக்கன்ஸ், கனடாவில் குபெக்கொயிஸ், ஸ்பெயினில் கட்டலனஸ் மற்றும் பாஸ்க் இனத்தவர்கள், பெல்ஜியத்தில் பிளெமிஷ் இனத்தவர், நோர்வேயில் சாமி இனத்தவர், நியூசிலாந்தில் மயோரிஷ், ஆஸ்திரேலியாவில் ஆதிவாசிகள் என இவர்களும் தேசிய சிறுபான்மையினர் என்ற வரைவுக்குள் வருபவர்களேயாவர்.

தற்காலத்தைய ‘தேசிய அரசுகள்’ என்ற முறைமை (1648 இலிருந்து) உருவாக்கப்பட்டபோது பாவிக்கப்பட்ட அநீதியான வன்முறை, மற்றும் ஏகாதிபத்திய முறைமை என்பவற்றின் சாட்சிகளாகச் ‘சபிக்கப்பட்டவையே’ தேசியச் சிறுபான்மையினர் என்ற உண்மை மிகக் கசப்பானதாயினும் தாராளவாதிகளாலும் இது ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆக, தேசிய அரசுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டவை சுயவிருப்பில் பின்னதாக உடன்படுகையில் உருவாகும் புதிய சமூக ஒப்பந்தம் முன்னைய கறைகளைக் கழுவிலிடுகின்றது. இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் தனிமனித உரிமைகள் உத்தரவாதம் குழுக்களைப் பாதுகாக்கும் என்று நம்புவதற்கு இடமேற்படக் காரணம் குழுவிடை நீதியை நிலைநாட்டும் பொறுப்பை மேற்போந்த பொருத்தனைகள் ஏற்கனவே கவனத்தில் கொண்டிருவிட்டன என்பதனாலாகும். இங்ஙனமல்லாத சந்தர்ப்பங்களில்தான் குழுவிடை நீதி என்பதை மனித உரிமைகளினூடாகப் பார்க்கும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகின்றது.

மனித உரிமைகளை இங்கே நாம் கேள்விக்குட்படுத்தவில்லை.. மாறாக, அந்த மனித உரிமைகள் எந்த உறவுக் கட்டமைவுக்குள் விளங்கிக்கொள்ளப்பட வேண்டுமோ அந்தக் கட்டமைவு எந்தளவுக்கு நீதியானதாகும் என்ற கேள்வியை எழுப்புவதே இங்கு தேவையாகின்றது. குறித்த கட்டமைவு ஏற்கனவே இருந்திருக்குமாயின் அங்கு தனிமனித உரிமைகள் உரிய விதத்தில் பயனளிக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படும். அங்ஙனமல்லாத பட்சத்தில், தனிமனித உரிமைகளின் உத்தரவாதத்தின் மூலம் அத்தகைய கட்டமைப்பினை உருவாக்கலாம் என வாதிடுவது யதார்த்த மற்றும் சுயமுரண்பாடுடையதுமாகும். சர்வதேச மனித உரிமைகள் மட்டுமே எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் போதுமானது என நம்பும் தாராளவாதிகளின் இந்தக் யதார்த்தமின்மையே இனப்படுகொலைகள் நிகழ்வதற்குக் காரணமாகின்றன என்பதான அண்மைக் காலக் குற்றச்சாட்டில் உண்மையில்லாமலில்லை.

தேசிய அரசுகள் உருவாகிய விதமும் அவற்றை 1945 க்குப் பிந்திய சர்வதேசச் சட்ட ஒழுங்கானது தற்போது பேணிப் பாதுகாக்கும் முறையும் தனிமனித உரிமைகள் என்ற பாதுகாப்புக் கவசத்தினுள் நிற்குகொண்டு எங்ஙனம் குழுக்களின் நலன்களை ஏப்பம் விடுகின்றன என்பதற்கான ஒருசில உதாரணங்களை மட்டும் இனிப் பார்ப்போம்.

உள்நாட்டு குடிபெயர்வு/திட்டமிட்ட குடியேற்றக் கொள்கைகள், உள்ளக அரசியல் அலகுகளின் தத்துவங்களையும் எல்லைகளையும் தீர்மானித்தல், உத்தியோகமொழிக் கொள்கைகள் ஆகிய மூன்று விடயங்களை உதாரணமாக எடுப்பின், இவற்றில் சுயமாக முடிவுகளை எடுக்கும் வல்லமையைத் தனிமனித உரிமைகள் உத்தரவாதத்தினால் வழங்கிட முடியுமா என்பதை முதலில் கேட்டுப் பார்த்தல் வேண்டும்.

உள்நாட்டுக் குடிபெயர்வும் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களும்

தங்களது சொந்த நாட்டுக்குள் மக்கள் தானாக விரும்பி இன்னோரிடத்தில் போய்க் குடியேறுவது என்பது அந்த மக்களின் அடிப்படை உரிமை என்பதில் இரு வேறு கருத்தில்லை. ஆனால் அங்ஙனம் எங்கே குடியேறுகின்றார்கள் என்பது கவனத்துக்குரியது. அது போன்றே அங்ஙனம் குடியேறுமாறு அரசாங்கத்தினால் தூண்டப்படுகின்றார்களா என்பது மற்றொரு முக்கிய விடயமாகும். தேசியச் சிறுபான்மையினரது 'வரலாற்று ரீதியிலான ஆள்புலங்களில்'தான் (Will Kymlica இந்தச் சொற்றொடரையே விரும்பிப் பாவிக்கின்றார்) இத்தகைய குடியேற்றங்கள் இடம்பெறுகின்றன. அல்லது தூண்டப்படுகின்றன. இத்தகைய பெருமெடுப்பிலான குடியேற்றங்களுக்கு இரண்டு கபட நோக்கங்கள் இருப்பதாக கூறப்படுகின்றது.

சிறுபான்மையினரது ஆள்புலப் பகுதிகளிலுள்ள இயற்கை வளங்களைச் சூறையாடுவதும் அரசியல் ரீதியில் அவர்களை அவர்களது மரபுவழிப் பிரதேசத்திலேயே செல்வாக்கற்றவர்களாக ஆக்குவதன் மூலம் தேசிய அரசியலில் அவர்களது பங்குபற்றல் திறனை மட்டந்தட்டுவதுமே இந்த நோக்கங்களாகும். இதில் முதலாவது தேசியப் பெரும்பான்மை மக்களது சொந்த விருப்பில் நடப்பதாக இருக்கலாம். ஆனால் இரண்டாவது கட்டாயமாக அரசாங்கத்தின் தூண்டுதலின் பேரில் நடப்பதாகவே எப்போதும் இருக்கும். இதிலுள்ள அநீதியையும் ஜனநாயக மறுப்பையும் விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

தரதீர்ஷ்டவசமாக, இந்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலுமே தனிமனித உரிமை மீறல்கள் எதுவும் இருப்பதாக முறைப்பட முடியாது. உண்மையில் இத்தகைய குடியேற்றங்களைத் தடுப்பதே மனித உரிமை மீறல் என்று வாதிட முடியும். இன்னும் ஒருபடி மேலே போய், இதனை மறுப்பதற்கான அதிகாரம் அரசிடம் இருக்கக் கூடாது என்று கூடத் தாராளவாதிகள் வாதிட முற்படலாம்.

தனிமனித நீதிக்கும் குழு நீதிக்கும் இடையிலான அப்பட்டமான மோதலை இங்கு நேரடியாகக் காணமுடிகின்ற போதிலும் தனிமனித உரிமையின் மேலோங்கலால் குழு நீதி முடக்கப்படுவதையே அவதானிக்கின்றோம். இதனை எப்படிச் சரிசெய்யலாம்?

பங்களாதேஷ், இஸ்ரேல், திபேத், இந்தோனேசியா, பிரேசில் மட்டுமன்றி பல மேற்குலக நாடுகளிலும் இதுவே தொடர்ந்தும் நடைபெற்று வருவதைக் காண்கின்றோம். ஆனால் இந்த அரசுகள் மனித உரிமைகளைத் தாங்கள் மீறவில்லை என்று வாதிட்டு ஐ. நா. போன்ற அமைப்புக்களை இலகுவில் நம்பவைத்து விடலாம்.

இத்தகைய குடியேற்றக் கொள்கைகளைத் தடுக்கவல்ல மனித உரிமைக் கோட்பாடுகள் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. தாங்களே இதைத் தடுக்க வேண்டும் என்ற தூர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு தேசியச் சிறுபான்மையினர் தள்ளப்படுகின்றபோது வன்முறை வெடிக்கின்றது.

சர்வதேசச் சட்டத்தின் வேறு அங்கங்களின் கீழ் இத்தகைய பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளலாம் எனினும் அவை மிக மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலேயே பயன்படுத்தப்பட முடியும் எனலாம். உதாரணமாக, 1967 டிசம்பரில் ஐ. நா. நிறைவேற்றிய 2189 ஆம் இலக்கத் தீர்மானத்தின்படி, குடியேற்றவாத நாடுகள் தங்களது குடியேற்ற ஆள்புலங்களில் தமது சொந்த மக்களைக் கொண்டுவந்து குடியேற்றுவதைத் திட்டமிட்டுச் செய்துவருவதாகவும் அது கண்டனத்துக்குரியதென்றும் கூறப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இது வெளிநாடுகளில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட குடியேற்றவாதையே தடுப்பதாக இருந்ததே தவிர ஒரே நாட்டுக்குள் நடக்கும் குடியேற்றம் தொடர்பில் தடையேதும் போட வில்லை.

மனித உரிமைக் கோட்பாடுகளின் இவ்விடயத்திலான மௌனமானது நீதிக்குப் பதில் எங்ஙனம் அநீதியை இரட்டிக்கின்றது என்பதையும் பார்க்கலாம். சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின் உறுப்புரை 13(1) ஒருவர் தனது நாட்டின் எல்லைகளுக்குள் எங்கும் தங்குதடையின்றி நடமாடுவதற்கான உரிமையினைப் பிரகடனப்படுத்துகின்றது. இந்த தனிமனித உரிமையினைப் பாவித்து ஒருவர் தனது நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் குடியேற முடியும். சோவியத் யூனியன் என்ற அரசின் எல்லைக்குள் ரஷ்ய இனத்தவர்கள் தாங்கள் விரும்பிய எந்தக் குடியரசிலும் குடியேற உரிமையுண்டென்று வாதிட்டனர். இத்தகைய குடியேற்றத்தினால் குறிப்பிட்ட

குடியரசுக்குள் வாழும் சுதேசிகள் சிறுபான்மையினராக ஆக்கப்படுவதும் தவிர்க்கப்பட முடியாததாக இருந்தது. இதுவே திபேத்தில் இடம்பெறும் சீனாவின் பான் இனத்தவரின் குடியேற்றத்தால் உருவாகியுள்ள பிரச்சனையாகும்.

இத்தகைய நீதியற்ற குடியேற்றங்களுக்கு எதிராக, தேசியச் சிறுபான்மையினர் பல்வேறு கோரிக்கைகளை முன்வைக்க நேரிடுகின்றது. இதில் முதலில் வருவது காணிப்பாவனைக்கான பிரத்தியேக உரிமைக் கோரிக்கையாகும். தங்கள் பகுதிகளிலுள்ள காணிகள் தமது பாவனைக்கும் நலனுக்குமென ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென இவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். அல்லது வேறிடங்களிலிருந்து வந்து குடியேறுவோர் மீது சில மட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கோருவர். உதாரணமாக, உள்ளூராட்சி மற்றும் பிராந்தியத் தோர்தல்களில் வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பெறமுன்னர் நீண்டகாலத்துக்கு வசிக்க வேண்டுமென்ற தேவைப் பாட்டினை அவர்கள் மீது விதிக்கலாம். சில வேளைகளில் அவர்கள் தமது மொழியுரிமையைத் தம்மோடு ‘கொண்டு வர முடியாது’ என்று மட்டுப்பாடு விதிக்கலாம். அதாவது அவர்கள் உள்ளூர்ப் பாடசாலைகளில் அப்பிரதேச மொழியினில் கல்விகற்கலாமே தவிர அரச ஆதரவுடன் தமது சொந்த மொழிப்பாடசாலைகளை நிறுவ முடியாது என்று வலியுறுத்துவர். இங்ஙனமே நீதிமன்றங்களும் பொதுச் சேவைகளும் அப்பிரதேச மொழியிலேயே இயங்க வேண்டுமென்றும் எதிர்பார்ப்பர்.

இன்னொரு விதத்தில் கூறுவதானால் மறுபிரதேசங்களிலிருந்து வந்து குடியேறுவோர் உள்ளூர்க் கலாசாரத்துடன் தம்மை ஒன்றிணைக்கும் விருப்பைக் காட்ட வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பாகும். இது தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டியழுப்பி பரந்த நாடளாவிய மட்டத்தில் ஒன்றிணைவை ஏற்படுத்தும் என்று வாதிடுவர்.

ஆயினும் மேலுள்ள இத்தகைய “குழு உரிமைகள்” யாவும் மேற்குலகின் தாராளவாத தனிமனித உரிமைவாதத்துடன் முற்றிலும் முரண்படுபவை என்பதைப் பார்த்தோம். சிறுபான்மையினரின் இந்த வலியுறுத்தல்களானது தமது நிலத்தின் மீதும் கலாசாரத்தின் மீதும் அவர்கள் ஒருவித “கூட்டுணர்வு” (collective attachment) கொண்டுள்ளனர் என்ற அடிப்படையில் எதிர்க்கப்படுகின்றது. மேற்குலகின் “தனிமனிதவாத” சமூக அமைப்புடன் இந்தக் கூட்டுணர்வுவாதம் ஒத்துப் போவதில்லை. ஆகவே மனித உரிமைகள் என்பது கூட்டுணர்வுவாதத்தை ஆதரிக்காது என்பதே தாராளவாதிகளது வாதமாகும்.

ஆனால் இங்கேயுள்ள ஒருவித முரண்பாட்டையும் போலித் தன்மையையும் நாம் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

“தனிமனிதவாத” சமூக அமைப்புக் கொண்ட மேற்குலகில், தமது ஆள்புல எல்லைக்குள் எங்கும் குடியேறும் தங்களது உரிமையை அங்கீகரிக்கும் தாராளவாதிகள் தங்கள் நாட்டுக்கு வெளியிலிருந்து எவரும் வந்து குடியேறுவதை அனுமதிப்பதில்லை. அதற்காகவேதான் கண்டிப்பான குடிவரவுச் சட்டங் களை ஆக்கியபடியிருக்கின்றார்கள். ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டில் குடியேறுவதும் அடிப்படை மனித உரிமைதான் என்பதை எந்த மேற்கு நாடும் ஏற்கத் தயாராக இல்லை. எனவே அவர்கள் எதையோ கட்டிக்காக்க விரும்புகின்றார்கள் என்பது தெரிகின்றது. அது வெளியாரினால் அச்சுறுத்தப்படுவதை அவர்கள் அனுமதிக்கப் போவதில்லை. அங்ஙனம் குடியேறினால்கூட, பெரும்பான்மையினரின் கலாசாரத்தைத் தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். அரசு பாடசாலைகள் யாவும் பெரும்பான்மையினரின் மொழியிலேயே இயங்க வேண்டும். குடியுரிமையைப் பெற முன்னர் கட்டாயமாக அந்நாட்டு மொழியில் பரிச்சயம் பெறவேண்டும்.

இதே வகையான அச்சத்தையே தேசிய சிறுபான்மையினரும் கொண்டுள்ளனர் என்றாலும் வேறுபாடு ஒன்றே ஒன்றுதான். அதாவது அரசு என்ற ஒன்று தனது எல்லைக்குள் செயற்பட்டு வெளியாரைத் தடுக்கையில் அது நீதியாகின்றது. அதையே அரசின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக அதே அரசுக்குள்ளாகச் செய்தால் அது அநீதியாகின்றது. மனித உரிமைக்கு எதிராகவும் அமைந்து விடுகின்றது. எனவே இங்கு தனிமனித உரிமைவாதம் என்பது அரசைப் பாதுகாக்கின்றதா? தனிமனிதனைப் பாதுகாக்கின்றதா? என்று கேட்க தோன்றுகின்றதல்லவா!

இன்னொரு விதத்தில், இந்தக் குடியேற்ற உரிமையினைப் பெரும்பான்மையினர் வலியுறுத்தும்போது மட்டுமே அது அடிப்படை உரிமையாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. ஒருவரின் அடிப்படை உரிமை மற்றவர்களின் கூட்டு அடையாளப் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக அமையலாமா என்பதற்கு தாராளவாதிகள் பதில் சொல்ல

மாட்டார்கள். ஏனெனில் அரசின் பாதுகாப்பு என்பதும் ஒரு கூட்டு அடையாளப் பாதுகாப்பே என்பதை அவர்கள் மறுக்க முடியாமையே. இதுவொரு முரண்கையேயாகும்.

அரசு என்ற வரைவுக்குள் மட்டும் நின்று கொண்டும் அவை மட்டுமே உரிமைகளைப் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டிய கடப்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளன என்று வாதிட்டும் அவை பேண வேண்டியது தனிமனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பை மட்டுமே என்று சாதிப்பதுந் தான் இந்த அநீதியின் தொடர்ச்சிக்குக் காரணம் என்பது இலகுவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதாக இல்லை. இந்த மூன்று விடயங்களிலும் சர்வதேச சட்ட நிலைமையானது மீள்பரிசீலனைக்குட்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையே அண்மைக்கால வன்முறைச் செயற்பாடுகள் உலக அரங்கில் தெளிவாக்கி நிற்கின்றன.

உள்ளக அரசியல் அலகுகளின் எல்லைகளை நிர்ணயித்தலும் தத்துவங்களை மட்டுப்படுத்தலும்

நீதி பற்றிய இன்னொரு சிக்கலைத் தோற்றுவிப்பது பிரதேச அல்லது ஆள்புல ரீதியில் செறிந்து வாழும் தேசியச் சிறுபான்மையினர் வலியுறுத்தும்

சுயாட்சிக்கான பிராந்தியத்தின் எல்லைகளும் அவற்றின் மீதான அவர்களின் தத்துவங்களின் அளவுமாகும். எந்தவொரு நாட்டிலும் தேசியச் சிறுபான்மை யினர் பிரதேச ரீதியில் செறிந்துவாழவே செய்வர். அங்ஙனம் அவர்கள் வாழும் பகுதிகளின் எல்லைகள் வகுக்கப்படும் விதத்தில் ஒன்றில் அவர்களுக்கு அரசியற் பலமுட்டலாம் (empowering). அல்லது அரசியற் பலத்தை இழக்க வைக்கலாம் (disempowering). முதலாவதில், எல்லைக் கோடுகளை வகுப்பதின் மூலம் தேசியச் சிறுபான்மையினர் தமது பகுதிக்குள் பெரும்பான்மையினர் என்றாகி முறையான சுயாட்சியையும் (அதிகாரப்பகிர்வு மூலமான) சொந்தமான அரசாங்கத்தையும் கொண்டிருக்க முடியும். இரண்டாவதில், சிறுபான்மையினர் பிராந்தியத்தைக் கூறுபோடுவதன் மூலம் அவர்களை அரசியற் பலமற்றர்களாக மாற்றிவிடலாம்.

பல நாடுகளிலும் இதில் இரண்டாவது வழியே பின்பற்றப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். அதாவது எல்லைக் கோடுகளைக் கீறும்போது எந்தச் சிறுபான்மையினரும் குறிப்பிட்ட அரசியற்பலப் பிரயோகத்துக்குத் தகுதியற்ற வர்களாக ஆக்கப்படுவதை உறுதிப்படுத்தும் நடைமுறை. இதில் ஏராளமான உதாரணங்களைக் காட்ட முடியும். புரட்சியை அடுத்து, பிரான்ஸ் 83 “பிராந்தியங்களாகப்” (departments) பிரிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் பிரிக்கும்போது வேண்டுமென்றே பாஸ்க், பிரிட்டொன்ஸ் போன்ற மொழிவாரிச் சிறுபான்மை யினரின் வரலாற்றுப் பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள் கூறுபோடப்பட்டு வெவ்வேறு பிராந்திய அலகுகளுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டன. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்ஙனமே கட்டலோனியாவும் கூறுபோடப்பட்டது. மறுவாறாக, சிறுபான்மை யினர் பிரதேசத்தை மற்றொரு பெரிய அலகுக்குள் உள்ளடக்குவதன் மூலம் அவர்களின் தனித்துவம் பேணப்பட முடியாத வகையில் அமுக்கிவிடல். 19 ஆம் நூண்டில் அமெரிக்காவின் புளோரிடா மாநிலத்துக்குள் ஹிஸ்பானிக் இனக்குழுவினரைக் கொண்டுவந்ததன் மூலம் அவர்களது அரசியற் பலம் சிதைக்கப்பட்டது.

திட்டவட்டமான எல்லைகளுக்குள்ளான பிரதேசத்தில் அடையாளங்காணப்படும் தேசியச் சிறுபான்மையினரைப் பொறுத்தளவில் சுயாட்சியை வழங்கிவிட்டு உண்மையான அதிகாரத்தை மத்திய அரசு பறித்தெடுத்தல், பாரம்பரிய ஆட்சிமுறைகளை அகற்றல், கல்வி, பொருளாதார அபிவிருத்தி முறைகளில் தலையிடல் போன்றவற்றை ஜனநாயகத்தின் பெயரிலும் மனித உரிமைகள் பெயரிலும் தாராளமாகவே செய்து முடிக்கலாம்.

அமெரிக்காவிலும் கனடாவிலும் ஆதிவாசிகளின் ஆட்சிமுறைமைகளை இல்லாமற் செய்வதில் ஜனநாயகமும் மனித உரிமைகளும் அளப்பரும் பங்காற்றியமையை மறைக்க முடியாது. உதாரணமாக, கனடாவில் 1960 வரையில் இருந்த ஒரு சட்டத்தின்படி, ஆதிவாசிகள் வாக்குரிமை பெறுவதானால் தமது ஆதிவாசி அந்தஸ்தைக் கைவிட வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் பெறும் வாக்குரிமையினாலும் அவர்களுக்கு எந்தவித நன்மையும் ஏற்பட்டிருக்காது. ஏனெனில் எந்தத் தேர்தல் முடிவிலும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் அளவுக்கு அவர்களுக்கு அரசியற்பலம் இருந்திருக்கவில்லை. இத்தனைக்கும் கனடாவில் தனிமனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் அதி உச்சத்தில் உள்ளதாகவே எவரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஆனால் இதனால் ஆதிவாசிகளுக்கு என்ன பயன்?

இத்தகைய அநீதியினைத் தடுப்பதற்கு சர்வதேச மனித உரிமைகள் ஆவணங்களிலும் அவை பேசும் உலகளாவிய மனித உரிமைகள் தராதரத்திலும் எவ்வித ஏற்பாடும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இந்த உரிமை மறுப்புக்கு ஜனநாயகமே கவசமாகப் பயன்படுகின்றது எனச் சில அறிஞர்கள் குறைப்படுகின்றனர்.

முதலில் வாதிட்டதைப் போலவே இங்கும் கூறலாம்: உலக அரங்கில், ஒரு பெரிய அரசு சிறிய அரசொன்றின் எல்லைகளைத் தன்னிச்சையாக மாற்ற முற்படலாமா? அது இருப்புப் பற்றிய பிரச்சனை இல்லையா? சர்வதேசச் சட்டம் இதனை ஆக்கிரமிப்பு என்று முத்திரை குத்தித் தடுக்கின்றது. அங்ஙனமே ஒரு குழுவின்னுடைய இருப்பைப் பாதிக்கும் விதத்தில் எல்லைக்கோடுகளை மாற்றியமைத்தல் அரசுக்குள்ளே சாத்தியமாகுமா? அங்ஙனஞ் செய்யாதவாறு அரசைத் தடுக்க மனித உரிமைகள் சட்டத்தால் முடியுமா? இல்லையெனில் இச்சட்டம் யாரைப் பாதுகாக்கின்றது?

தனிமனித உரிமை வலியுறுத்தப்படும்போது குழு உரிமை விழுங்கப்படுவது மட்டுமன்றி பெரும்பான்மையினரைப் பாதுகாப்பதே மனித உரிமைகள் என்ற மோசமான நிலையும் ஏற்பட்டுவிடும். மேற்குலகு போதிக்கும் தனிமனித வாதத்தின் குக்கும் இங்கே துலங்கிவிடுகின்றது.

எனவே தான் இத்தகைய அநீதியிலிருந்து விடுபடுவதற்காக குழுக்கள் சில உத்தரவாதங்களைக் கோருகின்றன. சுயாட்சி அரசாங்கம், குழுவீதியிலான அரசியற் பிரதிநிதித்துவம், தமது கலாசார வாழ்வையும் அடையாளத்தையும் பாதிக்கும் விடயங்களில் இரத்து (veto) அதிகாரம் போன்றவற்றை சிறுபான்மையினர் கோருகின்றனர். ஆனால் இக்கோரிக்கைகள் மேற்குலகின் தனிமனிதவாதத்துடன் ஒத்துப்போக மாட்டா என்பது அடக்குமுறை அரசுகளுக்கு நல்ல வாய்ப்பாகப் பயன்படுகின்றது.

அரசியல் ரீதியிலான அசமத்துவ நிலைமையினைச் சீர்செய்வதற்கான நியாயமான கோரிக்கைகளாக இவைகள் பார்க்கப்படுவதில்லை. “ஏக கலாச்சாரம்” ஒன்றைப் பேணுவதற்கு அச்சுறுத்தலான விடயங்களாக இவை பார்க்கப்படுகின்றன. ஏகத்துவ உலகு ஏற்பட்டதன் பின்னராக உள்நாட்டு மோதல்கள் அதிகரித்திருப்பதை இந்தப் பின்னணியிலேயே விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

உத்தியோக மொழிக் கொள்கை

பெரும்பாலான ஜனநாயக நாடுகளில், பெரும்பான்மையினரின் மொழியே “உத்தியோகபூர்வ மொழி”யாக இருக்கும். இதன் பொருள் அரசாங்க விடயங்கள், நிருவாகத்திலுள்ளோர், நீதிமன்றங்கள், பாடசாலைகள் போன்றவற்றில் ஒரே மொழியே பாவிக்கப்படும். அந்நாட்டுப் பிரசைகள் யாவரும் பாடசாலைகளில் இந்த மொழியைக் கற்க வேண்டும், வேலைதேடிக் கொள்ள இந்த மொழியறிவு அவசியமாகும், அரசாங்கத்தின் தொடர்பு கொள்ளவும் இதே மொழியறிவு தேவைப்படும். இந்தக் கட்டாயத் தன்மையானது திறமையான நிருவாகம் கருதித் தேவைப்படுகின்றது என்று கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் இது நாளடைவில் சிறுபான்மையினரை பெரும்பான்மைக் குழுவுக்குள் ஒன்றுகலக்கச் செய்யும் உத்தியாகவே பெரிதும் பயன்படுகின்றது.

மொழியொன்று பொதுவாழ்வில் அடிக்கடி பாவிக்கப்படாதபோது அது நீண்ட காலம் வாழமாட்டாது என்பது தற்போது விஞ்ஞான ரீதியில் ஆய்ந்துரைக்கப் பட்ட உண்மையாகும். எனவே எந்த மொழி நீடிக்க வேண்டும் எது சாகடிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அரசாங்கமொன்றின் உத்தியோக மொழிக் கொள்கை தீர்மானிக்க முடியும். சிறுபான்மையினரின் அரசியல் நிறுவனங்கள் எப்படி படிப்படியாக அப்புறப்படுத்தப்படுகின்றனவோ அப்படியே சிறுபான்மை யினரின் மொழிவாரிக் கல்வி நிறுவனங்களும் அகற்றப்படலாம். 1848 இன் பின்னர் அமெரிக்காவில் தென்மேற்கிலிருந்த ஸ்பானிய மொழிப் பாடசாலைகள் மூடப்பட்டு அங்கு ஆங்கில மொழிப் பாடசாலைகள் திறக்கப்பட்டபோதும் இதுவே நடந்தது. கனடாவிலும் மேற்கிலிருந்த பிரெஞ்சு மொழிப்பாடசாலைகளுக்கும் இதுதான் சம்பவித்தது. தற்போது பிரான்ஸில் ஏற்பட்டுள்ள பாடசாலைச் சீருடைப் பிரச்சனையின் தாற்பரியத்தையும் இதன்படி விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

மேற்குலகின் சில அரசாங்கங்கள் சிறுபான்மையினர் தமது மொழியினைத் தனிப்பட்ட விடயங்களில் பாவிப்பதை ஊக்குவிப்பதாகவும் அதற்கு உதவிசெய்வதாகவும் பாசாங்குபண்ணுகின்றன. ஆனால் இந்த மொழிப் பாவனை அரசாங்க விடயங்களில் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இன்னுஞ் சில அரசாங்கங்கள் தற்போது சிறுபான்மையினர் நீதி முரசு 2008

தமது தாய்மொழியில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்பதற்கு அனுமதிப்பதன் மூலம் தாம் மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிப்பதாகக் காட்டிக் கொள்கின்றன. உயர்கல்வியை அந்நாட்டு மொழியில் கற்காமல் மேற்கு நாட்டில் ஒருவர் வேலைதேடிக் கொள்ளலாம் என்பதைக் கற்பனைகூடப் பண்ண முடியாது. இதனால் பெற்றோர்கள் தாங்களாகவே விரும்பிப் பிள்ளைகளை ஆரம்பத்திலிருந்தே பெரும்பான்மை மொழிப் பாடசாலைகளுக்கே அனுப்புகின்றனர். இதையே சாட்டாக வைத்து சிறுபான்மையினர் தமது சொந்த மொழியில் கற்க விரும்பவில்லை என்று கூறி காலப் போக்கில் அப்பாடசாலைகள் மூடப்பட்டுவிடுகின்றன.

ஜனநாயகத்தை மேம்படுத்துவதற்கான கருவிகளே மனித உரிமைகள் என்றால், சிறுபான்மையினர் பங்குபற்றாத ஜனநாயகமே மேம்படுத்தப்படுகின்றதா என்ற வினா எழவே செய்யும். இந்த அரசுகள்தான் வளர்முக நாடுகளில் ‘பங்குபற்றல் ஜனநாயகம், நல்லாட்சி முறைமை, வகைகூறும் அரசாங்கம், வெளிப்படைத்தன்மை’ என்பவற்றைப் போதிப்பதற்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொட்டிக் கொடுக்கின்றன.

இவ்வகைப்பட்ட மோசமான மொழியாதிக்க அநீதியைத் தடுப்பதற்காக தேசியச் சிறுபான்மையினர் பலவேறு வகைப்பட்ட மொழிக் கொள்கைகளை வலியுறுத்தி நிற்கின்றனர். குறிப்பிட்ட ஓர் ஆள்புலப் பகுதியினில் எண்ணிக்கையில் தாம் பெரும்பான்மையாக வருவதன் மூலமும் தங்கள் மொழியையே அப்பகுதியில் வாய்ப்புக்களை வழங்கும்மொழியாக ஆக்குவதன் மூலமுமே தங்கள் மொழி ஜீவித்திருக்க முடியும் என்ற இவர்கள் நம்புகின்றனர். ஆனால் இது இலகுவில் சாத்தியப்படும் விடயமல்ல. ஏனெனில் வெளியில் இருந்து வருவோர் பெரும்பான்மை மொழியைப் பாவித்து கற்றுத் தொழில் பெறும்போதும் அதற்கான ஊக்கத்தை அரசாங்கம் வழங்கும்போதும் அப்பிரதேசத்தில் சிறுபான்மையினருக்கு இருக்கும் “சுயாட்சி”கூட பொருளற்றதாகி விடுகின்றது.

உதாரணமாக, கனடாவின் கியுபெக் மாகாணத்தில் வந்து குடியேறுவோர் ஆங்கிலத்தில் கற்று ஆங்கிலத்திலேயே தொழில் புரியக்கூடிய நிலை யிருந்தால் தமது தனித்துவம் பறிபோகும் என்று அம்மாகாணத்தவர் கருது கின்றனர். எனவேதான் பிரெஞ்சு மொழி மட்டுமே தமது மாகாணத்தில் ஒரேயொரு உத்தியோக மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சாதிக்கின்றனர். தமது தனித்துவத்தைப் பேண அவர்கள் முன்வைக்கும் மற்றொரு கோரிக்கை தேசியச் சிறுபான்மையினருக்குத் தேவையானது “ஆள்புல -இரட்டை மொழியறிவே தவிர (territorial bilingualism) ஆள்சார் -இரட்டை மொழியறிவல்ல (personal bilingualism) என்ற வலியுறுத்தலாகும்.

இதன்படி, தேசியச் சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் நாட்டுக்குள் தான் செல்லும் இடங்களிலெல்லாம் தனது தாய்மொழியைப் பாவிக்கும் உரிமையை வலியுறுத்தவில்லை. பதிலாக, தங்களது பகுதிக்குள் வந்து குடியேறுவோர் எவருமே சிறுபான்மையினர் மொழி மட்டுமே அங்கு உத்தியோக மொழியாக இருக்குமென்பதை ஏற்றக் கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி நிற்பர். இங்கு பெரும்பான்மையினர் மொழி சிறுபான்மையினர் பிரதேசத்தில் உத்தியோக மொழியாக இருக்காது என்பதை ஏற்றுக் கொள்வோரே குடியேற அனுமதிக்கப்படுகின்றனர். கியுபெக் மாகாணத்தில் இன்றும் இந்தப் பிரச்சினை தொடர்கதையாகவே உள்ளது.

சர்வதேச மனித உரிமைகள் கடப்பாடுகளை அரசுகள் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, “தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும்” தமது வழக்கமான நடவடிக்கைகளை கைவிட்டு குழு உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் எண்ணமிருப்பதாக ஒருபோதும் உறுதியளிப்பதில்லை. மாறாக, இந்த முயற்சிகளுக்கு சர்வதேச மனித உரிமைகள் ஆவணங்களில் நிறையவே அங்கீகாரம் வழங்குவதான ஏற்பாடுகள் இருப்பதையே நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. தேசியப் பாதுகாப்பு, அவசரகாலநிலைப் பிரகடனத்தை பிறப்பிக்கும் உரிமை, அதன் கீழ் மனித உரிமைகளை இடைநிறுத்தி வைக்கும் உரிமை, சட்டப் பொருள் கோடலிலும் எண்பிக்கும் பொறுப்பிலும் அரசின் வித்தியாசமான அந்தஸ்தை ஏற்றுக்கொள்ளல் (margin of appreciation) என இவை யாவுமே மனித உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தி தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புதலை சர்வதேசச் சட்டத்தில் அனுமதிப்பதாக இருக்கையில், சிறுபான்மையினர் தங்கள் இருப்பைப் பாதுகாக்க முற்படுகையில் மட்டும் மனித உரிமைகள் அதற்கு இடங் கொடுக்கவில்லை என்று வாதிடல் பெரும்பான்மை நலன் பேணுவதில் மனித உரிமைகள் செய்யும் பங்களிப்பின் தீவிரத்தையே உறுதிப்படுத்துகின்றன.

மனித உரிமைகள், அடிப்படை உரிமைகள் என்ற கோஷங்களை உதவிக்கழைத்து பெரும்பான்மையினர் இலகுவில் சிறுபான்மையினரின் தாயகத்தில் குடியேறுவதற்கும் அவர்தம் மரபுவழி அரசியல் நிறுவனங்களை அப்புறப்படுத்தவும் மொழியின் பாவனையை ஒதுக்கித்தள்ளவும் இயலுமாக உள்ளது.

எனவே அநீதியான முறையில் மக்களை வேறு சிலரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவதை மனித உரிமைகள் தடுக்க வேண்டுமாயின் அவற்றோடு சேர்த்து சிறுபான்மையினர் உரிமைகளும் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட வேண்டும் என வாதிடலாம். இந்த உத்தரவாதம் மொழியுரிமை, சுயாட்சி, பிரதிநிதித்துவ உரிமை, கூட்டாட்சி முறைமை போன்ற வடிவங்களில் இருக்கலாம். இந்த உரிமைகள் வழக்கமான தனிமனித உரிமைகளுக்கு இரண்டாம் பட்சமானவை என ஒருபோதும் கருதப்படக் கூடாது.

சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை அனுதாபத்துடன் நோக்கும் ஒருசிலர் கூட, முதலில் தனிமனித உரிமைகளுடன் ஆரம்பிக்கலாமே என நம்புவதுமுண்டு. இதிலுள்ள அபாயம் யாதெனில், குழு உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்படாத சட்டக் கட்டமைப்புக்குள் தனிமனித உரிமைகள் பிரயோகிக்கப்படத் தொடங்கினால் அது எதிர்பார்த்த விளைவுகளையன்றி எதிர்மறையான விளைவுகளையே உருவாக்கிவிடும் என்பதாகும்.

குழு உரிமைகளின் எல்லைகளும் கலாச்சாரக் காவலர்களும்

தனிமனித உரிமைகள் எப்படித் தோன்றின? இவற்றுக்கும் ஐரோப்பிய சமூக அமைப்புக்கும் இடையிலான தொடர்பென்ன? ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சாரம் என்பது என்ன? இக்கலாச்சாரத்துக்கும் மனித உரிமைகளுக்கும் இடையிலான உறவு எத்தகையது? இந்த வினாக்களுக்கான விடைகள் தனியான கட்டுரை யில் ஆராயப்பட வேண்டியவையாகும்.

ஆயினும் குழு உரிமைகளின் பாதுகாப்பை வலியுறுத்தும்போது கலாச்சாரம் பற்றிய வினா எழுவது தவிர்க்க முடியாதது என்பதானால் சில மட்டுப்பாடுகள் பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். கலாச்சாரம் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தில் கருத்தொருமை கிடையாது. எனவே எது தனது கலாச்சாரம் என்பதில் ஒருவருடைய கருத்து அதே சமூகத்தில் உள்ள பலரது கருத்தோடு முரண்படலாம். அப்படியானால் அந்தத் தனிமனிதரது கருத்து பலரது கருத்தினால் அடக்கப்படலாமா? அப்படியானால் சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்பு என்பதே பொருளற்றுப் போய்விடாதா? இதுவே இவ்விடயத்திலான சர்ச்சைக்குக் காரணமாகும்.

குழு உரிமைகள் விடயத்தில் உள்ளடங்கும் மதச் சுதந்திரம், சீருடை அணிதல், கருத்துச் சுதந்திரம், பண்பாட்டு அல்லது வழக்காற்று அனுஷ்டானங்கள் போன்றவற்றில் இத்தகைய பிரச்சனைகள் நிறையவே ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

ஒரு சமூகத்தினுடைய கருத்தை, வழக்காறுகளை, ஒழுக்க நெறிகளை யார் தீர்மானிக்கின்றார்கள்? அங்ஙனம் தீர்மானிப்போர் எதனை நிலைநாட்ட முற்படுகின்றார்கள்? ஏற்கனவே இருந்து வரும் சமூக அமைப்பு முறையை அப்படியே (status quo) கட்டிக்காக்க விரும்புகின்றார்களா? ஆயின் அந்த சமூக அமைப்பு முறை நீதியின் அடிப்படையிலமைந்ததா? இந்த வினாக்களுக்குத் தெளிவான விடைகளைக் கண்டறிய முற்படாமால், இருந்து வரும் சமூக ஒழுங்கை அப்படியே கட்டிக்காத்துப் பேணும் முயற்சியில் தீவிர நாட்டம் கொண்டோரையே கலாச்சாரக் காவலர்கள் (cultural police) என்கின்றோம்.

இங்கேதான் ஒரு விடயத்தைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட வேண்டும். அதாவது குழு உரிமைகளின் வலியுறுத்தல் என்பது எவ்விதத்திலும் தனிமனித உரிமைகளுக்கு எதிரான வாதமாகவோ, கட்டுப்பெட்டித்தனத்தைக் கட்டிக்காப் தற்கான முயற்சியாகவோ ஒருபோதும் கருதப்படுதலாகாது என்பதாகும். அங்ஙனமே இங்கு நாம் மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய தன்மைக்கும் அவற்றின் கலாச்சார உறவுவழிப் பொருள் கோடலுக்குமான மோதல் விவாதத்திலும் ஈடுபடவும் கருதவில்லை. சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை மறுப்பதற்கு இவற்றைக் காரணங்காட்டுதலின் பொருத்தமின்மையைச் சுட்டிக்காட்டுவது மட்டுமே எமது நோக்கமாகும்.

அதேவேளை, சிறுபான்மையினர் மத்தியில் அல்லது ஐரோப்பியரல்லாத சமூகங்களுக்குள் ஜனநாயக விரோதச் செயற்பாடுகளும் மனிதாபிமானமற்ற விடயங்களும் தாராளமாகவே இருப்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இந்த இறுக்கச் செயற்பாட்டுக்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

தனது உறுப்பினர்களது சுதந்திரங்களையே மட்டுப்படுத்தும் இந்த மனப்பான்மை ஒரு சமூகத்துக்கு அது பெரும்பான்மை அரசியற் சமூகத்திடம் பட்ட அவஸ்தைப் பாடங்களால் ஏற்பட்டதாக இருக்கலாம் என்பது ஒன்று. தனது சமூக உறுப்பினர்களிடையே பலாத்காரத்தைப் பாவித்து சில நடைமுறைகளைப் பேணுமாறு கட்டாயப்படுத்தும் போக்கு சிறுபான்மைச் சமூகங்களிடையே காணப்படுதல் தெரிந்ததே. தங்களது உரிமைகளைப் பெரும்பான்மைச் சமூகம் வழங்கவோ ஏற்றுக்கொள்ளவோ மறுத்த நிலையில் “இருப்பதையாவது காப்பாற்ற வேண்டும்” என்ற தாழ்வுச்சிக்கலே இந்த மட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுவதற்கான காரணமாகின்றது என்று சர்ச்சைக்குரிய கருத்துக்களைத் துணிச்சலாகக் கூறிவரும் Denise Reaume என்ற கனேடிய சட்ட அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்விதத்தில் வெளிப்படும் உண்மை யாதெனில், உள்ளூர் வழக்கங் களுக்கும் சர்வதேச தாரதரங்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாடு என்பது உள்ளூர்ச் சமூகத்தில் நீண்டகாலமாகவே நிலவிவரும் ‘பாரம்பரியங்களின்’ மீதான வெறித்தனமான பிடிப்பினால் ஏற்படுகின்றது என்று கூறுவதைவிட சிறுபான்மையினரின் அரசியல் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டமையினால் புதிதாக எழுந்திருக்கக்கூடிய ‘பாதுகாப்பின்மை பற்றிய பிரக்ஞையினால்’ ஏற்படக்கூடும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

மற்றொரு காரணம், மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிய பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துவைக்கும் அல்லது நடைமுறைப்படுத்தும் நீதித்துறையானது சிறுபான் மையினருக்கு பாரபட்சமாகச் செயற்படும் நிலையிருத்தல். நீதித்துறையானது சிறுபான்மையினரை வரலாற்றுப் பின்னணியில் நியாயமான முறையில் நடாத்தும் நிச்சயம் மற்றும் அதில் சிறுபான்மையினரின் கணிசமான பிரதிநிதித்துவம் என்பன இல்லாதபோது இச்சமூகங்களில் ‘சுய காவலர்கள்’ தோன்றுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகின்றது என்று கூறுவர்.

முடிவுரை

நாடுகளின் அரசியலமைப்புக்கள் தனித உரிமைகளின் உத்தரவாதத்தை கட்டாயமாக உள்ளடக்க வேண்டும் என்றும் இதில் சர்வதேச தராதரம் பேணப்பட வேண்டும் என்றும் நாம் எல்லோருமே விரும்புகின்றோம். ஒரு மனிதன் இன்னொரு மனிதன் மீது அடக்குமுறையைப் பாவிப்பது இயற்கை விரோதம் என்ற அடிப்படையிலேயே மேற்குலகில் தனிமனித உரிமைகள் விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் தேசிய அரசுகள் உருவாக்கப்பட்டபோது மீறப்பட்டதான சில நியதிகளின் அடிப்படையில் பன்மைத்துவத் தன்மை கொண்டு விளங்கும் சமூகங்களில் இந்த மனித உரிமைகளின் கடைப்பிடிப்பால் ஒரு பிரிவு மக்கள் (பெரும்பான்மை) இன்னொரு பிரிவு மக்கள் (சிறுபான்மை) மீது அடக்குமுறையைப் பாவிக்கக் கூடிய நிலை தோன்றுமாயின் இந்த மனித உரிமைகளின் பிரயோகம் அநீதி விளைவிப்பதாக அமைகின்றது.

இது தவிர்க்கப்படக் கூடிய ஒரேயொரு வழி தனிமனித உரிமைகளும் குழு உரிமைகளும் ஒரே நேரத்தில், ஒரேயளவு முக்கியத்துவத்துடன் முன்னெடுக்கப்படுதலேயாகும். அரசியல் அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருக்கும் பெரும்பான்மைச் சமூகங்கள் தனிமனித உரிமைகள் என்ற பெயரில் ஏனைய சமூகங்களின் இருப்பைக் குலைக்கும் முயற்சில் ஈடுபடுவதனாலும் அதைத் தடுக்கும் முயற்சியில் பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் சிறுபான்மையினர் வன்முறையை நாடுவதனாலும் மனித உரிமைகள் ஒட்டுமொத்தமாக இரு தரப்பினராலும் மீறப்படும் நிலை உருவாகின்றது.

ஐ.நா. அமைப்பு நிறுவப்பட்டதன் நோக்கம் சர்வதேச அமைதியையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதே என்றால் வன்முறையை வளரவிட்டு அதன் பின்னர் வசதிகருதிய தலையீடுகளைச் செய்வதற்கான கருவியாக மனித உரிமைகள் பாவிக்கப்படக்கூடாது. சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை உத்தரவாதஞ் செய்யாத மனித உரிமைகள் பிரயோகத்தால் மேலும் மேலும் உரிமைகள் மீறப்படும் தூர்பாக்கிய நிலைமையே ஏற்படும்.

நீதி என்ற கருத்தேற்பினை வரைவிலக்கணப்படுத்துவது சாத்தியமன்று. மனித குலத்தின் வரலாறு என்பதே ‘நீதிக்கான அதன் தொடர்ச்சியான தேடலும் அதில் ஏற்படும் தொடர்ச்சியான தோல்வியுமே’ என்று Julius Stone என்ற சட்ட அறிஞர் பகர்ந்துள்ளார். நீதிமறுப்பு அல்லது அநீதி பற்றிய பிரக்ஞை வன்முறைக்கு வித்திடும் என்பதும் இந்தக் கருத்தேற்பின் சிறப்பம்சமாகும்.

ஆகவே மனித உரிமைகளின் தராதரம் என்பது சிறுபான்மையினர் உரிமைகளின் பாதுகாப்பு என்ற உரைகல்லிலும் நிச்சயம் உரைத்துப் பார்க்கப்பட வேண்டும் என்பதான நிலை தோன்றினால்தான் நீதியான சர்வதேச ஒழுங்கொன்றை (just international order) இனியாவது எதிர்பார்க்க முடியும்.

கருத்தாக்கத்துணை:

Donald L. Horowitz, **Ethnic Groups in Conflict**, University of California Press, LA., 1985

Donnelly, Jack, 'Human Rights, Individual Rights and Collective Rights' *in Human Rights in a Pluralist World: Individuals and Collectivities*, Jan Berting et al., eds., Westport, CT., 1990

Gurr T., **Minorities at Risk: A Global View of Ethnopolitical Conflict**, Institute of Peace Press, Washington, 1993.

Kymlicka, Will, "Is federalism an Alternative to Secession?" in P. Lehnig, ed., **Theories of Secession**, Routledge, NY., 1998

———, **Multicultural Citizenship**, Clarendon Press, Oxford, 1995

McGarry J., "Demographic Engineering: The State-Directed Movement of Ethnic Groups as a Technique of Conflict Resolution" *in Ethnic and Racial Studies*, 1998

Rawls, John, **A Theory of Justice**, Cambridge, MA., HUP, 1971.

Richard H. Thomson, 'Ethnic Minorities and the Case for Collective Rights, **American Anthropologist**, Vol. 99. No.4, Dec. 1997.

Thornberry, Patrick, **International Law and Rights of Minorities**, OUP, NY., 1991

Varenes, F.de., **Language, Minorities and Human Rights**, Kluwer Law International, 1996

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

மாணவர் ஆக்கங்கள்

Handwritten text in Kannada script, likely a title or header.

Handwritten text in Kannada script, likely a subtitle or author's name.

ಶಿಕ್ಷಣಿಕ ಕಲ್ಯಾಣ ನಿರ್ದೇಶನ

ಶಿಕ್ಷಣಿಕ ಕಲ್ಯಾಣ ನಿರ್ದೇಶನ

அதிகாரவேறாக்கக் கோட்பாடு ஓர் அறிமுகம்

ந.சிவகுமார்
B.A.(Hons), M.PHIL (Reading)
Dip.in.Human Rights
Dip.in.International Relation
இடைநிலையாண்டு
இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி

I

அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை, செயலின் அடிப்படையில் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒவ்வொரு செயலையும் ஒவ்வொரு நிறுவனம் செய்கின்றது. நாட்டிற்கு தேவையான சட்டங்களை சட்டசபைகள் இயற்றுகின்றன. சட்டசபைகளிடம் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் உண்டு. இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படவேண்டியது அவசியமாகின்றது. இச்சட்டங்களைச் செயற்படுத்தும் அதிகாரம் நிருவாகத்தினரிடம் இருக்கின்றது. இயற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கூற ஒரு நிறுவனம் தேவைப்படுகின்றது. சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கூறும் அதிகாரம் நீதிமன்றங்களிடம் உள்ளன. நீதி கூறும் அதிகாரம் படைத்த நீதிமன்றங்கள், சட்ட சபைகளுக்கும் செயற்குறைக்கும் முரண்பாடு தோன்றும்போது முரண்பாட்டைத் தீர்த்துவைத்து நீதி பகர்கின்றன. மேலும் செயற்குறைக்கும் தனிநபருக்கும் ஏற்படும் சிக்கலிலும் நீதிமன்றங்கள் முறை செய்கின்றன. மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கங்களிற்கும் தகராறு ஏற்படும் காலத்தும் நீதிமன்றங்கள் நீதி கூறுகின்றன. நீதி சட்டத்தின் அடிப்படையில் கூறப்படுகின்றது. அவ்வகையில் சட்டம் இயற்றல், இயற்றப்பட்ட சட்டத்தைச் செயற்படுத்துதல், சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கூறல் என அரசாங்கத்தின் மூன்று அதிகாரங்களையும் முறையே சட்டசபைகள், செயற்குறை, நீதிமன்றங்கள் ஆகிய துறைகள் செய்கின்றன.

அதிகாரங்கள் முத்துறைகளிடையேயும் பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிலை இயல்பாகவே தோன்றியதொன்றல்ல. அறிஞர்களினால் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்ட கோட்பாட்டு விளக்கத்தின் அடிப்படையிலேயே இதற்கான தளம் பெறப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் அதிகார வேறாக்கக் கோட்பாடு தொடர்பான கோட்பாட்டு விளக்கத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

II

வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு பற்றிய கருத்துக்கள் கிரேக்க காலமளவிற்கு பழமைவாய்ந்ததாகும். குறிப்பாக அரிஸ்டோட்டில் (Aristotle) உடைய கருத்துக்களிலே இதனைக் கண்டுகொள்ளலாம். குறிப்பாக அவர் Deberative, Magisterial, Judicial என அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களை மூவகையாக வகைப்படுத்தினார். எனினும் இவர் இம்மூன்று அதிகாரங்களும் பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவில்லை. கிரேக்க நகர அரசுகளில் இக்கோட்பாடு நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால் உரோமானியர் காலத்தில் வலுவேறாக்க செயன்முறை அரசியல் யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தமையினை பொலிவியஸ், சிசரோ(Cicero) என்பவர்களின் கருத்துக்களில் இருந்து அறியமுடிகின்றது.

எவ்வாறாயினும் ரோமானிய காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்ற வலுவேறாக்கம் பற்றிய கருத்துக்கள் மன்னராட்சிக் காலத்தில் முக்கியத்துவத்தை இழக்கத்தொடங்கின. இக்காலத்தில் தோன்றிய தெய்வீக உரிமைக்கோட்பாடு வலுவேறாக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் புறந்தள்ளியது. 'சர்வவல்லமை படைத்த இறை' என்ற கருத்து முதன்மைப்படுத்தப்பட்டபோது அரசின் சகல அதிகாரங்களும் மன்னனிடம் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து மேலோங்கியது.

தொடர்ந்து மன்னராட்சியில் மன்னர்களின் ஆட்சி கொடுங்கோலாட்சியாக மாறியபோது, மன்னரின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்துக்கள் வலுப்பெறத்தொடங்கின. இதனடிப்படையில் 10ம் நூற்றாண்டில் வலுவேறாக்கத்தின் அவசியம் மீண்டும் உணரப்பட்டது. தொடர்ந்து 14ம் நூற்றாண்டில் மார்சிலியோ (Marsiylio), 16ம் நூற்றாண்டில் போடின (Bodin) என்பவர்களாலும் வலுவேறாக்கக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. எனினும் 18ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மொண்டஸ்கியூ (Montesquieu) என்பவராலேயே

அதிகாரவெறாக்கக் கோட்பாடு சிறப்பாக வரையறை செய்யப்பட்டதுடன், அதன் அவசியம் ஆணித்தரமாக வலியுறுத்தவும் பட்டது.

பிரான்சு நாட்டு அரசியல் அறிஞரான மொண்டஸ்கியூ (Montesquieu) பதிநான்காம் லூயி மன்னனின் காலத்தில் வாழ்ந்தவராவார். லூயி மன்னர் வல்லாட்சியாளராகவும், “நானே நாடு” (I am the State) என்ற கோட்பாடு உடையவராகவும் இருந்தார். அரசாங்கத்தின் மூன்று அதிகாரங்களும் மன்னனிடமே இருந்தன. அவரது வாய்ச்சொல் சட்டமாகும். அவர் கூறியதே நீதியாகும். மக்களின் உரிமைக்கும், உடைமைக்கும் பாதுகாப்பு இல்லாதிருந்தது. எனவே பிரான்சு நாட்டில் சர்வாதிகாரம் நிலவியது.

இந்நிலையினை மாற்றிமைக்கும் வகையில் மொண்டஸ்கியூ தனது ‘சட்டங்களின் உள்ளுயிர்’ (The Spirit of Laws) என்ற நூலில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட வேண்டியதை வலியுறுத்தினார். அரசாங்கத்தின் பணிகளும், அதிகாரங்களும் வேறுபடுத்தப்பட்டுப் பிரிக்கப்பட வேண்டும். இப்பிரிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் தனித்தனி நிறுவனங்களிடம் அளிக்கப்படவேண்டும். இத்தனி நிறுவனமும் தனது பணியைச் சுதந்திரத்துடன் ஆற்ற வேண்டும். இதுவே மொண்டஸ்கியூவின் கோட்பாடாகும்.

அவ்வகையில் அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாடு சிறப்பாகச் செய்ப்படுவதற்குரிய நிபந்தனைகளாகப் பின்வருவன அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.

1. ஒரு துறையில் அங்கம் வகிப்பவர் இன்னொரு துறையில் அங்கம் வகிக்கக்கூடாது. (உ+ம்) சட்டத்துறையில் அங்கம் வகிப்பவர் நிர்வாகத்துறையில் அங்கம் வகிக்கக்கூடாது.
2. ஒரு துறையின் கடமைகளை இன்னொரு துறை புரிதல் கூடாது.
(உ+ம்) நிர்வாகத்துறையின் கடமைகளை நீதித்துறை புரிதல் கூடாது.
3. ஒரு துறையின் கடமைகளில் இன்னோர்துறை தலையிடவோ, கட்டுப்பாடு செலுத்தவோ கூடாது.

அதிகாரப்பிரிவினையின் அவசியத்தை வலியுறுத்த மொண்டஸ்கியூ அதிகாரக்குவிப்பின் விளைவுகளையும், அதனால் ஏற்படும் தீங்குகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம், அச்சட்டங்களை செயற்படுத்தும் அதிகாரம், நீதிகூறும் அதிகாரம் ஆகியன ஒரு நபரிடமோ, ஒரு குழுவிடமோ குவிந்திருந்தால் வல்லாட்சி ஏற்படும். எனவே அரசாங்கத்தின் மூன்று துறைகளும் தனித்தனியே பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றும் அதனதன் வறையறைக்குள் செயற்பட வேண்டும்.

அதிகாரமுடையவர் அதைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவார். சட்டம் இயற்றும் அதிகாரமும், செயற்துறை அதிகாரமும் இணைந்து ஒருவரிடமே இருக்குமானால் அங்கு சுதந்திரம் இராது. அரசன் வன்முறைச் சட்டங்களை இயற்றி அவைகளை வன்முறையில் செயற்படுத்துவான். நீதித்துறை சட்டத்துறையிலிருந்தும் செயற்துறையிலிருந்தும் பிரிக்கப்படாவிட்டாலும் அங்கு சுதந்திரம் இராது. அது சட்டத்துறையுடன் இணைந்தால் மக்களின் உரிமைகள் பறிபோகும். அல்லது நீதிபதியே சட்டம் இயற்றுவார். அது செயற்துறையுடன் இணைக்கப்படுமானால் நீதிபதி வன்முறையாகவும் அடக்குமுறையுடனும் செயற்படுவார். சட்டமியற்றுவதல், பொதுத்தீர்மானங்களைச் செயலாக்குதல், தனிநபரின் வழக்குகளை விசாரித்தல் ஆகிய இம் மூன்று அதிகாரங்களும் ஒருவரிடமோ அல்லது ஒரு குழுவிடமோ இருக்குமானால் அனைத்து உரிமைகளும் அழிந்துவிடும். என மொண்டஸ்கியூ கூறுகிறார்.

III

அரசியல் அறிஞர்களிடையே மொண்டஸ்கியூவின் அதிகாரப் பிரிவினையின் அளவு பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. ஒரு சாரார் மொண்டஸ்கியூ முழு அதிகாரப் பிரிவினையைக் கூறுகின்றார் என்றும், மற்றொருசாரார், இவர் முழுப்பிரிவினையினை வலியுறுத்தவில்லையென்றும் கருதுகின்றார்கள். முழு அதிகாரப் பிரிவினையை ஆதரிப்பதைவிட அதிகாரக்குவிப்பைத் தடுப்பதே மொண்டஸ்கியூவின் நோக்கமாகும் என்றும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். மொண்டஸ்கியூவின் கோட்பாட்டில் சட்டசபைகள் மக்களை அண்டி இருப்பதையும், நீதித்துறை செயற்துறையுடன் இணங்கியிருப்பதையும் காணலாம். எனவே, முழு அதிகாரப்பிரிவினையை மொண்டஸ்கியூ கருதவில்லையென்றும், அதிகாரக் குவிப்பைச் சீர்படுத்தக் கருதினார் என்பதனையும் அறியலாம்.

அதிகாரத்தை அதிகாரம் தடுக்கும் (Power Halts Power) என்ற கோட்பாட்டையும், சமநிலைக்கோட்பாட்டையும், தலையீட்டுக் கோட்பாட்டையும் (Doctrine of checks and balances) மொண்டஸ்கியூ

தனது அதிகாரப்பிரிவினைக் கோட்பாட்டில் வலியுறுத்துவதாகப் பேராசிரியர் ஃபைனர்(H.Finer) கூறுகிறார். சட்டசபைகளைக் கூட்டுதலும், அதன் ஆயுட்காலத்தை வரையறுத்தலும் செயற்குறையின் அதிகாரமாக இருக்கிறது. ஆனால் செயல்துறையைக் குறைசூறவும், குற்றம் சாட்டவும் சட்டசபைகளுக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஒவ்வொரு நிறுவனமும் தன் வரையறைக்குள் பணியாற்ற வேண்டும். ஒரு நிறுவனம் தன் அதிகார வரம்பை மீறும்போது மற்ற நிறுவனங்கள் அதைத் தடுக்கும். எனவே அதிகாரத்தை அதிகாரம் தடுக்கின்றது. ஒவ்வொரு நிறுவனமும் சமநிலையில் வைத்துப் பார்க்கப்படுகின்றது. சமநிலை அழியும்போது மற்ற நிறுவனங்கள் தலையிட்டுச் சமநிலையை மீட்கின்றன.

IV

அதிகாரப்பிரிவினைக்கோட்பாடு பல நாடுகளாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இக்கோட்பாட்டிலுள்ள குறைபாடுகளின் காரணமாக இது முழு அளவில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதில்லை. உலக நாடுகள் எதிலும் முழு அளவு அதிகாரப்பிரிவினை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை அல்லது நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதில்லை. அதிகாரப்பிரிவினையை அரசியல் கோட்பாடாக ஏற்றுள்ள அமெரிக்காவிலும் முழு அளவில் இக்கோட்பாட்டினைக் கையாள்வதில்லை. எனவே, பல நாட்டு அரசியல் அமைப்புகளிலும் அதிகாரப்பிரிவினையும், பிரிப்பும் கலந்தே செயற்படுகின்றன. முழு அளவில் கடைப்பிடிக்க இயலாமையும், இக்கோட்பாட்டிலுள்ள குறைபாடுகளும் அதற்கான காரணங்களாகும். அவ்வகையில் அதிகார வேறாக்கக் கோட்பாட்டில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளையும், அவை தொடர்பாக விமர்சனங்களையும் ஆராய்வதினூடாக இந்நிலைப்பாட்டினை அறியலாம்.

- ❖ அரசாங்கத்து நிறுவனங்களான சட்டமன்றம், நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை ஆகியன தனித்து நிற்க முடியாது. சட்டமன்றங்கள் நிர்வாக அலுவல்களையும் நிர்வாகத்துறை அலுவல்களையும் செய்துவருகின்றன. பாராளுமன்ற முறை மக்களாட்சியில் (Parliamentary Democracy) நிர்வாகத்துறையும், சட்டமன்றங்களும் இணைந்தே செயற்படுகின்றன. நிர்வாகத்துறை பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. சட்டங்களை இயற்றுவதில் அமைச்சரவை முக்கிய பங்கு கொள்ளுகிறது. அமைச்சர்கள் பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர்களாகவும், பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொள்பவர்களாகவும் உள்ளனர். பாராளுமன்றத்தின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக இருக்கும் வரையிற்தான் அமைச்சர்கள் பதவியிலிருக்கலாம். இவ்விதமாகச் செயற்குறையும், சட்டத்துறையும் தனித்து நிற்காது இணைந்தே செயற்படுகின்றன. நிர்வாகத்தலைவராகிய குடியரசு தலைவர் அவசரப்பிரகடனங்கள் மூலம் சட்டங்களை இயற்றுகிறார். ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையும், பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையும் ஒருங்கே பின்பற்றும் பிரான்ஸ், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் கூட சட்டவாக்கத்துறையும், நிர்வாகத்துறையும் இணைந்தே செயற்படுகின்றன. இந்நாடுகளில் முழுமையாக பாராளுமன்ற முறையைப் பின்பற்றும் நாடுகளை விட அதிகளவில் இக்கோட்பாடு பின்பற்றப்பட்டாலும் முழுமையாக ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையுள்ள நாடுகளைவிடக் குறைவாகவே பின்பற்றப்படுகின்றது.

எனினும் பெரும்பாலான ஜனநாயக நாடுகள், பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையுள்ள நாடுகளாக இருப்பதனால் அங்கு சட்டவாக்கத்துறை, நிர்வாகத்துறை என்பன இணைந்து செயற்படுவதற்கான சாத்தியங்களே உள்ளன. இதனால் இந்நாடுகளில் சட்ட நிர்வாகத்துறைகளில் வலுவேறாக்கம் பின்பற்றப்படாது நீதித்துறையிலேயே பின்பற்றப்படுகின்றது. பிரித்தானியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளின் யாப்புகளில் இந்நிலையே காணப்படுகின்றது.

- ❖ வரலாற்று ரீதியிற் பார்த்தாற் கூடப் பிரிவினை கோட்பாட்டுக் கொள்கை சரியானதல்ல, ஏனெனில் பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் முழுமையான முறையில் சட்டசபை, செயலாட்சித் துறை மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்படவில்லை.
- ❖ இக்கோட்பாட்டின் ஊகத்தின்படி அரசின் மூன்று துறைகளின் கடமைகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிவுபட்டு இருந்தாலும், நடைமுறையில் ஒவ்வொன்றும் மற்றத் துறைகளின் பணிகளுடன் சாராமல் இருப்பது இயலாததாகும். மேலும் மூன்று துறைகளின் பணிகளும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து உள்ளன. அவற்றைப் பிரிப்பதால் அரசு அலுவல்களில் கடுமையான வேலைத் திறமையின்மை வெளிப்படும்.
- ❖ அதிகாரப்பிரிவினைக் கொள்கை அரசாங்கத்தின் மூன்று துறைகளும் சமம் எனக்கொள்கிறது. குடியாட்சி வளர்ந்துள்ள தற்காலத்தில் மக்களின் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய சட்டமன்றங்களின் அதிகாரம் அதிகமாவதையும், இவைகள் நிர்வாகத்துறையையும் நீதித்துறையையும் கட்டுப்படுத்துவதையும்

காணலாம். அமைச்சரவை ஆட்சியில் (cabinet government) நிருவாகத்துறை சட்டத்துறைக்குக் கட்டுப்பட்டிருப்பதையும் அறிகிறோம்.

- ❖ பிரிவினைக்கோட்பாட்டுக் கொள்கையினை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. உதாரணமாக நீதிமன்றம் வழக்குகளை முடிக்க நடைமுறை விதிகளை உருவாக்க முடியாது. அதேபோல் சட்டசபை சிறப்புரிமையை மீறியமைக்காக யாரையும் தண்டிக்க முடியாது.
- ❖ அரசானது ஒன்றுசேர்க்கப்பட்ட அமைப்பாகும். இதற்குப் பல தரப்பட்ட பணிகள் உண்டு. எனவே தனிப்படுத்துவது அல்லது அதிகாரங்களைப் பிரிப்பது என்பது எப்பொழுதும் இயலாததொன்றாகும். மக்கள் நல்வாழ்வு அரசானது விரைவான முன்னேற்றத்திற்கும், அபிவிருத்திக்கும் செயலாட்சித்துறை, சட்டத்துறை மற்றும் நீதித்துறை பணிகளை அவசியம் பயன்படுத்த வேண்டும். எனவே நவீன அரசியல் சட்டத்தில் முழு அதிகாரப்பிரிப்பிற்கு இடமே கிடையாது.
- ❖ நவீன நிர்வாகச் சட்ட விதிகளின்படி ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் இரண்டு அதிகாரங்கள் உள்ளன. 1. அத்தியாவசிய அதிகாரங்கள் (essential powers), 2. உபரியான அதிகாரங்கள் (Incidental Powers). ஒரு அங்கமானது முழுவதுமாக அத்தியாவசிய கடமையை செய்ய இயலாது. ஆனால் அவைகள் அத்தியாவசிய கடமைகள் அல்லாத மற்ற உபரியான கடமைகளை செய்யவும் நேரலாம்.
- ❖ பிரிவினைக் கோட்பாட்டுக் கொள்கையின் கருத்தானது தனிநபர் சுதந்திரம் மற்றும் தன்னுரிமை. ஆனால் இக்கோட்பாட்டைக் கடுமையாகக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் அதனை அடையமுடியாது. உதாரணமாக இங்கிலாந்தில் பிரிவினைக் கோட்பாடு முழுமையாக கடைப்பிடிக்கப்படுவதில்லை. ஆனாலும் தனிநபர் சுதந்திரத்திற்கும் தன்னுரிமைக்கும் பிரிவினைக் கோட்பாடு தேவையில்லை. இதற்குச் சட்டத்தின் நியதியும், சுதந்திரமான நீதித்துறையும்தான் அவசியம்.

V

அமெரிக்க அரசியல் யாப்பில் வலுவேறாக்கக் கொள்கை ஒரு கோட்பாடாக புகுத்தப்பட்ட பின்பு தற்கால ஜனநாயக அரசியல் யாப்புகளில் இது முக்கியம் உடையதாக வளர்ந்து வருகிறது. ஒவ்வொரு ஜனநாயக அரசும் தம்முடைய யாப்புகளின் கீழ் இதனையும் சேர்த்துக் கொள்வதில் அதிக அக்கறை செலுத்தி வருகின்றன. எவ்வாறாயினும் நாளுக்கு நாள் மக்களாட்சி அரசின் பணிகள் அதிகரித்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு அங்கமும் அதற்குரிய அதிகாரங்களை மட்டுமே பயன்படுத்துதல் வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துவது நடைமுறைச் சாத்தியமல்ல என்ற யதார்த்த நிலைமையினையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அவ்வகையில் இன்று வலுவேறாக்கம் அரசாங்கத்தினுடைய ஒரு முறைமையை கண்காணிப்பதுடன் சமநிலைப்படுத்தலைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு வந்துள்ளது. இங்கு ஒவ்வொரு பிரதான அமைப்பும் மற்றதன் மீது ஒரு குறித்த அளவிற்கு ஆனால் அடக்கும் அளவுக்கு அன்றி செல்வாக்கை அல்லது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றது. இம்முறையில் அவை ஒவ்வொன்றும் ஒன்று இன்னொன்றின் மீது அவை தமது கடமைகளை முறையாகச் செய்கின்றனவா எனக் கண்காணித்துக் கவனிக்க முடியும். இதனாற்றான் “கண்டிப்பான வலுவேறாக்கம் நடைமுறைப்படுத்தப்படக்கூடியதுமல்ல விரும்பத்தக்கதுமல்ல” எனச் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றது. இதன்படி பிரிவினை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதல்ல என்ற யதார்த்த நிலைமை புலனாகின்றது. அதேசமயம் நீதித்துறை சுதந்திரமாக செயலாற்ற அரசின் மற்ற இரு அங்கங்களிலிருந்து அது பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற வாதம் வலிமை பெறுவதனையும் மறுத்துவிட முடியாது.

உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் எதிர் நோக்கும் சவால்கள்

ம.யூட் டினைஷ்

இறுதியாண்டு

இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி

மனித உரிமைகள் என்பது, ஒரு மனிதன் தான் வாழும் சமூகத்தில் அல்லது சமுதாயத்தில் மனித கௌரவத்தோடும் மனிதமாண்புடனும் வாழ்வதற்கான அடிப்படை உரிமைகளே ஆகும். இவை மனிதத்துவத்தின் உள்ளார்ந்த மாண்பிலிருந்து பிறக்கின்றன. ஒரு சட்டவியலாளர் மனித உரிமைகள் தொடர்பாகத் தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “ஒரு குழந்தை தாயின் கருவறையை விட்டு இப்பூமிப் பந்தில் காலடிபதித்ததும் அவனது பிறப்புரிமையாக உள்ள உரிமைகளே” மனித உரிமைகள் என்று கூறுகின்றார்.

ஆனால் மற்றவர்களின் உரிமையை மதித்து தமது உரிமைகளை ஒரு மனிதன் பூரணமாக அனுபவித்தலே மனித உரிமைகள் என காலத்துக்கு காலம் பல்லேறு வரைவிலக்கணங்கள் வழங்கப்படுகின்றது.

இன்று இலங்கையில் மனித உரிமைகளின் நிலை உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பாக இலங்கையில் மக்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் அம்மக்களின் சமூக பொருளாதார நிலைமை கல்வி சுகாகாரம் மருத்துவ வசதிகள் தொடர்பாக அவர்கள் எதிர்நோக்கும் சமகால பிரச்சினைகள் இவ்வாறான மக்களின் மீள்குடியேற்றம் மற்றும் இவர்களுக்கு அரசாங்கம் செய்து கொடுக்க வேண்டிய அடிப்படைத் தேவைகள் மற்றும் இவற்றை தடுக்க எடுக்க வேண்டிய நடைமுறைப் படிகள் தொடர்பாகவும், இவ் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பாக அவர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் என்ன என்பது பற்றியும் இக்கட்டுரையின் மூலம் சட்டமாணவர்களுக்கும், இவ் நீதிமூரசு நூலை அணுகுபவர்களுக்கும் ஒரு சட்ட விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தலாம் என்ற சிறிய நம்பிக்கையுடன் இக்கட்டுரைக்குள் நுழைகின்றேன்.

உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள்

மேலே நான் குறிப்பிட்டுள்ள இவ் உபதலைப்பானது மிகவும் வேதனையளிக்கின்றதும் மனச்சுமையை ஏற்படுத்தக்கூடியதுமான ஒரு தலைப்பாகும். துரதிஷ்டவசமாக தங்களுடைய சொந்த மண்ணில் அல்லது சொந்த வீட்டில் வாழமுடியாமல் தமது ஊர், வீடு, இருப்பிடங்களை விட்டு வேறு இடத்திற்கு இடம்பெயர்ந்து மிகவும் கஷ்டத்தின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மக்களைத்தான் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தவர்கள் என வரையறுக்கின்றார்கள். இங்குள்ள மிகமுக்கியமான ஒரு அடிப்படை அம்சம் என்னவெனில் இம்மக்கள் தாங்கள் வசிக்கும் நாட்டைவிட்டு வெளியேறாமல் அந்நாட்டுக்குள்ளேயே வெவ்வேறு இடங்களில் அடிப்படை வசதிகளின்றி வாழ்கின்றார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்து வாழ்வதற்கு பலவகையான விடயங்கள் காரணமாக அமையலாம்.

உதாரணமாக உள்நாட்டில் ஏற்படும் யுத்தம் அல்லது இரண்டு நாடுகளுக்கிடையேயான யுத்தம், ஆயுதக்குழுக்களின் கோரிக்கை, இராணுவத்தினரின் கட்டளை, இயற்கை அனர்த்தங்கள் மற்றும் ஒரு சில இடங்களில் வசிக்கும் மக்களின் சுதந்திரத்தையும் அடிப்படை தனிநபர் உரிமைகளையும் கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் என்பனவாம். உலகெங்கிலும் 20 மில்லியன் மக்கள் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தவர்களாக காணப்படுவதாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அறிக்கை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

எம்முடைய நாடான இலங்கையைப் பொறுத்த மட்டில் நாம் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோர் தொடர்பாக ஆராயும்போது உள்நாட்டில் ஏற்பட்ட சிவில் யுத்தம் ஆரம்பமாகிய காலம்முதல் மிகவும் குறிப்பாக 1983 காலத்திலிருந்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழும் பெரும் எண்ணிக்கையானோர் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்து தமது சொந்தவீடு, காணி பூமி பொருள்களை நீதி மூரசு 2008

இழந்து வேறு இடங்களில் பலவகையான அசௌகரியங்களுடனும் துன்பங்களுடனும் வாழ்கின்றனர். இவ் சிவில் யுத்தத்துக்கு அப்பால் இயற்கை அனர்த்தங்கள் சுனாமி போன்ற பேரலைகளின் தாக்கம் மிக அண்மையில் வடக்கில் குறிப்பாக யாழ் குடாநாட்டை தாக்கிய நிசா சூறாவளி போன்றன மக்கள் தம்முடைய உயிரைப் பாதுகாக்கத் தமது அடிப்படைத் தேவைகளுக்காக உள்நாட்டுக்குள்ளே இடம்பெயர்ந்து தப்பிப் பிழைத்து வாழவேண்டிய ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறான காரணங்களினால் இடம்பெயர்ந்த மக்களைக் கையாள்வது தொடர்பில் சில விதிகளும், கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும் சர்வதேச மனித உரிமைச் சட்டம் அத்துடன் சர்வதேச மனிதாபிமான சட்டம் என்பவைகளில் இருந்து கையாளப்படுகின்றன. ஆகவே இதன் அடிப்படையிலேயே உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள், உரிமைகள், பாதுகாப்பு, சுதந்திரம், சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி, போக்குவரத்து வசதிகள் என்பன மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியிருக்கின்றது.

ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக உலகளாவிய ரீதியில் இவர்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக இழைக்கப்படும் அநீதியானது மனதை வேதனைப்படுத்துகின்ற அதே வேளையில், இவர்களுடைய உரிமைகளின் முக்கியத்துவம் இன்று கேள்விக்குறியாகவே ஆகியுள்ளது. இதற்கு எமது நாடும் விதிவிலக்கல்ல என்பது போலவே எம்முடைய நாட்டிலும் கடந்த 25 வருடங்களுக்கு மேலாக நீடித்துள்ள இன ரீதியான சிவில் யுத்தத்தினால் அதன் அகோரப்பிடிக்குள் சிக்குண்டுள்ள மக்களையும் அது விட்டுவைக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல 2005ம் ஆண்டு உலகையே உலுக்கிய இயற்கையின் கொடிய தாண்டவத்தினால் உருவாகிய சுனாமிப் பேரலையானது, இலங்கையில் குறிப்பாக பல இலட்சம் மக்களை உள்நாட்டில் இடம்பெயர்த்த வேண்டியதாய் ஆக்கியது.

எமது நாட்டைப் பொறுத்த மட்டில் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோர் தொடர்பான பிரச்சினை கால் நூற்றாண்டிற்கு மேலாக காணப்படுகின்ற போதும் அதனை அமுல்படுத்தி அவர்களுக்குரிய அடிப்படைத் தேவைகளையும் வசதிகளையும் நிறைவேற்றுவதற்கு அடிப்படையான சட்டவாக்கம் ஒன்று இல்லாமை பெரும் குறைபாடாக காணப்படுகின்றது.

ஆனால் அனைத்துலக ரீதியில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையானது இவர்களைப் பாதுகாத்து உதவி செய்வதற்காக உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் மீதான வழிகாட்டற் கோட்பாடுகளை (The guiding principles on Internal Displacement) உருவாக்கியுள்ளது.

இவ்வாறு உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் சார்பாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டம், சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டங்கள் என்பவற்றை உள்நாட்டுச் சட்டங்களில் வேறு விதமாக இடம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு எதிரான முறையில் பொருள்கோடல் செய்ய முடியாது என்பது முக்கியமான விடயமாகும்.

உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் மீதான வழிகாட்டற் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் யாவர் என்ற வரைவிலக்கணம் பின்வருமாறு விளக்கப்படுகின்றது.

“.....குறிப்பாக ஆயுத முரண்பாடு காரணமாக அல்லது அதன் பாதகமான சூழ்நிலைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக, பொது வன்முறை, மனித உரிமை மீறல்கள், இயற்கை அல்லது மனிதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அழிவுகள் போன்றவற்றின் காரணமாகத் தம்முடைய வீடுகள், பரம்பரை வாழிடங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து வெளியேறும் அல்லது வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்படும் அல்லது பலவந்தமாக வெளியேற்றப்படுகின்ற ஆனால் தம்முடைய நாட்டு சர்வதேச எல்லைகளை விட்டு வெளியேறாத மக்கள் இவர்கள்.

இவர்களுடைய இடம்பெயர்வுக்கான காரணங்களைப் பொறுத்தவரையில் இவ் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் தேவைகள் வேறுபட்டாலும் அனைத்து உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரும் தம்முடைய அரசாங்கத்திடமிருந்து பாதுகாப்பையும், உதவியையும் பெறுவதற்கான உரித்துடையவர்கள் என்பது முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் மனித உரிமைகள் தொடர்பாக ஐக்கிய நாடுகளின் செயலாளர் நாயகத்தின் பிரதிநிதி “வோல்ஹர் கெலின்” என்பவர் “உள்நாட்டில் மக்கள் இடம்பெயர்தல் தொடர்பான விடயங்களை அணுகுதல், தேசிய பொறுப்புடைமைக்கான சட்டகம்” என்ற பேர்ணஸ் பல்கலைக்கழகத்தின் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்தல் தொடர்பான செயற்திட்ட நூலில் இவ் உள்நாட்டு இடப்பெயர்வு தொடர்பான வழிகாட்டல் கோட்பாடுகள் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோர் தம்முடைய சொந்த நாட்டின் எல்லைகளுக்குள்ளே வதிவதனாலும், தம்முடைய அரசாங்கத்தின் நீதிநிர்வாகத்துக்கு உட்பட்டிருப்பதனாலும், அவர்களின் பாதுகாப்பையும் தேவையையும் பூர்த்தி செய்ய உத்தரவாதம் வழங்க வேண்டிய தலையாய கடமை, அவர்கள் நாட்டு அதிகாரத்தையே சாரும் எனக் கோடிட்டுக் காட்டுவதுடன் தேசிய பொறுப்புடைமை என்பது எவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஒரு சட்டகத்தை இது வழங்குகின்றது என குறிப்பிட்டுள்ளார்

International Covenant on Civil and Political Right குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச சமவாயத்தின் உறுப்புரை (2)ஆனது ஒவ்வொரு அரசும் தனது நாட்டு எல்லைக்குள் தனது நியாயாதிக்கத்தினுள் வசிக்கும் மக்களுக்கு எவ்வித பாகுபாடுமின்றி இவ் ஒப்பந்தத்தில் வரையப்பட்டுள்ள சகல உரிமைகளும் வழங்கப்படுவதை உறுதி செய்ய வேண்டும். இவ் உரிமையானது இனம், நிறம், மொழி, பால்நிலை, அரசியல் அபிப்பிராயம் அல்லது வேறு அபிப்பிராயம், பிறப்பு அந்தஸ்து என்பவற்றினால் பாரபட்சமின்றிப் பாகுபடுத்தப்படாதிருக்க வேண்டும்.

இவ் உரிமையானது சர்வதேச ரீதியில் அனைத்து மக்களுக்கும் உரித்தாக்கப்பட்டுள்ள ஒரு அடிப்படை மனித உரிமையாகும். இவ் மனித உரிமையானது ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடைய அனைத்து உலகரீதியான உரிமையாகும்.

ஆகவே உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்களும் அந்நாட்டின் எல்லைக்குள் வாழ்வதால் இவ் உரிமையானது எதுவித பாகுபாடுமின்றி அவர்களுக்குப் பிரயோகிக்கப்படவேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

இவ் உரிமைக்கு வலுவூட்டுவதாகவோ அல்லது உயிரளிப்பதாகவோ உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் கோட்பாட்டின் பிரிவு இலுள்ள பொதுவான கோட்பாடுகள் காணப்படுகின்றது.

கோட்பாடு - I

- உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் சர்வதேச மற்றும் உள்நாட்டுச் சட்டங்களின் பிரகாரம் தம்முடைய நாட்டில் வாழும் பிற மக்கள் அனுபவிக்கும் அதே உரிமையை சமமாகவும், முழுமையாகவும் அனுபவிக்க உரிமையுடையவர்கள் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் என்ற காரணத்துக்காக அவர்கள் எவ்வித பாரபட்சத்துக்கும் உட்படுத்தப்படக் கூடாது.
- இந்தக் கோட்பாடுகள் சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ் தனிநபர் குற்றத்துக்கெதிராகக் குறிப்பாக இனப்படுகொலை, மனித நேயத்துக்கு எதிரான குற்றச் செயல்கள் மற்றும் போர்க்குற்றங்கள் தொடர்பான எதுவித குற்றங்களுக்கெதிராகவும் பேதம் காட்டாதவையாக விளங்குகின்றன.

இக்கோட்பாடுகளின் பிரிவு 2 ஆனது இடப்பெயர்விலிருந்து பாதுகாப்பது தொடர்பான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது.

கோட்பாடு (6) ஆனது தன்னகத்தே மூன்று உபபிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. உப பிரிவு (1) ஆனது ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னுடைய வீடு அல்லது பரம்பரையாக வாழுமிடம் போன்றவற்றை விட்டு வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கும் தன்னிச்சையான இடப்பெயர்விலிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய உரிமை உடையவர்கள் எனக் கூறுகின்றது.

இக்கோட்பாட்டினை எமது நாட்டில் குறிப்பாக வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் வாழும் தமிழ்மக்கள் ஆயுத முரண்பாட்டினால் பல தடவைகள் தன்னிச்சையாக இடம்பெயர்ந்துள்ளதையும், இடம்பெயர்ந்து

கொண்டிருப்பதனையும் இன்று வரை காணமுடிகின்றது. 1990 ஆம் ஆண்டு யாழ்குடாநாட்டின் தீவகப்பகுதியில் இடம்பெயர் ஆரம்பித்த தமிழ் மக்கள் இன்று வரை தமது சொந்த இடத்தில் வசிக்க முடியாதவர்களாய் பலர் அகதிகளாக வெளிநாடுகளில் தஞ்சமடைந்துள்ள போதும் அவ்வாறு செல்ல முடியாத பலமக்கள் இன்றும் இந்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்களாக வாழ்ந்து வருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

1995 இல் யாழ்குடாநாட்டில் வலிகாம்ப பிரதேசத்தில் இருந்து இடம்பெயர்ந்த இலட்சக் கணக்கான மக்கள் இடம் பெயர்ந்து சென்ற முறையானது சர்வதேச மனிதாபிமானச் சட்டங்களுக்கும், மனித உரிமைகளுக்கும் முரணானதாகவே இன்று வரை விமர்சிக்கப்படுகின்றது.

கோட்பாடு(08)ன் அடிப்படையில்

கோட்பாடு 08 ன் பிரகாரம் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வு, கௌரவம், சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பு போன்றவற்றுக்கான உரிமைகளை மீறக்கூடிய விதமாக இடம்பெயர்வு அமையப் பெறக்கூடாது எனக் கூறப்படுகின்ற போதும் அன்றைய இடப்பெயர்விலே தமது உயிரை தியாகம் செய்த எத்தனையோ முதியவர்கள், அத்தியாவசிய வசதிகள் இன்றி தவித்த எத்தனையோ பெண்கள், சிறுவர்கள், உறவுகளைப் பிரிந்த எத்தனையோ குடும்பங்கள், பிரசவ வேதனையில் தவித்த கற்பிணித்தாய்மார், ஊனமுற்றோர் எனத் தமிழ்ச்சமூகம் பெற்ற துன்பங்கள் அவர்களின் வாழ்வு, கௌரவம், சுதந்திரம் போன்றவற்றைப் பாதுகாப்பதாக அமையப் பெறவில்லை. இடம்பெயர்ந்து சென்று கொண்டிருந்த மக்களின் மீது விமானக்குண்டு வீச்சு, செல் தாக்குதல்கள் என மக்கள் இரவோடு இரவாக மரண பயத்துடன் ஆமை வேகத்தில் தமது உயிரையும், அசையக்கூடிய சொத்துகளையும் பாதுகாக்கத் தன்னிச்சையாக இடம்பெயர்க்கப்பட்டனர். இடம்பெயர்வுகளில் சர்வதேச மனித உரிமைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படைத் தத்துவமான ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் தமது மக்கள் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்வதனை தவிர்க்கக்கூடிய சாத்தியமான சூழ்நிலைகளை ஆராய்ந்த பின்பே தேவையேற்படின் இடம்பெயரக்கோரும் எந்தவொரு தீர்மானத்தையும் நிறைவேற்றவேண்டும் என்ற கோட்பாடு (7) இனை மீறுவதாக அமைந்தது. அன்று அரசாங்கமானது, மக்களை பகிரங்கமாக இடம்பெயர்ந்து செல்லுமாறு கோராத போதிலும் மக்கள் தன்னிச்சையாக இடம் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

கோட்பாடு 6(2)ன் அடிப்படையில் ஆராயும் போது கீழ்வரும் சூழ்நிலைகளில் உருவாகும் தன்னிச்சையான இடம் பெயர்வுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என இக்கோட்பாடு ஏற்பாடு செய்கின்றது.

- நிற ஒதுக்கீடு, இனச் சுத்திகரிப்புப் போன்ற கொள்கைகளை அல்லது பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் இனத்துவ, மதத்துவப் பிரிவுசார் கட்டமைப்பு விகிதாசாரங்களின் அடிப்படையில் உருவாகும் இடப்பெயர்வுகள்.
- இதில் சம்பந்தப்பட்ட மக்களின் பாதுகாப்பு அல்லது இராணுவக் காரணங்கள் மிகவும் முக்கியமாக இல்லாத பட்சத்தில் ஆயுதப் போராட்டம் நிலவும் சூழ்நிலையில் உருவாகும் இடப்பெயர்வுகள்.
- பொதுமக்களின் நலனுக்குப் பாகம் விளைவிக்கும் அல்லது அவர்களை நிர்ப்பந்திக்கும் நியாயமற்ற பாரியளவான அபிவிருத்தித் திட்டங்களால் உருவாகும் இடப்பெயர்வுகள்.
- பெரும் அனர்த்தங்கள் நிலவும் பிரதேசங்களில் அவர்களின் பாதுகாப்பும் சுகாதாரமும் ஒரு இடப்பெயர்வை வேண்டி நிற்காத போது உருவாகும் இடப்பெயர்வுகள்.
- மற்றும் கூட்டுத் தண்டனையாகப் பயன்படுத்தப்படும் இடப்பெயர்வுகள் என்பனவாகும்.

இவ்வாறாகச் சர்வதேசக் கோட்பாடுகளானது, தன்னிச்சையான இடப்பெயர்வுகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்துள்ள போதும் இன்று நாம் எமது நாட்டின் வன்னிப் பிரதேசங்களை எடுத்து நோக்குகின்ற போது 2006 ஆவணி மாதம் ஆரம்பமாகிய சிவில் யுத்தமானது இன்று பல இலட்சக்கணக்கான மக்களின் இடப்பெயர்வுக்கு வித்திட்டது.

இன்றைய இலங்கை அரசின் “வடக்கினை மீட்டல்” என்ற யுத்தமானது, பல மக்கள் தமது வாழிடங்களை இழந்து மரங்களுக்குக் கீழேயும், பொதுவிடங்களான ஆலயங்கள், பாடசாலைகள், கோவில்கள் மற்றும் மருத்துவசாலைகளில் தஞ்சமடைந்து அடிப்படை வசதிகளின்றி சொல்லொணாத துன்பத்தையும் வேதனையையும் அனுபவித்து வருவதை இன்றைய பத்திரிகைகளிலும், இணையத் தளங்களிலும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மிக அண்மையில் வன்னி மக்களின் நிலை தொடர்பாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் செயலாளரின் அகதிகளுக்கான விசேட பிரதிநிதி லோல்ட்டர் கெலின் தன்னுடைய அறிக்கையில் வன்னி மக்கள் தொடர்ச்சியான யுத்தத்தினால் இடம்பெயர்வுக்குள்ளாக்கப் பட்டுள்ளமையால் உணவு உள்ளிட்ட அடிப்படை வசதிகள் எவையும் இன்றித் துன்பப்படுகின்றனர் என்றும் இலங்கை அரசால் அம்மக்களுக்கு உணவுப்பொருட்கள் முறையாக அனுப்பி வைக்கப்படுவதில்லை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இது தொடர்பான செய்தியானது, அனைத்து தமிழ் பத்திரிகைகளிலும் மிக அண்மையில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இது தொடர்பாக இலங்கை அரசின் மனித உரிமைகள் அமைச்சர் மணிந்த அமரசிங்க அதனை முற்றாக மறுத்து வன்னி மக்களுக்கு நாம் ஒரு குறையும் வைத்ததில்லை அவர்களுக்கு நாம் அனைத்து வசதிகளையும் செய்து கொடுத்துள்ளோம் என அவ் அறிக்கைக்குப் பதில் அறிக்கையினை வெளியுறவு அமைச்சர் ஊடாக அனுப்பி வைத்துள்ளதாக இலங்கை அரசு கூறி வருகின்றது. ஆனால் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஆயுத முரண்பாட்டினால் சுமார் இரண்டு லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மக்கள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தை நோக்கி இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் எனவும் இவர்களது அத்தியாவசியத் தேவைகளை நிறைவேற்றப் போதுமான வசதிகள் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலே போதாது என்றும், மக்கள் சொல்லொணாத துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் எனவும் முல்லைத்தீவு அரசு அதிபர் எம்ல்டா சுகுமார் தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

இங்கு மிகவும் வேதனையளிக்கின்ற விடயம் என்னவெனில் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெயர்வதேயாகும். அடுத்த மிக முக்கியமான விடயம் என்னவெனில் இவர்களின் உயிர் வாழும் உரிமை தொடர்பிலானதாகும். அனைத்து மனிதனும் தான் உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமையைக் கொண்டுள்ளான். சர்வதேச குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான சமவாயத்தின் உறுப்புரை 6 (1)ஆனது உயிர் வாழ்வதற்கான உள்ளார்ந்த உரிமை யாவருக்கும் உண்டு, எவரும் அதை எதேச்சையாக பறிக்க முடியாது என கூறுகின்றது.

எமது நாட்டின் மீயுயர் சட்டமான அரசியலமைப்பானது உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமை (Right to Life)யினை அடிப்படை உரிமையாக வெளிப்படையாகக் கொண்டிராத போதும் உட்கிடையாக அதனை ஏற்பாடு செய்கின்றது. *Siriyani Silva vs Idamaligoda* என்ற வழக்கில் மாண்புமிகு நீதியரசர் Mark Fernando அவர்கள் உயிர்வாழும் உரிமையானது, அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் உறுப்புரைகள் 13 (4) இலும் (11) இலும் உட்கிடையாக காணப்படுகின்றது எனத் தீர்த்தார். இத்தீர்ப்பானது இன்று பல அடிப்படை உரிமை வழக்குகளுக்கான படிக்கல்லாக அமைந்துள்ளதை காண முடிகின்றது. அவ்வாறே உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்து வாழும் அனைத்து மக்களும் உயிர்வாழும் உரிமையை கொண்டுள்ளனர் என்பதனை உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பான சர்வதேசக் கோட்பாடுகளின் பிரிவு (3) கோட்பாடு (10) எடுத்தியம்புகின்றது.

“ஒவ்வொரு மனிதனும் வாழ்வதற்கான உரிமையைக் கொண்டுள்ளான். இது சட்டத்தினால் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. தன்னுடைய வாழ்வதற்கான உரிமையைத் தன்னிச்சையாகப் பறித்துச் செல்ல எவரும் அனுமதிக்கக் கூடாது. உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் குறிப்பாகப் பின்வருவனவற்றிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

- இனப்படுகொலை
- கொலை
- கூண்டோடு படுகொலை செய்தல் அல்லது தன்னிச்சையான படுகொலை
- கடத்தல் உள்ளிட்ட பலவந்தமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட காணமல் போதல்கள், தெரியப்படுத்தப்படாத தடுத்துவைத்தல், அச்சுறுத்தல் அல்லது மரணத்தை உண்டு பண்ணும் செயற்பாடுகள்.

2) மோதல் சம்பவங்களில் சம்பந்தப்படாத உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்படும் தாக்குதல் மற்றும் ஏனைய வன்முறைச் சம்பவங்கள் சகல சந்தர்ப்பங்களிலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் குறிப்பாகக் கீழ்வருவனவற்றிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என இக்கோட்பாடு தெளிவுபடுத்துகின்றது.

- குறித்த பிரதேசத்தில் வதியும் மக்களுக்கெதிரான தாக்குதல்கள் அங்கீகரிக்கப்படுவது உள்ளடங்கலாக நேரடியான அல்லது பராபட்சமற்ற தாக்குதல்களும் வன்முறைகளும்.
- யுத்தம் புரிவதன் ஒரு கருவியாகப் பட்டினியைப் பயன்படுத்தல்.
- தாக்குதல்களிலிருந்து இராணுவ இலக்குகளைப் பாதுகாப்பதற்காக அல்லது முக்கிய இராணுவ நடவடிக்கைகள் பற்றிய இரகசியங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக அவர்களைக் கேடயமாகப் பயன்படுத்துதல்.
- அவர்களின் குடியிருப்புக்கள் மற்றும் முகாம்கள் மீதான தாக்குதல்கள்.
- மற்றும் துருப்பு எதிர்ப்புக் கண்ணிகளைப் பயன்படுத்துதல்.

இவ்வாறாக உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமையானது இக்கோட்பாடுகளினூடு உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கும் உறுதியளிக்கப் பட்டிருக்கும் போதும் வன்னிப் பிரதேசங்களில் ஆரம்பித்திருக்கும் போரினால் இடம்பெயர்ந்தோர்கள் இடம்பெயர்ந்தோர்க்கான உயிர் வாழ்வதற்கான உரிமையானது கேள்விக் குறியாகவே காணப்படுகின்றது. அடுத்து இடம்பெயர்ந்தோரின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் பொறுப்பு ஒவ்வொரு அரசாங்கத்துக்கும் உரிய அடிப்படைப் பொறுப்பாக உள்ளபோதும் அவர்களின் அடிப்படைத் தேவையான உணவுக்காக அந்தரிக்கும் அவல நிலையில் காணப்படுகின்றனர். அத்தியாவசிய தேவைகள் இன்றித் தினமும் எத்தனையோ உயிர்கள் காவு கொள்ளப்படுகின்றன. காடுகளுக்குள் மக்கள் சென்று தப்பிவாழ முயற்சிப்பதால் காட்டு மிருகங்களுக்கும், ஊர்வனவினதும் விசக் கடிக்கு உள்ளாகும் அபாய நிலை காணப்படுகின்றது.

இவற்றிற்கான மருத்துவ வசதியின்றி எத்தனையோ மக்கள் சாவடிக்கப்படுகின்றனர். சுகாதார வசதிகள் இன்றி தொற்று நோய்களின் தாக்கத்துக்கும், மலேரியா, நெருப்புக் காய்ச்சல் போன்ற கொடிய நோய்களின் பிடிக்குள்ளேயும் சிக்கி தினமும் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவ்வகையான மக்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திடம் உள்ளது என்கின்ற போதும் சர்வதேச சமூகமும் இவ்விடயத்தில் இம்மக்களுக்கு உதவுவதிலும் அவர்களின் உரிமை, சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கு முக்கியத்துவமளிப்பதில் உதவி செய்ய வேண்டும் எனவும் மனிதாபிமான விவகாரங்களுக்கான உதவிச் செயலாளர் நாயகம் திரு. செர்ஜியோ வியரா டி.பி. மெல்லோ அவர்கள் இச் சர்வதேச உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பான வழிகாட்டற் கோட்பாடுகளுக்கு எழுதிய முன்னுரையை குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆகவே இவ்வாறாகத் தொடர்ச்சியாக ஏற்பட்டிருக்கும் இவ் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பாக சர்வதேச சமூகம் தமது கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டியது இன்றியமையாததாகக் காணப்படுகின்றது. உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது யுத்தத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட அமைப்புக்களுக்கும் மிக இன்றியமையாததாகும்.

உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் சுகாதாரமும் உடல்நலமும்

மனிதாபிமானப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாகப் பணிபுரியும் சர்வதேச அரசசாரா நிறுவனமான Action Contre la faim என்ற அமைப்பானது, இவர்களின் சுகாதாரம் மற்றும் உடல் நலம் தொடர்பாக 2001ம் ஆண்டு வைகாசி ஆடி மாதங்களில் குறிப்பாக திருகோணமலை மாவட்டத்தின் நலன்புரி நிலையங்களில் ஆய்வொன்றினை மேற்கொண்டது.

“பிரதான குறிகாட்டிகளைப் பயன்படுத்தி நீர் சுகாதார வசதிகள் மதிப்பிடப்பட்டன. இந்த ஆய்வின்படி போதுமான நீர் வசதிகள் ஏற்பட்டிருந்தாலும், நீரின் உயிரியல் தரமானது விதந்துரைக்கப்படும் மட்டத்தை விடக் குறைவானது.

75 சதவீதமான நலன்புரி நிலையங்களில் பயன்படுத்தக்கூடிய நிலையில் உள்ள மலசலகூடங்கள் குறைவாக இருந்ததாக அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விடுவிக்கப்படாத பிரதேசங்களில் போதுமான மருத்துவ வசதிகள் இருக்கவில்லை. சாதாரணமாக வைத்தியசாலைகளை அமைக்கக் கூடிய வசதிகள் இருப்பினும் அங்கு வைத்தியர்கள் செல்ல விரும்பவில்லை என CHA யின் மாதாந்த செய்தி 2001 சித்திரையில் வெளிவந்த அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் மனிதநேய உதவிகள் தொடர்பான கோட்பாடுகளை உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பான சர்வதேசக் கோட்பாடுகளின் பிரிவு (4) எடுத்தியம்புகின்றது. இது தொடர்பான ஏற்பாடுகளை கோட்பாடுகள் (24), (25), (26), (27) என்பன தெளிவாகக் கூறுகின்றன.

அடுத்த மிக முக்கியமான விடயம் என்னவெனில், இவ்வாறாக பல்வேறு காரணங்களினால் இடம்பெயர்வுக்கு உள்ளாகி இருக்கும் மக்களின் மீளத்திரும்புதல், மற்றும் மீள்குடியேற்றம், மீளிணைப்புத் தொடர்பான விடயங்களாகும். இது தொடர்பாக உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பான சர்வதேச மனித உரிமைகள் கோட்பாடுகளின் பிரிவு (5) தெளிவுபடுத்துகின்றது. கோட்பாடு (28) உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் தமது வீடுகளுக்கு அல்லது பரம்பரையாக வாழ்ந்த வாழிடங்களுக்கு பாதுகாப்புடனும், கௌரவத்துடனும் மீளத்திரும்பி வருவதற்கு அல்லது மீளக் குடியேறுவதற்கு உரிய சூழ்நிலைகளை உருவாக்கிக் கொடுப்பது அல்லது அதற்கு வழிசமைத்துக் கொடுப்பது தகுதி வாய்ந்த அதிகாரிகளின் பிரதான கடமையாகும்.

இத்தகைய அதிகாரிகள் திரும்பி வந்த மீளக்குடியேறிய அல்லது உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்களின் மீளிணைப்பை இலகுவடுத்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொள்ள வேண்டும் என ஏற்பாடு செய்கின்றது.

சட்டத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான அறநிலையத்தின் வெளியீடான இலங்கை மனித உரிமைகள் நிலை (2002) என்ற நூலில் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோரின் மாவட்ட ரீதியான பரம்பல் தொடர்பான வரைபடத்தைக் கொடுத்துள்ளது.

இவ்வரைபடமானது 2002 ம் ஆண்டு ஜனவரியில் அத்தியாவசிய சேவைகள் ஆணையாளர் நாயகம் அவர்களினால் வழங்கப்பட்ட விபரங்களின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இதனடிப்படையில் இலங்கை பூராகவும்

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில்	42%
முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில்	14%
புத்தளம் மாவட்டத்தில்	9%

(வடக்குப் பகுதியிலிருந்து இடம்பெயர்ந்த 80,000 முஸ்லிம் மக்களினது எண்ணிக்கைப் பகுதியே அதிக தொகையாக உள்ளது)

கிளிநொச்சி மாவட்டம்	9%
மன்னார் மாவட்டம்	8%
வவுனியா மாவட்டம்	8%
திருகோணமலை மாவட்டம்	3%
மட்டக்களப்பு மாவட்டம்	3%
அனுராதபுரம் மாவட்டம்	2%
ஏனைய மாவட்டங்கள்	2%

இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தோரில்

78% தமிழர்கள் என்றும்

13% முஸ்லிம்கள் என்றும்

8% சிங்களவர்கள் என்றும்

புனர்மைப்பு, புனர்வாழ்வு அகதிகள் அமைச்சினாலும், ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவாலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட மதிப்பீடு வெளிப்படுத்துகின்றது.

இவ்வாண்டு கணக்கெடுப்பிற்கு பின்னர் இலங்கையில் ஏற்பட்ட போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையானது மீண்டும் மக்கள் தமது சொந்த இடங்களில் சென்று வசிப்பதற்காக வாழ்வதற்காக வழிசமைத்துக் கொடுத்தது.

இதன்போது பல எண்ணிக்கையான மக்கள் மீண்டும் தமது சொந்த இடங்களில் வாழக்கூடிய வழிவகைகள் ஆரம்பத்தில் அரச அதிகாரிகளினால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறிருந்த போதும் சில அதி உயர் பாதுகாப்பு வலயங்களாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்களில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து சென்ற மக்கள் இன்று வரை தமது சொந்த இடங்களில் வசிக்க முடியாதவர்களாய் தமது உறவினர் வீடுகளிலும் முகாம்களிலும் வசித்து வருகின்றனர்.

அடுத்து 2004 ம் ஆண்டு December மாதம் 25 ம் திகதி உலகையே உலுக்கிய சுனாமிப் பேரலையானது இலங்கையிலும் குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்குக் கரையோரப் பிரதேசங்களையும் இலங்கையின் தென் பகுதிகளையும் மிக மோசமாகத் தாக்கியதன் விளைவாக பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தமை இவர்களுக்குரிய அனைத்து வசதிகளும் இன்றுவரை மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதுடன் அரசாங்கத்துடன் சர்வதேச நிறுவனங்களும் இணைந்து இவ் மனிதாபிமானப் பணியில் ஈடுபட்டு வந்தன. இன்று மீண்டும் ஆரம்பமாகியுள்ள போர் நடவடிக்கையினால் திரும்பவும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் மீண்டும் இக்கட்டான இடப்பெயர்வுக்கு உள்ளாகியிருப்பது நாம் யாவரும் அறிந்ததே. 2008 ம் ஆண்டில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் விகிதாசாரம் கீழே தரப்படுகின்றது.

31.12.2005க்கு முன்னர் 73,672 மக்கள் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

1.1.2006க்குப் பின்னர் யாழ் மாவட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பின் விளைவாக 2008 ம் ஆண்டு October மாதம் 31ம் திகதிவரை 93, 877 பேர் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்து காணப்படுவதாக யாழ்ப்பாண மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை தெளிவுபடுத்துகின்றது. ஆகவே இவ்வாறாக உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் மனித உரிமைகள் தொடர்பாகத் தேசிய விளைவுகாட்டலின் எல்லைக் கோடுகளாகவும் தேசிய பொறுப்புடமைக்கான சட்டகமாக 12 முக்கியமான படிமுறைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இப் படிமுறைகள் உள்நாட்டு இடப்பெயர்வை அணுகுவதற்கு வேண்டிய சில தர நிர்ணயங்களை கொண்டதாக இவை அமைந்துள்ளது. உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பான தேசிய பொறுப்புடமையை ஒருவர் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமானால் முதலில் தீர்வு காண வேண்டிய கேள்விகள் இவை பன்னிரண்டுமாகும்.

- 1) இடம் பெயர்வைத் தடுத்தலும் இதன் பாதகமான தாக்கங்களை குறைத்தலும்.
- 2) பிரச்சினை பற்றிய தேசிய விழிப்புணர்வை உருவாக்கல்.
- 3) உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோரின் நிலைமைகள் தொடர்பாகவும் எண்ணிக்கை தொடர்பாகவும் தரவு சேகரித்தல்.
- 4) உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் உரிமைகள் தொடர்பான பயிற்சி வழங்குவதற்கு ஆதரவளித்தல்.
- 5) உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோரின் உரிமைகளைச் சிறப்பாகப் பேணுவதற்கான சட்டவாக்கம் ஒன்றை உருவாக்கல்.
- 6) உள்நாட்டு இடப்பெயர்வு தொடர்பான தேசிய கொள்கை ஒன்றை வகுத்தல்
- 7) உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் விடயத்துக்கு நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட முக்கிய கண்ணோட்டம் ஒன்றை வழங்குதல்.
- 8) உள்நாட்டு இடப்பெயர்வையும் தம்முடைய செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக இணைத்து முன்னெடுப்பதற்குத் தேசிய மனித உரிமை நிறுவனங்களுக்கு ஊக்கமளித்தல்.

- 9) தீர்மானம் மேற்கொள்ளலில் உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரின் பங்களிப்பை உறுதி செய்தல்.
- 10) நீடிக்கும் தீர்வுகளுக்கு ஆதரவு வழங்கல்.
- 11) பிரச்சினைக்குப் போதுமான வளங்கள் ஒதுக்குதல்.
- 12) தேசிய ஆற்றல் போதுமானதாய் இல்லாத போது சர்வதேச சமூகத்துடன் ஒத்துழைத்தல்

என்பனவே இப் பன்னிரண்டு படிமுறைகளும் என உள்நாட்டில் மக்கள் இடம்பெயர்தல் தொடர்பான விடயங்களை அணுகுதல். தேசிய பொறுப்புடமைக்கான சட்டகம் என்ற நூலின் அறிமுகத்தில் தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

இவ்விதமாக உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோர் பல பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்குகின்ற போதிலும் அவர்களது நிலைமைகள் சர்வதேச மனித உரிமை நியமங்களுடன் கொஞ்சமும் ஏற்புடையதாக இல்லை. அவர்களது சமூகவாழ்வும், குடும்பவாழ்வும் முற்றாக அழிக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களது பல குடியியல் கலாச்சார பொருளாதார அரசியல் சமூக உரிமைகள் மறுக்கப்படுகின்றன. சில நேரங்களில் அவர்களது அடையாளமும் ஆபத்துக்குள்ளாகின்றது. அவர்களின் தொழில் புரியும் திறனும் ஆற்றலும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆகவே ஒவ்வொரு அரசாங்கங்களும் இவ்வாறு உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தோரின் மனித உரிமைகளை மதித்து அவர்களுக்குரிய அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற முன்வர வேண்டும். உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் தொடர்பாக காணப்படும் சர்வதேச கோட்பாடுகளை உள்நாட்டு சட்டங்களாக சட்டமாக்க முன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். அவர்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டும். மேற்குறிப்பிட்ட தேசிய பொறுப்புடமைக்கான சட்டகத்தின் ஏற்பாட்டுக்கிணங்க தமது தேசிய கொள்கை வகுப்புக்களை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஏனெனில் ஒவ்வொரு மனிதனும் பிறக்கும் போது மனித மாண்புடனே பிறக்கின்றான். அவனது மனித மாண்பை மதிக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஒவ்வொரு அரசிற்கும் இன்றியமையாத கடமையாகக் காணப்படுகின்றது. உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோர் என்போர் நாடோடிகள் அல்ல அவர்களும் உரிமைக் குடிமக்கள்.

சூழற் பாதுகாப்புத் தொடர்பில் இந்திய, இலங்கை நீதிமன்றங்களின் அண்மைக்காலப் போக்கு

சா.அன்புவதனி
இடைநிலையாண்டு
சட்டக் கல்லூரி

அண்மைக்காலமாக மனிதனின் வாழ்வியற் கூறுகளில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அறிவியல், விஞ்ஞான வளர்ச்சி காரணமாகத் தொழிநுட்பம், தொழிற்றுறைகள் மிதமிஞ்சிய அளவிற்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளதுடன் அதன் பாவனையும் அதிகரித்திருக்கின்றது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது தேவைகளுக்காக தன் உடல் அங்கங்களை இயக்குவதைவிட அதிகமாக மின்னியல் இயந்திரங்களை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தளவுதாரம் தொழிநுட்ப வளர்ச்சி இன்று எமது வாழ்வுடன் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றது.

இன்றைய சமூகத்தின் வளர்ச்சி அதன் தேவைகளை அதிகமாக்கி இருக்கின்றது. தொழிற்றுறைகள் எண்ணிலடங்காமல் பெருகிவிட்டன. தொழிற்சாலைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துவிட்டது. ஆனால் மனிதனின் வாழ்வுக்கு சாவுமணிகள் அடிக்கப்படத் தொடங்கியதும் இங்குதான்.

கைத்தொழிற் புரட்சிக்குப்பின் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் அபிவிருத்தியும் இதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. ஆனால் அதேவேளை இந்திய, இலங்கை நீதிமன்றங்களின் சூழற்சட்டம் மீதான போக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை இன்று ஸ்தாபித்துள்ளது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். அண்மைக்காலமாக எமது நீதிமன்றங்களினதும், இந்திய நீதிமன்றங்களினதும் சூழற்சட்டம் தொடர்பான போக்கு முன்னேற்றகரமானதாகவும், மனித உரிமைகளை நிலைநிறுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

ஒரு நாட்டில் அபிவிருத்தி என்பது அறிவிக்க முடியாத அதேவேளை கட்டாயமாக எட்டப்படவேண்டிய குறிக்கோள் ஆகும். ஆனால் அபிவிருத்திக்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்படுகின்றபோது, சூழற்பாதுகாப்புத் தொடர்பான அக்கறையை எடுக்க வேண்டிய கட்டாய கடப்பாடு ஒவ்வொருவர் மீதும் சுமத்தப்படுகின்றது.

இந்தியநீதிமன்றங்கள் இந்த கருத்தேற்பை மிக விரிவாகவும், கவனமாகவும் கையாண்டிருப்பதைப் பல தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகள் மூலம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இன்றைக்கு உலகிலுள்ள அரசியலமைப்புகளில் இந்திய அரசியலமைப்பு சூழற்பாதுகாப்பிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ள அரசியலமைப்பாக மதிக்கப்படுகின்றது. அது இன்றைக்கு 50 வருடங்களுக்கும் முன்பாக உருவாக்கப்பட்டபோது சூழல்தொடர்பான பிரச்சினைகள் மிகப்பாரதூரமானவையாக இருக்கவில்லை. ஆனபோதிலும் அதற்கான தூரநோக்குடைய அக்கறையை அதன் ஆக்குநர்கள் கொண்டிருந்தது பாராட்டப்படவேண்டியதும், ஏனைய அரசுகளால் பின்பற்றப்பட வேண்டியதும் ஆகும்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தம் செய்து “சுகாதாரமான சூழலில் வாழ்வதற்கான உரிமை” அடிப்படை உரிமையாக வெளிப்படையாக அங்கீகரிக்கப்படாமல் இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர்நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய பல்வேறு சுற்றுச்சூழல் தொடர்புடைய வழக்குகளின் வாயிலாக அடிப்படை உரிமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய உச்சநீதிமன்றம் **Rural litigation & Entitlement kendra vs UP** என்ற வழக்கிந்தான் முதல் முறையாக சுகாதாரமான சூழலில் வாழ்வதற்கு மக்களுக்குள்ள உரிமையினை அங்கீகரித்தது. பேராடுன் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியில் நடைபெற்று வந்த சுண்ணாம்புக்கல் சுரங்கத் தொழிலினால் ஏற்பட்ட

மண் அரிப்பு, காடுகள் இழப்புப் போன்ற சுற்றுச் சூழற் பிரச்சினைகளைக் கவனத்திற் கொண்டே உச்சநீதிமன்றம், அத்தகைய சுரங்கத் தொழிற்சாலைகளை மூடுமாறு உத்தரவிட்டது. அந்த உத்தரவில் சூழலின் சமன்பாடு பாதிக்காத சுகாதாரமாகச் சூழலில் வாழ்வதற்கான உரிமை ஒவ்வொரு மக்களுக்கும் உண்டு என இந்திய உச்சநீதிமன்றம் உரைத்தது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 21ஐ இங்கு விரிவாக பொருள்கோடல் செய்து “வாழ்வதற்கான உரிமையானது சுத்தமான நிலம், நீர், காற்று என்பவற்றை உள்ளடக்காது அமையாது” என சூழற் பாதுகாப்புத் தொடர்பான அக்கறையை அடிப்படை உரிமையுடன் தொடர்புபடுத்தி தீர்ப்பு வழங்கியுள்ளது.

இந்திய நீதிமன்றங்கள் சூழல் தொடர்பான வழக்குகளை ஒரு பொதுநல அக்கறை வழக்கு என்ற கோணத்தில் அங்கீகரித்திருப்பது சாதாரண குடிமக்கள் தம் உரிமைகளை பெற்றுக்கொள்வதில் இருக்கக்கூடிய இடர்பாடுகளை நீக்கியுள்ளது.

இந்திய சூழற் பாதிப்புத் தொடர்பில் பாரிய விபத்தாக உலகளவில் நோக்கப்படுவது போபால் பாதிப்பு ஆகும். விஷவாயுத் தாக்கத்தால் பலலட்சக்கணக்கான மக்களின் உயிர்பறிப்பிற்கும், உடலியல் அங்கவீனத்திற்கும் காரணமான இப்பாதிப்பு இந்தியாவில் சூழற் பாதுகாப்பின் அவசியத்தை அடித்துரைத்தது. அண்மையில்கூட இதன் தாக்கத்தால் உடலியல் அங்கவீனத்திற்கு உள்ளானவர்களின் குழந்தைகளுக்கு மரபணு ரீதியான குறைபாட்டை இது உண்டு பண்ணியிருப்பதை ஒரு செய்திப்பத்திரிகை சுட்டிக்காட்டியிருந்தது. சந்ததிகள் தாண்டியும் சாவுமணி அடிக்கும் இது போன்ற பாரதாரமான விபத்துக்களை தவிர்ப்பதற்கான முற்றாக தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் வகையிலான முன்னேற்றகரமான தீர்ப்புகளையே பின் இந்திய உச்சநீதிமன்றம் எடுத்தது.

ஒலியம் வாயு கசிந்தது தொடர்பில் M.C.Metha அவர்களால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட M.C.Metha vs State of India என்ற வழக்கினைத் தீர்மானிக்கும்பொழுது உச்சநீதிமன்றம் “அபாயகரமான தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிற்சாலையில் நிகழும் அபாயகரமான நிகழ்ச்சிகளால் ஏற்படும் தீங்கிற்கு அத்தொழிற்சாலையே முழுப்பொறுப்பினை ஏற்கவேண்டும்” என்று “முழுப்பொறுப்பு நிலை” கோட்பாட்டை (Doctrine of absolute Liability) உருவாக்கியது. அத்துடன் இக்கோட்பாட்டிற்கு எவ்விதமான விதி விலக்குகளையும் அது உருவாக்கவில்லை.

அந்தவகையில் இவ்வழக்கை விசாரித்த இந்திய உச்சநீதிமன்றின் அன்றைய தலைமை நீதிபதி திரு.பகவதி அவர்கள் “அதிக அளவில் தொழில்மயமாக்கப்பட்ட பொருளாதாரத்தினால் எழும் புதிய பிரச்சினைகளை போதிய அளவு சமாளிப்பதற்கும் புதிய விதிகளையும், கொள்கைகளையும் நாம் உருவாக்க வேண்டும். ஆங்கிலச் சட்டத்தினையோ பிற அந்நிய நாட்டு சட்டங்களையோ நாம் சார்ந்து நம் நீதித்துறையின் உத்வேகத்தினை குறைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. இனி நமக்கு அந்நியநாட்டு சட்டங்கள் அவசியமில்லை என்று கருத்து தெரிவித்தார்.

வேலூர் குடிமக்கள் நல சங்கம் vs State of India என்ற வழக்கினை விசாரித்த உச்சநீதிமன்றம் சுத்தமான காற்று, நீர் மற்றும் மாசற்ற சுற்றுச் சூழலுக்கான உரிமை ஒவ்வொரு நபருக்கும் உள்ளது என்றும் அவ்வுரிமை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தாலும், பல செய் சட்டத்தாலும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் கருத்துத் தெரிவித்தது.

நர்மதா பச்சாவோ அஸ்தோலக் vs இந்திய அரசு என்ற வழக்கில் மனித உயிர் வாழ்விற்கு அத்தியாவசியமான நீரைப் பெறுவதற்கான உரிமை இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்ட உறுப்புரை 21ல் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ள வாழ்வுரிமையின் ஒரு பகுதி என்று உச்சநீதிமன்றம் கருத்துத் தெரிவித்தது.

M.C.Metha vs State of India என்ற பிறிதொரு வழக்கில் இந்திய கலைச் சின்னமான தாஜ்மகால் அப்பகுதியில் செயல்பட்டுவந்த தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வெளியேறும் கரும்புகையால் பாதிக்கப்படுவதை எதிர்த்துத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அது தொடர்பில் வல்லுனர்களின் அறிக்கையைப் பெற்ற இந்திய உச்சநீதிமன்றம் , அத்தொழிற்சாலைகள் உடனடியாக நிலக்கரியை எரிபொருளாகப்

பயன்படுத்துவதை நிறுத்திவிட்டு இயற்கை எரிவாயுவினை எரிபொருளாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு இயற்கை எரிவாயுவினைப் பயன்படுத்த முடியாத தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட வேண்டும் எனவும் தீர்த்தது.

இன்று அரசுகளை ஆளுகின்ற கோட்பாடாக வளர்ச்சியடைந்துள்ள பொதுநம்பிக்கைக் கோட்பாடும் இந்திய நீதிமன்றால் சூழற் பாதுகாப்புத் தொடர்பிற் பரந்தளவில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். **M.C.Metha vs Kamalnath** வழக்கில் முன்னாள் இந்திய சுற்றுச்சூழல் மற்றும் வனத்துறையின் அமைச்சர் திரு. Kamalnath அவர்களின் குடும்ப நிறுவனமான ஸ்பான் மோட்டல் பிரைவேட் லிமிட்டெட் கம்பனி வனப்பகுதிகளை ஆக்கிரமித்து பியாஸ் நதிக்கரையில் club ஒன்றினை அமைத்தது. இதன் செயற்பாட்டினால் பிளாஸ் நதியின் போக்கு மாற்றப்பட்டது. இது தொடர்பாக Indian express நாளிதழில் வெளியான செய்தியினை கவனத்தில் கொண்டு திரு. Kamalnath அவர்களுக்கு எதிராக நீதிப்பேராணை மனுத்தாக்கல் செய்யப்பட்டது. இந்திய உச்சநீதிமன்றம் பியாஸ்நதியினையும், வனப் பகுதிகளையும் காப்பதற்கான பொது நம்பிக்கைக் கோட்பாட்டினை பயன்படுத்தி ஸ்பான் மோட்டல் நிறுவனத்திற்கு எதிராக அபராதம் விதித்து தீர்ப்பளித்தது.

இவ்வாறாக இந்திய நீதிமன்றங்கள் சூழற்பாதுகாப்பின் முக்கியத்துவத்தையும் ஏனைய சட்டங்களைவிட அவை எவ்வளவு தூரம் மனித வாழ்வுடன் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்பதையும் பரந்தளவில் நிலைநிறுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். இதேவேளை நமது நாட்டில் சூழற்சட்டம் தொடர்பாக நீதிமன்றங்களின் போக்கு எத்தகையது என ஆராய்ந்தோமானால் இன்று சூழல் தொடர்பான வழக்குகள் பொதுமக்கள் அக்கறை வழக்காடல்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த வகையில் எப்பாவல என பரவலாக அழைக்கப்படுகின்ற **“Bulankulam and Others vs Secretary Ministry of Industrial Development of Others”** என்ற வழக்கு சூழற் பாதுகாப்பு தொடர்பான கோட்பாடுகளையும், விழிப்புணர்வையும் நிலைநிறுத்திய மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

இவ்வழக்கில் இலங்கையின் புல்மோட்டைப்பகுதியில் உள்ள Phosphate படிவுகளை அகழ்வதற்கு இலங்கை அரசு வெளிநாட்டு நிறுவனமொன்றுடன் ஒப்பந்தத்தில் ஈடுபட இருந்தது. உண்மையில் அவ்வகழ்வுத் திட்டம் தொடர்பான எந்தவொரு கருத்திட்ட பரிசீலனையோ, சரியான அறிவுறுத்தல்களோ பின்பற்றப்பட்டிருக்கவில்லை. அத்துடன் அப்பிரதேசத்தில் உள்ள phosphate படிவுகளுடன் ஏனைய கிடைக்கக்கூடிய தாதுக்களையும் அகழ்வதற்கான அனுமதியை குறித்த அனுமதிப்பத்திரம் உள்ளடக்கி இருந்தது. இத்திட்டம் குறிப்பிட்டவாறு நிறைவேற்றப்பட்டால் 30 வருடங்களுக்குள் அந்த phosphate படிவுகள் முழுமையாக முடிந்துபோகும் அபாயத்தை வழக்காளிகள் சுட்டிக்காட்டினர். இங்கு சூழல் தொடர்பான கோட்பாடுகளை நீதிமன்றம் பரந்தளவில் ஆராய்ந்தது.

நிலைபெயரா அபிவிருத்திக்கோட்பாடு :- Sustainable development

நிலைபெயரா அபிவிருத்தி என்பது மனித உயிர்களுையே, அவர்களின் அபிவிருத்தியையே குறித்து நிற்கின்றது. எனவே இயற்கை வளங்கள் நிலைபெயரா தன்மையிலேயே பயன்படுத்தப்படவேண்டும். அடுத்துவரும் சந்ததிக்கு அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய முடியாதளவிற்கு குறித்த இயற்கை வளங்களை முடிந்துபோகும் அளவிற்குப் பயன்படுத்திவிடாது முறையான திட்டமிடலுடன் அவை பயன்படுத்தப்படவேண்டும். இங்கு Sec 17 of the National Environmental Act இல் Central Environmental Authority க்கு உள்ள கடப்பாட்டை விரிவாக எடுத்துரைத்தது. எனவே குறித்த phosphate போன்ற முடிந்துபோகக்கூடிய வளங்கள் புதுப்பிக்கக்கூடிய வளங்களைப் பிரதியீடு செய்வதன் மூலமே பயன்படுத்தப்பட முடியும் என குறிப்பிட்டது.

Precautionary Principal - முன்பாதுகாப்புக் கொள்கை

Rio declaration Principle -15 ஐ சுட்டிக்காட்டி குறித்த அகழ்வு திட்டமிடலின் போது பின்பற்றியிருக்க வேண்டிய முன்பாதுகாப்பு கொள்கையின் அவசியத்தை நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. சிறந்த சூழல் கொள்கையென்பது பொதுத் தொல்லை, சூழல் தீர்ப்பு என்பவற்றை தடுப்பதற்கான வழிவகைகளை கொண்டிருக்க வேண்டும் என அது கூறியது. “முழுமையான விஞ்ஞான தொழிநுட்ப வசதியின்மை” என்பதை காரணம் காட்டி எடுக்கவேண்டிய முன்பாதுகாப்பு நடவடிக்கையினை எடுக்கத்தவறியிருக்கக் கூடாது எனவும் அது விளக்கியது.

Polluter pays Principle :- மாசுபடுத்துவோர் கட்டளைக் கொள்கை.

சூழலைத் தீழ்ப்பிற்கு உள்ளாக்கியவர் பாதிக்கப்பட்டவருக்கு மட்டும் நட்டஈடளித்தல் போதுமானதல்ல. பாதிப்படைந்த சூழலை மீளக்கட்டியெழுப்புவதற்கான பொறுப்பும் அவர் மீது சுமத்தப்படவேண்டும் எனக் கூறப்பட்டது. இதனை CEA கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும் எனக் கட்டளையிடப்பட்டது.

Intergenerational equity - சந்ததிகளுக்கிடையிலான ஒப்புரவுக் கொள்கை

இது நிலைபெயரா அபிவிருத்தியின் ஒரு கூறாகும். அபிவிருத்தியை நோக்காகக் கொண்டு ஒரு வளப்பயன்பாடு திட்டமிடப்படும்போது அது சந்ததிகளுக்கிடையிலான ஒப்புரவுத் தன்மையினைப் பேணுவதாக இருக்க வேண்டும். இவ்வழக்கில் குறிப்பிட்டபடி இவ்வகழ்வு இடம் பெற்றிருந்தால் அடுத்துவரும் சந்ததிக்கு அவர்களின் சுயதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாத வெற்றிடத்தையே எமது சந்ததி கொடுத்திருக்கும்.

“இங்கு C.G.Weeramantry அவர்கள் **Danube** வழக்கில் எடுத்துக்காட்டிய “ஒருதுளி நிரைத்தானும் மக்களுக்குப் பயன்பட விடாது கடலில் சேரவிடமாட்டேன்.” என்ற முற்கால மன்னனின் கூற்று அக்காலத்திலேயே எவ்வளவுதூரம் சந்ததிகளுக்கான நன்மையை அவர்கள் கருத்திலெடுத்திருந்தனர் என்பதை நாம் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது என்பது எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. ஏனெனில் அது மனித அபிவிருத்தியை, நிலைபெயராது திட்டமிடுவதையே குறித்துக் காட்டுகின்றது.

Public trust doctrine - பொதுநம்பிக்கை கோட்பாடு

இங்கு Justice A.R.B.Amerasinghe அவர்கள் உறுப்புரை 27 (14) எடுத்துக்காட்டியதுடன் உறுப்புரை 28 கூறியுள்ள ஒவ்வொருவர் மீதான கடமையையும் விளக்கியிருந்தார். அத்துடன் பொதுநம்பிக்கைக் கோட்பாடு என்பது இன்று, நேற்றுக் கண்டறியப்பட்டதோ, பின்பற்றப்படுவதோ அல்ல.

தேவநம்பியதிஸ்ஸன் காலத்திலேயே “மக்களுக்காகத்தான் மன்னன்” என்பதைச் சரித்திர நூல்கள் கூறுவதை மேற்கோள்காட்டியதுடன், மக்கள் நம்பிக்கையின் பேரில் ஒப்படைத்துள்ள அதிகாரங்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வது உறுப்புரை 12(1)ஐ மீறும் எதேச்சதிகாரமான செயல் என்பதையும் அவர் தனது தீர்ப்பில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இவ்வழக்கில் மேற்கூறிய கோட்பாடுகள் அனைத்தும் சட்டம் கட்டுப்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்தவையாகப் பின்பற்றப்பட்டிருந்தன.

அண்மையில் **Ashik** வழக்கில் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பின் பின் பொதுத் தொல்லை - ஒலிபெருக்கி பாவனையை உடனடியாக அறிவிக்க 119 இலக்கம் மூலம் வசதி செய்திருப்பது உயர்நீதிமன்றின் மக்கள் மீதான அக்கறையை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. அதுமட்டுமில்லாது நள்ளிரவில் பிரித் ஒதினார் என்பதற்காக ஒரு பெளத்தபிக்கு பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் நீதிமன்றிற்கு அழைக்கப்பட்டார். இங்கு சட்டம் அனைவருக்கும் சமமானது என்பது உயர்நீதிமன்றால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

கொழும்பு நகருக்குள்ளாகக் குப்பைஅகற்றலில் உள்ள முறைகேடு தொடர்பாகத் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கும் விசாரணைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது

அண்மையில் தீர்க்கப்பட்ட **Sugatha pala mendis vs Chandrika Bandaranayake** வழக்கு பொதுநம்பிக்கை கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்தி மக்களின் இயற்கை வளங்களை அரசு கையாளவேண்டிய வழிமுறையை விழிப்புணர்வுடன் அறிவுறுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். **Galleface** வழக்கானது, இன்றும் அதிகமாக மக்களின் ஆதனத்தை அரசு எவ்வாறு பொறுப்புடமையுடன் கையாளவேண்டும் என்பதை விளக்கித் தீர்த்திருப்பதைக் காணலாம்.

இவ்வாறாக அண்மைக்காலத்தில் இலங்கை, இந்திய நீதிமன்றங்கள் சூழற் பாதுகாப்பை அடிப்படை உரிமைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி தீர்த்திருப்பதானது நீதியின்பால் மக்களுக்கு நம்பிக்கையையும், மக்களுக்காக சட்டமேயன்றி, சட்டத்திற்காக மக்கள் அல்ல என்பதையும் நிலைநிறுத்தியுள்ளது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது.

“ஒரு மனிதன் அடிப்படை உரிமைகளை அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால் அவன் உயிர் வாழவேண்டும். அவன் உயிர் வாழ்வதற்கு சுகாதாரமான சூழல் இன்றியமையாதது” - சூழலைப் பாதுகாப்போம், சுகமாக வாழ்வோம்.

நிர்வாக சட்டத்தில் இயற்கை நீதிக் கோட்பாடு

கலைமதி கனகசிங்கம்
இடைநிலையாண்டு
சட்டக் கல்லூரி

இயற்கைநீதி என்பது நீதிமன்றங்களுக்கு மட்டுமன்றி ஏனைய பொது மக்களைப் பாதிக்கக் கூடிய தீர்மானமொன்றை எடுக்கும் ஆள் அல்லது ஏதேனும் அமைப்பு மீது நீதியின் நலன் கருதி சுமத்தப்படும் ஒரு கடப்பாடெனக் கூறலாம்.

இதன்படி தீர்மானம் எடுப்பவர்கள் நீதியான முறையிலும் பக்கச் சார்பற்று நன்னோக்குடன் செயற்படவும் மற்றும் ஒவ்வொருதரப்பும் வழக்கின் நிகழ்வுகளை முழுமையாக தெரிந்து கொள்வதோடு தம் பக்க வாதத்தை எடுத்துரைப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதும் இயற்கை நீதி கோட்பாட்டின் அடிப்படையாகவுள்ளது.

இயற்கை நீதி கோட்பாடானது எந்தவொரு சட்டத் தொகுப்பிலும் கூறப்படாத ஒன்றாக இருந்த போதும் நீதியின் நலன் கருதி நீதிமன்றங்களால் நெடுங்காலமாக பின்பற்றப்பட்டும் வளர்க்கப்பட்டும் வரும் கோட்பாடாகும்.

பொதுச்சட்டம் பின்வரும் இரு விடயங்களை இயற்கை நீதி தத்துவங்களாக அடையாளம் காண்கிறது.

1. ஒவ்வொரு திறத்தவரினதும் கருத்துகள் செவி சாய்க்கப்பட வேண்டும்.
[Audi alteram partem]
2. தனது வழக்கில் தானே நீதிபதியாக இருக்கக் கூடாது.
[Nemo iudex in res sua]

இயற்கை நீதிக்கு முரண் ஏற்படுவதற்கு பொதுவான இரு காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று தேவைக்கதிகமான நியாயதிக்கத்தைப் பிரயோகித்தல், மற்றையது தேவைக்கு குறைந்த நியாயதிக்கம் இருத்தல் அதாவது நியாயதிக்கம் போதாமல் இருத்தல்.

- 1) ஒவ்வொரு திறத்தவரினதும் கருத்துக்களை கேட்டல்
யாதாயினும் முடிவொன்றை எடுப்பதற்கு முன் அம்முடிவினால் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படப் போகும் நபருக்கு கருத்து தெரிவிப்பதற்கு வாய்ப்பு பெற்றுக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதே இதன் பொருளாகும்.
பொதுவான கருத்துக் கேட்டலில் பின்வரும் கூறுகள் உள்ளடக்கப்படல் வேண்டும்.

(a) Historical origins of the rule 'Audi alteram partem'

இதனை தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகளுடாகப் பார்ப்போம்.

Rex vs. Chancellor of University of Cambridge.

இவ்வழக்கில் ஓர் பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எதிராக கொடுஞ் செயல் (atrocities) புரிந்தாரென குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு அவரது கல்வி சார் தகமைகள் யாவும் திருப்பி எடுக்க முடிவு செய்த பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் இச் செயல் தொடர்பிலான எந்தவித பின்னணியையோ அவரது கருத்துக்கோ இடம் கொடுக்கவில்லை. நீதிமன்றம் அவருக்குரிய சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கூறியது.

Cooper vs. Wandsworth board of works

இவ்வழக்கில் London சட்டம் ஒன்றின் படி எவராவது ஒரு கட்டிடத்தை கட்டுவதாயின் அது தொடர்பில் வேலைச் சபைக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்றிருந்தது. அவ்வாறு அறிவிக்காது கட்டப்பட்டால் வேலைச் சபை அதனை இடிக்க முடியும். ஒருவர் அறிவித்தல் கொடுக்காது Wandsworth இல் வீடொன்றை கட்டினார். சபையோ வேலையாட்களை அனுப்பி அதனை இடித்து தள்ளியது. வீடு கட்டியவர் நட்புக் கோரி வழக்கிட்டார். நீதி மன்றமோ அவருக்குரிய சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படாமை, பின்னணி என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நட்பு ஈட்டிற்கான தீர்ப்பை வழங்கியது. ஏனெனில் முன்னதாக அறிவித்தலும் விடயத்தை கூறுவதற்கு சட்ட ஏற்பாடு இல்லாதிருப்பினும் அவரிடம் முதலாவது அது சம்பந்தமான விடயம் என்ன? என விசாரிக்காது செயல்பட சபைக்கு அதிகாரமில்லை எனத் தீர்த்தது.

(b) Scope of the rule of “Audi alteram partem”

Ridge vs Boldwin

இவ்வழக்கின் மேன்முறையீட்டாளர் பிரதான பொலிஸ்காரர். காவல் குழுவினால் கடமையில் கவனயீனமாக இருந்தார் என்ற அடிப்படையில் பதவி நீக்கப்பட்டார். பதவி நீக்க தீர்மானித்த காவல் குழு அவருக்கெதிராக குற்றப் பத்திரிகை கூட கொடுக்கவில்லை. அவர் இன்றியே தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. எனவே இத் தீர்மானத்துக்கெதிராக சவால் விடப்பட்டது. பிரபுக்கள் சபை காவல் குழுவின் நடவடிக்கை வெற்றானதென தீர்த்தது. மேன்முறையீட்டாளருக்கு அவரது விடயம் சம்பந்தமாக சாதாரண சந்தர்ப்பமொன்று கொடுக்கப்படாமையே இதற்கு காரணமாகக் கூறப்பட்டது. இவ்வழக்கு தீர்ப்பானது நிர்வாக வரலாற்றில் இலங்கை உட்பட்ட பொதுநலவாய நாடுகள் அனைத்துக்கும் ஒரு திருப்பு முனையை அறிமுகப்படுத்தியது.

2) Nemo jude in res sua :-

இதில் இரு விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

* தன்னுடைய வழக்கில் தான் நீதிபதியாக இருக்க முடியாது.

[No man should be a judge to his own case]

* பக்க சார்புக்கெதிரான விதி.

[Rules against bias]

* தன்னுடைய வழக்கில் தான் நீதிபதியாக இருக்கக்கூடாது :- இவ்விதியானது பல நீதிமன்ற தீர்ப்புக்களுக்குள்ளாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

R. vs Altrincham justice exparte pennington

இவ்வழக்கில் தலத்தாபன சபை பாடசாலையொன்றுக்கு நிறை குறைவாக மரக்கறி விற்கப்பட்டமை சம்பந்தமாக தொடுக்கப்பட்ட வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி அத்தலத்தாபன சபையின் கல்வி குழு அங்கத்தவராக இருந்ததால் அவரால் கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பு வெற்றாக்கப்பட்டது.

* பக்க சார்பிற்கு எதிரான விதி :-

பக்க சார்பானது பல வழிகளில் இடம் பெறலாம்.

- i) நிதி சார் பக்க சார்பு - Pecuniary bias
- ii) விடயம் சார் பக்க சார்பு - Subject matter bias
- iii) தனிப்பட்ட பக்க சார்பு - Personal bias
- iv) நிர்வாக / நிறைவேற்று துறை சார் பக்க சார்பு - Departmental bias

இதனை தீர்க்கப்பட்ட வழக்குகளுடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்குவோம்.

Simon vs The commissioner of national housing.

இவ்வழக்கில் protection of tenant act இன் கீழ் பிணக்கொன்றை விசாரணை செய்த விசாரணை அதிகாரி பிணக்கில் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு கட்சிகாரருடனும் அவரது வழக்கறிஞருடனும் தனிப்பட்ட முறையில் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததை அடிப்படையாக வைத்து மறுகட்சி வழக்கறிஞர் பக்க சார்புடன் விசாரணை நடாத்தப்படுவதாக எதிர்ப்பொன்றைக் கிளப்பினார். அதனை நிராகரித்த நீதிமன்றம் விசாரணை அதிகாரியொருவர் பக்கசார்பற்றவராக இருக்க வேண்டும். ஆயினும் அவரது தீர்ப்பு தனியே பக்க சார்பானது என்ற ஐயப்பாட்டின் பேரில் மட்டும் நிராகரிக்கப்பட

வேண்டியதில்லையென்றும் இது Real likely hood test மூலம் நிரூபிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் கூறியது.

R.vs Gough இவ்வழக்கில் யூரி சபையின் உறுப்பினரொருவர் பதிவாதியின் சகோதரரின் அயல் வீட்டுக்காரராக இருந்தமையால் பக்கச் சார்பு நிகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் மேன்முறையீடு செய்யப்பட்டது. எனினும் பக்கச் சார்பிற்கான சட்ட பூர்வ ஆபத்து இருக்கவில்லையென்ற அடிப்படையில் மேன்முறையீடு ரத்து செய்யப்பட்டது.

இவ்வாறு இயற்கைநீதி கோட்பாடு தீர்மானம் எடுப்பவர்கள் மீது பொதுச் சட்ட கடப்பாட்டை சுமத்துகின்றது. தீர்மானம் எடுக்கும்போது மேற்படி கோட்பாடுகள் பின்பற்றுவதன் ஊடாக நீதியின் நலன் பாதுகாக்கப்படும். தீர்மானம் எடுப்பவர்கள் தீர்மானம் எடுக்கும்போது இயற்கை நீதி கோட்பாடு பின்பற்றாதவிடத்து பாதிக்கப்பட்டவர் சார்பாக நீதிமன்றம் தலையீடு செய்யும். எனவே இயற்கைநீதி போட்பாடானது தீர்மானம் எடுப்பவர்களை வலியுறுத்தும் வழிகாட்டி நெறியாக விளங்குகின்றது எனலாம்.

சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்.

-திருக்குறள்-

சர்வதேச நிறுவனங்கள்

R.R.உஷாநந்தினி
முதனிலையாண்டு
சட்டக் கல்லூரி

(01) சிறுவர் பாதுகாப்பு நிதியம் : Save the children fund - U.K

பிரித்தானியாவைத் தலைமையகமாகக் கொண்டு இயங்கும் சிறுவர் பாதுகாப்பு நிதியம் 1924ம் ஆண்டு “எக்லான்ரின் ஜெப்” எனும் பெண்மணியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. சிறுவர் நலனை உலகெங்கும் பேணப் பாடுபட்டு வரும் இந்நிறுவனம் அரசு சார்பற்ற நிறுவனமாகும். இலங்கை உட்பட உலகின் பல நாடுகளிலும் இந் நிறுவனம் கிளை பணியகங்களைத் திறந்து இயங்கி வருகின்றது.

(02) G 15 அல்லது குழு 15

உலக வர்த்தக ஏற்பாடுகளில் அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளது பொருளாதாரத் தேவைகள் ஒரே குரலில் ஒலிப்பதை நோக்கமாக கொண்டு நிறுவப்பட்ட அமைப்பே G15. 1989ம் ஆண்டு யூகோஸ்லாவிய தலைநகர் “பெல்கிரேட்” நகரில் வைத்து இந்த அமைப்பு அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. 17 நாடுகள் தற்பொழுது இவ் அமைப்பில் அங்கம் வகிக்கின்றன.

1998 மே மாதம் எகிப்து தலைநகர் கெய்ரோவில் நடைபெற்ற 08வது உச்சிமாநாட்டில் வைத்து இலங்கை 17வது நாடாக உறுப்புரிமை பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

(03) வட அத்திலாந்திக் ஒப்பந்த நிறுவனம் Nato

பெல்ஜியம் தலைநகர் பிரசெல்ஸ் நகரில் வைத்து 1949 ஏப்ரல் 04 இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட பாதுகாப்பு, இராணுவ நலன்சார்ந்த உடன்படிக்கையே வட அத்திலாந்திக் ஒப்பந்த நிறுவனமாகும். அமெரிக்காவை தலைமை நாடாகக்கொண்டு ஜனநாயக நாடுகள் பல கம்யூனிஸ்ட் நாடு தனது? அச்சுறுத்தலில் இருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் நோக்குடன் நிறுவனமயப்பட்டு ஒன்று சேர்த்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

(04) சார்க் SAARC

தெற்காசியப் பிராந்திய நாடுகளுக்கான ஒத்துழைப்புக்குழு எனப்படும் இவ் அமைப்பு அதன் ஆங்கிலப் பெயரின் முதல் எழுத்தக்களினால் சுருக்கமாக சார்க் (SAARC) என அழைக்கப்படுகின்றது.

1985 டிசெம்பர் 12ம் திகதியன்று பங்களாதேஷ் தலைநகரான டாக்கா நகரில் வைத்து இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், மாலையீவு, நேபாளம், பூட்டான் ஆகிய 07 நாடுகளின் தலைவர்களும் ஒன்று கூடிச் சார்க் அமைப்பை அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைத்தனர். சார்க் அமைப்பின் தலைமைச் செயலகம் நேபாளத்தின் தலைமை பட்டணமாகிய காத்த்மண்டூ நகரில் அமைந்துள்ளது.

(05) பொதுநலவாய நாடுகள் ஒன்றியம் CWC?

பிரித்தானியாவின் குடியேற்ற ஆட்சியிலிருந்து விடுதலையடைந்த நாடுகள் பிரித்தானியாவை தலைமை நாடாக கொண்டு ஏற்படுத்திய சினேகபூர்வ அமைப்பு இது. 53 நாடுகள் தற்பொழுது அங்கம் வகிக்கின்றது. இலங்கை இவ் அமைப்பில் 1948 ஆம் ஆண்டு உறுப்புரிமை பெற்றுக்கொண்டது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் மார்ச் 1ம் திகதி பொதுநலவாய நாடுகள் தினமாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ் அமைப்பின் அரசுத் தலைவர்கள் பங்கேற்கும் உச்சிமாநாடு 02 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெறுகின்றது.

(06) சர்வதேச செஞ்சிலுவைச்சங்கம் - ICRC

சுவிற்சலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த சேர் ஹென்றி டுனான்ற் என்பவரால் இவ் அமைப்பு 1863 ம் ஆண்டு ஜெனீவா நகரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. உலகின் பல பாகங்களிலும் இடம்பெற்று

வரும் இயற்கை செயற்கை அழிவுகளுக்கும், சேதங்களுக்கும் இவ் அமைப்பு உன்னதமான மனிதநேய உதவிகளை வழங்கி வருகின்றது. தலைமையகம் சுவற்சலாந்து, ஜெனீவா.

(07) நப்தா - Nafta

வட அமெரிக்கா சுதந்திர வணிக உடன்படிக்கை எனப்படும். இவ் அமைப்பு அதன் ஆங்கிலப் பெயரின் முதல் எழுத்துக்களால் சுருக்கமாக Nafta என அழைக்கப்படுகின்றது. எதிர்காலத்தில் கட்டற்ற பொருளாதார சந்தை ஒன்றை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் 1993ம் ஆண்டில் கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கையே இது. ஐரோப்பிய நாடுகள் இணைந்து எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ள உள்ள கட்டற்ற பொருளாதாரச் சந்தைக்கு போட்டியாகவே இவ் அமைப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

(08) சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை :-

இவ் அமைப்பு 1961இல் இலண்டனில் உருவாக்கப்பட்டது. பிரபல வழக்கறிஞர் பீற்றர் பென்சன் உருவாக்கினார். மேலும் 1977இல் உலக சமாதானத்திற்கான நோபல் விருதும் கிடைத்தது. நெல்சன் மண்டேலா உட்பட உலகெங்கும் பல்லாயிரம் கைதிகளின் விடுதலைக்கு சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை வழிவகுத்தது.

(09) ஐக்கிய நாடுகள் - United Nations Organization

உலக நாடுகள் அனைத்தினதும் பொதுமன்றமாக இயங்கும் ஓர் அமைப்பே ஐக்கிய நாடுகள் சபை. இரண்டாம் உலகப்போர் நடைபெற்ற சமயம் உலகப்போர் ஒன்று மீள ஆரம்பிக்கப்படாமல் இருப்பதற்காகப் பொது அமைப்பு ஒன்று தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கருத்து உலகத்தலைவர்கள் மத்தியில் தோன்றியது. அதன் செயல் வடிவமாகவே ஐக்கிய நாடுகள் சபை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னோடியாக 1945 ஏப்ரல் 25ம் திகதி ஐக்கிய நாடுகள் சாசனம் தோன்றியது. 1945 ஒக்டோபர் 24ல் நியூயோர்க் நகரில் வைத்து கோலாகலமாக அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. ஐக்கிய நாடுகள் என்ற தொடரை முதன்முதலில் F.W.D ருஸ்வெல்ட் தான் உபயோகித்தார். வருடாந்தம் ஒக்டோபர் மாதம் 24ம் திகதி ஐக்கிய நாடுகள் சபைத்தினமாக உலகெங்கும் கொண்டாடப்படுகின்றது. ஐ.நா.வின் வருடாந்த அமர்வுகள் செப்டெம்பர், டிசெம்பர் காலப்பகுதியில் நடைபெறுகிறது. தலைமைக் காரியாலயம் நியூயோர்க் நகரில் அமைந்துள்ளது. உலக சமாதானத்தைக் குறிக்கும் "ஒலிவ்" மரக்கிளை ஐ.நா.சபையின் சின்னத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஐ.நா.சபை பின்வரும் 06 பிரதான அமைப்புக்களைக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றது.

- 01) பொதுச்சபை
- 02) பாதுகாப்புச் சபை
- 03) பொருளாதாரச் சபை
- 04) சர்வதேச நீதிமன்றம்
- 05) செயலாளர் நாயகத்தின் பணிமனை
- 06) தர்மகர்த்தா சபை

ஐ.நா.வின் துணை நிறுவனங்கள் சில :-

i) சர்வதேச தொழிலாளர் நிறுவனம் - ILO

இந் நிறுவனம் 1919இல் அமைக்கப்பட்டது. பின்னர் ஐ.நா.வினுள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. தலைமையகம் ஜெனீவா (சுவற்சலாந்து)

ii) ஐ.நா.கல்வி விஞ்ஞான பண்பாட்டு நிறுவனம் - யுனெஸ்கோ Unesco

1946ம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட இந்த நிறுவனம் கல்வி, விஞ்ஞான பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளுக்கு உலகளாவிய ரீதியில் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றது. "யுனெஸ்கோ கூரியர்"

“எனும் பொது அறிவுத் தகவல்களை உள்ளடக்கிய பருவ இதழைப் பல மொழிகளில் வெளியிட்டு வருகின்றது. தலைமையகம் - பரிஸ் (பிரான்ஸ்)

iii) உலக சுகாதார நிறுவனம் (WHO)

1948ல் நிறுவப்பட்டது. ஐ.நா.வினால் மேற்கொள்ளப்படும் உலகளாவிய சுகாதார நல மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கின்றது. தலைமையகம் ஜெனீவா.

iv) சர்வதேச நாணய நிதியம் - (IMF)

1947ல் நிறுவப்பட்டது. தலைமையகம் - வாஷிங்டன் - அமெரிக்கா உலக வங்கியும் சர்வதேச நாணய நிதியமும் “பிறிட்டன் வூட்ஸ்” உடன்படிக்கையின் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அதனால் இவ் இரண்டு நிறுவனங்களையும் “பிறிட்டன் வூட்ஸ் இரட்டையர்கள்” என்று சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றனர்.

v) உலக வர்த்தக நிலையம் (WTO)

கற் (Gatt) எனப்பட்ட வியாபாரம் வரி தொடர்பான பொது உடன்படிக்கை எனும் அமைப்பு 01.01.95 முதல் உலக வர்த்தக நிலையம் எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. தலைமையகம் ஜெனீவா (சுவிற்சலாந்து)

vi) ஐ.நா.குழந்தைகள் நிதியம் - Unicef

1946ம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. குழந்தைகளின் நலன்களைச் சர்வதேச ரீதியாகக் கவனித்து வரும் அமைப்பு இது. தலைமையகம் நியூயோர்க் - அமெரிக்கா.

தமிழ் எங்கள் அறிவுக்குத் தோள்! - இன்பத்
தமிழ் எங்கள் கவிதைக்கு வயிரத்தின் வாள்!
-பாரதிதாசன்-

வழக்காறில்லாத வழக்காற்றுச்சட்டம்

நடராஜா ராஜீவன்
திறந்த பல்கலைக்கழகம்
கொழும்பு

01) சர்வதேசச் சட்டம் அறிமுகம்

சர்வதேசச் சட்டமென்பது அரசுக்கிடையிலான தொடர்புகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற விதிகளினுடைய தொகுப்பாகும். எனினும் தற்போதைய நவீன வரைவிலக்கணத்தில் புதிதாக சர்வதேச அமைப்புக்கிடையிலான உறவு முறைகளையும், அவற்றிற்கும் தனிநபர், அரசுக்குமிடையிலான உறவுமுறையையும் உள்ளடக்குகின்றது. இத்தகைய நவீன பகிரங்க சர்வதேசச் சட்டத்தில் பகிரங்க சர்வதேசச் சட்டத்தினை **Reperation case (ICJ 1949)** விளக்கியுள்ளது. அதாவது இவ் வழக்கில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையானது அரசுகளுடன் அல்லது ஏனைய சர்வதேச அமைப்புக்களுடனும் சமவாயங்களை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும் என்பதுடன் அவ்வுடன்படிக்கைகள் சர்வதேசச் சட்டத்தின்கீழ் கட்டுப்படுத்தக்கூடியன எனப்பட்டது.

எவ்வாறெனினும் சர்வதேசச் சட்டம் ஒரு சட்டமா? என்ற வினாவொன்று எழுகின்றது, ஏனெனில் சர்வதேசச் சட்டம் இயற்றும் அங்கமோ அல்லது அச்சட்டத்தை மீறும் போது நடவடிக்கை எடுக்கும் அமைப்போ இல்லை. இவ்வகையான விளைவுக்கான காரணங்களாக உள்நாட்டுச் சட்டங்களைப் போலவே சர்வதேசச்சட்டமும் மீறப்படினும் அவை ஊடகங்களினூடாகப் பிரபல்யப்பட்டுவிடுகின்றது. ஆனால் இச்செயற்பாடுகளால் அன்றாட வர்த்தகம், தொலைத்தொடர்பு தொடர்பான சர்வதேசச் சட்டப்பரப்பு பங்கப்படுத்தப்படுகின்றது. அச்சட்டமானது மீறப்படுகின்றவிடத்து அதன்மீது நடவடிக்கையெடுக்க வினைத்திறனான பொறிமுறை இல்லாவிடினும் மீறுகின்ற நாட்டினைத் தண்டிப்பதற்காக அந்நாட்டுடனான தொடர்பைத் துண்டித்தல், உடன்படிக்கைகள், சமவாயங்கள் என்பவற்றை இரத்துச்செய்தல் மற்றும் அந்நாட்டுடனான சொத்துக்களை முடக்குதல் மேலதிகமாக பாதுகாப்பு சபையானது இவ்வகையான நாடுகளின் மீது பொருளாதாரத்தடையை அல்லது பலத்தைப் பிரயோகிப்பதற்கான அங்கீகாரம் வழங்குவது என்பவை மட்டுமன்றி பொதுமக்களின் கருத்து (Public opinion) என்பதும் Nicaragua v U.S (ICJ 1986) இல் இடம்பெற்றது போன்றவை மூலம் அமுலாக்கலை நியாயப்படுத்தமுடியும்.

02) சர்வதேசச் சட்டத்தின் மூலங்கள்

சாதாரணமாகச் சட்டத்தின்மூலம் என்றால் சட்டத்தை எங்கு காணமுடியுமோ அவையேயாகும் எனப்படுகின்றது. சர்வதேசச் சட்டத்தில் சட்டத்தையாக்கும் சபையொன்று இல்லாதபோதும் கூட, சர்வதேச விடயங்களை ஆளுகின்ற சட்டப்பரப்புகள் எவை எனும்போது பாரம்பரிய மூலங்கள் மற்றும் சர்வதேச நீதிமன்ற (ICJ) நியதிச்சட்ட உறுப்புரை 38இல் காணப்படுகின்றதான இரண்டு தொகுதி சர்வதேசச் சட்டத்தினுடைய மூலங்கள் காணப்படுகின்றன.

இந்த ICJயின் உறுப்புரை 38ல் கூறப்பட்ட விடயங்களே சர்வதேசச் சட்டத்தினுடைய மூலங்களாகப் பொதுவாக ஏற்கப்பட்டிருந்தாலும், சில எழுத்தாளர்கள் சர்வதேசச் சட்டத்தினுடைய அனைத்து மூலங்களையும் உள்ளடக்கியதாகக் காணப்படவில்லை அல்லது நிஜமான மூலங்களை உள்ளடக்கிக் காணப்படவில்லை (includes the things which are not genuine sources) என்ற அடிப்படையில் விமர்ச்சிக்கிறார்கள். ஆனால் பொதுவான அங்கீகாரத்தைப் பெற்ற மாற்று மூலங்கள் பிரேரிக்கப்பட்டிராமையால் இந்த ICJயின் உறுப்புரை 38 இல் கூறப்பட்ட சர்வதேசச் சட்ட மூலங்கள் ஏற்கப்பட்டவையாகப்பிரயோகிக்கப்படுகின்றது.

03) சர்வதேசச் சட்டத்தின் மூலமாக வழக்காறு

சர்வதேசச் சட்டமானது இன்றுவரை தன்னகத்தே பெரும்பகுதி வழக்காற்று விதிகளை (customary rules) உள்ளடக்கியிருக்கின்றது. இவ்விதிகள் சர்வதேசச் சமூகத்தினால் நீண்டகாலமான வரலாற்று முடிவுகளின் பின்பு படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளன.

இவ்வழக்காற்று விதிகளினுடைய முக்கியத்துவமானது பல எண்ணிக்கையில் உருவாக்கப்பட்ட பொருத்தனைகளாகவும் மற்றும் சர்வதேச சமவாயங்களாக மாற்றப்பட்டுள்ளமையினாலும் இன்று வழக்காறுகள் குறைந்தளவிலான முக்கியத்துவத்தையே பெற்றுள்ளது.

மரபுரீதியான நிரலில் சர்வதேச வழக்காறானது முதலிருக்கக் காரணமாக 16ம், 17ம் நூற்றாண்டுகளில் மேற்கு ஐரோப்பாவினால் பின்பற்றப்பட்ட வழக்காறுகளினாலேயே சர்வதேச வழக்காற்றுச்சட்டம் உருவானது என்ற கருத்தேயாகும். ஆனாலும் ஆசிய, ஆபிரிக்க மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பிய சோசலிச நாடுகளினுடைய எதிர்ப்பு மற்றும் இவை புலனிறவாதம் (positivism) மற்றும் National self interest எனும் அடிப்படையில் ICJ யினுடைய நியதிச்சட்ட உறுப்புரை 38ற்கே முக்கியத்துவத்தினை வழங்கினர். இதனடிப்படையில் [உறுப்புரை 38 (1) (b)] சர்வதேச வழக்காறுகள் Primary sources [Article 38(1) (a-c)] ஆகவிருப்பினும் சர்வதேசச் சமவாயங்களிற்கு அடுத்த ஸ்தானமே வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது.

04) சர்வதேச வழக்காறினுடைய மூலங்கள்

சர்வதேசச் சட்டத்தினுடைய மூலங்களை ICJ யின் நியதிச்சட்ட உறுப்புரையானது குறிப்பிடும்போது (Article 38) பொதுவான நடைமுறை மற்றும் சட்டமாக ஏற்கப்பட்ட சான்றுகள் மூலமான சர்வதேச வழக்காறுகள் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றது. (International custom, as evidence of a general practice accepted as law) மற்றும் அவற்றுடன் வழக்காறு ஒன்றாக இருப்பதற்கு காலஅளவு (duration) ஒரு சீர்த்தன்மையும் நிச்சயமான தன்மையும் (uniformity and consistency) மற்றும் பொதுத் தன்மை (generality) என்பன காணப்படுகின்றன.

04. 01) நாடுகளின் நடைமுறையும் (state practice), சட்டமாக ஏற்கப்பட்டமையும் (accepted as law) மற்றும் அவற்றினுடைய ஸ்திரமற்றதன்மையும்.

நாடுகளினுடைய நடைமுறையும் சட்டமாக ஏற்கப்பட்ட தன்மையும் பற்றிக் கூறும்போது நாடுகளின் நடைமுறையானது ஒரு பௌதீக மூலமாகவும் (Physical element) சட்டமாக ஏற்கப்பட்ட தன்மை ஒரு உளவியல் மூலமாகவும் (mental element) காணப்படுகின்றது. இவ்விரு விடயங்களும் திருப்பதிப்படுத்தப்பட்டால் மட்டுமே வழக்காறானது சர்வதேசச் சட்டமாக ஏற்கப்படும்.

04. 01.01) நாடுகளின் நடைமுறை (state practice)

அரசுகளின் நடைமுறை அரசாங்கத்தினால் எண்பிக்கப்படவேண்டும் என்பதுடன் ஆதரிக்கப்படவும் வேண்டும். அரசுகளின் நடைமுறையானது வெளியீடுகள், அதாவது பத்திரிகையில் குறிப்பிட்ட அரசினுடைய செயல் அறிக்கைகள், அரசாங்க பேச்சாளரால் பாராளுமன்றில் வெளியிடப்பட்ட வாக்குமூலங்கள், உயர்ஸ்தானிகரின் கருத்துக்கள், உள்நாட்டு சட்டவாக்கங்களும், Paquet Habana case ன் உள்நாட்டில் தீர்மானிக்கப்பட்ட வழக்குகளும், சர்வதேச வழக்கறிஞர்களின் எழுத்துக்கள், சர்வதேச நீதிமன்ற நீதிபதி C.G. Weeramanthiry அவர்கள் Gabcikova-Nagimaros Project (Hungary vs Slovakia, the Daunbus case) இல் குறிப்பிட்டவாறான இலங்கையின் கற்றாடல் தொடர்பான பகிரங்கப் பொது பாதுகாவலன் கோட்பாடு போன்ற சர்வதேச நியாயசபைகளினுடைய தீர்ப்பிடைக் கூற்றுக்கள் என்பனவும் நாடுகளின் நடைமுறையாகவுள்ளது.

இதேபோல் பொருத்தனை ஆக்கும்போது, ஐக்கிய நாடுகள் பொதுச்சபையில் அந்தநாடு எந்த விடயமாக வாக்களிக்கின்றதோ, அதன் போது அந்நாடுகள் வெளிப்படுத்தும் அபிப்பிராயங்கள் என்பவை நாடுகளின் நடைமுறையில் முக்கியமான இயல்பைக் கொடுப்பதுடன் பொருத்தனைகள் நிச்சயமாக சர்வதேச வழக்காற்றுச்சட்டத்தில் ஒரு சான்றாகவிருக்கின்றது. Lubeck vs Mecklen burg schwerian என்ற வழக்கில், அரசினுடைய முகவர் அல்லது அதிகாரசபையினுடைய செயல் ஒன்று மட்டும் அரசினுடைய நடைமுறையாக வரமாட்டாது.

புலமையாளர்கள் என்ன செயற்பாடுகளை நாடுகளின் நடைமுறைக்குள் உள்வாங்குவது என்பதை விவாதிக்கிறார்கள். எவ்வாறெனினும் நாடுகளினுடைய நடைமுறையின் சான்றுகளாகக் கருத்திலெடுக்கவெண்டிய அத்தியாவசிய விடயங்களாக உத்தியோகபூர்வ புத்தகங்கள் மற்றும்

ஆவணங்களாக அதாவது இராணுவ, கடற்படை மற்றும் வான்ப்படையின் குறிப்புக்கள், இராஜதந்திரியினுடைய உள்ளக அறிக்கைகள் போன்றவை முக்கிய விடயங்களாகவுள்ளன. எத்தனை நாடுகள் வழக்காறினால் ஆளப்படுகிறார்கள் என்பதனை விட, விசேடமான வழக்காறிற்கும், பொதுவான வழக்காறிற்குமிடையில் சிறிய வேறுபாடேயுள்ளது. அதாவது சில நாடுகள் ஒரு குறிப்பிட்ட நடைமுறையைப் பின்பற்றும்போது ஏறத்தாழ அதே எண்ணிக்கையான நாடுகள் வேறொரு நடைமுறையினைப் பின்பற்றும்போது, எது பொதுவான வழக்காறு?, எது விசேட வழக்காறு? என்பதனைக் கூறுவது கடினமாயுள்ளது.

04. 01.02) சட்டமாக ஏற்கப்பட்ட தன்மை (accepted as law) or (opinio Juris)

நாடுகளினுடைய நடைமுறையொன்றிற்குப் பிணிக் கும் கடப்பாடொன்றைக் கொடுப்பதற்கு அங்கு அது சட்டமாக ஏற்கப்படல் வேண்டும் என்பது ஒரு கட்டாயத் தேவைப்பாடாயுள்ளது. சட்டமாக ஏற்கப்பட்ட தன்மை என்பது பழக்கம் வழக்கம் habit. ஒன்று சட்டமாக (law) அறியப்படல் வேண்டும். இந்த opinio Juris என்ற விடயமானது, நேரடியாக நாட்டினுடைய உளவியல் தன்மையை ஆராயாது indirectly யாக, அதாவது வேறொரு நாட்டுடனான செயற்பாட்டின் போது அங்கீகரிக்கும் விடயங்கள், எதிர்க்கின்ற விடயங்கள் அதாவது சட்டமுரணான அடிப்படையில் என்பதிலிருந்து கண்டுகொள்ளப்படுகின்றது.

Opinio Juris என்பது, சில வேளைகளில் அரசுகள் கட்டாயமாக நம்பும்வகையில் சில விடயங்கள் அவை சட்டமாக வருவதற்கு முன்பு ஏற்கனவே சட்டமாகவுள்ளன எனப் பொருள்கோடல் செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் உண்மை நிலையில் அவ்வாறல்ல. அதாவது நாடுகள் அவ்விடயங்களிலே எவற்றை நம்புகின்றன மற்றும் எவற்றைக் கூறுகின்றன என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது.

Lotus case இல் Turkey இனுடைய நிலையிலிருந்த ஏனைய நாடுகள் அவ்வகையான நடைமுறையிருப்பின் அதனைப் பின்பற்றுவதற்கு ஒரு சட்டக்கடப்பாடு அதாவது Opinio Juris இல்லாமையால் சர்வதேச வழக்காற்றுச் சட்டமாகக் கொள்ளப்படவில்லை. கொடியினுடைய நியாயாதிக்கம், Opinio Juris இல்லை என்பதால் நிராகரிக்கப்பட்டது.

எனவே இவற்றினடிப்படையில் நோக்கும் போது சட்டமாக ஏற்கப்பட்ட தன்மையைக்கூடக் (accepted as law or Opinio Juris) கண்டறியத் தெளிவான ஒரு நடைமுறையில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

04. 02) கால அளவு (duration)

கால அளவு என்பதில்கூட எந்தவிதமான விதிமுறையான அளவும் இல்லை. நீண்டகாலமான நடைமுறையில் இருப்பது மட்டுமே சர்வதேச வழக்காற்றுச்சட்டமாக வருவதற்குப் போதியதானதொரு தகைமையாக இருக்கமாட்டாது. மாறாக North sea continental shelf case ல் குறிப்பிட்டவாறாகக் குறுகிய காலப்பகுதியை உடையதென்றாலுமே, அது கூட சர்வதேச வழக்காற்றுச் சட்டத்திலே இடம்பெறும். Scotia case இல் கூட, பிரித்தானியாவினுடைய கடலில் ஏற்படும் முரண்பாடுகள் மற்றும் பிணக்குகளைத் தடுப்பது தொடர்பான regulations இனை அமெரிக்காவின் காங்கிரஸ், 1864இல் குறுகியகாலப்பகுதியுள் செயன்முறையாகப் பின்பற்றியது. எனவே இதுகூட சர்வதேச வழக்காற்றுச் சட்டப்பகுதிக்குள் உள்வாங்கப்பட்டுப் பிரயோகிக்கப்பட்டது.

ஆனால் புதிய விதிகள் உருவாகும்போது அவை மிக இலகுவாக உள்வாங்கப்படும். அவை பழைய விதிகளினைப் போல கடினத் தன்மையுடையனவாகவன்றி மிகவும் இலகுவத்தன்மையுடையனவாகக் காணப்படுகின்றது.

E.g:- விண்வெளிப்பாவனைகள் தொடர்பில் உருவாக்கப்பட்ட புதிய விதிகள்.

04.03) ஒரு சீர்த்தன்மையும் நிச்சயமான தன்மையும் (uniformity and consistency)

அதாவது இங்கு இது ஒரு மாறுபடாத தன்மையினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்

என்கின்றது. பூரணமாக எல்லோரும் கொண்டிருக்கின்ற தன்மை, (uniformity) ஒரு கட்டாயத் தேவையென்றல்ல. ஆனால் அது அவ்வாறிருப்பின் அது விரும்பத்தக்கது. **Asylum case** இல் இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் காணப்பட்ட நடைமுறையானது ஆரம்பத்திலிருந்தே Peru தொடர்ச்சியாகத் தெரிவித்த மறுப்பானது, அந்த வழக்காறினை மறுக்குமுரிமையை அந்நாட்டிற்கு வழங்கியது. அதாவது இவ் வழக்கில் குறிப்பிட்டவாறாக எத்தனை நாடுகள் அதனைப் பின்பற்றுகின்றன என்பதில் அல்ல, அதனை ஒரு நாடு தொடர்ச்சியாகவும் அடிக்கடி செயற்படுத்தியமையே (regular and repeated) போதுமானது எனப்பட்டது.

அதேபோல் **Anglo - Norwegian fisheries case** இல் Norway யானது பண்டையகாலம் முதலாகப் பின்பற்றிய விடயமானது அந்நாடு ஒருசீர்த்தன்மையையும் நிச்சயமான தன்மையையும் கொண்டுள்ளமையால் ஏனைய நாடுகள் பின்பற்றும் விதிகளிலிருந்து விலக்குப் பெறுகின்ற உரிமையை வழங்கும் எனப்பட்டது. **Right to passage over Indian Territory** வழக்கில் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகாலமாக ஒரு சீர்த்தன்மையாகவும் உறுதியாக இடையூறுமின்றித் தொடர்ந்திருந்தமையால் Portugal பயணத்தை மேற்கொள்ளுமுரிமையை இந்தியாவினால் தடுக்கவியலாது எனப்பட்டது.

04.04) பொதுத்தன்மை (Generality)

பொதுத்தன்மை என்பது சர்வதேசத் தன்மையுடையதாயிருக்க வேண்டியதான தேவைப்பாடில்லை. ஆனால் பொதுவாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்ததை எல்லா நாடுகளும் ஏற்றால் ஏற்கப்படும். அத்துடன் அதற்குப் பெரும்பாலான நாடுகள் தம்முடைய எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்குமாயிருந்தால் சட்டமாக வரமாட்டாது.

ஆட்சேபனை தெரிவிப்பதாயின் ஆரம்ப நிலையிலேயே தெரிவிக்க வேண்டும். அமைதியாகவிருப்பின் சம்மதம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகவே கொள்ளப்படும். அமைதியாகவிருத்தல் மற்றும் பின்னர் தெரிவித்த ஆட்சேபனை என்பவை வழக்காற்றுச்சட்டமாக வருவதைத் தடுப்பதிலே வலிமை குறைந்தவையாகவே இருக்கின்றன.

05) அண்மைய விடயங்கள்

இலங்கையானது, சில நடைமுறைகளிற்கு அல்லது செயற்பாடுகள் தொடர்பிலாக வெளியிட்ட கருத்துக்கள், அதன் அபிப்பிராயங்கள் என்பவை மிகவும் முக்கிய விடயமாகவுள்ளது. **Kosova** தனிநாட்டுப் பிரகடனம் மீதான இலங்கையின் எதிர்ப்பு, சிறிது காலத்தின் முன்னர் பாகிஸ்தான் மீதான தடையை விதிப்பதற்கான வாக்களிப்பில் இலங்கை எதிராக அளித்த வாக்குறுதி என்பவை, எதிர்கால இலங்கையினுடைய பாதுகாப்பைக் கருத்திலெடுத்தே செயற்படுத்தப்பட்டது. மறுவாறாகவிருப்பின் இந்நிலைமை இலங்கைக்கு அச்சுறுத்தலாகவேயிருக்கும்.

இதேபோல் ஜோர்ஜியா மீதான ரஸ்யாவின் தலையீடு தொடர்பாக இலங்கை வெளிவிவகார அமைச்சர் செயற்பட்ட முறைமை, அதாவது தெரிவித்த அதிருப்தியானது தற்போதைய கடும்திலையில் இந்தியப் படைகளின் நேரடித்தலையீடு எதிர்காலத்திலிருக்குமா? என்ற பலரின் வினாவிற்கு நடைமுறையற்ற விடயமாகவிருக்கும் எனலாம்.

06) முடிவுரை

நாம் பார்த்தவாறாக நாடுகளினுடைய நடைமுறை மற்றும் சட்டமாக ஏற்கப்பட்ட தன்மை என்பவற்றில் ஸ்திரமற்ற ஒரு நடைமுறையே காணப்படுகின்றது. மற்றும் எமது நாட்டினுடைய ஒவ்வொரு பிரதேசங்களிற்குமிடையில் பல்வேறு வகையான வழக்கங்களையும், வேறுபட்ட விழுமியங்களையும் கொண்டிருக்கின்ற போது 200ற்கு மேற்பட்ட நாடுகட்கும் ஒரு நடைமுறையினை வழங்குவதென்பது நடைமுறைச் சாத்தியம் அற்ற ஒரு விடயமாகும்.

காலஅளவு என்ற விடயமான, ஒரு குறித்தகாலப்பகுதியை அளவீடாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. அதாவது கூடிய காலப்பகுதியைக் கொண்டமையால் மட்டுமே வழக்காற்றுச் சட்டமாக உள்வாங்கப்பட முடியாதவை என்பதுடன் குறுகியகாலப்பகுதி என்பதற்காக

நிராகரிக்கப்படவும் முடியாதவை. அத்துடன் அடிக்கடி நிகழும் தன்மை (frequency) என்பதனால் கூட அங்கு தொடர்ச்சியாகவும், ஒரே சீராகவும் இடம்பெறவும் வேண்டும். இவைகூட ஒரு குறித்த அளவையற்ற பயன்பாட்டையே கொண்டுள்ளன. எனவே சர்வதேச வழக்காற்றுச்சட்டங்களின் மூலங்கள் ஒரு வழக்கத்தினைத் திருப்திப்படுத்தவியலாதவையாகவேயுள்ளன.

சர்வதேச நீதிமன்ற முற்தீர்ப்புகள் அந்நாடுகளை மட்டுமே (பிணக்கிலுள்ள) பிணிக்கும் இயல்பைக் கொண்டுள்ளன. அத்தகைய முற்தீர்ப்புகள் பின் பிணக்கெழுகின்ற அவ்வாறான நாடுகட்குக்கூடப் பிணிக்கும் இயல்பற்றவை. வழக்காறுகளில் ஒரு வழக்கம் காணப்பட்டால் அத்தீர்ப்புகளைப் (முற்தீர்ப்பை) பின்பற்றக்கூடிய தாகவிருக்க வேண்டும்.

பலமுள்ள நாட்டிற்கும், பாதிப்படைந்த நாட்டிற்குமான வேறுபாடானது என்ற அளவீடு கூட பயன்பாட்டில் எடுக்கப்படுவது ஒரு பொருத்தமான விடயமல்ல. இரண்டிலும் ஒன்று ஆராய்ச்சி போன்றவற்றை மேற்கொள்கையில் மற்றையது அன்றாட உணவுத்தேவையைப் பெற்றாலே திருப்திகொள்வதாகவுள்ளது. அதாவது இன்று விண்வெளி தொடர்பான நடைமுறை போன்ற புதிதாக உருவாகும் வழக்காறுகள் கூட அதனைத் தற்போது பயன்படுத்தும் நாடுகளினுடைய வழக்காறைப் பல ஆண்டுகளின் பின்பு எதிர்காலத்தில் அவற்றில் ஒரு நாடு ஈடுபடுமானால் அதன்மீது திணிக்கின்ற போக்குக் காணப்படுகின்றது. புதிதாகத் தோற்றம் பெறும் சுதந்திர நாடுகளிற்குக் கூட ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்ட பழைய வழக்காறினைப் பின்பற்றவேண்டிய தேவையை வழங்குகின்றது.

இவ்வகைச் செயற்பாடுகள் மற்றும் உறுதியான நடைமுறையின்மை, **Asylum case** போல வழக்காறினை நிரூபிக்கும் பொறுப்பானது, வழக்காற்றில் தங்கிருப்பவர் மீது போடப்படுகின்றமை போன்றவை சர்வதேச நீதிமன்ற நியதிச்சட்டத்தின் Article 38 இல் பாரம்பரிய மூலங்களில் முதன்மை ஸ்தானத்திலிருந்த வழக்காறினை சர்வதேசச் சமவாயங்கள் பின்தள்ளியுள்ளன. வழக்காறுகளிற்கு ஒரு நிச்சமான வழக்கம் காணப்படின் அவை சமவாயங்களாகவோ, பொருத்தனைகளாகவோ மாற்றம் பெறவேண்டிய தேவை இல்லை. வழக்காறுகட்கு வழக்கமில்லாமையை மாற்றியமைக்கவே பல சர்வதேச நாடுகளினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு ஏற்கப்பட்டுவரும் சர்வதேச சமவாயங்களாக வழக்காறுகள் உருமாற்றம் பெறுகின்றமை உணர்த்துகின்றது என்பது தெளிவு.

**திருமணத்தின் பின்னரான சட்ட விளைவுகளில் பால்நிலைச்
சமத்துவமும் , பெற்றோரின் கூட்டுக் கடப்பாடும்.
- இலங்கைத் திருமணச் சட்டங்களின் மீதான ஒரு நோக்கு**

நிருத்திகா சிவநேசன்
சட்ட பீடம்
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

திருமணம் என்பது திருமணக் கட்சிக்காரர்களிடத்தே மட்டுமன்றி அதன் விளைவாகப் பிறக்கின்ற பிள்ளைகளிடத்தும் சட்ட உரிமைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இத்தகைய சட்ட உரிமைகள் பல்லினத்தன்மை வாய்ந்த நாடு என்றவகையில் இலங்கையில் ஏற்புடைத்தாகும். பல்வேறுபட்ட பொது மற்றும் சிறப்புச் சட்டங்களில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இவை எந்தளவுக்கு பிள்ளைகள் மீதான பெற்றோரின் கூட்டுக் கடப்பாடு (Joint Parental Responsibility) பால்நிலை சமத்துவம் (Gender Equality) என்பவற்றில் அக்கறை செலுத்தியுள்ளன? எந்தளவுக்கு சர்வதேச தராதரங்கள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன? என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். ஏனெனில் நாளாந்தம் எத்தனையோ உரிமைகள், சமத்துவமின்மைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் நாம், அன்றாட வாழ்க்கையில் எமக்கில்லாத சில உரிமைகள், சமத்துவமின்மைகள் பற்றி எந்தளவுக்குத் தெளிவு பெற்றிருக்கிறோம் என்பது சிந்திக்க வேண்டிய விடயமாகும்.

பொதுச்சட்டத்தில் வலிதான திருமணம் என்பதற்கு 'பதிவு' கட்டாய நிபந்தனையல்ல. அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சடங்குகளையும் , சம்பிரதாயங்களையும் கொண்டு நிறைவேற்றப்பட்டிருக்க முடியும். ஆனால் வலிதான திருமணம் ஒன்று நிறைவேற பல்வேறு சட்டத் தேவைப்பாடுகள் பூர்த்தியாக்கப்பட வேண்டும். (பொதுத்திருமண கட்டளைச்சட்டம் + திருத்தச்சட்டம் 1995) இவை ஆண், பெண் இருவருக்குமே சமமான நிபந்தனைகளாகவே உள்ளன. ஆனால் திருமணத்தின் பின்னரான சட்டவிளைவுகளை எடுத்துக்கொண்டால் இவை எந்தளவுக்கு பெற்றோரின் கூட்டுக்கடப்பாடு, பால்நிலை சமத்துவம் என்பவற்றைப் பேணுகின்றன என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது.

வரலாற்று ரீதியில் நோக்கின், சமூகத்தில் குறைவான அந்தஸ்திலும் வருமான மட்டத்தில் தாழ்ந்த நிலையிலும் வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்களை , ஆண்களுக்கு சமனான நிலையில் நோக்க முடியவில்லை. இதனால் சில உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டும், இன்னும் சில இடங்களில் சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்பட்டும் சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டன. கால மாற்றங்கள் பெண்களின் கல்வி மட்டத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய போதும் எந்தளவுக்கு சட்டமாற்றங்கள் அவற்றை உள்வாங்கியுள்ளன என்பது கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது.

“திருமண வாழ்க்கைக் காலத்திலும், அது கலைக்கப்படும் பொழுதும் தம்பதியினரின் உரிமைகளிலும், பொறுப்புக்களிலும் சமத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் அவசியமான ஏற்பாடுகளை அரசுகளாம் கட்சிகள் செய்தல் வேண்டும்.”

உறுப்புரை 23

குடியியல் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச உடன்பாட்டு ஒப்பந்தம்

முதலில், பாதுகாவல் என்ற கருத்தேற்பை (custody) எடுத்துக்கொள்வோம். பாதுகாவல் என்பது பிள்ளைகளை உடல், உள, சமூக, ஒழுக்க ரீதியான தீங்குகளிலிருந்து காப்பதற்கான உரிமை எனலாம். இது தொடர்பில் பொதுச் சட்டத்தின் கீழ் நீதிமன்றத்தில் நிலைநிறுத்தத்தக்க சட்டவாக்கம் எதுவும் இல்லாமை, ஆரம்பத்தில் “தந்தைக்கு முன்னுரிமை அளித்தல்” என்ற கோட்பாடு முன்னிலைப்படுத்தப்படக் காரணமாயிற்று. (Ivaldy வழக்கு 57 NLR 568). ஆயினும் காலப்போக்கில் சர்வதேச தராதரங்களின் தாக்கம் பிள்ளையின் உயர்ந்த நலன் என்பது பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு வழிவகுத்தது. பிள்ளையின் உடல், உள ஆரோக்கியம், பெற்றோரின் வருமான நிலை, வாழ்க்கைத்தரம், பிள்ளையைச்
நீதி முரசு 2008

சிறந்த முறையில் வளர்த்தெடுக்கத்தக்க ஆற்றல் என்பன தந்தைக்கு முன்னுரிமை அளித்தல் என்ற கோட்பாட்டை பிந்தள்ளியதுடன் தாயோ / தந்தையோ பிள்ளையில் கூடிய கவனம் எடுக்கத்தக்கவருக்கு பாதுகாவல் வழங்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. நீதிமன்றங்களும் தானே 'உயர் பாதுகாவலன்' என்ற நிலையை வலியுறுத்தி பிள்ளையின் நலனை முன்னிறுத்தி வருகின்றன. (Jayarajan vs Jayarajan (1999) ISLR 113) இவ்வாறு நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சிப் பாதையை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியுள்ள போதும் கூட்டுக்கடப்பாட்டை உறுதிப்படுத்துவதற்கு எமது நாட்டுக்கென சட்டவாக்கம் ஒன்று இல்லாமை அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

சற்று வேறான நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் முஸ்லிம் சட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், இங்கு தாய்க்கும் , தாய்வழி உறவினர்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களின் வயது, பால், மதப்பிரிவு என்பனவற்றைப் பொறுத்தே பாதுகாவல் தொடர்பான தீர்மானங்களை காத்ரி நீதிமன்றங்கள் எடுக்கின்றன.

நீதிமன்ற நியாயாதிக்கம் தொடர்பில் சற்றுக் குழப்பம் ஏற்படும்போதும், பிள்ளையின் நலனுக்கு முரணாக காத்ரி நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் அமையுமாயின் , அங்கு சாதாரண நீதிமன்றங்கள் நிச்சயமாகத் தலையிடும் என்பது தெளிவு.

(Fernando வழக்கு (1932) 2 MMDR 1 vs Hameen vs Maliha Baby 70 NLR 405)

எனவே முஸ்லிம் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் பாதுகாவல் தொடர்பாகக் கூட்டுக்கடப்பாடு, பால்நிலை சமத்துவம் என்பவற்றைப் பிள்ளையின் அதிசிறந்த நலன் என்பதனுடாக அடைதல் முக்கியமாகும்.

பராமரிப்பு தொடர்பில் நோக்கினால், பழைய சட்டத்தில் பல குறைபாடுகள் காணப்பட்ட போதும், கணவன் மனைவியரிடையே பரஸ்பர கடப்பாட்டையும் சமனான பெற்றோர் கடப்பாட்டையும் சமத்துவதாக புதியசட்டம் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. (Maintenance Act No 37 of 1999) இங்கு கடப்பாடு எனும் பொது, போதிய வருமானம் உள்ள ஒருதிறம், தன்னைத்தானே பராமரிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கும் மற்றைய திறத்தைப் பராமரித்தலும் (பிரிவு 2(1)) தன்னைத்தானே பராமரிக்க முடியாத நிலையிலிருக்கும் பிள்ளைகளை (பிரிவு 2 (2)) தன்னைத்தானே பராமரிக்க முடியாத 18 - 25 வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைகளை (பிரிவு 2(3)) அங்கவீனமான பிள்ளைகளைப் (2(4)) பெற்றோர் பராமரித்தலும் அடங்கும். இங்கு கணவன் மனைவியரிடையே பராமரிப்புக் கடப்பாடு சமமாக உள்ளமை வரவேற்கத்தக்கதாகும். வேண்டுமென்றே பராமரிக்க மறுப்பவர்களுக்கு எதிராக வழக்கிட முடியும் என்பதுடன் நீதவான் நீதிமன்றம் மூலம் செலவு குறைந்ததும், விரைவானதுமான பரிகாரத்தைப் பெற முடியும். (பிரிவு 4 (2)) போதிய வருமானம் இல்லை என வேண்டுமென்று பராமரிக்க மறுப்பவர்களின் உழைப்பதற்கான வழியுடமை, உடல் நிலை, ஆரோக்கியம் என்பவற்றை நீதிமன்றம் ஆராயும். பொதுவாக ஆண்களாயின் வருமானம் உழைப்பதற்கான வழி தேடுமாறு நீதிமன்றம் கட்டளையிடும். ஆனால் அத்தகைய நிலையில் பெண் ஒருவருக்கு அவ்வாறு கட்டளையிடுமா? என்பது சந்தேகமே.

தேசவழமை, கண்டியச் சட்டத்தால் ஆளப்படுபவர்களுக்கு பொதுச்சட்டமே ஏற்புடையதாகும் போதும் முஸ்லிம் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரை மனைவி / மனைவிமார் அத்துடன் பிள்ளைகள் (வயது, மதப் பிரிவையும் பொறுத்தது) பராமரிப்புப் பெறக்கூடிய நிலை உண்டு. பராமரிப்பு தொடர்பான சட்ட விதிகள் இஸ்லாமியச் சட்டத்திலிருந்து பெறப்படுகின்றன என்பதுடன் இது தொடர்பில் காத்ரி நீதிமன்றங்கள் பிரத்தியேக நியாயாதிக்கம் பெற்றுள்ளன. [முஸ்லிம் திருமண விவாகரத்துச் சட்டப் பிரிவு 47 (1) (b) (c) (d)]. ஆண்பிள்ளையாயின் பருவவயது அடையும் வரையும், பெண் பிள்ளைகளாயின் திருமணம் செய்யும் வரை / தனித்துவ வருமானத்தைப் பெறத் தொடங்கும் வரைக்கும் / விதவை / விவாகரத்துப் பெற்றவளாயின் தன்னைப் பராமரிக்கும் நிலை வரும் வரைக்கும் பராமரிக்க வேண்டிய கடப்பாடு முஸ்லிம் தந்தைக்கே உண்டு. ஆரம்பத்தில் பொருளாதார ரீதியில் நலிவு பெற்றிருந்த பெண்களை மையமாகக் கொண்டு ஆக்கப்பட்ட சட்டங்கள் இன்றைய நிலையிலும் தொடர்ந்து அவ்வாறே இருக்க வேண்டுமா? என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். முஸ்லிம் கணவன், உழைக்கும் மனைவியிடமிருந்து பராமரிப்புப் பெறும் உரிமையைப் பற்றி சட்டவாளர்கள் கவனத்தில் எடுத்தல் சிறந்தது.

அடுத்து சிறப்பாக நோக்க வேண்டியது பெண்கள் ஒப்பந்தங்களில் ஈடுபட முடிதல் பற்றியாகும். உரோமன் டச்சுச் சட்டக் கோட்பாடுகளினால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட வீட்டு அவசியத் தேவைகளுக்கான ஒப்பந்தங்களை (contracts on House hold Necessities) மனைவி நிறைவேற்ற முடியும். அதாவது வீட்டுக்குத்தேவையான அவசியப் பொருட்களை / பணத்தை கணவன் சார்பாக கடனாக வாங்குவதற்கு மனைவி உரிமை பெற்றிருக்கிறாள். இங்கு குறித்த பொருள் அவசியமானதா? என்பது கேள்விக்குரியது. அத்துடன் அவர்களது வாழ்க்கைத்தரம், சமூகநிலை என்பன கருத்தில் கொள்ளப்படும். கணவன் பொறுப்பிலிருந்து விலகுவதாயின் குறித்த பொருள் அவசியமற்றது என எண்பித்தல் வேண்டும். அல்லது ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்படு முன்பே வர்த்தகருக்கான அறிவித்தல் பொது அறிவித்தல் வழங்கியிருக்க வேண்டும். **Lalchand vs Saravanamuttu** (36 NLR 273) வழக்கில் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதுடன் உரோமன் டச்சுச் சட்டத்தின் கீழ் மனைவிக்குள்ள கணவன் சார்பாக வீட்டு அவசியத் தேவைகளுக்கான ஒப்பந்தத்தில் ஈடுபடுதல் பற்றிய உரிமை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல் பற்றியும் கூறப்பட்டது. ஆயினும் இன்றும் இந்நடைமுறை வலுவில் உள்ளமை. எந்தளவுக்கு பால்நிலை சமத்துவம் பேணப்படுகிறது என்பதைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

அடுத்தாக திருமணம் மீளமைக்க முடியாத அளவுக்கு முறிவடைந்திருக்கும் போது, அத்தகைய உறவை முடித்துக் கொள்வதற்கான இறுதி ஆயுதமாக சட்டம் வழங்கியுள்ள விவாகரத்து என்பது பொதுச் சட்டத்தின் கீழ், வன்ம உறவறுத்தல், திருமணத்தின் போதான மலட்டுத்தன்மை, திருமணத்தின் பின்னரான சோரம் என்பவற்றில் ஒன்றை நிரூபிப்பதன்மூலம் (பொதுத் திருமணக் கட்டளைச்சட்டம் பிரிவு 19) கணவன் / மனைவி ஒருவரால் பெறக் கூடியதாகும்.

முஸ்லீம் சட்டமும் கணவன் / மனைவி இருவருக்குமே வெவ்வேறான ஆயினும் சாத்தியமான நடைமுறைகளை வலியுறுத்துகின்றது. (முஸ்லீம் திருமண விவாகரத்துச்சட்டம் பிரிவுகள் 27, 28). ஆனால் கண்டியச் சட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், கணவனாயின், மனைவியின் திருமணத்திற்குப் பின்னரான சோரத்தை நிரூபிப்பதன் மூலமும், மனைவியாயின் கணவனது சோரத்துடன் கூடிய கொடுமைப்படுத்தலை நிரூபிப்பதன் மூலமும் விவாகரத்துப் பெற முடியும் (கண்டிய திருமண விவாகரத்துச் சட்டம் 1952, பிரிவு 32) எனவும் கூறியுள்ளதை, மனைவி ஒருவருக்கு கூடுதல் நிபந்தனைகளை விதித்ததனூடாக பால்நிலை சமத்துவமின்மைக்கு வித்திட்டது எனலாம்.

விவாகரத்து / பிரிவினைக்குப் பின்னரான நிலையை எடுத்துக்கொண்டால், இங்கு பிள்ளைகளின் (minor children) பாதுகாவல், பராமரிப்பு, கல்வி தொடர்பில் பெற்றோரைப் பொறுப்பாக்க நீதிமன்றம் கட்டளையிட முடியும் (குடியியல் நடவடிக்கை முறைச் சட்டக்கோவை பிரிவுகள் 620, 622) என்பதுடன் வருமான நிலையைப் பொறுத்து கணவன்-மனைவி இருவருமே பொறுப்பாக்கப்படுவது சிறப்பானதாகும்.

திருமணத்துக்கு சம்மதமளித்தல் எனும் எண்ணக்கருவை நோக்கும்போது பொதுச்சட்டம், திருமணம் செய்யவிருக்கும் ஆண், பெண் இருவரதும் தன்னிச்சையான சம்மதம் அவசியம் என வலியுறுத்துவதுடன் அவர்கள் 18 வயதை அடைந்தவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். (1995ம் ஆண்டின் 18ம் இலக்க பொதுத் திருமணக் கட்டளைச் சட்டம் (திருத்தச்சட்டம்) மற்றும் 1995ம் ஆண்டின் 19ம் இலக்க கண்டிய திருமண விவாகரத்து (திருத்த)சட்டம்). ஆனால் முஸ்லிம் சட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், தந்தையின் அதிகாரம் வலுவடைந்த நிலையில் உள்ளது. திருமணம் செய்வதற்கான வயதெல்லை என்பது இல்லாதநிலையில், வயது வராத பிள்ளைகளின் மீது கூட திருமணத்தை சுமத்தக்கூடிய அதிகாரம் தந்தைக்கு உண்டு. வலி எனப்படும் ஆண்பாதுகாவலரே பெண் சார்பாகத் திருமணத்துக்கான சம்மதத்தை அளிக்கிறார் என்பதுடன் (பிரிவுகள் 17, 18, 26) 12 வயதுக்கு குறைந்த பிள்ளைகளாயின் காதியின் சம்மதமும் அவசியம். (பிரிவு 23, 47 (1) (j)) இஸ்லாமிய சமுதாயத்தில் வலுக்கட்டாயமாக பால்ய திருமணங்களுக்கு பெண் சார்பில் சம்மதிக்கும் நிலையானது பால் நிலை சமத்துவமின்மைக்கு சிறந்த உதாரணமெனலாம்.

அடுத்து பால்நிலை சமத்துவமின்மை என்பதனைத் தெளிவாகக் கொண்டிருக்கும் சட்டமாக தேசவழமை திகழ்கிறது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கு ஏற்புடைத்தான தேசவழமையில் சில குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகளையும் பெண்கள் மீதான சமத்துவமற்ற திணிப்பையும் காணக்கூடியதாக

உள்ளது. தேசவழமையின் கீழ் பெண்களின் சட்ட அந்தஸ்த்து திருமணத்தினால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. (யாழ்ப்பாண திருமண மற்றும் வழியுரிமைகள் சட்டம் பிரிவு 3(1), 3 (2))

சொத்துக்களைப் பொறுத்தவரை திருமணத்தின் பின்னர் வாழ்க்கைத்துணை ஒருவருடைய அனைத்து ஆதனங்களும் பொதுவான ஓர் அமைப்புக்குள் கொண்டு வரப்படும் என்பதனூடாக வலியுறுத்த முனைந்த சம உரிமையானது பெண் சமுதாயம் மத்தியில் சமத்துவமின்மை உணரப்பட வழிகோலியது. பெண்கள் தமது தனிப்பட்ட சொத்துக்களைக் கையுதிர்ப்பதற்கு கணவனது எழுத்திலான சம்மதம் பெறவேண்டும் என்பதுடன் (பிரிவு 6) நியாயமற்ற முறையில் கணவன் சம்மதமளிக்க மறுக்குமிடத்து நீதிமன்றத்தின் சம்மதம் பெற வேண்டியும் உள்ளது. அடுத்து திருமணத்திற்கு பிரதிபயனாக பெண்ணின் பெற்றோரால் வழங்கப்பட்டு வந்த சீதன நடைமுறையானது இன்றும் கூட சீதனம் இல்லையேல் திருமணம் இல்லை எனவும், சீதனத்திற்காகவே திருமணம் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தியிருப்பதும் பொதுக் கொள்கைக்கு முரணாக உள்ளது. இங்கு திருமணமானது சட்டத்தினால் வேண்டப்படும் தன்னிச்சையான / தூண்டுதலற்ற சம்மதத்தின் விளைவானதாக இல்லாமை, பால்நிலை சமத்துவமின்மைக்கு வழிவகுத்துள்ளது. **Selvaratnam vs Anandavelu 42 NLR 457** வழக்கில் அச்சுறுத்தல் சொந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரயோகிப்பதைத் தடுக்கிறது எனத் தீர்க்கப்பட்டது. அத்துடன் ஆரம்பத்தில் சீதன ஆதனத்தை விற்று வேறு சொத்துக்களை வாங்கி அதனைப் பொது ஆதனமாக மாற்றும் நிலை ஆணாதிக்க சமுதாயத்தில் இருந்தபோது அதனை அங்கீகரிக்கும் நிலை 1911ம் ஆண்டின் யாழ்ப்பாண திருமண வழியுரிமைகள் சட்டத்தின் கீழ் இருந்தது. பாரதூரமான குறைபாடாகும். ஆயினும் இந்நிலை 1947 திருத்தச்சட்டம் பிரிவு 19 மூலம் திருத்தப்பட்டது. இதன்படி பொது ஆதனமான தேடிய தேட்டம் என்பது, திருமணம் நிலைத்திருக்கும் காலத்தில் பெறுமதியான பிதிபலன் கொடுத்து வாழ்க்கைத் துணை ஒருவரால் கைக்கொள்ளப்பட்ட ஆதனமாகவும் இது வாழ்க்கைத்துணையுடைய தனிப்பட்ட ஆதனத்தின் ஒரு பகுதியாக இருத்தலாகாது எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது சிறப்பானதாகும்.

கண்டியச் சட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் , அங்கும் பால்நிலை சமத்துவமின்மையை உணரமுடிகிறது. இரண்டு வகையான திருமண முறைகளான தீக மற்றும் பின்ன என்பதில், தீக முறையில் திருமணம் செய்த மகள், தந்தையின் பரவணிச் சொத்து தொடர்பில் எந்தவித உரிமைகளையும் பெறமுடியாது பாரபட்சப்படுத்தப்படுகிறாள். அத்துடன் கணவன் (acquired property) விட்டுச் செல்லாதபோது / போதாத போது தீக முறையில் திருமணம் செய்த பெண் கணவனின் பரவணிச் சொத்திலிருந்து பராமரிப்பு மாத்திரம் பெறக் கூடியவளாக உள்ளாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாட்டை சட்டப்பரப்பில் கொண்டு விளங்கும் விடயமாக குடும்பச் சட்டப் பரப்பில் காணப்படுவது சட்டத்துக்குப் புறம்பான குடும்ப அலகுகள் ஆகும். (non legal unit) சட்டரீதியான திருமணம் ஒன்றினால் உருவாகும் உரிமைகள் திருமண திறத்தவர்களை மட்டுமல்லாது, அதன் விளைவாகப் பிறக்கின்ற பிள்ளைகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவது போல, திருமணத்துக்குரிய தகுதிகள் / முறைகள் இன்றி ஏற்படுத்தப்படும் ஆண் பெண் உறவானது, அதன் மூலம் பிறக்கும் பிள்ளைகள் மீதும் பாரியளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது என்பது துரதிஷ்டவசமானது. திருமணத்துக்குப் புறம்பான பிள்ளைகளைப் பொறுத்தவரை இவர்களுக்கும் இயற்கைத் தந்தைக்கும் இடையிலான சட்டத்தொடர்பு அங்கீகரிக்கப்படாததாகவே உள்ளது. திருமணத்திற்குட்பட்ட பிள்ளைகளின் இயற்கைப் பாதுகாவலராக தந்தை ஒருவர் காணப்படுகிறார். ஆயினும் திருமணத்திற்கு புறம்பான பிள்ளைகளின் இயற்கைப் பாதுகாவலராக தாயே உள்ளதுடன், பிள்ளை மீதான உரிமைகளும் பொறுப்புகளும் அவள் மீதே சுமத்தப்பட்டுள்ளன. எமது நாட்டில் இயற்கைத் தந்தையின் பங்களிப்பை முன்னேற்றுவதற்கு எந்த ஏற்பாடுகளும் காணப்படாதது பாரிய குறைபாடாக உள்ளது. இத்தகைய பிள்ளைகளை பராமரிப்பதற்கான கடப்பாடு புதிய பராமரிப்பு சட்டத்தின் கீழ் உண்டு. ஆயினும் (பிரிவு 2 (2)) தந்தைமையை நிரூபிக்க வேண்டியது கட்டாயமாகும். இது சற்றுக் கடினமானதும். செலவு கூடியதுமான நடைமுறை எனினும் தவிர்க்க முடியாதது. பராமரிப்பதற்கான கடப்பாடு தந்தை மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள போதும் பாதுகாவல் , அணுகுதல் போன்ற எதற்குமான உரிமைகள் இல்லாததும் (custody , Guardianship and right to access) பிள்ளைக்கு இயற்கைத் தந்தையின் ஆதனத்திலிருந்து வழியுரிமை பெறமுடியாத நிலையும் காணப்படுகின்றது. நீதிமன்றங்கள் உயர் பாதுகாவலன் என்ற நிலையை வலியுறுத்தி பிள்ளையின் நலனை உறுதி செய்ய முடியும் எனினும் சட்டத்துக்குப் புறம்பான குடும்ப அலகுகள் தொடர்பான விடயத்தில் நீதிமன்றங்கள் பின் நிற்பதையே காணலாம்.

அதேபோல முஸ்லிம் சட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ளினும், திருமணத்திற்குப் புறம்பான பிள்ளையின் நிலை மிகவும் நலிவுற்றுக் காணப்படுகின்றது. தந்தையின் பராமரிப்பதற்கான கடப்பாடு காதி நீதிமன்றங்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளபோது தந்தையின் ஆதனத்திலிருந்து வழியுரிமை பெறமுடியாத நிலை காணப்படுகிறது. தாயின் ஆதனத்திலிருந்தான வழியுரிமை கூட ஹனாவிசட்டப் பிரிவின் கீழ் மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே பொதுவாக இலங்கையின் சட்டவாக்கங்கள் திருமணத்திற்குப் புறம்பான பிள்ளை தொடர்பில் பெற்றோரின் கூட்டுக்கடப்பாட்டை வலியுறுத்தவில்லை என்பது தெளிவு. பொதுவாக சமூகத்தின் பார்வையிலும் தாழ்வாகக் கருதப்படும் இத்தகைய பிள்ளைகள் சட்டத்தினாலும் குறைத்து மதிப்பிடப்படுவது கவலைக்குரிய விடயமாகும். இந்நிலையை மாற்ற வேண்டுமாயின் தென்னாபிரிக்க சட்டத்தையோ, ஆங்கிலச் சட்டத்தையோ உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். Natural fathers of children born out of wed lock Act (1997) (பிரிவு 2) பிள்ளையின் நலனுக்கு உகந்தது எனத் திருப்திப்படும் பட்சத்தில் இயற்கைத் தந்தைக்கு பாதுகாவல் மற்றும் அணுகுவதற்கான உரிமைகள் வழங்கப்படலாம் எனவும் Children Act (1989) விண்ணப்பத்தின் பேரில் பெற்றோர் இருவருக்குமான உரிமைகள், கடமைகளை அங்கீகரித்து நீதிமன்றம் கட்டளைகளை ஆக்கலாம் எனவும் கூறுகின்றது. (பிரிவு 4) இத்தகைய உதாரணங்கள் மூலம் பிள்ளையின் நலனுக்கு உகந்த வகையில் கூட்டுக்கடப்பாட்டை வலியுறுத்தி எமது சட்டமும் வளம் பெற முடியும்.

சட்டம் என்பது காலத்தோடு கைகோர்த்துச் செல்ல வேண்டிய ஒன்று. சமூகத்தைச் சீர்ப்படுத்த வேண்டிய சட்டம், தன் வளர்ச்சியில் பின்னோக்கி நிற்பதென்பது எந்தளவுக்கு ஏற்க முடியாதது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. எனவே குடும்பச் சட்டப்பரப்பில் காணப்படும் பல்வேறு இடைவெளிகள் கூட்டுக்கடப்பாடு, பால்நிலை சமத்துவம் என்பவற்றால் நிரவப்படுதல் சிறந்த பலனைத்தரும். ஏனெனில்,

“பிள்ளையை வளர்த்து ஆளாக்குவதில் பெற்றோர் இருவருக்கும் பொதுவான பொறுப்புகள் உண்டென்னும் கோட்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதை உறுதிப்படுத்துவதற்கான உயரிய முயற்சியை பங்களி நாடுகள் மேற்கொள்ள வேண்டும்.”

-உறுப்புரை 18

சிறுவர் உரிமைகள் பற்றிய சமவாயம்

எனும் சர்வதேசக் கடப்பாட்டைப் பிள்ளையின் உரிமைகள் மீதான பட்டயம் உறுப்புரை 19 மூலம் எமது நாடும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. எனவே அரசானது அதன் கொள்கைகள் மூலம் பிள்ளையின் மீதான பராமரிப்பு, கட்டுக்காப்பு, பாதுகாண்மை மற்றும் அபிவிருத்திக்கான பெற்றோரின் உரிமைக்கு ஆதரவளிப்பதன் மூலம் அதனை அங்கீகரிப்பதை உறுதி செய்தல் வேண்டும்.

ஏனெனில் “சமூகத்தின் இயற்கையானதும், அடிப்படையானதுமான தொகுதி அலகு குடும்பமாகும். சமூகத்தினாலும் அரசினாலும் பாதுகாக்கப்படுவதற்கான உரித்தினை அது பெற்றுள்ளது.”

- உறுப்புரை 23

குடியியல் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேச உடன்பாட்டு ஒப்பந்தம்

ஈன்றெடுத்த கிறைமை (Earned Sovereignty):
பொதுச் சர்வதேச சட்டத்தில் கிறைமைக்கும் சுயநிர்ணய
உரிமைக்கும் இடையிலான இடைவெளியைக் குறைப்பது
தொடர்பிலான அண்மைக்கால் புலமைத்துவ உரையாடல்கள்
பற்றிய ஒரு அறிமுகக் குறிப்பு

குமாரவடிவேல் குருபரன்
கிறுதியாண்டு
சட்ட பீடம்
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

1. அறிமுகம்

உலகத்தார் கண்ணுற்ற, கண்ணுறும் சுயநிர்ணயத்திற்கான போராட்டங்கள் யாவும் இறைமைக்கான போராட்டங்களாகவே அமைந்துள்ளன. இறைமைக்கான போராட்டமாக அமையப் பெறும் இப்போராட்டங்கள் ஒரே வேளையில் இறைமைக்கெதிரான போராட்டங்களாகவும் அமையப் பெறுகின்றன. சுயநிர்ணயத்திற்காகப் போராடுவோருக்கெதிராக மற்றைய தரப்பினரால் முன்வைக்கப்படும் பிரதான புலமைத்துவ அரசியல் ஆயுதம் நிலவுகையில் உள்ள தமது இறைமையைக் குலைக்க முடியாது என்றவாறு அமைகின்றது¹. பொதுச் சர்வதேச சட்டம் இறைமை, சுயநிர்ணய உரிமை என்ற இரண்டையும் முக்கியத்துவப்படுத்துகின்றது எனினும் இறைமைக்கு முதலிடம் அளிக்கும் போக்கைச் சர்வதேச சட்டம் விதந்துரைக்கின்ற வகையில் சர்வதேச சமூகத்தின் இவ்விடயம் தொடர்பிலான நடத்தை அமையப் பெற்றுள்ளது.

இறைமைக்கு முதலிடம் அளிக்கும் இந்தத் தத்துவார்த்தம் (Sovereignty - First Doctrine) சுயநிர்ணயப் போராட்டங்கள் முன்வைக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக எதனையும் வழங்குவதில்லை. இத்தத்துவார்த்தத்திலிருந்து விலகி சுயநிர்ணயப் போராட்டங்களிற்கு பதிலிறுக்க மறுக்கும் சர்வதேச சமூகத்தின் போக்கு யுத்தத்தின் தொடர்ச்சிக்கும் தொடர்ந் தேர்ச்சியான அழிவுக்குமே இட்டுச் சென்றுள்ளது². இப்போக்கிலிருந்து விலகி இறைமைக்கும் சுயநிர்ணய உரிமைக்கும் இடையிலான தொடர்புறுத்தை சமாதானப்படுத்தும் முயற்சிகள் சில இன்று முளைவிட்டுள்ளன. பிரதானமாக இவை இறைமை என்ற தத்துவார்த்தத்தின் வீச்சைக் குறைக்கும் வகையில் அதனுடைய உள்ளடக்கத்தை இலகுபடுத்தும் முயற்சியை நோக்கமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ள அதே வேளையில் சமாந்தரமாக சுயநிர்ணய உரிமைகளின் உள்ளடக்கத்தை விரிவுபடுத்தும் முயற்சியும் அதன் வீச்சைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சியும் இடம்பெறுகின்றன. ('உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை' தொடர்பான விவாதங்கள் இவற்றில் பிரதானமானவை.) இந்த இருநிலைப்பட்ட முயற்சிகள் மூலமாக இறைமைக்கும் சுயநிர்ணயத்திற்குமிடையே ஓர் இணக்கப்பாடான வரைவு ஒன்றையே ஓர் இணக்கப்பாடான வரைவு ஒன்றை ஏற்படுத்தும் முயற்சிகள் இடம்பெற்று வருகின்றன.

இக்கட்டுரையானது இந்தப் பரந்துபட்ட விவாதத்தில் அண்மைக் காலமாக புகழ்ச்சி பெற்று வரும் "ஈன்றெடுக்கப்பட்ட இறைமை" (Earned Sovereignty) என்ற தத்துவார்த்தத்தை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கில் எழுதப்படுகின்றது. இவ்வெண்ணக்கரு தொடர்பிலான வியாக்கியானத்திற்கு முன்னோடியாக இறைமை மற்றும் சுயநிர்ணய உரிமை தொடர்பில் புலமையாளர்கள் மத்தியில் அண்மைக் காலத்தில் இடம்பெற்று வரும் உரையாடல்கள் பற்றிய சிறு குறிப்பு இக்கட்டுரையில் வருகின்றது.

2. துருப்பிடிக்கும் இறைமை ?

அடிப்படையில் இறைமை, அரசுகளின் தகைமை (Capacity), சுதந்திரம் (Independence) மற்றும் அவற்றிற்கிடையேயான சட்ட சமத்துவத்தைக் (Legal Sovereignty) குறித்து நிற்கின்றது³. மேற்கண்டதில் நீதி முரசு 2008

இறுதியாகக் கூறப்பட்டது ஐக்கிய நாடுகள் பட்டயத்தின் உறுப்புரை 2 (1) இல் இடம் கண்டுள்ளது. காலணியாதிக்கத்திற்கெதிரான போராட்டத்தில் இறைமை முக்கிய செயலாக்கமளிக்கும் பங்கு ஆற்றியது. மேற்கத்தைய அரசுகளின் நவ-காலணித்துவத்தை எதிர்கொள்வதற்கும் இறைமை தொடர்பான சொல்லாடல்கள் பயன்படுகின்றன. தமது ஆள்புலங்கள் வெளியாளுகைக்கு உட்படாது தவிர்ப்பதற்கு ஆள்புல ஒற்றுமையின் புனிதத்துவத்தை முன்னிறுத்தி சர்வதேச சட்டத்தில் அழுத்தமான கோட்பாடுகள் நிலைகொண்டன. காலணியாதிக்கவாதிகள் எவ்வாறு அரசுகளின் ஆள்புலங்களை விட்டுச் சென்றார்களோ அவ்வாறே அவை தொடர்ந்து பேணப்பட வேண்டும் என்ற விதி - *Uti possidetis, ita possideatis* - இன்று சர்வதேச சட்டத்தின் அடிப்படை விதிகளில் ஒன்றாக கருதப்படுகின்றன. உலக சமாதானத்திற்கும் ஸ்தம்பிதத்திற்கும் ஆள்புலங்களின் எல்லைகள் குலைக்கப்படாதிருத்தல் முக்கியமாகக் கருதப்படுகின்றது.

மேற்குலக ஆதிக்கத்திற்கெதிரான ஓர் ஆயுதமாகத் தெரியப்படுத்தப்படும் இறைமைக்கு மற்றுமொரு முனையும் உண்டு. ஒரு ஆள்புலத்திற்கு உட்பட்ட வகையில் அராஜகத்திற்கு முண்டு கொடுக்கும் ஒரு ஆயுதமாக - அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆள்புலத்திற்கு உட்பட்ட மக்கள் குழுமங்களின் போராட்டத்திற்கு எதிரான ஒரு ஆயுதமாக - இறைமை பயன்படுத்தப்படுவது - இந்த மற்றொரு முனை. இதில் உள்ள சிக்கல் என்னவெனில் இறைமை எனும் எண்ணக்கருவின் 'நல்ல' முகத்தை ஆதரிக்கும் புலமை சார் போக்கை எடுப்போமாயின் அதன் 'தீய' முகத்திற்குப் பந்தம் பிடித்தாற் போல் ஆகிவிடக் கூடிய நிலைமை. நிற்க.

பேராசிரியர் ரிச்சர்ட் பால்க்⁴ சர்வதேச சட்டத்தில் மனித உரிமைகளின் சமாந்தரமான கொள்கை நிலைப்பட்ட உறுதியான வளர்ச்சி இறைமையின் வீச்சை மட்டுப்படுத்துவதாகக் கூறுகின்றார். இவற்றின் ஏனைய அம்சங்களாகப் பின்வருவனவற்றை இனங்காணுகின்றார். சுயநிர்ணய உரிமை, மனிதாபிமானத் தலையீடு, குழு உரிமைகள், புவியரசியலின் (Geopolitics) வெளியேற்றும் திறன்மைகள் மற்றும் இனச்சக்திகரிப்பு அரசியல் மேற்கண்டவை இறைமையின் முறைசார் தாற்பரியங்களுக்கும் அதனின் நடைமுறைசார் யதார்த்தங்களிற்குமிடையிலான இடைவெளியை அதிகரித்திருப்பதாக பால்க் வாதிடுகின்றார். இதனடிப்படையில் மாற்றமடைந்துள்ள உலக அரங்கில் இறைமையுள்ள அரசின் அறியப்பட்ட வடிவத்தில் மாற்றங்கள் தென்படுகின்றனவாயினும் இவ்வாறான மாற்றங்கள் ஓர் சீர்ப்பட்ட முறையில் நடைபெறவில்லை எனக் கூறுகிறார். இதற்கான காரணம் வெவ்வேறு அரசுகள் வெவ்வேறு அமைப்பு சார் நிலைகளைக் கொண்டிருப்பதும் அதன் விளைவாகப் பல்வேறு விதமான மாற்றம் தவிர்ப்புப் பொறிமுறைகளைக் கைக்கொள்ளக் கூடியதாக இருத்தலும் என்கிறார்.

ஒரு நாட்டின் உள்ளக இறைமையை மதிப்பிடுதல் (Domestic sovereignty) தொடர்பான உரையாடல்களும் இன்று முனைப்புப் பெற்றுள்ளன. உள்ளக இறைமை என்பது எவ்வளவு தூரம் அரசின் அதிகார அமைப்புக்கள் திறன் வாய்ந்தவையாக உள்ளன என்பன தொடர்பிலான ஆராய்ச்சி ஆகும். இத்திறனாய்வானது சனநாயகக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைய வேண்டும் என்ற வாதத்தை தோமஸ் ப்ராங்க் முதலானோர் முன்வைக்கின்றனர். (இத்தகைய வாதத்திற்குரிய பிரிவினரை 'Democratic Entitlement School' என்பதற்குள் உள்ளடக்குகின்றனர்). சனநாயக முறையிலான ஆட்சியியலை ஓர் உரிமையாகவும் கருதிட வேண்டும் என்கிறார் ப்ராங்க் ('A Right to Democratic Governance').⁵ இத்தகைய வாதம் சனநாயகத்தின் முறைசார், வடிவம் சார் அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றதே அன்றி அவற்றின் பொருள் சார் உள்ளடக்கம் பற்றிப் பேசுவதில்லை என்ற விமர்சனம் வைக்கப்படுகின்றது. அரசாங்கங்களின் ஏற்புடைத்தன்மை (Legitimacy) தொடர்பான வாதங்களில் அவற்றின் உருவாக்கம் (Legitimacy of Origin) மட்டுமல்லாது அவற்றின் செயல்தகைமையும் (Legitimacy of Existence), ஆராய்வுக்குள்ளாக வேண்டும் என்ற மாற்றுவாதம் முன்வைக்கப்படுகின்றது⁶. அல்லாவிடில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சனநாயகக் கொடுங்கோல் அரசுகளை (Elected Dictatorship) ஏற்றுக்கொண்டவர்களாகி விடுவோம். நிற்க.

இறைமைக்குக் கட்டுப்போடும் வகையில் ஐக்கிய நாடுகளின் சட்டமியற்றும் செயன்முறையில் அண்மையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது கனேடிய அரசாங்கத்தின் அழைப்பின் பேரில் உருவாக்கப்பட்ட அரச இறைமை மற்றும் தலையீடு தொடர்பிலான சர்வதேச ஆணைக்குழுவினால் (International

Commission on Intervention and State Responsibility) முன்வைக்கப்பட்ட “Responsibility to Protect - R2P” (பாதுகாப்பதற்கான கடமை) என்ற புதிய சர்வதேச கொள்கை வழிக் கோட்பாடு⁷. மனிதாபிமானத் தலையீட்டிற்கான உரிமை (Right of Humanitarian Intervention) என்பதன் தாற்பரியத்தை ஆராய கூடிய இக்குழு இவ் உரிமைச் சொல்லாடலைத் தவிர்த்து சர்வதேச அரசியலுக்கும் சட்டத்திற்கும், கடமையை முன்னிறுத்திய ஒரு சொல்லாடலை முன்னிறுத்திற்று. இறைமையைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு கோட்பாடாகக் கருதும் பண்பிலிருந்து அதனை ஓர் கடப்பாடாகக் கருதும் உருவமாற்றத்தை (‘From Sovereignty as Control to Sovereignty as Responsibility’) அது பிரேரிக்கின்றது. இவ்விடயத்தில் கடப்பாட்டின் முதலாவது ‘தாங்கி’களாக குறிப்பிட்ட அரசே அமையும் என வலியுறுத்தும் இக்கோட்பாடு ஒரு குடித்தொகையினர் உள்நாட்டு யுத்தம், கலகம், ஒடுக்குமுறை அல்லது அரசுதோல்வி ஆகிய காரணங்களினாலும், குறிப்பிட்ட அரசு இச்சூழ்நிலையில் செயலாற்ற முடியாத அல்லது விரும்பாத பட்சத்திலும் கடும் தீங்கிற்கு உட்படும்போது வெளித் தலையீட்டை மறுக்கும் சர்வதேச சட்டவிதி, சர்வதேச சமூகத்தின் பாதுகாக்கும் கடமைக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிறது. இன்று பொதுச் சர்வதேச சட்டத்தின் விவாதக் களத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. சர்வதேச சட்டம் எவ்வளவு தூரம் விரைவாக இவ்விதியை உள்வாங்கும் என்பதனை நாம் பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும். தேவைக்குகந்தவாறு “ஜனநாயகத்தைப் பரப்புரை” செய்யும் பாணியில் “மனிதாபிமானத் தலையீடு” செய்யும் மேற்கத்தைய அரசுகளின் புதிய புலமைத்துவ அணிகலனோ இது என அச்சப்பட வேண்டியுள்ளது. இந்த அச்சத்தை கிளப்பும் மூன்றாமுலக நாட்டு அரசு தலைமைகளில் சில தமது நாடுகளில் அடக்குவாத வழிமுறையை விரும்பி கைக்கொள்பவை என்பது மற்றைய பக்கச் சோகம். நிற்க.

மேற்கூறியவை யாவும் இறைமைக்குச் சாவுமணி அடிக்கின்றனவா என்பது புதிரானதோர் கேள்வி. பேராசிரியர் ஸ்டீபன் கிரேஸ்னரின் விளக்கத்தில் சர்வதேச சட்டத்தில் இறைமை என்பது ஓர் “ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட போலித்தனம்” (Organised Hypocrisy)⁸. அதாவது அரசுகள் ஒன்றைக் கூறிக்கொண்டு வேறொன்றைச் செய்யும் தகையின ஆனால் தமது சொல்லாடலில் இறைமையின் கோட்பாட்டியலை ஒத்த குரலில் அங்கீகரித்து ஏற்பவை, தமது செயலிலும் கொள்கையிலும் வேறுவிதமாக நடந்து கொள்வன. இவற்றை அரசுகள் தெரிந்தே செய்கின்றன என்கிறார் கிரேஸ்னர். இறைமையின் இந்த நெகிழ்வுத்தன்மையே அதற்கு ஓர் மாற்றுக் கோட்பாடு ஒன்றை வகுப்பதைத் தேவைக்குட்படுத்தாமல் வந்துள்ளது என்கிறார் கிரேஸ்னர்.

3. சுயநிர்ணய உரிமை : ஒரு மீள் உயிர்ப்பிப்பு ?

நாம் இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் கண்டவாறு ஒரு நாட்டின் (காலனியாதிக்க வாதிகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட) எல்லைகள் புனிதமானவை என்பது சர்வதேச சட்டத்தின் முக்கிய விதிகளில் ஒன்று. இதன் விளைவாக மிக நீண்ட காலமாக சுயநிர்ணய உரிமை என்பது கடல்நீரினால் பிரிக்கப்பட்ட காலனியுறவைத் துண்டிப்பதற்கான உரிமை (Theory of ‘Salt Water’ Colonialism) என்ற வரையறைக்குள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது⁹. ஒரு புவியியல் தொடர்ச்சிக்குட்பட்ட பிரதேசத்திற்கு உள்வாரியாக காலனியாதிக்கம் ஏற்படலாம் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதிருந்தது. இன்னும் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு ஏற்கப்படாமலும் உள்ளது எனலாம். மக்கள் குழுமங்களிற்கு தமது அரசியல் அமைப்பு தொடர்பான தெரிவிற்கான உரிமையும் அதே வேளை ஒரு நாட்டின் ஆள்புல ஒற்றுமையைக் குலைப்பதற்கெதிரான தடையும் சுயநிர்ணயக் கோட்பாட்டின் பத்திய முரண்பாடாக கிறிஸ்டின் பெல் இனங்காணுகின்றார்¹⁰. அரசுகளுக்கும் மக்களுக்கும் தனித்தனியே முரண்படும் உரிமைகள் சர்வதேச சட்டம் வழங்கியுள்ளது.

உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை என்பது ஒரு அரசின் ஆட்சி முறைமையின் ஏற்புடைத்தன்மை பற்றியது. சுயநிர்ணய உரிமையை காலனியாதிக்கத்திலிருந்து விடுபடும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டது என்றும் ஓர் அரசு தனது மக்களை எவ்வாறு ஆள்கின்றது என்பது தொடர்பான தொடர்ச்சியான விசாரணையாகவும் விவரணப்படுத்தப்படுகின்றது. பிராந்திய சுயாட்சி அடிப்படையிலான அரசியலமைப்பு சார் வரையறைகளை வழங்குவதன் மூலம் சுயநிர்ணய உரிமையை நுகர்வதற்கு வழிசெய்ய உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு உதவுகின்றது எனக் கூறப்படுகின்றது.

உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமைக்கான போராட்டம் வெற்றியடையாதவிடத்து வெளிவாரி சுயநிர்ணய உரிமைக்கான நகர்வு இடம்பெறுகின்றது, இடம்பெற வேண்டும் என்பது கோட்பாடளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. தொடர்ச்சியாக உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமையை மறுதலித்தல், அடக்குமுறை, இன அழிப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடும் - 'தீர்வு பெறும் நோக்கில் பிரிந்து போவதற்கான உரிமை' (Theory of Remedial Right to Secession) உள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆலண்ட் தீவுகள் தொடர்பிலான வழக்கு¹¹, கனேடிய நீதிமன்றத்தின் கியூபெக் மாகாணத்தின் பிரிந்து போகும் உரிமை தொடர்பான வழக்கின் தீர்ப்பு¹², பங்களாதேஷ், ஸ்லாவேனியா, குரோஷியா, பொஸ்னியா-ஹெர்சுகோவினா, மசிதோனியா, மொண்டீனீர்கோ மற்றும் கொசோவோ ஆகிய நாடுகளின் தோற்ற வரலாறுகள் இவ்வுரிமையென ஒன்று இருப்பதற்கான சான்றுகளாகக் கொள்ளலாம்.

பேராசிரியர் பிரெட்ரிக் கிர்கிஸ் ஒரு யதார்த்தகரமான அவதானிப்பை இவ்விடத்தில் மேற்கொள்கிறார்¹³. பிரவினையை ஓர் தீர்வாக ஏற்றுக்கொள்வதென்பது எவ்வளவு தூரம் குறிப்பிட்ட அரசானது பிரதிநிதித்துவமுடையதாக விளங்குகின்றது என்பதனைப் பொறுத்தது என்கிறார். நன்கு பிரதிநிதித்துவம் பெற்ற அரசாயின் மிகக் குறைந்தளவான பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் தீர்வே ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். அதாவது பிரிவினைத் தனியரசுக் கோரிக்கை சர்வதேச சமூகத்திடம் எடுபடாது. அரசானது பிரதிநிதித்துவமற்ற ஒடுக்குமுறையான அரசாங்கத்தை கொண்டிருப்பின் பிரிவினை இலகுவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடும்.

இவ்வாறு சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு விதிகள் சில சர்வதேச சட்டத்தால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது¹⁴. மற்றைய நாடுகளின் எல்லைகளுக்கு மதிப்பளித்தல், சட்டத்தின் ஆட்சி, மனித உரிமைகள் (சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் உள்ளடங்கலாக), ஆயுதக்களைவு (அணு ஆயுதம் உற்பத்தி செய்யாமை உட்பட) ஆகியவற்றிற்கு இணங்குதல் என்பன இவற்றில் முக்கியமானவை.

அண்மைக் காலங்களில் 'தீர்வு பெறும் நோக்கிலான பிரிந்து போகும் உரிமை' உண்டென உணரும் பட்சத்தில் அவ்வுரிமையை எவ்வாறு பிரயோகிப்பது என்பது தொடர்பிலான வாதங்கள் முறுக்கேறியுள்ளன. குறிப்பாகக் கொசோவோ சுதந்திர அரசாக மலர்ந்ததை அடுத்து இவ்விவாதம் முன்னரங்கிற்கு வந்துள்ளது. அவற்றில் முக்கியமாக இடம்பெறும் ஒரு புதிய கோட்பாட்டியல் வாதம் "ஈன்றெடுத்த இறைமை" எனத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அறியக்கூடிய "Earned sovereignty" என்பது பற்றியது.

4. ஈன்றெடுத்த இறைமை (Earned sovereignty)¹⁵

இக்கோட்பாடானது அமெரிக்காவிலிருந்து இயங்கும் 'பொதுச் சர்வதேச சட்ட மற்றும் கொள்கைக்குழு' (Public International Law and Policy Group) எனும் அமைப்பினரால் உருவாக்கப்பட்டது. இதனுடைய இயக்குநராக இருக்கும் பேராசிரியர் போல் ஆர் வில்லியமஸ் ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளின் இராஜாங்க செயலகத்தில் சட்ட ஆலோசகராகப் பணியாற்றியவர். இக்குழுமமானது கொசோவோ, இலங்கை உட்பட பல நாடுகளின் அரசாங்கங்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் பணியை ஆற்றி வருகின்றன. கொசோவோவிற்குத் தனிநாட்டு அந்தஸ்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் செயன்முறையில் இக்குழு நேரடியாகப் பங்குபற்றியிருந்தது. இலங்கையில் அரச சமாதான செயலகத்துடன் இக்குழு வேலை செய்துவருவதாக அறியக் கிடைக்கின்றது¹⁶.

ஈன்றெடுக்கும் இறைமை' என்பதனை அதனை உருவாக்கியோர் ஒரு முரண்பாட்டுத் தீர்வுகளான அணுகுமுறையாக (conflict resolution approach) முன்வைக்கின்றனர். அதனுள் பின்வரும் ஆறு கூறுகளை உள்ளடக்குகின்றனர்.

அடிப்படைக் கூறுகள்.

1. பகிரப்பட்ட இறைமை (Shared Sovereignty)

2. நிறுவனங்களைக் கட்டியமைத்தல் (Institution Building)

3. உப-அரசு அலகின் (நிலவுகின்ற அரசினோடு ஒப்பிட்ட) இறுதி 'நிலை' சார்ந்த கேள்விக்கு விடைகாணல் (Determination of the Final Status of the Sub-state entity in Relationship to the State)

தெரிவுக்குரிய கூறுகள்.

1. கட்டம் கட்டமாக வழங்கப்படும் இறைமை (Phased sovereignty)
2. நிபந்தனைக்குட்பட்ட இறைமை (Conditional sovereignty)
3. கட்டுப்படுத்தப்பட்ட இறைமை (Constrained sovereignty)

இவ் ஒவ்வொன்றையும் பற்றிய சிறு குறிப்பு தொடர்கிறது.

1. பகிரப்பட்ட இறைமை

இது தீர்வைக் காண்பதற்கான முதற்படியாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இறைமையை ஓர் ஒற்றை உரிமையாகப் பார்க்காது அதிகாரங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகளின் தொகுப்பாகப் பார்க்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறப்படுகின்றது. இவை பிரிக்கப்பட்டு வெவ்வேறு தரப்பினரிடம் குறிப்பாக உப-அரசு அலகிடம் வழங்கப்படலாம். சாவ்தேச சமூகத்திடமும் வழங்கப்படலாம். இவற்றை இடைக்காலத் தீர்வுகளாக நோக்கலாம். இறுதித் தீர்விற்கான நகர்வின் வழியில் பகிரப்பட்ட ஓர் வேலைத்திட்டத்தை இவை வழங்குகின்றன. போகன்வில்ல (Bougainville) உடன்படிக்கையில் இவ்வாறான இடைக்காலத் தீர்வுக்குரிய ஏற்பாடுகள் உண்டு. கிழக்குத் திமோரிலும் கொசொவோவிலும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முகவராண்மையிடத்து இறைமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இலங்கையிலும் இதற்கு உதாரணமாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகார சபைக்கான முன்மொழிவுகளைக் குறிப்பிடலாம்.

2. நிறுவனங்களைக் கட்டியெழுப்பல்

தன்னாட்சி அதிகாரம் கொண்ட அமைப்பையோ அல்லது தனியரசையோ உருவாக்கி நடாத்தும் தகைமையைப் பெறும் வகையில் அரசியல் மற்றும் / அல்லது நிர்வாக அமைப்புக்களை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கலாம். கிழக்குத் திமோரிலும் கொசொவோவிலும் இப்பணியை ஐக்கிய நாடுகள் சபை மேற்கொண்டது. வட அயர்லாந்தில் 'வட அயர்லாந்துப் பேரவை' என ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவை இடைக்காலத் தீர்வை முன்நகர்த்தும் பொருட்டு தேவைப்படும் அமைப்புக்களை உருவாக்குவது எனவும் அர்த்தப்படக் கூடும் எனத் தோன்றுகின்றது.

3. உப அரசு அலகின் இறுதி அந்தஸ்தைத் தீர்மானித்தல்

இதற்கான தெரிவுகள் அதிகாரப் பகிர்வின் அடிப்படையிலான சுயாட்சியிலிருந்து தனியரசை அமைப்பது என்பனவற்றிற்கு இடைப்பட்டனவாக இருக்கலாம். இவ்வந்தஸ்து கிழக்கு திமோரைப் போன்று ஆரம்பத்திலேயே தீர்க்கப்படலாம். அல்லது பகிரப்பட்ட இறைமை மற்றும் நிறுவனக் கட்டமைப்பின் பின்னரான காலப்பகுதியில் அதன் வெற்றிக்கமைய நிர்ணயிக்கப்படலாம். இறுதி அந்தஸ்தின் முக்கிய ஏற்பாடுகளில் ஒன்று சர்வதேச சமூகம் அதற்கு ஒப்புதலை அங்கீகாரத்தினூடாக வழங்குவதாகும். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் இறுதி அந்தஸ்து தொடர்பில் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு ஒன்று நடாத்தப்பட வேண்டிய ஏற்பாடு ஒன்றிருக்கும். உதாரணமாக தெற்கு சூடான் மக்கள் ஆறு வருடங்களின் நிறைவில், சர்வதேச சமூகத்தினருடைய கண்காணிப்பில் இடம்பெறும், சர்வஜன வாக்கெடுப்பு ஒன்றின் மூலம் உடன்படிக்கையின் கீழ் அமைக்கப்பெற்ற ஒன்றித்த சூடானுக்கோ அல்லது தனிநாடொன்றுக்கோ வாக்களிக்க முடியும் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தெரிவுக்குரிய கூறு 1 : கட்டம் கட்டமாக இறைமையை வழங்குதல்: பகிரப்பட்ட இறைமைக்கும் நிறுவனங்களைக் கட்டியமைத்தலுக்கிடையிலான உறவை வலுப்படுத்தும் முகமாக இக்கூறு

விளங்குகின்றது. தாய் அரசிலிருந்து சேய் அரசுக்கு பொறுப்பான முறையில் அதிகார இறைமை பகிரப்படுவதை இது குறிக்கும். அதிகார அளிப்பு, நிறுவனங்களின் செயல்திறனுக்கேற்றவாறு அமையும். இவற்றிற்கான நிபந்தனைகளாக சனநாயக மறுசீரமைப்பு மற்றும் மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு முன்வைக்கப்படும். மேற்கூறியது தெரிவுக்குரிய கூறு இரண்டாம் வகையான நிபந்தனைக் குட்படுத்தப்பட்ட இறைமையைக் குறிப்பிடுகின்றது. குறிப்பாக கொசோவோவில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையால் கைக்கொள்ளப்பட்ட “அந்தஸ்திற்கு முன் தராதரம்” (‘Standards Before Status’) கொள்கையைக் குறிப்பிடலாம். மூன்றாவது தெரிவுக்குரிய கூறான கட்டுப்படுத்தப்பட்ட இறைமை என்பது இறுதி அந்தஸ்து தொடர்பில் இணக்கம் ஏற்பட்ட பின்வரும் புதிய அலகின் / அரசின் இறைமையைத் தொடர்ச்சியாக மட்டுப்படுத்துவதனைக் குறிக்கின்றது. தொடர்ச்சியான சர்வதேச இராணுவப் பிரசன்னம், எந்த நாடுகளோடு ஆய்வுலக் கூட்டு அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்பன தொடர்பிலான மட்டுப்பாடுகள் இவை சிலவேளைகளில் சர்வதேச அமைப்பொன்றுடன் இறைமையைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நிபந்தனையும் கொண்டுவரப்படக்கூடும். உதாரணமாக 1995 டேய்டன் (Dayton) உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் பொஸ்னியா தனது இறைமையை ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் உயர் பிரதிநிதியோடு ஒரு நம்பிக்கைப் பொறுப்பிற்குட்பட்ட வகையில் செயற்படுத்த வேண்டும் என்றும், NATO தொடர்ந்து இராணுவப் பாதுகாப்பு வழங்கும் எனவும் வகை செய்யப்பட்டிருந்தது. கிழக்குத் திமோரில் ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஓர் கண்காணிப்பு அமைப்பை தொடர்ச்சியாகப் பேணி வருகின்றது.

5. முடிவுரையாக ஈன்றெடுத்த இறைமையின் பயன்பாட்டுப் பெறுமதி தொடர்பிலான ஓர் சிறு குறிப்பு:

ஈன்றெடுக்கப்பட்ட இறைமை என்பதற்குள் உள்ளடக்கப்படுவையுள் பெரும்பாலானவை நாம் முன்னர் அறிந்து வைத்திருந்தவையே எனினும் ஒரு கோட்பாடாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறையில் முன்வைக்கப்படுவது தேவையானதே. இந்தக் கட்டுரையாளர் கடந்த வருடம் சர்வதேச சட்டம் தொடர்பிலான அமெரிக்க சங்கத்தின் (American Society of International Law) வருடாந்த மகாநாட்டில் பங்குபற்றியபோது அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதி கொசோவோவை ஒரு தனித்த சம்பவமாகவும் உதாரணத்தை ஏற்படுத்தாத (non -precedent setting) ஒன்று எனவும் வாதிட்டபோது அதே மேடையில் பேசிய பேராசிரியர் போல் வில்லியம்ஸ் அதனை மறுத்து கொசோவோவை ஓர் உதாரணமாகும் தொடர்ச்சியான தீர்வு முறைகளில் ஒன்றாகப் பார்க்க வேண்டும் என வாதிட்டதை கண்டார். அந்த வகையில் இறைமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட முரண்பாடுகளுக்கு தீர்வுவை முன்வைப்பன என்ற வகையில் இந்தக் கோட்பாட்டின் உருவாக்கத்தையும் அது ஏற்படுத்தியுள்ள விவாதத்தையும் நாம் வரவேற்கத் தான் வேண்டும். அதே வேளை இக்கோட்பாட்டில் வெளிப்படையாகவே மெருகூட்டிக் காட்சிப்படுத்தப்படும் சர்வதேச சமூகத்தினரின் “அதீத” பங்களிப்பு தொடர்பான ஏற்பாடுகள் நச்சரிப்பையும் அச்சத்தையும் உருவாக்குகின்றது. உலகின் புவிகோள அரசியலைத் தாண்டி உலகின் பெரும் சக்திகளின் ‘ஆதரவின்றி’- எந்தச் சர்வதேச சட்டக் கோட்பாடும் முன்னகராது என்பதனை இக்கோட்பாடு எமக்கு மீள நினைவுபடுத்துகின்றது.

பொதுவாகவே இலங்கையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமாதான முயற்சிகளின் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் வைத்துப் பார்க்கும்போது நீடித்த ஒரு செயன்முறையில் உட்படுவதற்குப் போரிடும் தரப்புக்கள் இணங்குவது கடினமானது. இரு தரப்புகளுக்கிடையிலான நம்பிக்கையின்மீன் சர்வதேசத்தின் இறுங்குப்பிடியான தலையீடு ஒன்றின் மூலமே நிகர் செய்யப்பட்டு ஒரு நீடித்த செயன்முறையில் இரு தரப்புக்களையும் ஈடுபடுத்த முடியும் என்ற செய்தியை ‘ஈன்றெடுத்த இறைமைக்’ கோட்பாடு தருவதாகக் கூடக் கொள்ளலாம். அத்தகையவொரு ‘அக்கறை’யை சர்வதேச சமூகத்திடமிருந்து எதிர்பார்ப்பது குறிப்பிட்ட நாடு சர்வதேச சமூகத்தின் புவிகோள அரசியல் வரைபடத்தில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதனைப் பொறுத்துத் தான் அமையும் என்பது நிதர்சனம்.

முடிவாக ஓர் குறிப்பு. சர்வதேச சமூகம் ‘அக்கறை’ கொள்ளத் தீர்மானித்ததற்கு பின்னர் அவர்களது முக்கிய கவலையாக இருப்பது “நிறுவனங்களைக் கட்டியமைத்தல் தொடர்பிலானது”. சுயாட்சி அல்லது

தனியரசு பெற விளையும் உப அரசு அலகானது வல்லாட்சி புரியும் ஒன்றாக மாறி விடுமோ - தாராண்மைவாதமற்ற அரசாட்சி விடுமோ (fear of illiberalism)- என்ற கவலை சர்வதேச சமூகத்திற்கு முக்கியமான ஒன்று. இந்த நிறுவன சீரமைப்பு முயற்சிகளுடாக தமது பொருளாதாரத் தாராளமயமாக்கல் கொள்கைகளையும் உட்படுத்துவர் என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியது. இதனை ஒரு புறத்தில் வைத்து விட்டுப் பார்த்தால் உப-அரசு அலகுகள் சர்வதேசத்தின் அங்கீகாரத்தை / ஆதரவைப் பெறுவதற்கு செய்ய வேண்டியது சில சனநாயக சீர்திருத்த 'காய்நகர்த்தல்கள்' என்பதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

Footnotes

¹ இதற்கு உதாரணமாக திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளின் போது இலங்கை அரசாங்கத்தின் சார்பில் எச் . டபிள்யு . ஜெயவர்த்தனவினால் முன்வைக்கப்பட்ட பின்வரும் கூற்றைக் காண்க: “

The first three principles... must be rejected for the reason that they constitute a negation of the sovereignty and territorial integrity of Sri Lanka...”,

ஆதாரம்: Ketheshwaran Loganathan, *Sri Lanka: Lost Opportunities*, Centre for Policy Research and Analysis, University of Colombo, p. 105

² James R. Hooper, Paul R Williams, (2003

Earned Sovereignty: The Political Dimension

³, 31 Denver Journal of International Law and Policy, p. 355

³ Peace of Westphalia (1648 AD);

பார்க்க : Leo Gross, *The Peace of Westphalia* (1648-1948), 42 American Journal of International Law 20

⁴ பார்க்க : Richard Falk, *'Human Rights Horizons: The Pursuit of Justice in a Globalising world*, Routledge, London (2000)

⁵ பார்க்க : Thomas. M. Franck, (1992) *The Emerging Right to Democratic Governance*, 86 American Journal of International Law' 46

⁶ Jean d'Aspremont. *Legitimacy of Governments in the Age of Democracy*' 38 New York University Journal of International Law and Policy 877 (2005 - 2006

⁷ பார்க்க : International Commission on Intervention and state sovereignty. The Responsibility to protect, International Development Research Centre. Ottawa 92001).

இது தொடர்பிலான ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஆவணங்கள் சிலவற்றிற்கு உதாரணமாக பின்வருவனவற்றைக் காண்க:

General Assembly Resolution 60/1 (2005) World summit Outcome document, Report of the high level panel on Threats, Challenges and change, “A more secure world or shared responsibility”, United Nations (2004), UN secretary Generals

' Report UN Doc A/ 59 / 2005. “In carger freedom - Towards Development, security, development and Human Rights for all” (2005).

இவ்விடயம் தொடர்பிலான பின்னைய முன்னேற்றங்களை அறிய பின்வரும் வலைத்தளத்தைப் பார்க்க.

⁸ Stephen. D. Krasner, (1999)

‘Sovereignty: Organised Hypocrisy’,

Princeton University Press,

⁹ உதாரணமாக பார்க்க :

Hannum Hurst,

‘Rethinking Self Determination’

34 Va. J. Intl. L. 1 (1993)

¹⁰ பார்க்க :

Christine Bell,

‘Peace Agreements and Human Rights

’, Oxford University Press (2000)

¹¹ பார்க்க :

‘Report of the International Committee of Jurists Entrusted by the Council of the League of Nations with the Task of giving an Advisory Opinion upon the Legal Aspects of the Aaland Islands Question’

, O. J. Spec. Supp. (1920)

இவ் வழக்கு தொடர்பிலும் அதனது அரசியல் பற்றியும் அறிய பார்க்க வி.ரி.தமிழ்மாறன்,

‘ஒலாண்ட் தீவுகளின் சுயாட்சி : உதாரணமாகுமொரு தீர்வு!’

’மதுரி மலர்வகம், நவம்பர் 2002.

¹² **Re Secession of Quebec from Canada**, 1998 2 SCR 217

¹³ Fredric L. Kirgis Jr, (1994) **The Degrees of Self - Determination in the United Nations Era**, 88 American Journal of International Law 304

¹⁴ இது தொடர்பான விரிவான ஆய்வு பேராசிரியர் தோமஸ் பிராங்க், குறிப்பு 12 இல் குறிப்பிடப்பட்ட வழக்கில் கனேடிய உயர்நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கிய விசேட வாக்குமூலத்தில் கிடைக்கப்பெறுகின்றது. மேலும் பார்க்க : European Community, **Declaration of Yugoslavia and on the Guidelines on the Recognition of New States** 31 ILM 1485 (1992)

¹⁵ இப்பாகத்தை எழுதுவதற்கு பின்வரும் இரு கட்டுரைகள் உதவியாக இருந்தன. James R. Hooper, Paul R Williams, (2003) **Earned Sovereignty: The Political Dimension**, 31 Denver Journal of International Law and Policy, pages 355 – 373, Michael.P. Scharf, **Earned Sovereignty: Juridical Underpinnings**, 31 Denver Journal of International Law and Policy, pages 374 – 387

¹⁶ Public International Law and Policy Group இனுடைய வலைத்தளம் www.pilpg.org இலங்கையில் அதற்கொரு செயற்றிட்ட அலுவலகம் ஒன்று மே 2006 இலிருந்து செயற்பட்டு வருவதாகக் கூறுகின்றது. வலைத்தளத்தின் இலங்கைக்கான பக்கத்தில் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு PILPG இலவச சட்ட ஆலோசனைகளை 2006 ஒஸ்லோ / ஜெனிவா பேச்சுவார்த்தைகளின் போது வழங்கியிருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. செயற்றிட்ட அலுவலகம் USAID இனது நிதியுதவியில் இயங்கி வருகின்றது.

தனி நாடொன்றுக்கான சர்வதேச சட்டத் தேவைப்பாடுகளும் சர்வதேச யதார்த்தங்களும்

கிரிசாந்தன் பொன்னுத்துரை
இறுதி வருடம்
சட்ட பீடம்
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

நாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகளையும் சட்ட பூர்வமான விடயங்களையும் சர்வதேசச்சட்டம் ஆளுகின்றது. சர்வதேசச் சட்டம் இன்றைய காலப்பகுதியில் பெரும் முக்கியம் வாய்ந்ததாக காணப்படுகிறது. குறிப்பாகத் தனி நாடொன்றின் தோற்றம் எல்லோரது கவனத்தைப் பெறும் விடயமாகின்றது. தனி நாடொன்று தோற்றம் பெற வேண்டுமாயின் கட்டாயம் சர்வதேச சட்டத்தின் தேவைப்பாடுகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். நடைமுறை அரசியல் அரங்கில் பல நாடுகள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அவை உண்மையில் சர்வதேசச் சட்ட தேவைப்பாடுகளைப் பூர்த்தி செய்துள்ளனவா? இல்லை எனின் எவ்வாறு தனி நாடாக தோற்றம், என்பன பற்றி இக் கட்டுரை வாயிலாக காண்போம்.

சர்வதேச சட்டம் அரசு என்பதைப் பின்வருமாறு வரைவிலக்கணம் செய்கின்றது. வரையறுக்கப்பட்ட தெளிவான ஆட்புலத்தில் நிரந்தரமான மக்கள் தொகையையும் அவற்றின் மீது பயன்வலுக் கொண்ட அரசையும் கொண்டுள்ள எந்த ஒரு அமைப்பும் சர்வதேச சட்டத்தின்படி அரசொன்றாக வரைவிலக்கணம் செய்யப்படலாம்.

சர்வதேச சமூகம் நிரந்தரமானது அல்ல. காரணம் புதிய அரசுகள் தோற்றம் பெறுகின்றன. அவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற அரசுகளை அங்கீகரித்த பின்புதான் அவை சர்வதேச சமூகத்தின் அங்கமாக மாறமுடியும் எனவும் புதிய நாடொன்றை அங்கீகரிப்பதென்பது இருந்துவருகின்ற நாடுகளுக்கு கட்டாயமான கடப்பாடு அல்ல. அது அவற்றின் தனிப்பட்ட விருப்பு ஆகும்.

அரசுகளின் உரிமைகள், கடமைகள் மீதான “மொன்டி வீடியோ” [montevideo convention on rights and duties of states] சமவாயத்தின் முதலாம் உறுப்புரை அரசொன்றிற்கு பின்வரும் தகுதிகள் காணப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றன.

- i) வரையறுக்கப்பட்ட ஆட்புலம்
- ii) நிரந்தர சனத்தொகை
- iii) பயன் வலுக் கொண்ட அரசு
- iv) ஏனைய அரசுகளுடன் தொடர்புகொள்ளும் ஆற்றல்

இந்த நான்கு தேவைப்பாடுகளையும் பூர்த்திசெய்யும்போதே தனி நாடொன்றாக சர்வதேசச் சட்டத்தின்கீழ் தோற்றம் பெற முடியும்.

நடைமுறைச் சம்பவங்களையும் எடுத்துக்காட்டுக்களையும் பார்க்கும் போது இன்றுள்ள எல்லா நாடுகளும் சர்வதேச சட்டத்தால் தேவைப்படுத்தப்பட்ட தகைமைகளை உடையவை என்று சொல்ல முடியாது. அவைகள் தொடர்பில் கண்ணோட்டம் செலுத்துவோம்.

1947ல் இந்தியாவில் இருந்து பிரிந்து பாகிஸ்தான் உருவான போது பாகிஸ்தானுக்கென்று திட்டவட்டமான சனத்தொகை இல்லை. அவ்வேளை பாகிஸ்தானில் இருந்து இந்தியாவிற்கும் இந்தியாவில் இருந்து பாகிஸ்தானுக்கும் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் இடம் பெயர்ந்து கொண்டிருந்தனர். உலக வரலாற்றில் மிகப் பெரிய இடப்பெயர்வாக இன்றுவரை சொல்லப்படுவது இந்த இடப்பெயர்வாகும். அதே வேளை பாகிஸ்தானின் எல்லைகள் தொடர்பாகவும் தெளிவற்ற நிலைமை காணப்பட்டது. சர்வதேசச் சட்டம் சொல்லும் தேவைப்பாடுகள் முற்றாகப் பூர்த்தி செய்யப்படாத போதும் பாகிஸ்தான் தனிநாடொன்றாகத் தோற்றம் பெற்றது. அது எவ்வாறு? ஏன்? சில பல அரசியல் சமூக நலக் காரணங்களுக்காக தனிநாடொன்றாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

முகம்மது அலி ஜின்னா அவர்கள் தான் முஸ்லீம்களுக்கான தனிநாடு என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து பெற்றுக் கொடுத்தவர். 90% இற்கும் மேலாக இந்துக்களே பெரும்பான்மையாக கொண்ட நாடொன்றில் சிறுபான்மை முஸ்லீம்களின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படமாட்டாது என்பதை நன்கு உணர்ந்த பிரித்தானிய அரசு பாகிஸ்தான்

என்ற தனிநாடு ஒன்று தோற்றம் பெற வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டது. சர்வதேச சட்டம் கூறும் தேவைப்பாடுகள் பூர்த்திசெய்யப்பட்டதோ இல்லையோ அரசியல் சமூக நலன்களின் அடிப்படையில் பாகிஸ்தான் தோற்றம் பெற்றது என்பது புலனாகின்றது.

இதைவிட மிகவும் சுவாரஸ்யமான விடயம், வங்கதேசம் தனிநாடாகத் தோற்றம் பெற்றதாகும். பாகிஸ்தானுடன் இடம்பெற்ற போரின் பின்னர் தான் வங்கதேசம் உருவானபோது அதன் சனத்தொகையான 90 இலட்சம்பேரும் இந்தியாவிலே அகதிகளாகக் காணப்பட்டனர். அதைவிட ஆட்புலம் தொடர்பான தெளிவான வரையறைகளும் காணப்படவில்லை ஆயினும் சர்வதேச அங்கீகாரம் மட்டும் காணப்பட்டது. அதை அப்போதைய இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி செய்திருந்தார். போரில் பாகிஸ்தானியப் படைகள் சரணடைந்த செய்தியைத் தொடர்ந்து இந்திராகாந்தி பாராளுமன்றம் சென்று “DHAKA IS A FREE CAPITAL OF A FREE STATE” என்று அரசு அங்கீகார பேச்சை [State recognizing speech] ஐ வழங்கியிருந்தார். உண்மையில் அந்த நேரத்தில் வங்கதேசத்தில் பயன் வலுக்கொண்ட அரசு இல்லை. ஷேக் முஜிபூர் ரகுமானின் தலைமையில் முக்திவாகினி போராட்டக் குழு மட்டுமே காணப்பட்டது. அதுவும் அவ்வளவு வீரியம் கொண்ட அமைப்பாக இல்லை. தனிநாடு ஒன்றுக்கான தேவைப்பாடுகள் பூர்த்தி செய்யப்படாத போதும் வங்கதேசம் தனிநாடொன்றாக தோற்றம் பெற்றது எப்படி சாத்தியமாயிற்று. பாகிஸ்தானுக்கு எந்த நேரத்திலாவது எப்படியாவது நெருக்கடியை கொடுக்க வேண்டும் என்று காத்திருந்த இந்தியா சரியான தருணம் பார்த்து தனது செயலைச் செய்தது.

பாலஸ்தீனத்தை பொறுத்தவரையிலும் அதன் சனத்தொகை என்ன என்பது நிச்சயமற்றதாகவே உள்ளது. அதன் எல்லைகள் தொடர்பிலும் நிச்சயமற்ற தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. என்றாலும் அரபுநாடுகள் அதை ஒரு நாடாக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. காரணம் பிராந்தியத்தின் நலன்.

அதுபோலவே இஸ்ரேலின் சனத்தொகை என்னவென்று கூறமுடியாது. இஸ்ரேலின் அரசியல் அமைப்புப்படி உலகிலுள்ள யூதர்கள் யாவருமே இஸ்ரேலியன் மக்களாவர். அப்படியென்றால் உலகிலுள்ள யூதர்கள் எத்தனைபேர்? 1947ல் திட்டவட்டமான சனத்தொகையை இஸ்ரேல் கொண்டிருந்ததா? என்பவை பெரிய வினாக்களாகும். ஆயினும் அமெரிக்கா உள்ளிட்ட மேற்குலக நாடுகள் இஸ்ரேலை தனிநாடொன்றாக அங்கீகரித்துள்ளன. காரணம் மத்திய கிழக்கில் தமது செல்வாக்கை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவே.

தனிநாடென்றுக்கான தேவைப்பாட்டில் பயன்வலுக் கொண்ட அரசாங்கம் என்ற தேவைப்பாடு மிக முக்கியமானது. இதை மொண்டிவீடியோ சமவாயமும் வலியுறுத்துகின்றது. நாடொன்று புதிதாகத் தோற்றம் பெறும்போது வீரியமுள்ள அரசாங்கம் ஒன்று இல்லாவிட்டால் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது. அங்கீகாரம் எனும்போது ஒருமுறை பெற்றுவிட்டால் போதும் மீண்டும் மீண்டும் பெறத் தேவையில்லை. தனிநாடொன்று தோற்றம் பெறுவது பிரதானமாக ஒரு நாட்டிலிருந்து பிரிவதால் ஆகும். உதாரணம் பாகிஸ்தானில் இருந்து வங்கதேசம் பிரிந்தமை. ஆயினும் இதைவிடவும் வேறுவழிகள் உண்டு. ஒரு அரசு இன்னொரு அரசுடன் இணைவதால் புதிய நாடொன்று தோற்றம் பெறமுடியும். உதாரணம் கிழக்கு ஜேர்மனியும் மேற்கு ஜேர்மனியும் இணைந்து ஜேர்மன் கூட்டாட்சி குடியரசு தோற்றம் பெற்றது.

சர்வதேச சட்டத்தை பொறுத்தளவில் புதிய அரசை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற சட்டக் கடப்பாடு வெளி அரசுகளுக்கு இல்லை. அதுபோலவே, புதிய நாடு ஒன்று அங்கீகாரத்தைக் கோரும்போது உரிமையாகக் கோர முடியாது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இருந்து வருகின்ற அரசுகள் தமது நலன்களைக் கவனத்தில் கொண்டு செயற்படும் அங்கீகாரம் என்பது வசதி கருதிய விடையாகும். எனவே அங்கீகாரத்தை வழங்குமுன் பல்வேறு விடயங்களை அரசொன்று கவனத்தில் கொள்ளும், யாரது கட்டுப்பாடு நிலைக்குப் போல் உள்ளது மக்களின் இயல்பான ஆதரவு யாருக்கு உண்டு. வேறெந்த நாடுகள் அங்கீகாரம் வழங்கும்போல் உள்ளது போன்ற விடயங்களை கவனத்தில் கொண்டே அங்கீகாரம் பற்றிய இறுதித் தீர்மானம் எடுக்கப்படுகின்றது.

எனவே சர்வதேசச் சட்டம் தனிநாடொன்று தொடர்பில் தேவைப்பாடுகளை கூறியிருப்பினும் நடைமுறையில் தனிநாடுகளின் தோற்றம் என்பது அங்கீகாரம் வழங்கும் நாடுகளின் நலன்களை அடிப்படையாக கொண்டவையாக காணப்படுகின்றன. இதங்கு நல்லதோர் அண்மைய உதாரணம் கொசோவா.

REFERENCE

- (01) Basic Principles of Modern International Law
V.S.Mani
- (02) Shane Darey - Collective Responsibility and Accountability under International Law
- (03) Balakrishnan Rasagobal - International Law From Below.
- (04) Ian Brownlie - Principles of Public International Law
- (05) U.N.Edition - Collections of Essays by Legal Advisers of states legal advisers of International organization and practitioners in the field of International Law.
- (06) The third World and International Law.
- (07) B.C.Nirmal - The right to self determination in International Law.
- (08) U.N.Edition - Making Better International Law
- (09) Amirth Rohan Perera - International Law - Changing Horizons.
- (10) John F.Murphy - The united states and the rule of Law in International affairs.
- (11) Ian Brownlie - Principles of Public
- (12) Alan James - Sovereign Statehood , The basic of International Society - 1986.
- (13) Christian Reus - The Politics of International Law.

இலக்கியச் சோலை

நாம் தமிழை வளர்த்ததென்று சொல்வதிலும் பார்க்க, தமிழால் வளர்ந்ததே அதிகம்.

செவ்வியிற் கலந்து கொண்ட சட்டக் கல்லூரி மாணவர் குழு

(வி.திருக்குமரன், செ.நிருஷியா, ந.செல்வரஞ்சினி, கே.மேனகா)

30.12.2008 அன்று, இனிய மாலைப் பொழுதினிலே, தன்னுடைய இயலாத முதுமை நிலையினையும் பொருட்படுத்தாது, முழுமனதோடு சம்மதமளித்து, சட்டக் கல்லூரியின் தமிழ் பேசும் மாணவர் குழுவினரை மனப்பூர்வமாக வரவேற்று, ஆணித்தரமாகவும், தெளிவாகவும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் வழங்கிய செவ்வியின் தொகுப்பு.

❖ வணக்கம் ஐயா, நாங்கள் இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரியின் சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றமானது, வருடாந்தம் வெளியிடும் “நீதிமுரசு” இதழுக்காக இந்த செவ்வியை எடுக்கின்றோம். இதில் உங்களைப் பற்றிய அறிமுகத்தைக் கூறுங்கள். உங்களுடைய இடம், ஆரம்பக்கல்வி, கடமையாற்றிய இடங்கள், தமிழோடு உங்கள் தொடர்பு.....

இவை பற்றி ஏற்கனவே சில வெளியீடுகள் வந்துள்ளன. எனவே என்னைப் பற்றி நானே கூறுகின்ற நிலைமைக்குத் தள்ளப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை. என்னைப் பற்றி மிகச் சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், நான் அடிப்படையில் ஒரு வடமராட்சியான். ஆனால் நான் இலங்கையன் என்ற வகையில், இந்த நாட்டை நேசிக்கின்றேன். இந்த நாடு எனக்குரிய இடத்தைத் தரவேண்டும். எனது ஆர்வம் காரணமாகத் தமிழகத்து மக்களுடன் குறிப்பாக எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்களுடன் அளவளாவி உள்ளேன். அந்த வகையில் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பொதுப் பிரதிநிதியாகவே என்னை நான் பார்க்கின்றேன். அதிஷ்டவசமாகப் பல நாடுகளுக்குச் செல்லும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டிற்று. ஆங்கில அறிவு, பிற பண்பாடுகளோடு இசைந்து வாழும் தன்மை ஆகியன காரணமாக, நான் பலவற்றைப் படித்துக்கொண்டேன். அந்தப் பொது நிலையில் தமிழைப் பற்றித் தமிழர் அல்லாதவர்களுக்கும், தமிழர்களின் சமூக வரலாறு, நாடகம், விமர்சனம், ஆகியன பற்றி தமிழிலும் எழுதி வந்துள்ளேன். அவற்றின் பெறுமதியை நான் மதிப்பிடக் கூடாது. அவை நான் இல்லாக் காலத்திலும் பேசப்படுமெனின், அவை முக்கியமாக அமையும். நான் மீண்டும் சொல்கிறேன்..... நாங்கள் தமிழை வளர்த்ததென்று சொல்வதிலும் பார்க்க, தமிழால் வளர்ந்ததே அதிகம்.

❖ யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தினுடைய தமிழ்த்துறையின் தலைவராக இருந்திருக்கின்றீர்கள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையின் சாதனை பற்றிக் கூறமுடியுமா?

முதலில் தமிழ்த்துறையின் தலைவராக இருந்தவர் சண்முகதாஸ் அவர்கள். பல்கலைக்கழகம் விரிவடைந்த போது, கைலாசபதி அவர்கள் பேராசிரியர் பதவியைப் பெற்றுத் தலைவரானார். அவர் கலைத்துறையின் பீடாதிபதியாகச் சென்றபோது, நான் தமிழ்த் துறையின் தலைவராக இருந்தேன். தமிழ்த்துறையில் ஒருவர் மட்டுமென்று சொல்ல முடியாது. யாழ் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையினுடைய முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், அந்தக் காலத்தில் இளம் ஆராய்ச்சியாளர்களாக இருந்தவர்கள் கைலாசபதி, நான், சண்முகதாஸ் போன்றோர். யாழ் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை, இலங்கையில் மட்டுமல்லாது இந்தியாவிலும் பேசப்பட்ட முக்கியமான தமிழ்த் துறையாக இருந்தது. ஒரு காலத்தில் சில மாணவர்கள் அங்கிருந்து எம்மிடம் வருவதென்றே இருந்தார்கள். பின்னர் ஏற்பட்ட சண்டை மற்றும் பிரச்சினை காரணமாக அது சாத்தியமற்றுப் போயிற்று. என்னிடத்தில் ஏழு பேருக்கு மேல் M.A. செய்தனர். மூன்று பேருக்கு மேல் Ph.D.

செய்தனர். இவர்களை வழி நடாத்தியதும், இவர்கள் அப்பட்டங்களைப் பெற்றதும் முக்கியமென நான் நம்புகின்றேன். சந்தோஷமென்னவென்றால், நான் வழி நடாத்திய மௌனகுரு, காரை சுந்தரம்பிள்ளை, சிதம்பரநாதன், செபநேசன் அடிகளார் நல்ல நிலைக்கு வந்தவர்கள். எதையுமே நான் செய்தேன் எனக் கூறமுடியாது. ஒரு விடயத்தை மற்றையவருடைய உதவியுடனேயே செய்ய முடியும். மனைவி பிள்ளைகளின் உதவி இல்லாமல் நான் இயங்க முடியாது. நண்பர்கள், இந்திய நண்பர்களுடைய உதவியின்றிச் செயற்பட முடியாது.

இருக்கின்ற இடத்தில் நன்றாகச் செய்வதற்கு வசதி வாய்ப்புக்கள் இருந்ததன் மூலம் தாக்கம் ஏற்படுத்தியதாக நீங்கள் கருதி இருப்பின் சந்தோஷம்.

❖ அன்றைய தமிழ்த்துறைக்கும் இன்றைய யாழ்ப்பாணத் தமிழ்த்துறைக்கும் ஆற்றலளவில் வித்தியாசம் உண்டா?

அப்படிச் சொல்ல முடியாது. அவர்கள் எங்களுடைய மாணவர்கள். இன்று காலை கூட மாணவன் சிவலிங்கராஜா கதைத்தார். பல்லைக்கழக விடயத்தில் முதுமை நிலை பார்க்கக் கூடாது. அவர்கள் ஒரு துறையில் விஷேட தேர்ச்சி பெற்றிருந்தால் நாங்கள் அவர்களிடம் தான் கேட்க வேண்டும். உதாரணமாக ரகுபரன் தமிழ்க் காப்பியங்களில் ஆழமான அறிவுடையவர். என்னிடம் இலக்கணம் படித்தது வேறு விடயம். அவர் தமிழ் இலக்கணத்தில் நியாயமான வேலைகளைச் செய்திருக்கின்றார். அதே போல் சிவலிங்கராஜா ஈழத்துப் பங்களிப்புக்களைப் பற்றி நன்றாகச் செய்திருக்கின்றார். “என்னிலும் பார்க்க நன்றாகச் செய்திருக்கின்றார்களா?” என்று பார்க்கக் கூடாது. அவர்கள் எத்துறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றார்கள் என்றே பார்க்க வேண்டும். மற்றையது, எனது மாணவன் என்னைவிட நன்றாகச் செய்யும் போது தான் எனக்குத் திருப்தி கிடைக்கும். என்னால் அவனுக்குப் பெயர் வருவதைவிட, அவனால் எனக்குப் பெயர் வரவேண்டுமென்றே நான் விரும்புகின்றேன். கடவுளே என்று எனக்கு அமைந்த ஆசிரியர்கள் அப்படியானவர்கள். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் செல்வநாயகம், பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஆகியோரிடம் படித்தேன். இவர்களை விட முதலாம் வருடத்தில் “ராய்” (Ray) என்பவரிடம் படித்தேன். அவர் மிகப் பெரிய மனிதர். இறுதி ஆண்டிலும் அவரிடம் படித்தேன். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் துறைகளில் மிகமிகப் பெரியவர்கள்.

❖ இன்றைய இளைய தலைமுறையினரிடையே தமிழ்க் கல்வி ஆர்வம் குறைந்து தொழில்நுட்பக்கல்வி போன்ற வேறு துறைகளில் ஆர்வம் அதிகரித்து வருகின்றதென்ற கருத்து நிலவுகின்றது. இது தமிழுக்கு ஆரோக்கியமானதா?

இதை நீங்கள் குறை விளங்க முடியாது. தமிழுக்கு ஒரு காலமும் ஆபத்து வராது. நாங்கள் சில பிரச்சினைகளைப் பற்றி யோசிக்கையில் ஆங்கிலத்தில் யோசிக்கின்றோம். ஏனெனில் ஆங்கில மொழி மூலம் படித்ததனால் ஆகும். சிந்தனைக்கு மொழி அவசியம். அது பரீட்சையப்பட்டதாகவும், சிந்திப்பதற்கு உதவுவதாகவும் அமைய வேண்டும். உண்மையில் மொழி இல்லாமல் சிந்திக்க முடியாது. மிக உயர்ந்த நிலையிலேயே தான் மொழி அவசியமில்லை. ஐசன்ஸ்டீன், எலியசன் போன்றவர்களைக் கூறலாம். நான் என்னுடைய சிந்தனையைத் கட்டமைத்துக் கொள்வது ஆங்கில வழிச் சிந்தனையிற் தான். அதை நான் வெட்கப்படாமல் சொல்கின்றேன். அதை பெரிய கெட்டித்தனம் என்று சொல்லவில்லை. இது எனக்குக் கவலையாக இருக்கின்றது. ஆனால் எனது மாணவர்கள் தமிழில் தான் சிந்திக்கின்றார்கள். சங்க காலத்திற்கு முன்னர் இருந்தே தமிழ் இருக்கின்றது. எவ்வளவோ பெரியவர்கள் வந்து போய்விட்டார்கள். தமிழை அளிக்க என்று வந்து எவரும் தமிழை அழித்தது கிடையாது. அழிக்கவும் முடியாது. தமிழ் மேலுக்கு மேல் வளருமே தவிர எந்தக் காலத்திலும் தமிழ் அழியாது. நாம் எல்லோரும் தமிழை வளர்த்ததென்று சொல்வதிலும் பார்க்க, தமிழால் வளர்ந்ததே அதிகம்.

❖ புலம்பெயர் நாடுகளிலும் இலக்கியங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. அப்புலம்பெயர் இலக்கியங்களுடைய போக்கு அல்லது அதன் நிலைப்பாடு பற்றி என்ன கூறவிரும்புகின்றீர்கள்?

புலம்பெயர் நாடுகளில் தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றுவது சாதாரணமானது. இந்த நாட்டிலிருந்து தமிழ்மொழி படித்தவர்கள் பல்வேறு காரணங்களால் வெளிநாடு செல்கையில், அங்கு தமது அனுபவங்களை அந்தந்த நாட்டு மொழிகளில் சொல்ல முடியாதென்பதனால் தமிழில் சொல்வதைத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் “இரண்டாம், மூன்றாம் தலைமுறையினரும் தமிழில் சொல்வார்களா? எழுதுவார்களா?” என்பது கேள்வி. அப்படி முடியுமென நான் நினைக்கவில்லை.

கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் தமிழ் வளர்ச்சி அடைவதென்பது அங்குள்ள தமிழ்ப் பயில்வை அடிப்படையாகக் கொண்டது. உதாரணமாக இங்கிருந்து போகின்ற ஒருவர் அவுஸ்திரேலியப் பத்திரிகை அல்லது சஞ்சிகை ஒன்றில் இலங்கைத் தமிழரைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஒரு சிறுகதை எழுதுவாராக இருந்தால் அவருக்குக் கௌரவம் செலுத்தலாம். அவன் அங்கு இருந்து கொண்டு தமிழில் எழுதி அனுப்புவதால் தமிழுக்குப் பெரிய வளர்ச்சி வந்துவிட முடியாது. இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் அவன் தன்னுடைய தமிழ்ப் பயில்வைத் தொடர்ந்து கொள்கின்றான்.

❖ இலக்கியங்களைப் பலவகையானவர்கள் படைக்கின்றார்கள். இதில் பிரதானமாகத் தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்று அதில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களால் இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள் போன்றோரும் இலக்கியங்களைப் படைக்கின்றார்கள். இந்த இலக்கியங்களின் தரங்களைப் பார்க்கும் போது தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்றவர்களின் இலக்கியங்கள் மேலோங்குகின்றதா?

தமிழைக் கற்றவர்கள் தமிழைப் பற்றி எழுதும் போது அவ்வாறு கூறலாமே தவிர, வைத்தியரோ அல்லது பொறியியலாளரோ அல்லது வேறொருவரோ புனைகதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம் போன்றவற்றை எழுதுவதென்பது முக்கியமான விடயம். பலபேர் இருக்கின்றார்கள். நந்தி என்பவர் ஒரு வைத்தியர். இன்று இலங்கையிலுள்ள மிக முக்கியமான நாவல்களில் நந்தியின் “நம்பிக்கைகள்” என்ற நாவல் மிக முக்கியமானது. நந்தியும், டயனியலும் தான், எங்களுக்குரிய நாவல் ஆசிரியர்கள். அப்படிப் பார்க்கும்போது, நீங்கள் சொல்கின்ற வரன் முறையான கல்வி அற்ற டயனியல் போன்றவர்கள் எழுதும் தமிழ் நாவல் முக்கியமாகி விடுகின்றது. அது அவருடைய தனிப்பட்ட திறமை. இலங்கையிலுள்ள மிக முக்கியமான நாவல் டயனியலுடையது. அந்த அனுபவங்களைத் தமிழை வரன்முறையாகப் படித்தவர்கள் தான் எழுத வேண்டுமென்றில்லை. கம்பனுக்கு வித்துவான் பாடம் இருக்கவில்லை.

❖ ஈழத்துப் பெண்ணிலைவாதம் என்ற போக்கு எவ்வாறு உள்ளது?

பெண் எழுத்தாளர்கள் தமது கண்ணோட்டத்திலிருந்து சில விடயங்களைச் செய்கின்றார்கள். அவ்வளவு தான். அதற்கு மேலே ஒரு சாதனை நடந்தாகத் தெரியவில்லை. அண்மைக் காலத்தில் நடந்தது எனக்குத் தெரியாது. ஐந்து வருட காலமாக எனக்குப் பரீட்சயம் இல்லை. மற்றும்படி போராளிப் பெண்களுடைய பார்வை வித்தியாசமாக இருக்கும். இலக்கிய உலகு ஜனநாயகப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆகவே எமது இலக்கியங்களில் சில பெண்களின் இலக்கியங்கள் முக்கியமானவை என நான் நம்புகின்றேன். பெண் எழுத்தாளர்கள் எல்லோரையும் நான் பெண்ணிலை எழுத்தாளர்கள் எனச் சொல்லமாட்டேன்.

❖ ஈழத்தின் திறனாய்வு அல்லது விமர்சன இலக்கியம் பற்றி என்ன கூற விரும்புகின்றீர்கள்?

ஈழத்தில் இப்பொழுது விமர்சன இலக்கியம் கிடையாது. ஏனெனில் அந்தக் காலம் போய்விட்டது. ஒரு காலத்தில் தான் முற்போக்கு, பிற்போக்கு என சண்டை இருந்தது. முற்போக்குக் காலத்தில் கைலாசபதி, நான், எங்களுக்குப் பிறகு வந்தவர்கள் இருந்தார்கள். எங்களைப் பொறுத்த வரையில் நாங்கள் செய்ததற்கு எவ்வித மன்னிப்பும் கேட்பதற்கு நாம் தயாராக இல்லை. நாங்கள் செய்தது சரியென்றே நாங்கள் கூறுகின்றோம். இப்பொழுது அந்த விமர்சனச் சண்டை கிடையாது. ஏனெனில் நாடு முழுவதும் ஒரே பிரச்சினை. நான் இப்படிச் சொன்னவுடன் சிலபேர் சிவத்தம்பி மாறிவிட்டார். எனச் சொல்கின்றார்கள். அதாவது நான் தமிழ்த் தேசியம் பேசுகின்றேன் என்பதாகும். நான் தமிழ்த் தேசியத்தைத் தான் பேச வேண்டும். இந்த நேரத்தில் நான் பொதுவான இலங்கைத் தேசியத்தைப் பற்றி பேசலாமா? பேச முடியுமா? ஒரு காலத்தில் நான் இலங்கைத் தேசியத்தை வற்புறுத்தியவன். சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் இந்த நாட்டில் சமமானவர்கள் எனப் பேசினேன். இப்பொழுது தமிழ்த் தேசியம் தான் பேசமுடியும். பேச வேண்டும்.

இந்த நாட்டிலுள்ள தமிழருக்கெனத் தேசிய அடையாளம் அவசியம். அவர்கள் இலங்கையர்களாகவும், தமிழர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். இருக்க வேண்டும். இந்நாட்டுத் தமிழருக்கு இந்நாட்டில் தங்கள் தனித் தன்மையை பேணிக் கொள்ள முடியாவிட்டால், அவர்கள் தங்களை தனியான ஒரு குழுமாகவே பார்ப்பார்கள். இலங்கையில் தமிழர் பிரிவினையைப் பற்றி யோசிப்பது, சிங்களத்துவத்தின் மேலாண்மையாலேயே.

❖ முற்போக்கு இயக்கத்தைப் பற்றி வேறு என்ன கூற விரும்புகின்றீர்கள்?

முற்போக்கு இயக்கம் என்பது கம்யூனிச இயக்கத்தின் ஒரு அம்சம். இது எழுத்தாளர் இயக்கமாகச் சிங்கள மக்களிடையே தொழிற்படவில்லை. 1954, 1960 காலப்பகுதியில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை, இலங்கை நிலைப்படவே வைத்துப் பார்க்கின்ற ஒரு மரபை முற்போக்கு இயக்கம் வளர்த்தது. இந்திய வணிக இலக்கியங்களைப் பின்பற்றக் கூடாதென்று வாதிட்டது. இலங்கைக்கான ஒரு சுதேசிய தமிழ்ப் பாரம்பரியம் தொடர்ந்து பேணப்பட வேண்டுமென்று கூறிற்று. அந்த வகையில் ஆறுமுகநாவலரை, இந்தச் செல் நெறியின் முதன்மை உதாரணமாகக் கண்டது. நாவலரின் சமூகக் கொள்கைகளை எதிர்த்த அதே வேளையில், நாவலர் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்துக்களுக்குத் தந்த தனித்துவத்தை நாம் ஆதரித்தோம்.

அக்காலத்தில் நாம் சிங்கள தமிழ் ஒற்றுமையை வற்புறுத்தினோம். அதற்குக் காரணம் இடதுசாரி இயக்கம் தமிழர்களையும், சிங்களவர்களையும் கொண்ட பொதுவான இயக்கங்களாக விளங்கின. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக 1964 ஆம் ஆண்டு இடதுசாரிக் கட்சி சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சியுடன் இணைந்தபோது “தமிழ் மொழியின் பயன்பாட்டு நிலை யாது?” என்பது பற்றிய ஒரு தெளிவில்லாமல், அதற்கான தெளிவைப் பெறாமல் அரசாங்கத்தோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஆனால் பொதுவுடைமை இயக்கத்தின் சில பிரிவுகள் அந்த நிலைமையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அந்தச் சிறுகுழுவினருக்கு சிங்கள மக்களிடையே செல்வாக்கு இருக்கவில்லை. இந்த நாட்டினுடைய பிரச்சினைகளை யதார்த்த ரீதியாகச் சொல்ல வேண்டுமென வற்புறுத்தினோம். தமிழர் பற்றிய தெளிவு ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளாது அங்கு சென்றதனால், இடது சாரிகளுக்குத் தமிழர்களிடத்தில் இடமில்லாது போய்விட்டது. அந்தக் காலத்தில் எங்களுடைய இயக்கத்திற்கு சமூகக் கடமை ஒன்று இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் இருந்த நிலையிலும் பார்க்க, சமூக முன்னேற்றகரமான அணுகுமுறை வேண்டுமென்று கருதியமையானது, பொதுவுடைமையின் அம்சமாக இருந்தது.

❖ இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு எந்த வகையில் தீர்வு காணலாமென நீங்கள் ஆலோசிக்கின்றீர்கள்?

இந்த நாட்டில் இரண்டு மொழி பேசும் மூன்று பிரதான பண்பாடுகளைக் கொண்ட மக்கள் இருக்கின்றார்கள். (பௌத்தம், இந்துமதம், இஸ்லாம்). இந்த அம்சத்தைக் கணக்கிலெடுக்காது, நாங்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்கக்கூடிய சூழலை ஏற்படுத்த முடியாது. ஆகவே நான் சொல்வது என்னவென்றால், இந்த நாடு பிரியக்கூடாது. அதற்கு இந்த நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவரும், தன்னை இந்த நாட்டின் இன்றியமையாத பகுதியாக உணர வேண்டும். அவன் அப்படி உணர்வதற்கு அவனுடைய மொழிக்கு, அவனுடைய பண்பாட்டிற்கு, அவன் வாழும் பிரதேசத்திற்கு முக்கியத்துவம் இருக்க வேண்டும். முஸ்லிம்கள் தமிழைப் பேசினாலும், தமக்குத் தமது மத அடையாளமே முக்கியம் என்கின்றார்கள். “இலங்கையில் சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் தனித்தனி இனக்குழுமம் (Ethnic groups)” என்ற சொல் வந்துவிட்டது. அவற்றுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளை மாத்திரம் வற்புறுத்தாது, அவற்றுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமைகளை வற்புறுத்த வேண்டும். எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்க முடியாது. அதாவது நான் தமிழனாக இருக்க முடியாதென்றால் எப்படி இலங்கையனாக இருக்க முடியும். அதே போல் இலங்கையனாக இருக்க முடியாதென்றால் எப்படித் தமிழனாக இருக்க முடியும். நான் தமிழ் பேசுகின்றேன் என்பதற்காக நான் இந்தியத் தமிழனாக முடியாது. தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் என்ற நிலையில் இலங்கை, இந்தியத் தமிழர்கள் இடையே ஒற்றுமைகள் இருக்கும். ஆனால் அவர்கள் இலங்கையர்கள் என்பதோ, இந்தியர்கள் என்பதோ இல்லாமல் போய்விடுவதில்லை.

ஆங்கிலத்தையே தாய் மொழியாகக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதற்காக அவுஸ்திரேலியர்களும், கனடியர்களும் ஆங்கிலேயராகி விடுவதில்லை. அதே போன்று நாமும் தமிழை பொது மொழியாகப் பேசிக் கொண்டு அந்தந்த நாட்டு பிரஜைகளாக வாழ்கின்றோம். வாழ வேண்டும். பௌத்தம், சீனா, திபெத் போன்ற நாடுகளில் இருப்பதனால், இலங்கையின் பௌத்தம் முற்று முழுதாக அவையாகி விடமுடியாது. சிங்கள பௌத்தம் ஒரு தனிக் குழுமம்.

❖ *இறுதியாக, இன்றைய இளைய தமிழ் சமுதாயத்திற்கு நீங்கள் கூற விரும்புவது என்ன?*

நான் ஒன்றுமே கூற விரும்பவில்லை. இளைஞர்கள் மேலே வரத் தமிழ் மேலே வரும். தமிழுக்கென்றொரு ஊசி (Injection) போடத் தேவையில்லை. இன்று மூன்றாம் உலக நாடுகளில், குறிப்பாகச் சுதந்திர இயக்கங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக அந்தந்த நாடுகளில் மொழி, மதம் பற்றிய பிரச்சினைகள் அதிகம் வந்திருக்கின்றன. இதனால் மொழிப் பிரச்சினை முக்கியமாகப் பேசப்படுகின்றது. பல இடங்களில் இவ்வாறான பிரச்சினை உண்டு. நான் தமிழனாகவும், இலங்கையனாகவும் இருக்க விரும்புகின்றேன். (Being a Tamil under Sri Lankan.) ஒரு அடையாளத்திற்காக மற்றையதை விட்டுக் கொடுக்க நான் தயாரில்லை. நான் இரண்டும் தான்.

நன்றி.

விண்மட்டும் தெய்வமன்று மண்ணும் அஃதே!

கம்பவாரிதி
இ.ஜெயராஜ்

உலகம் மயங்கும் ஒரு மாலைப்பொழுது
இயற்கையில் மனமொன்றி,
தன்னை மறந்து தனித்திருக்கின்றார்,
மஹாகவி பாரதியார்.
காக்கைச் சிறகு, பார்க்கும் மரம், கேட்கும் ஒலி
அனைத்திலும் கண்ணனை அருவமாய்க்கண்டு,
அகமகிழ்ந்து நிற்கிறது அவர் உள்ளம்.
ஒன்றாய், வேறாய், உடனாய் உலகோடு கலந்து நின்று,
உலகை இயக்கும் இறையின் கருணையை எண்ணி,
விம்மித் தணிகிறது அவர் நெஞ்சம்.
உலகே தெய்வமாய், தெய்வமே உலகாய்த் தரிசனப்பட,
தன்னை மறந்து தனியனாகிறார்.
மண்ணில் இறை தோன்ற,
அவர் கண்ணில் நீராறு.
தீக்குள் வைக்கும் விரலிலும்,
இறையைத் தீண்டும் இன்ப உணர்வு.
உலகைக் கடந்த உயர்நிலையில் அவர் உள்ளம்.

** ** *

அனுபூதி நிலைக்கு அருகாமையில் அவர் செல்லும்போது,
சீடன் ஒருவனின் குரல்,
மஹாகவியை இம்மண்ணிற்கு இழுக்கிறது.
'ஐயனே! ஓர் ஐயம்'
வளைந்து தொழுது வாய்பொத்திப் பணிந்து நிற்கும்,
மாணவனின் பணிவு மகிழ்வைத் தர,
கண்களால் அவனைக் கனிவிக்கிறார்.
குருவினது கண்களின் அறிவுக் கூர்மை,
மாணவனை மயங்கச் செய்கிறது.
தன்னையறியாமல் அவன் தாள்கள்,
இன்னும் இரண்டடி பின் செல்கின்றன.
குருவின் கண் நோக்கமுடியாது அவர் கால் நோக்குகிறான்.
பார்வையிலேயே பாதபூஜை முடிகிறது.
மாணவனின் செயல்கள் மஹாகவியை மகிழ்விக்க,
அவருள்ளத்தில் உற்சாகம்.
ஓங்கும் குரலெடுத்து,
கேளப்பா சீடனே! என,
கேள்விக்காம் அனுமதியினை அளிக்கின்றார்.

** ** *

ஆசிரியர் அனுமதி கிடைத்ததில் அகமகிழ்ந்த,
அவ் அறிவுச்சீடன்,
மனம், மொழி, மெய்களில் பணிவு காட்டி
பேசத் தொடங்குகிறான்.
‘இறையைத் தொழ ஏங்குகிறது நெஞ்சம்.
எங்கு தொழல் வேண்டும்? இயம்புக!’ என்கிறான்.
வினாத் தொடுத்த பின்,
மலையாய் நிற்கும் அம்மஹாகவிமுன்,
சிலையாய் அடங்கிச் செவி திறந்து,
அறிவாகுதி பெற ஆயத்தமாய் நிற்கிறான்.
சீடனின் வினாவைச் சிந்தையேற்று,
பதிலுரைக்க விழைகிறார் பாரதியார்.

** ** *

ஆயிரம் கோயில்கள் சூழ இருக்கவும்,
அது நோக்காது,
‘ஆண்டவனை எங்கு தொழட்டும்?’ எனக் கேட்கும்,
மாணவன் மேல் அவருக்கு மதிப்புண்டாகிறது.
கடவுளைக் கற்சிலையாய் மட்டும் காணவிழையாத,
மடமையிலா மாணவனின் மதிக்கூர்மை புரிகிறது.
தக்கபடி பதிலுரைத்து அவன் தாகம் தீர்க்க,
மக்கள் கவிஞர் மனங்கொள்கிறார்.
மாணவனின் மாண்புறு கேள்வியில்,
மஹாகவியின் சிந்தனைக் குதிரை சிறகடித்துப் பறக்கிறது.
வந்தனை செய்யும் வழியென்ன?
மாணவனின் கேள்வியால்,
கிளர்கிறது அவர் அறிவு.

** ** *

உலகைத் தோற்றுவித்தவன் இறைவன்.
எல்லா மதத்தாரும் ஏற்கும் கருத்திது.
சர, அசரம் அனைத்தும் அச்சக்தியின் படைப்பே!
தோற்றுவித்தவன் இறைவன்.
தோன்றியது உலகம்.
இக்கருத்தேற்றுச் சிந்திக்கத் தலைப்படுகிறார் பாரதியார்.
உலகை நோக்கி உன்னிப்பாய் அவதானிக்க,
ஓர் ஒப்பற்ற உண்மை அவருக்குப் புலப்படுகிறது.
மகனில் தந்தையின் சாயல்.
குட்டியில் விலங்கின் சாயல்.
குஞ்சில் பறவையின் சாயல்.
கன்றில் மரத்தின் சாயல்.
கவிதையில் புலவனின் சாயல்.
படைக்கப்பட்ட அனைத்திலும் படைத்தவனின் சாயல் தெரிய,
இயற்கையின் ஏற்றம் புரிகிறது.
மஹாகவியின் மனத்துள் ஓர் ஒளிக்கீற்று.
அங்ஙனமாயின்,
படைக்கப்பட்ட உலகின் அனைத்துப் பொருள்களிலும்,
அதனைப் படைத்தவனின் சாயல் பதிந்திருத்தல்

வேண்டுமன்றோ!

அஃது உண்மையாயின்,

உலகெலாம் கலந்திருக்கும் அவ்வுயர் இறையை,

காணும் பொருளனைத்திலும் காணுதல் கூடுமே.

காணும் கண்ணிருந்தால்,

கடவுளைக் கல்லிலும் காணலாம், முள்ளிலும் காணலாம்.

காடு, நெடுவானம், கடலெல்லாம் காணலாம்.

நீண்டு எரியும் நெருப்பிலும் காணலாம்.

பூச்சி, பறவை , புழு, விலங்கு அத்தனையும்,

ஆச்சரியம் விழைவிக்கும் ஆண்டவனின் வடிவமென,

கண்டு வணங்கிக் களிப்புறலாம்.

உண்மை வெளிப்பட உவந்த மஹாகவி,

மாணவனை நோக்கி மனந்திறந்து பேசுகிறார்.

** ** *

எல்லா உயிரும் இறையே! எனும் உண்மை,
சொல்லால் உரைக்கச் சோதிமிகு அறிவதனால்,
வல்ல மொழி தேடி வாய்திறந்து பாடுகிறார்.

**கேள்பா சீடனே! கழுதையொன்றைக்
கீழான பன்றியினைத் தேளைக்கண்டு
தாளைப்பார்த்து இருகரமும் சிரம்) மேற் கூப்பி
சங்கர சங்கர என்று பணிதல் வேண்டும்.**

பதில் கேட்டுப் பரவசப்படுகிறது சீடனின் மனம்.

ஆனால், குருவின் முகத்திலோ குழப்பம்.

தானுரைத்த பதிலில் பிழைகண்டு,

பதறுகிறது பாரதியார் நெஞ்சம்.

காணும் பொருளனைத்தும் கடவுளே!

எங்கும் இறைத்தரிசனம் எய்தலாம்!

சொல்ல வந்த பதிலின் சாரமிது.

பொருளுக்கு மாறான கருத்தோடு சொற்கள் விழுந்துவிட,
துவழ்கிறார் மஹாகவி.

எல்லாம் இறையெனின்,

பன்றிக்கும், தேளுக்கும் அடைமொழியாய்,

'கீழான' எனும் சொல் அமைந்தது குற்றமன்றோ!

மற்றவர் அழுக்கைச் சுமந்து,

தூய்மை செய்ய உதவுவது கழுதை.

மற்றவர் அழுக்கை உண்டு மகிழ்வது பன்றி.

மற்றவரை விடத்தால் வருத்தி மகிழ்வது தேள்.

கழுதையின் செயலில் தியாகம்.

பன்றி, தேள்களின் செயல்களில் கீழ்மை.

செயல் வேறுபாடுகளால்,

கழுதையில் மதிப்பும்,

பன்றி, தேள்களில் வெறுப்பும் உண்டாக,

கழுதையை வேறுபடுத்தி,

பன்றிக்கும், தேளுக்கும்,

'கீழான' எனும் அடையை கொடுத்துவிடுகிறது அவர் அறிவு

இது முதற் குற்றம்.

** ** *

இறையோ, குணம், குறி கடந்த பொருள்.
 ஒரு நாமம், ஓர் உருவம் அற்ற பொருள்.
 எவ்வடிவத்துள் கண்டு தொழினும்,
 அவ்வடிவேயாய் நின்று அருளும் பொருள்.
 பெயர் கடந்த அப்பொருளை,
 வைதீக வாழ்வில் ஊறிய பாரதியின் அறிவு,
 'சங்கர, சங்கர' எனக் குறிகாட்டிப் பேசிவிடுகிறது.
 இஃது இரண்டாவது குற்றம்.

** ** *

ஒன்றையான பொருளைப் பிரித்த குற்றம்.
 ஒன்றுமில்லாப் பெயரை உரைத்த குற்றம்.
 இரண்டு வரிக்குள் இரண்டு குற்றங்கள் எழுந்துவிட,
 நாணுகிறது கவிஞர் நெஞ்சம்.
 மாணவனின் அறிவை மயக்கும் பதிலினை,
 தானறிந்தும் சொல்லுதல் தவறென்று உணர்கிறார்.
 சீடனை நோக்கி,
 கீழான பொருளும் அவ் இறையே எனும் உண்மையை,
 மீள உரைக்க மீண்டும் மொழிகிறார்.

**கேளப்பா சீடனே! கழுதையொன்றைக்
 கீழான பன்றியினைத் தேனைக் கண்டு
 தானைப்பார்த்து) இருகரமும் சிர(ம்) மேற் கூப்பி
 சங்கர சங்கர என்று பணிதல் வேண்டும்.
 கூளத்தை, மலத்தினையும் வணங்கல் வேண்டும்.**

** ** *

மலத்தினையும் இறையென்று உரைக்கும்,
 ஆசிரியன் மாண்பு கண்டு,
 சிலையாகிப் போன சீடன்,
 ஞானகுருவின் நன்னெஞ்சின் நயத்தினை,
 மோனத்தால் வணங்கி முறுவலித்து நிற்கின்றான்
 மஹாகவி நெஞ்சமோ மயங்குகிறது மீண்டும்.
 பதிலில் மனம்பொருந்தாப் பரிதவிப்பு,
 மீண்டும் அவர் பார்வையில்
 குப்பையும், மலமுங்கூடக் கடவுளே!
 கூளமும், மலமும் கீழ்மையின் குறியீடுகள்.
 அவற்றுள்ளும் இறைவன் இருக்கிறான் என்றதில்,
 பாதி உண்மையே பதிந்தது.
 எல்லாம் இறையென்றது உண்மையெனின்,
 தாழ்ந்தவையைத் தனித்து வரிசைப்படுத்தியது தவறன்றோ!
 கூளமும், பொன்னுமென்றோ,
 அன்னமும், மலமுமென்றோ,
 உரைக்க முடியாமல் போனதன் உண்மையென்ன?
 மஹாகவியின் மனத்துள் குழப்பம்.
 தாழ்வு, உயர்வு எனும் தரப்படுத்தல்,
 தம்மையறியாமல் தம் மனத்துள் பதிந்த,
 உண்மை புரிகிறது.

எல்லாம் இறையெனின்,
 வேறுபடுத்தி உரைத்தல் வீணன்றோ!
 மாணவன் மனத்தை,
 மயக்கும் இப்பதில் பாதித்தால்,
 எங்கும் இறையைக் காணும் தகுதி,
 அவனுட் தங்காது என உணர்ந்து,
 தயங்கித் தெளிகின்றார்.
 மீண்டும் ஒருதரம் மேன்மையாய்ப் பதிலுரைக்க,
 வேண்டித் தெளிவாய் விளம்புகிறார்.
 காணும் பொருளனைத்தும் கடவுளெனப் பதிலுரைத்து,
 ஊனம் தவிர்த்து உண்மைதனைக் காட்டுகிறார்.

**கேளப்பா சீடனே! கழுதையொன்றைக்
 கீழான பன்றியினைத் தேளைக் கண்டு
 தாளைப்பார்த்து) இருகரமும் சிர(ம்) மேற் கூப்பி
 சங்கர சங்கர என்று பணிதல் வேண்டும்.
 கூளத்தை, மலத்தினையும் வணங்கல் வேண்டும்.
 கூடிநின்ற பொருளனைத்தின் கூட்டம் தெய்வம்.**

**** ** ***

அறிவே வடிவான ஆசிரியனை,
 மாணவனின் கண்கள் மயங்கி நோக்குகின்றன.
 ஒரு கேள்விக்கு மூன்று பதில்கள்.
 ஒருமைப்படாத பதில்களால் உள்ளம் குழம்புகிறது.
 வாக்கின் நோக்கமறியாது வாடுகிறான் அவன்.
 மாணவனின் மயக்கம் உணர்கிறார் மஹாகவி.
 தன் வார்த்தையின் மயக்கம்,
 மாணவனின் அறிவின் மயக்கமாகும் ஆபத்துணர்ந்து,
 தெளிவுபட மீண்டும் பதிலுரைக்க, சிந்தை கொள்கிறார்.
 நீளத் தானுரைத்த நெடும்பதிலில் தன்னுடைய,
 ஆழம் குறைந்த அவலம் தெரிகிறது.
 மாணவனின் மனதை மயக்காது ஒரு வரியில்,
 வானொத்த கடவுளை வணங்கும் இடம் காட்ட,
 தேனொத்த கவியில் தெளிவாய்ப் பதிலமைத்து,
 மீள அதையுரைத்து மேன்மையுறச் செய்கின்றார்.

**கேளப்பா சீடனே! கழுதையொன்றைக்
 கீழான பன்றியினைத் தேளைக் கண்டு
 தாளைப்பார்த்து) இருகரமும் சிர(ம்) மேற் கூப்பி
 சங்கர சங்கர என்று பணிதல் வேண்டும்.
 கூளத்தை, மலத்தினையும் வணங்கல் வேண்டும்.
 கூடி நின்ற பொருளனைத்தின் கூட்டம் தெய்வம்
 மீளத்தான் இதைத் தெளிவாய் விரித்துச் சொல்வேன்.**

**** ** ***

முன் மூன்றுவரிகளில் சொன்ன பதில்களை,
 விரித்துரைக்கப்போவதாய்,
 நான்காம் வரியின் அரையடி நவில்கிறது.
 பதில் பலபாடல்களால் விரியுமோ?

நம் மனத்துள் ஐயம்.
என்ன ஆச்சரியம்!
பாதியடியில் பதில் முடிந்து விடுகிறது.
மூன்றடிக்க கருத்தை முழுமையாய் விரித்துரைக்க.
பாதியடியில் பதில் வந்து விழுகிறது.
சுருக்கியன்றோ சொல்லியிருக்கின்றார்.
விரித்துச் சொல்வதாய் விளம்பியது சரியா?
ஆராய நம்முடைய அகமெல்லாம் மகிழ்ச்சி.
வினா நீளலாம்.
பதில் நீளலாமா?
சிந்தை தெளிந்தால்,
செறிந்து பதில் பிறக்கும்.
சொல் விரியப் பொருள் சுருங்கிற்று.
பொருள் விரியச் சொல் சுருங்கிற்று.
சுருங்கிய சொல்லுள் விரிந்த பொருளையே,
விரித்துச் சொல்வதாய் விளம்பினார் போலும்!

** ** *

வீறுடைய கவிவேந்தர் விரித்துரைத்த பொருளென்ன?
அப்பொருளில் அவர் நமக்கு அளித்த தெளிவென்ன?
அண்ணாந்து பார்த்து ஆண்டவனைத் தொழுவோர்க்கு,
மண்பார்த்து இறை வணங்கும் மாண்புரைக்க முயல்கின்றார்.
விண்மட்டும் கடவுளென விளம்பும் அறியார்க்கு,
மண்ணும் கடவுளெனும் மகிமையுரைக்கின்றார்.
தாள் பணிந்து நிற்பாரைத் தாம் உதறி, தம்மைவிட,
மேலுள்ளோர் பின்சென்று மேன்மையுற முயல்வோர்க்கு,
வேதமென நற்செய்தி விளம்ப முயல்கின்றார்.
தாழ்ந்தோரை உதறித் தாமுயர, மேலோரின்,
தாள் பணிந்து நிற்பதுவே தரணியதன் இயல்பானால்,
எல்லோர்க்கும் மேலே இருக்கின்ற இறையதுவும்,
மேல் நோக்குதல் அன்றி மேதினியை நோக்கிடுமோ?
மக்கள் கவியின் மனத்துள் பெருங்கேள்வி.
கீழுள்ளோர் தமை அன்பால் கெழுமையுடன் நாம் நோக்க,
மேலுள்ள இறை விழியும் மேன்மையுற நமையெல்லாம்
தான்நோக்கி அருள் செய்யும்.
தரணியது மேன்மையுறும்.
உண்மை உணர உவக்கிறது கவிநெஞ்சம்.

** ** *

இம்மேன்மை நிகழ்தற்கு, இறைதன்மை உலகெல்லாம்,
ஒன்றாகக் காணும் உயர்வே வழியாகும்.
சிந்தை தெளிய, தெளிவாய்ப் பதில் பிறக்க,
வந்து விழுகிறது வளமிக்க வார்த்தை பல.
ஓங்கும் கருத்தை உயர்வு சிதையாமல்,
பாங்காய் உரைத்துப் பாட்டை முடிக்கின்றார்.
விண் மட்டும் தெய்வம் என , வீணே நினையாது,
மண்ணும் கடவுள் எனும் மகிமை புரிந்திடுவாய்!
உண்மை முழுமைபட உரைத்து முடிக்கின்றார்.
பதில் தெளிந்த பரவசத்தில் பணிகின்றான் அச்சீடன்.

அவன் மூலம் அறிவுணர்ந்து ஆனந்தம் கொள்கின்றோம்.
எங்கும் இறையே! எதிலும் இறை என்னும்,
மங்காப்பெருங் கருத்து மனதுள் பதிகிறது.
ஓங்கும் பெருங்கவிதை உளத்துள் பதிவாக,
பாங்காய் உலகெங்கும் பரமன் தெரிகின்றான்.
நீங்காது எங்கும் நிறைந்திருக்கும் அப்பொருளை
மண் அதிலும் கண்டு மகிழ்கிறது நம்நெஞ்சம்.

கேளப்பா சீடனே! கழுதையொன்றைக்
கீழான பன்றியினைத் தேளைக் கண்டு
தாளைப்பார்த்து) இருகரமும் சிரம்) மேற் கூப்பி
சங்கர சங்கர என்று பணிதல் வேண்டும்.
கூளத்தை, மலத்தினையும் வணங்கல் வேண்டும்
கூடி நின்ற பொருளனைத்தின் கூட்டம் தெய்வம்
மீளத்தான் இதைத் தெளிவாய் விரித்துச் சொல்வேன்
விண்மட்டும் தெய்வமன்று மண்ணும் அஃதே!

** ** *

தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்! - அந்தத்
தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்!
-பாரதிதாசன்-

கலை இலக்கியங்களும் பின்னவீனத்துவமும்

பேராசிரியர் சபா ஜெயராஜா
தலைவர்
கொடும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

கலை இலக்கியத்துறைகளில் அதிர்வுகளையும் மாற்றுமுனைப்புக்களையும் ஏற்படுத்திய அறிகை விசையாகப் பின்னவீனத்துவம் அமைந்தது. நவீனத்துவத்தில் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையின்மே பின்னவீனத்துவத்தைத் தோற்றுவித்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து ஐரோப்பாவில் மேலெழுச்சி கொள்ளத் தொடங்கிய பின்னவீனத்துவச் சிந்தனைகள் மெய்யியல், கலை இலக்கியங்கள், சமூகவியல், அரசியல், திறனாய்வு முறைமை போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் தாக்கங்களை விளைவிக்கத் தொடங்கின. நவீன மேலைப்புல பொருண்மிய நிலைகள் உருவாக்கும் பன்முகமான நுகர்ச்சிக்கோலங்களுக்கு உவப்பான கருத்து வினைப்பாடுகளையும் பின்னவீனத்துவம் கொண்டுள்ளது. பின்னைய முதலாளியத்தின் வளர்ச்சியோடிணைந்த கருத்தியலாகவும் அது வெளிப்பாடு கொண்டுள்ளது.

பெரும் உரையம் (METANARRATIVE) அல்லது பெருங்கதையாடல் பின்னவீனத்துவத்தின் பிரதான மீண்டெழும் கருத்தாக அமைகின்றது. கூட்டுமொத்தப்படுத்தப்பட்ட வடிவமாக அமையும் பெரும் உரையம் உலகம் முழுவதும் எப்பொழுதும் சரியானதாகவும் பொருத்தமானதாகவும், அனைத்து வினாக்களுக்கும் விடைதருவதாகவும் அமைந்து மேலாதிக்கத்துக்கு இடமளிப்பதாக பின்னவீனத்துவம் வலியுறுத்தியுள்ளது. இந்தப் பெரும் உரையங்களே மனித செயற்பாடுகளையும் கலை இலக்கிய ஆக்கங்களையும் வழிநடத்துவதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அவற்றின் வழியாகவே மக்களின் வாழ்க்கைக்குரிய அறமும் வலியுறுத்தப்பட்டு வருகின்றது. ஆதிக்கத்தின் நடுவன் அமைப்பாக பெரும் உரையங்கள் இருத்தலைப் பின்னவீனத்துவம் வெளிச்சப்படுத்துகின்றது.

பின்னவீனத்துவமானது அனைத்தையும் நூலியம் (EVERYTHING AS TEXT) என்ற அமைப்புக்குள்ளே கொண்டுவருகின்றது. நூலியம் என்பது ஒரு சிக்கல் நிரம்பிய எண்ணக்கருவாகின்றது. மொழித்தளமும், கருத்துத் தளமும் தொடர்பான சிக்கல் நிலையை அந்த எண்ணக்கரு புலப்படுத்துகின்றது. மொழித்தளம் குறிப்பான் (SIGNIFIER) என்றும் பொருள்தளம் அல்லது கருத்துத்தளம் குறிப்பீடு (SIGNIFIED) என்றும் குறிப்பிடப்படும். இலக்கியம் உள்ளிட்ட அனைத்துத் தொடர்பாடலும் குறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஒரு குறியை எவ்வகையிலும் பொருள் கொள்ளக்கூடிய ஆற்றல் மனிதருக்கு உண்டு. அது நீர்ம்மைப் (FLUID) பண்பு கொண்டதென்று தெரிதா (1967) என்ற பின்னவீனத்துவவியலாளர் தமது ஆக்கங்களிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். அது மொழியிலிருந்து மட்டுமே எழுகின்றது. அத்துடன் கட்டற்ற முறையிலே மிதந்து செல்வதால் பலவிதமான பொருள்கோடலுக்கு இடமளிக்கின்றது.

குறிப்பானுக்கும், குறிப்பீட்டுக்குமிடையே நனவுநிலையான நேர்த்தொடர்பு காணப்படுவதில்லை என்றும் மாறாக, நனவிலி நிலை வழியான தொடர்பே காணப்படுவதாகவும், நனவிலி மனமும் மொழி போன்ற அமைப்பாக்கத்தைக் கொண்டுள்ளதாகவும் லகான் குறிப்பிட்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக 'அம்மா' என்ற குறிப்பானுக்கு ஒவ்வொருவரும் தத்தமது மனத்திலுள்ள அம்மாவையே பொருள் கோடல் செய்வார்கள்.

நூலியத்துக்குரிய மிகச்சிறப்பான பண்பு அது தகர்ப்புக்கு அல்லது கட்டமைப்புக் குலைப்புக்கு (DECONSTRUCTION) உள்ளாக்கப்படக் கூடியதாக இருத்தலாகும். மேற்கூறிய தர்க்கங்களின் அடிப்படையில் அதன் தகர்ப்பு விளக்கப்படுகின்றது. நூலாசிரியர் எவற்றைக் குறிப்பிட்டாரோ அவற்றுக்குரிய முரணுரைகள் நூலியத்தால் எழுப்பப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் ஒவ்வொரு சொல்லும் பன்முகப் பாங்கான கருத்துக்களைத் தாங்கி நிற்கலாகும். மொழி எத்தகைய ஒரு சாராம்சத்தையும் தன்னுள்ளே தாங்கி நிற்பதில்லை. நூலியத்தை வாசிப்போர் தத்தமது இயல்புக்கு ஏற்றவாறு பொருள் கோடல் செய்யும் பன்முக வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுகையில் நூலாசிரியரின் இறப்பும், வாசகரின் துலங்கலும் ஏற்படும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுகின்றன.

இதனோடு தொடர்புடைய பிறிதொரு கருத்து "பன்மைத்துவமாகும்". பன்மைத்துவ இலக்கியக்
நீதி முரசு 2008 183 சிலம்பு கேட்ட நீதி

கோட்பாடு ஒன்றுக்குமேற்பட்ட அணுகுமுறைகளுக்கு ஆக்கம் தருகின்றது. பன்மைத்துவச் சமூகம் சிறுபான்மைப் பண்பாடுகளின் மரபுகளுக்கும், விழுமியங்களுக்கும் இடமளிக்கின்றது. பன்மைத்துவம் என்பது பலநிலை இயல்பு (MULTIVALENCY) என்றும் குறிப்பிடப்படும். ஆடை அணிகலன், மற்றும் நுகர்ச்சிப் பொருள்கள், இலக்கிய ஆக்கங்களில் வடிவப் பெருக்கங்கள் முதலிய அனைத்தினதும் பலநிலை இயல்புகளுக்கும், பெருக்கங்களுக்கும் பின்னவீனத்துவம் ஆதரவும் அங்கீகாரமும் வழங்குகின்றது.

பின்னவீனத்துவம் குறிப்பிட்ட சில பரிமாணங்களில் பயன் கொள்வாதத்துடன் இணங்கிச் செல்கின்றது. எது உண்மை என்று மெய்யியல் தேடுவதைக் காட்டிலும் எவை பயனுடையமை என்று தேடுவதிலே கூடிய கவனம் செலுத்தப்படல் வேண்டும் என்று பயன் கொள்வாதியாகிய ரிச்சர்ட் ரோத்ரி ஒரு சமயம் குறிப்பிட்டார். விழுமியங்களும், கருத்துக்களும் உண்மையும் கூட சார்புடையவை என இருகோட்பாடுகளும் வலியுறுத்துகின்றன.

கலை இலக்கியங்களில் அகிலப் பொதுமை கொண்ட நியமங்கள் வலியுறுத்தப்படுதலைப் பின்னவீனத்துவம் நிராகரிக்கின்றது. அனைத்துலக மேலாதிக்க நியமங்கள் தள்ளுபடி செய்யப்படுகின்றன. “திகழ் நடப்பியல் முடிவுக்குவந்து விட்டது” (THE END OF THE REAL) என்பது அவர்களின் முன்மொழிவு. அதாவது, நடப்பியல் என்பதற்கும் அவற்றை வெளிப்படுத்தும் மொழிக்குமிடையே நேரான தொடர்புகள் இல்லை என்ற தருக்கத்தின் அடிப்படையிலே தான் அந்த முன்மொழிவு தரப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறிய கருத்து இலத்திரனியல் தொடர்பாடலுக்கும் விரிவாக்கப்படுகின்றது. தொடர்பாடற் படிமங்கள் பொதுமக்கள் அனைவரிடத்தும் ஒரே கருத்தைச் சுமந்து செல்லமாட்டாது. இத்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும் மேற்கூறிய கருத்தை மீளவலியுறுத்தி நிற்கின்றன. சமகாலத்தைய அச்சுவடிவ மற்றும் எலத்திரன் வடிவத் தொடர்பியற் சாதனங்கள் நுகர்ச்சிப் பண்பாட்டின் (CONSUMER CULTURE) விரிவாக்கமாக இடம் பெறத் தொடங்கியுள்ளன. வர்த்தக விரிவாக்க அழுத்தங்களுக்கு எழுத்தாக்கங்களும், கலையாக்கங்களும் முகம் கொடுக்க நேரிட்டுள்ளது. எழுத்தாளர்களின் தனித்துவம் வர்த்தக விரிவாக்க அழுத்தங்களாற் கரைந்து விடுகின்றது.

கலை இலக்கியங்களில் உருவாக்கப்படும் படிமங்கள் “மிதக்கும் படிமங்களாக” மாறிவிட்டன. கருத்துடன் தொடர்பு அறுந்த நிலையில் சுயாதீனமாகத் தொழிற்படும் படிமங்களாக அவை மிதக்கத் தொடங்கின. ஏற்கனவே தயாரித்து வைக்கப்பட்ட படிமங்களே மிகையாக எடுத்தாளப்படுகின்றன. ஆழம் குன்றிய மேற்பரப்பு ஆக்கங்கள் வர்த்தகப் பண்பாட்டுக்கு உவப்பானதாக அமைந்து விடுகின்றன.

எதிர்ச்சாரம்சுவாதம், எதிர் அடிநிலை வாதம், எதிர் நடப்பியல் முதலியவை பின்னவீனத்துவத்தின் வலியுறுத்தல்களாகின்றன. மேற்கூறிய எதிர்நிலைத்தளங்களிலே தான் பின்னவீனத்துவ ஆக்கங்கள் கால் கோள் கொள்கின்றன. ஏதாவது ஒன்றை முதன்மைப்படுத்த முடியாது என்பதே அவற்றின் உட்பொருளாக அமைகின்றது.

கலை இலக்கிய ஆக்கங்களிலே “இல்லா இடங்கள்” (NON PLACE) என்ற எண்ணக்கரு பின்னவீனத்துவ வாதிகளுக்கு மிகவும் விருப்புடையதாகவும், கவன ஈர்ப்பை ஏற்படுத்துவதாகவும் விளங்குகின்றது. இந்த எண்ணக்கருவை பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த சமூகவியலாளராகிய மார்க் அக்கே அறிமுகம் செய்துள்ளார். இன்றைய வாழ்க்கையை அவர் “மீ நவீன” (SUPER MODERN) சமூக வாழ்க்கை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வாறான மீ நவீன சமூக வாழ்க்கையே இல்லா இடங்களை உருவாக்கி வருகின்றது. நவீன மனிதர்கள் தமது நேரத்தின் கூடுதலான அளவை வெவ்வேறு இடங்களிலே கழிக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். போக்குவரத்து வண்டிகள், அங்காடிகள், தொழில் நிலையங்கள், பொழுதுபோக்கு இல்லங்கள். இவை எமது சிந்தனைகளிலும், தொழிற்பாடுகளிலும், பண்பாட்டிலும், கலையாக்க முயற்சிகளிலும் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளன. முன்னைய வளமான பண்பாட்டு நினைவுகளும், நடத்தைகளும் சிதறி விடுகின்றன.

எமது தற்போதைய அனுபவங்கள் ஏற்கனவே பொதி செய்யப்பட்டு முன்கூட்டியே தயாரிக்கப்பட்ட அனுபவங்களாகவுள்ளன. வீதியில் எவ்வாறு போகவேண்டும், வர வேண்டும் எங்கே

தரித்து நிற்கவேண்டும், எவ்விடத்தில் எந்த நிலையங்களைக் காணலாம் என்ற ஏற்பாடுகள் பொதிகளாக்கப்பட்டுள்ளன. அவை ஒருவகையில் தேடல்களையும் ஆக்கத் திறன்களையும் மழுங்கடித்து விடுகின்றன.

நாம் நடந்து செல்லும் இடங்களையே “இல்லா இடங்கள்” என்ற எண்ணக்கரு துல்லியமாகப் புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையில் பின்னவீனத்துவம் மாற்றுச் சிந்தனைகளை வலியுறுத்துகின்றது. சமூகத்தால் விலக்கப்பட்டவற்றை அது முன்னுரிமைப்படுத்துகின்றது. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவற்றை முக்கியத்துவப் படுத்துகின்றது. ஓரங் கட்டப்பட்டுத் தவிர்க்கப்பட்டவற்றை இலக்கியங்களின் கருப்பொருளாக மாற்றப்படுதலை வலியுறுத்துகின்றது. மையநிலையிலுள்ள பெருங்கோட்பாடுகளையும் முன்மொழிவுகளையும் மையநீக்கம் செய்தல் (DE CENTERING) கலை இலக்கியங்களின் நடத்தைகளாக இருத்தல் வேண்டுமெனவும் பின்னவீனத்துவம் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

சமூகத்தின் பெரும்போக்கான அறிவுசார் மையம் அல்லது அறிகுறியங்களில் இருந்து அகற்றப்பட்ட அறிவுக்கு முதன்மையளிக்கப்படவேண்டுமென்ற பூக்கோவின் கருத்தும் முக்கியத்துவப்படுத்தப்படுகின்றது. குறித்த எந்தவொரு விடயத்தைப் பற்றிய பல நிலை அறிவுச் சிதறல்கள் கலை இலக்கிய வடிவங்களால் வெளிக்கொண்டு வரப்படவேண்டியுள்ளன.

கலை இலக்கிய ஆக்கங்களில் மையமற்ற கட்டமைப்பை பின்னவீனத்துவம் முன்மொழிகின்றது. இலக்கிய வடிவங்களின் உட்கூறுகள் தம்முள் ஒருங்கிணைவு கொண்டு தனித்த முழுவடிவமாக அமைந்திருக்கும் என்ற மரபு வழியான அங்கீகரிப்பைப் பின்னவீனத்துவம் நிராகரிக்கின்றது. முழுமை மற்றும் நிறைவு ஒருங்கிணைப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபட்ட வடிவங்கள் அவர்களின் அங்கீகரிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன. பல காட்சிகளும் சிதறிய வடிவங்களும் வரவேற்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன. வகை மாதிரிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு:

“பாடகர் வருகிறார்
பட்டி மன்றிலே குழப்பம்
காகங்கள் தன்னிச்சையாக
இருந்தன.
ஓடத்தின் உள்ளிருந்த
இரும்புத் தொழிற் சாலையிற்
கூத்தும் கும்மியும்”

கடந்த நூற்றாண்டின் அரைப்பகுதிக்குப் பின்னர் மேலெழுச்சி கொண்ட பின்னவீனத்துவ வாதம் ஐரோப்பாவைக் கடந்து உலகெங்கணும் ஏற்படுத்திய பரபரப்பான அறிகைக் கோலங்கள் அடங்கத் தொடங்கின. பின்னவீனத்துவம் கடனாகப் பெற்றுக்கொண்ட உளப்பகுப்புவாதம், மார்க்சியவாதம், இருப்பியம் முதலியவற்றின் ஆழங்களை அறியும் பொழுது அதன் மொழிக்கவர்ச்சியில் மயங்க முடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது.

உசாவியவை :

- Bove, paul A., ed. (1995), Early Postmodernism Foundational Essays, Durham : Duke University Press.
Foster, Hal, (ed) (1983). Ani Aesthetics: Essays on Post Modern culture. Towns end : Bay press.
Kearney, Richard (1984) The phenomenological Heritage, Manchester. Manchester University Press.
Lyotard, Jean Francris (1984)
The Post Modern Condition, Minneapolis : The University of Minnesota Press.

தமிழிலக்கியங்களில் நீதியும் வழக்கும்

பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், Ph.D.(Edin.)

தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியர்

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

1. முன்னுரை

பண்டைத் தமிழரிடையே நீதி தீர்ப்பது பற்றிய எத்தகைய சிந்தனைகள் இருந்தன? அக்காலத்தில் நடைபெற்ற ஒரு வழக்கின் பின்னணி என்ன? இவற்றை இலக்கியச் சான்றுகளுடாக விபரித்துக் கூறுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். எல்லா நாடுகளிலும் நீதி பற்றிய கருத்துக்கள் அவரவர் அரசியல், சமூக, பொருளியல், பண்பாட்டுக் காரணிகளுக்கேற்ப அமைகின்றன. தமிழ் நாட்டிலும் பண்டைய காலத்தில் நிலவிய நீதி பற்றிய கருத்துக்களைத் தமிழிலக்கியங்களுடாக அறியமுடிகின்றது. தங்களுடைய மன்னன் தக்க நீதியினை வழங்குவான் என்றே மக்கள் எப்பொழுதும் நம்பினர். பண்டைத் தமிழகத்தில் சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி என்றொரு மன்னன் இருந்தான். அவனுடைய நீதி தீர்க்கும் திறனையும் அதற்கான அவனுடைய குணநலனையும் ஊன்பொதி பசங்குடையார் என்னும் புலவர்,

“வழிபடுவோரை வல்லறிதியே

பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே

நீமெய் கண்ட தீமை காணின்

ஒப்ப நாடி அத்தக ஒறுத்தி”

(புறநானூறு : 10)

என்று கூறுகின்றார். வழி என்பது நெறியாகும். “நெறிமுறையிலே செல்பவரை நீ விரைவில் உணர்ந்துகொள்வாய். பிறருடைய பழி எனப் புறம் கூறித் திரிபவரின் மொழியினை நீ கேட்பவனேயல்ல. கொடுமை என்று மனதிலே நீ முடிவாகக் கருதிய ஒன்றை ஒருவன் செய்யக் கண்டால், முறை வழுவாது நடுநிலை நின்று ஆய்ந்து தகுந்த தண்டனையை வழங்குவாய்.” சோழ மன்னனுடைய நீதி தீர்க்கும் திறன் இவ்வாறிருந்தது. கரிகாற் சோழனைப் பற்றிய ஒரு செய்தி மக்களிடையே செவி வழிக் கதையாக இருந்து பிற்காலத்தில் ஒரு பாடலாக உருப்பெற்றது. அப்பாடல் பழமொழி நானூறு என்னும் நூலில் இடம்பெறுகிறது. இந்நூலினுடைய காலம் கி.பி.ஐந்தாம் - ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு இடைப்பட்டதாகும். அப்பாடல் வருமாறு:

“உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற

நரைமுது மக்கள் உவப்ப - நரைமுடித்து

சொல்லால் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை

கல்லாமல் பாகம் படும்.”

சோழனுடைய அவைக்கு நீதி கேட்டுச் சில முதியோர்கள் வந்தனர். வந்தவர்களுக்குத் திகைப்பு ஏற்பட்டது. ஏனெனில், நீதி தீர்க்கும் மன்னன் மிக இளையவனாகத் தோற்றினான். இவ்விளையவன் உரைப்பவற்றைக் கேட்டுச் சரியான முடிவு எடுக்கக்கூடியவனோ என அவர்கள் ஐயுற்றனர். அகத்தின் ஐயம் அவர்கள் முகத்திலே தெரிந்தது. எனவே சோழ மன்னன் அவையை விட்டுச் சென்றான். பின்னர் நரைத்த தலையையுடைய ஒருவர் வந்து அந்த நீதி தீர்க்கும் இருக்கையிலே அமர்ந்தார். நரைமுது மக்கள் மகிழ்வடையும்படியாக முறைகேட்டு வந்த அவர்களுக்குச் சொல்லாலே முறைசெய்தார். தங்களுடைய முறை கேட்டு நல்ல தீர்ப்பினை வழங்கியவன் நரைமுடித்து வந்த அந்த இளையவனே என்பதை அவர்கள் பின்னர் அறிந்து இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். நீதி வழங்கப்படும் என்னும் நம்பிக்கையினை நீதி கேட்டு வருபவர் மனத்தில் ஏற்படுத்த வேண்டும். சோழமன்னன் அவைக்கு வந்த முதியவர்களுக்கு நீதி தீர்ப்பதற்கான எல்லாப் பொருத்தமான ஏற்பாடுகளையும் மன்னன் செய்வான் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தினான். தமிழகத்து நீதி தீர்க்கும் மரபு பற்றிய செய்தி ஓர் இலக்கியத்தினூடாகக் கிடைக்கின்றது.

2. கண்ணகி - பாண்டியன் வழக்கு

தன்னுடைய கணவன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்ட கண்ணகி அழுதாள். தன்னுடைய சிலம்பைக் கொண்டுபோனவன் கோவலன் என்பது அவருக்கே தெரியும். தன்னுடைய சிலம்பு நாகரத்தினப் பரல்களுடைய விலைமதிப்பற்ற சிலம்பு என்பதால் தன்னுடைய கணவன் கள்வனல்லன்; ஏதோ வஞ்சனை நடந்து நீதி

பிறழ்ந்துவிட்டது என்பதை நன்கு உணர்ந்துகொண்டாள். எனவே, தானே வழக்குப் பேசுவதற்காகப் பாண்டியன் அவைக்குச் செல்கிறாள். வழக்கு இதுதான் :

சோழநாட்டிலிருந்து கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைக்கு வந்தனர். மாதவி என்னும் கணிகையுடன் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்த கோவலன் தன்னுடைய பொருள் எல்லாம் இழந்துவிட்டான். கண்ணகியிடம் திரும்பி வந்த பொழுது அவன் பொருள் எல்லாம் தொலைந்துவிட்டது; இலம்பாடு வெட்கத்தைத் தருகின்றது என்று கூறினான். தன்னுடைய காற் சிலம்பு ஒன்றை விற்றாலே பெருஞ்செல்வம் பெற்றுவிடலாம் எனக் கண்ணகி அவனுக்கு உணர்த்த இருவரும் அச்சிலம்பினை விற்க மதுரை வந்தனர்.

பாண்டிய மன்னனுடைய கோப்பெருந்தேவியின் காற்சிலம்பைத் திருட வாய்ப்புப் பார்த்திருந்த அரண்மனைப் பொற்கொல்லனிடம் கோவலன் தான் விற்கக் கொண்டு வந்த சிலம்பினைக் காட்டுகிறான். இதனைப் பொற்கொல்லன் தனக்கு வாய்ப்பாக ஆக்கிக்கொண்டு கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பைத் திருடிய கள்வன் தன் வீட்டிலே இருக்கிறான் என்பதைச் சொல்ல மன்னனிடம் சென்றான்.

அவ்வேளை, நாடக மகளிருடைய ஆடலிலும் அவர்கள் தோற்றத்திலும் பாண்டிய மன்னன் மனதைப் பறிகொடுத்துவிட்டான் என்பதைக் கோப்பெருந்தேவி உணர்ந்துகொண்டு ஊடற்கோலத்தை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு , தலைநெய் என்று சொல்லிக் கொண்டு, மன்னனை மேவாது அந்தப்புரம் சென்றுவிடுகிறாள். அரசன் காமம் மிக்கவனாய் மந்திரச் சுற்றத்தினை நீங்கி, பணிப்பெண்டிருடன் கோப்பெருந்தேவியின் கோயில் நோக்கிச் செல்லும்வேளை, பொற்கொல்லன் அவன் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, “அரண்மனைச் சிலம்பினைக் கவர்ந்த கள்வன் என் சிறுகுடிலில் இருக்கிறான்” என்று கூற, பாண்டியன் எவ்வித ஆராய்தலையும் செய்யாமல், ஊர் காவலரைக் கூப்பிட்டு “என் தேவியின் களவுபோன காற்சிலம்பு அக்கள்வன் கையில் இருந்தால், அவனைக் கொன்று அச்சிலம்பினைக் கொண்டுவருக” என்று கட்டளை இட்டான்.

கட்டளைப்படி பொற்கொல்லன் வீட்டிற்கு வந்த காவலர் கோவலனைக் கண்டபோது “இலக்கண முறைமையின் இருந்தோன் ஈங்கிவன் கொலைப்படு மகன் அலன்” என்றனர். ஆனால், பொற்கொல்லனோ கோவலனுக்கெதிராகப் பல புனைவுகளைக் கூறும் வேளையில், அக்காவலருள் கல்வியறிவில்லாத வெறியன் ஒருவன் தன் வெள் வாளாலே கோவலனை வெட்டிக் கொன்றான்.

இக்கொலை வழக்கினை வாதாடுவதற்காகவே கண்ணகி பாண்டியன் அவைக்கு வருகின்றாள். “நீரொள்கும் கண்களையுடையதாக இளங்கொடிபோல் என்முன் வந்துநிற்கும் நீ யார்?” என்று பாண்டிய மன்னன் கேட்கிறான். அதற்குக் கண்ணகி “தேரா மன்னா” என்று அவனை விளிக்கிறாள். மன்னாக்குரிய ஆராய்ச்சி இல்லாத மன்னவனே என்பது அதன் பொருள் . இது கண்ணகி பாண்டியனுக்கெதிராகத் தொடுக்கும் முதற் குற்றம். இது பற்றி விரிவாக நோக்கலாம்.

பாண்டியன் பொற்கொல்லன் சிலம்பு திருடிய கள்வன் தன் வீட்டிலே இருக்கிறான் என்று கூறியபோது அதனை விசாரிக்கும்படி தன்னுடைய மந்திரச் சுற்றத்திலிருந்து ஒருவரை அனுப்பியிருக்கலாம். இவ்விடத்தில் ஒரு விடயத்தை நோக்கவேண்டியுள்ளது. கோப்பெருந்தேவி அவனை மேவாது அவளுடைய அந்தப்புரம் நோக்கிச் சென்றபோது பாண்டிய மன்னன் “மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி” சென்றான். அதனால், மந்திரச் சுற்றத்தில் ஒருவரை அவனால் உடனடியாக அனுப்பமுடியவில்லை. அப்படியெனில், பொற்கொல்லனைச் சிறிது நேரம் காத்திருக்கும்படி கூறியிருக்கலாம். அப்படிச் சிறிது நேரம் தாமதிப்பதால் கள்வன் (உண்மையாகவே கள்வனாக இருப்பின்) தப்பிச் செல்வதற்கு வாய்ப்புண்டு. பாண்டிய மன்னனே உடனடியாகத் திரும்பிச் சென்று மந்திரச் சுற்றத்தினை அணுகி, இவ்விடயத்தை விசாரிக்கும்படி கூறியிருக்கலாம். ஆனால், அப்பொழுது மன்னனுக்குக் கோப்பெருந்தேவியின் உணர்வும் தன்னுடைய உணர்வுமே பெரிதாகத் தோன்றின. கோப்பெருந்தேவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் செயற்பாட்டுக்கே மன்னன் அப்பொழுது முன்னுரிமை கொடுத்தான். தன்னுடைய காற்சிலம்பு தொலைந்ததையிட்டுக் கோப்பெருந்தேவி ஏற்கெனவே மனம் வருத்தமுற்றிருக்கலாம். மன்னன் விரைவான நடவடிக்கை எடுக்கவில்லையே எனவும் எண்ணியிருக்கக்கூடும். இவையெல்லாம் பாண்டியன் மனத்திலும் எழுந்திருக்கலாம். எனவேதான், களவுபோன சிலம்பை உடனடியாகப் பெற்றுக் கொடுப்பதனுடாக அவளுடைய ஊடலைத் தீர்க்கலாம் என்று எண்ணி “கள்வன் கையில் சிலம்பு இருக்குமாயின், அவனைக் கொன்று, சிலம்பைக் கொண்டுவருங்கள்” என்று கட்டளையிடுகிறான். இந்த வேளையில் “சிலம்புடன் அவனை

இங்கு கொண்டுவாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டிருக்கலாம். சிலம்பைக் கோப்பெருந்தேவி கையிலே கொடுப்பதில் எவ்வித தடங்கலோ நேரந்தாழ்த்தலோ இருக்கக்கூடாது எனப் பாண்டிய மன்னன் எண்ணியதாலேயே சிக்கல் ஏற்பட்டது. தன்னலந்தான் வினைக்குக் காரணமாயிற்று. கண்ணகியினுடைய முதலாவது குற்றச்சாட்டு முற்றுமுழுதாகச் சரியாக அமைகின்றது.

முதலாவது குற்றச்சாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே இரண்டாவது குற்றச்சாட்டும் அமைகின்றது. கண்ணகி பாண்டிய மன்னனுக்குத் தன்னை முறையாக அறிமுகஞ்செய்கிறாள். அதற்குள்ளே ஒரு புதைபொருளும் உண்டு. “புறா ஒன்று அடைந்த துன்பத்தினைப் போக்கிய சிபிச் சக்கரவர்த்தி, பசுக்கன்றினைத் தேரினாலே கொன்றதன் மகனைத் தேர்க் காலிலிட்டுக் கொன்றோனாகிய மனுந்திச் சோழன் ஆகியோருடைய புகாரே என் ஊர்” என்று கண்ணகி கூறினாள். பாண்டியனுடைய முறைமை வழி வலியுறுத்தப்படுவதுடன் அவனுடைய பதியிற்போல் கொடுமை சிறிதும் நிகழாத பதி புகார் என்பதும் உணர்த்தப்படுவதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு தன்னை அறிமுகப்படுத்தியவளுக்குப் பாண்டிய மன்னன் “பெண்ணே கள்வனைக் கொலை செய்தல் கொடுங்கோலன்று; அது அரசநீதி.” என்று கூறுகிறான். இதனைக் கேட்டவுடன் அவளது இரண்டாவது குற்றச்சாட்டு வெளிவருகின்றது. அது வருமாறு:

“அறநெறியில் செல்லாத கொற்கை வேந்தே! என்னுடைய காற்
சிலம்பினுடைய பரல் மாணிக்கமே”

இங்கு “அறநெறியில் செல்லாத கொற்கை வேந்தே!” எனக் குற்றஞ்சாட்டுகிறாள். இக்கூற்று முதலிலே “தேரா மன்னா” என்று கூறியபொழுது, பொற்கொல்லன் சொற் கேட்டவுடன் ஆராயாமல் “கள்வனைக் கொன்று சிலம்பைக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று கூறிய சந்தர்ப்பத்தில் நீதி தீர்ப்பதற்குரிய ஆராய்ச்சியினைப் பாண்டியன் மேற்கொள்ளவில்லை என்பதைக் குறித்தது. ஆனால் இப்பொழுது கண்ணகி “நல்திறம் படராக் கொற்கை வேந்தே” என்று கூறுகிறாள். இதனுடாக, “நீ” அப்பொழுது நீதி தீர்த்தற்குரிய ஆராய்ச்சி இல்லாதவனாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், கோவலனைக் கொன்ற பின்னர், காவலர் சிலம்பினைக் கொண்டு வந்து தந்த பின்னராவது, இந்தச் சிலம்பு கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பா என்பதை ஒருகணம் ஆராய்ந்திருக்கலாம். உனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் கோப்பெருந்தேவியிடம் கொடுக்கும்போதாவது அவளிடம் ‘இது உன்னுடைய சிலம்புதானா’ என்று கேட்டிருக்கலாம்”. அறநெறியிலே செல்ல விரும்பும் ஒரு மன்னன் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஆராய்ச்சியினை மேற்கொள்ளவில்லை என்பதை உணர்த்தவே “என் காற்சிலம்பு மணியுடை அரியே” என்று கூறினாள்.

இவ்விடத்திலும் பாண்டிய மன்னனுக்கு ஒரு சிக்கலுண்டு. அதாவது, கோப்பெருந்தேவியின் காற்சிலம்பு தொலைந்ததையிட்டு பாண்டியமாதேவி மனம் நொந்திருக்கலாம். அதனுடன், பாண்டியன் ஆடல் பாடல் புரிந்த பெண்களின் திறன்களிலே மனம் பறிகொடுத்தமையும் சேர்ந்து கோப்பெருந்தேவியின் ஊடலுக்குக் காரணங்களாகின்றன. எனவே, சிலம்பு களவு போயிற்று என்பதால் மனம் நொந்திருப்பவளிடம் மீளக் கிடைத்த சிலம்பு அவருடையதுதானா என்று கேட்க முடியாத நிலை பாண்டியனுக்கேற்பட்டுள்ளது. இந்த ஆராய்ச்சியினைப் பாண்டியன் மேற்கொண்டிருந்தால், மீளக் கிடைத்த சிலம்பு மாணிக்கப் பரலுடையதாதலால் அது தங்களுடையதல்ல என்பதையும் நியாயமற்ற முறையில் ஒருவன் கொலைசெய்யப்பட்டுவிட்டான் என்ற உண்மையினையும் அறிந்து அறநெறிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் எவற்றையேனும் மன்னன் எடுத்திருக்கலாம். தனிச் சிலம்பொன்றைக் கையிலே ஏந்தி வந்த கண்ணகியைக் கண்டவுடன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்குப் பதிலாகக் “கள்வனைக் கோறல் கொடுங்கோலன்று” என்று பாண்டியன் கூறியபோது, கண்ணகிக்கு ஒரு குற்றமற்றவனைக் கொலை செய்தது மாத்திரமல்ல, அக்கொலை பற்றி எவ்வித ஆராய்ச்சியும் செய்யாத ஒரு அரசாக இது இருக்கின்றதே என்பது உடனடியாகத் தெளிவாயிற்று. அதனாலேதான் “நல்திறம் படராக் கொற்கை வேந்தே” என்றாள். கண்ணகியைக் கண்டபொழுது அவள் கையிலேயிருந்த சிலம்பினைப் பார்த்தவுடன் “தொழிந்திறம் அமைந்த ஓர் பொற்சிலம்பு” என்று வாயிற்காவலனே உணர்ந்து கொள்கிறான். அப்படியிருக்க, கோவலனிடமிருந்து காவலர் கொண்டு வந்த சிலம்பைப் பார்த்தவுடனே பாண்டிய மன்னனுக்கு அந்த விளக்கம் வராதது ஏன்?

ஓர் அநியாயக் கொலைக்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்தவன் பொற்கொல்லன். கோவலன் கொலையுண்ட செய்தி பாண்டிய மன்னனுடைய மந்திரச் சுற்றத்தினர் அறிந்திருப்பர். அவர்களுள் ஒருவராவது இக்கொலை தொடர்பான ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டிருக்கலாம். அப்படி மேற்கொண்டிருந்தால் கண்ணகி “நல்திறம் படராக் கொற்கை வேந்தே” என்று பாண்டியனை விளித்திருக்கமாட்டாள். மதுரை நகரே பிழை செய்துவிட்டதாகக் கண்ணகி எண்ணவேண்டியேற்பட்டுள்ளது.

3. நிறைவுரை

மூன்று சிறப்பான வழக்குகளைத் தமிழிலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. ஒன்று, கண்ணகி - பாண்டியன் வழக்கு. இரண்டாவது, கன்றையிழந்த பசு - மனுந்திச் சோழன் வழக்கு. மூன்றாவது, கிழப்பிராமணர் (சிவன்) - சுந்தரர் வழக்கு. பின்னிரு வழக்குகளிலும் நீதி தீர்க்கும் முயற்சிகளும் ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், முதலாவது வழக்கிலே அத்தகைய முயற்சிகளெதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. கட்டுரையின் பருமனை நோக்கி, முதலாவது வழக்கு மட்டுமே இக்கட்டுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு முழுமையான விவரணம் என்றும் கூறுதற்கில்லை. இன்னும் பல பக்கங்கள் எழுதலாம். பொருத்தமான சட்டவியற் கலைச்சொற்களை உரிய இடங்களிலே பயன்படுத்தினால் விவரணம் இன்னும் சிறப்படையலாம்.

வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டில் விளையாடும் தோளெங்கள்
வெற்றித் தோள்கள்!
கங்கையைப்போல் காவிரிபோல் கருத்துக்கள் ஊறுமுள்ளம்
எங்கள் உள்ளம்!
வெங்குருதி தனிற்கமழ்ந்து வீரஞ்செய் கின்றதமிழ்
எங்கள் மூச்சாம்!

-பாரதிதாசன்-

தேமதுரத் தமிழோசை காக்க வாரீர்

கலாபூஷணம், சைவப்புவர்,
சு.செல்லத்துரை

- 1.தித்திக்கும் தேமதுரத் தமிழின் ஓசை
தெவிட்டாத பேரின்பம் துய்த்த மேலோர்
எத்திக்கும் செந்தமிழ் செம் மொழியே யாக
ஏற்றமுற்ச் செய்துவைத்தார்: புலவோர் தந்த
முத்தான பழந்தமிழ் சேர் இலக்கி யங்கள்
முதுசமெனப் பெற்றவர்நாம் அதைப்போற் றாமல்
அத்தனையும் மறந்தின்று அச்சு மாறி
அருமந்த தமிழோசை மறந்த தேனோ?
- 2.வாய்வழியே வருமொலியே வரிவடி வாகி
எழுத்தாகி எழுத்தசைந்து சீர்க ளாகித்
தேய்விலதாம் சீர்களவை ஓசை யாகிச்
செப்பமுறும் ஓசையதே யாப்பு மாகிப்
பாய்புனல்போல் வருகவிதை வாக்கி யங்கள்
பண்பான இலக்கியங்கள் காப்பி யங்கள்
ஓய்வில தாய்ச் சுரந்துவரும் செய்யு ளுக்கும்
ஓசையே ஊற்றுக்கண் உயிர்ப்பு மாகும்
- 3.கொச்சைமொழி பேச்சாகி எழுத்து மாகிக்
கூறுபெரு இலக்கியமாய் வளருங் காலம்
நிச்சயமாய் மொழிச்செம்மை வேண்டா மெங்கள்
நிசமான பேச்சுத்தான் மொழியா மென்றும்
பச்சையாய்ச் சொல்லுவதுதான் யதார்த்தம் மென்றும்
பரப்புரைகள் புயலாக வீசக் கண்டோம்
இச்சைபோல் எழுதுவன எல்லா மின்று
இலக்கியமாய் வர்த்தகமாய் மாறிப் போச்சு
- 4.பாசைக்கு இலக்கணமேன் சுயமாய் நாங்கள்
பேசுவதும் எழுதுவதும் தானே பாசை
பேசாமல் இலக்கணத்தை விட்டுப் போட்டுப்
புதுமை செய வாருமென அழைக்க லாச்சு
ஓசையிலே அடங்காத சொற்கூட் டங்கள்
ஒருவிதமாய்ப் புதுக்கவிதை என்றே யாச்சு
ஆசையிலே எழுதும்வரி சிலசேர்த்திட்டால்
அவையெல்லாம் பத்திரிகைக் கவிதை யாச்சு
- 5.அழகான குழந்தைக்கு வண்ண ஆடை
அணிமணிகள் புனைந்துகண்டு களித்தல் போல
உளமார்ந்த கருப்பொருளுக் குவமை சேர்த்து
உவப்பான வர்ணனை கற்பனை கலந்து
வளமான செம்மொழியின் ஓசை யோடு
வாண்மைதரும் இலக்கியத்தை நயத்தல் விட்டு
விழலான சொற்கூட்டம் தன்னைச் சுவைத்தல்
வெறிதான நிர்வாணம் சுவைத்த லன்றோ

6.தமிழர்தம் பிள்ளைகட்கோ தமிழ்ப்பே ரில்லை
 தத்தம்வாய் வந்த ஒலித் திசைச் சொற் பேர்கள்
 தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்வாய் 'தமிழ்கிலச்' சொல்
 தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் அமைச்சர் பேர் ஸ்டாலின்
 தமிழில் வரும் சஞ்சிகை பேர் 'இந்தியா டுடே'
 தமிழ்ச் சக்தி ஒளிபரப்பில் 'குட்மோணிங் சிறீலங்கா'
 தமிழ்க் கடையின் பெயர்ப்பலகை 'நியூஸ் பேப்பர் ஸ்டால்'
 தமிழ்மோசை என்னாச்சு ஏட்டில் தானோ?

7.ஐம்பெருங்காப் பியங்களுள்ளே நெஞ்சை யள்ளும்
 சிலப்பதிகா ரம்பிறந்த சேர நாடு
 நம்முன்னே கேரளமாய் மாறிப் போச்சு
 நம்தமிழும் மலையாளம் ஆகிப் போச்சு
 அங்குள்ளார் பேச்சுமொழி போற்ற லாலே
 அருந்தமிழே சிதைந்துமலை யாள மாச்சு
 இங்கிதனைச் சிந்திப்பீர் ஓசை கெட்டு விட்டால்
 எம்தமிழைத் தமிழ்நிலத்தை இழந்தே போவோம்

8.தமிழ்தமிழாய் இருந்திடவே வேண்டு மென்றால்
 தமிழர்நாம் தமிழர்களாய் வாழ்வ தென்றால்
 தமிழ் ஓசை இலக்கணங்கள் போற்றல் வேண்டும்
 செந்தமிழைச் செம்மையாய்ப் பேசல் வேண்டும்
 தமிழ் போற்றும் செந்தமிழ்நூல் இலக்கியங்கள்
 தமைக்கற்றுத் தமிழினிமை நயத்தல் வேண்டும்
 தமிழ்வழக்கில் தமிழர்பேர் ஒலித்தல் வேண்டும்
 தேமதுரத் தமிழோசை காக்க வாரீர்.

நால்வகைக் கலைவடிவங்கள்

-கலாநிதி துரை.மனோகரன்-
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

பல்வேறு நாடக வடிவங்களும், திரைப்படமும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புபட்ட கலை வடிவங்களாக இன்று திகழ்கின்றன. நீண்டகாலமாக மேடையை மையமாகக்கொண்டு கூத்துகளும், நாடகங்களும் வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட துரிதமான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் காரணமாகக் கலைத்துறையில் நடிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல்வேறு புதுப்புதுக் கலைவடிவங்கள் தோன்றி வளர்ந்துள்ளமையைக் காணலாம். வானொலியும், திரைப்படமும், தொலைக்காட்சியும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கலைத்துறையில் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்திவருவதைக் காணலாம். முன்னர் மேடை நாடகமே நடிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட முக்கிய கலை வடிவமாக விளங்கி வந்தது. ஆனால், தற்போது மேடை நாடகங்கள், திரைப்படங்கள், தொலைக்காட்சி நாடகங்கள், வானொலி நாடகங்கள் என்பவை ஒரே குடும்ப உறவைக் கொண்ட கலைவடிவங்களாகத் திகழ்கின்றன. மேடை நாடகம் இக்கலைவடிவங்களின் தாயாக விளங்குகிறது. திரைப்படத்தை அதன் மகளாகவும். தொலைக்காட்சி நாடகத்தை, அதன் பேரப்பிள்ளையாகவும் உருவகித்துக் கொள்ளலாம். வானொலி நாடகத்தை, மேடை நாடகத்தின் இளைய சகோதரியாகக் கற்பனை செய்து கொள்ளலாம். தமக்கிடையே “இரத்த உறவுள்ள” இவ்வடிவங்கள் பொதுவான பண்புகளைக் கொண்டுள்ள அதே வேளையில், தமக்கேயுரிய தனித்துவத்தோடும் விளங்குகின்றன. தாயும் பிள்ளையும் ஆனாலும், வாயும் வயிறும் வேறல்லவா?

இந்த நான்கு வகையான வடிவங்களுக்கும் இடையே நாடகத்தன்மை என்பது அடிப்படையான ஒன்றாக விளங்குவதைக் காணலாம். இத்தகைய நாடகத்தன்மை, ஒப்பீட்டுரீதியில் மேடை நாடகம் வானொலி நாடகம் ஆகியவற்றில் அதிகமாகவும், மற்றையவற்றிற் குறைவாகவும் காணப்படுகின்றது. தொலைக்காட்சி நாடகம், ‘நாடகம்’ என்ற பெயரைக் கொண்டுள்ளபோதிலும், அதில் திரைப்படச்சார்பே அதிகமாக உள்ளது. மேடைநாடகம், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நாடகம் ஆகியன கட்புலன், செவிப்புலன் இரண்டினுக்கும் விருந்தாகின்றன. வானொலி நாடகம் செவிப்புலனுக்கு மட்டுமே விருந்தளிக்கிறது.

இவ்வடிவங்கள் அனைத்தும் எழுத்துப்பிரிதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தவையாகும். இவற்றின் தனித்துவத்துக்கு ஏற்ப எழுத்துப்பிரிதிகளும் வேறுபட்டிருக்கும் மேடை நாடகம், மேடையைக் களமாகக் கொண்டமைவதனால், நாடகாசிரியர் மேடை பற்றிய அறிவும், அனுபவமும் கொண்டவராக இருத்தல் அவசியம். மேடை நாடகம் இயல்பாகவே சற்று நீளமான காட்சிகளைக் கொண்டு விளங்கும் நாடகாசிரியர்கள் தமது நாடகத்தோடு தொடர்பான மேடைக் குறிப்புகளையும் நாடகப் பிரதியில் சேர்த்திருப்பர்.

வானொலி நாடகம் ஒலியையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும். அதனால், வானொலி நாடக ஆசிரியர் தமது பிரதியில் தேவையான ஒலிக்குறிப்புகளைக் குறிப்பிட்டிருப்பார். அவை வானொலி நாடகத் தயாரிப்பாளருக்குப் பயன்படத்தக்கவையாக அமையும். மேலும், இந் நாடகத்தில் மேடை நாடகத்தை விடக் காட்சிகள் சற்றுச் சிறியனவாகவே அமைந்திருக்கும். அளவுக்கு மீறி நீளமான காட்சிகள் அமைந்திருப்பின், வானொலி நாடகங்கள் சலிப்பை ஏற்படுத்தும். இந்நாடகத்தைப் பொறுத்தவரை, நேர்க்கட்டுப்பாடு மிக முக்கியமானது. வானொலி நாடகத்தில் குறைந்த தொகையிலான பாத்திரங்களே இடம்பெறும். அதிகமான பாத்திரங்கள் இடம்பெறுவது, ஒலிவாயிலாகவே நாடகத்தைச் செவிமடுக்கும் கலைஞர்களுக்குச் சிரமத்தை ஏற்படுத்தும்.

இவற்றினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டதாகத் திரைப்படச் சுவடி அமைந்திருக்கும். திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரை, தேவையான அளவுக்கு உரையாடலைப் பயன்படுத்தி, எஞ்சியவற்றைக் கமரா வாயிலாகவே கலைஞருக்கு உணர்த்தக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. இது இயக்குநரின் திறமையைப் பொறுத்தது. சிலவேளைகளில் திரைப்படங்கள் நாடகங்கள் போல அமைந்துவிடுவதற்கு,

திரைப்படச்சுவடி எழுதுபவரின் அனுபவம் இன்மையும் காரணமாகும். திரைப்படத்துக்கு மிக அடிப்படையானது திரைக்கதையாகும். மூலக்கதை எத்துணை சிறப்பானதாக இருப்பினும், திரைப்படம் என்ற ஊடகத்துக்கு ஏற்பத் திரைக்கதை சிறப்பாக அமையாதுவிடின், திரைப்படத்தை அது பலவீனப்படுத்திவிடும். திரைப்படச் சுவடியில் காட்சிகள் பெரும்பாலும் சிறியனவாகவே காணப்படும். அக் காட்சிகளும் கூட, இயக்குநரின் தீர்மானத்திற்கு ஏற்பச் சிறுசிறு துண்டுக் காட்சிகளாகப் படமாக்கப்பட்டுத் தொடுக்கப்படும். காட்சிகள் ஸ்ரூடியோவிலும், வெளிப்புறத்திலுமாகப் படமாக்கப்படும். எனவே, திரைப்படச் சுவடி எழுதுபவர் திரைப்படத் துறை சார்ந்த அறிவையும், அனுபவத்தையும் கொண்டவராக இருப்பார். தொலைக்காட்சி நாடகத்துக்கும் இது பொருந்தும். திரைப்படச் சுவடியை ஒத்ததாகவே தொலைக்காட்சி நாடகப் பிரதியும் அமையும்.

கதாசிரியரின் கற்பனையை இயன்றவரை சிறந்த முறையில் புலப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற கலாவடிவமாகத் திரைப்படம் விளங்குகிறது. தொலைக்காட்சி நாடகமும் அவ்வாறே. யதார்த்தமான சூழலைத் தத்ருபமாகத் திரைப்படத்திலும், தொலைக்காட்சி நாடகத்திலும் சித்திரிக்க இயலும். ஆனால் மேடை நாடகத்தில் யதார்த்தச்சூழலை ஏற்படுத்துவது சிரமம். செயற்கைப் பாங்காகவே அவ்வாறான சூழலை ஓரளவு உணர்த்த இயலும். வானொலி நாடகத்தில் ஒலிகள் வாயிலாகவே ஓரளவுக்கு யதார்த்தச் சூழல் உணர்வினை ஏற்படுத்த முடிகின்றது.

மேடை நாடகத்தில், சிறந்த நாடகாசிரியர் தாம் தெரிவிக்க அல்லது உணர்த்த விரும்புவற்றைக் குறியீடுகள் வாயிலாகவும் வெளியிட வாய்ப்புண்டு. அளவறிந்து குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தும்போது அவை புதிய கலா அனுபவத்தைக் கலைஞர்க்கு வழங்கும். நாடகத்துக்குப் பயன்படுத்தும் அதேவகைக் குறியீடுகளைத் திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நாடகம் ஆகியவற்றில் பயன்படுத்த இயலாது. யதார்த்தமான சூழ்நிலைச் சித்திரிப்பே திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நாடகம் ஆகியவற்றுக்குச் சிறப்பைத் தரும்.

மேடை நாடகத்தில் திரை என்பது, நாடகத்தின் தொடக்கம், காட்சி மாற்றங்கள், முடிவு என்பவற்றைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. இன்றைய நிலையில், காட்சி மாற்றங்களைத் திரையின் உதவியின்றியும் ஏற்படுத்த இயலும். ஆனால், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நாடகம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை, திரையே அவற்றின் அடிப்படை ஊடகமாக அமைந்துள்ளது. திரைப்படங்களில் பெருவெண் திரையும், தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் சிறுவெண் திரையும் ஊடகங்களாக விளங்குகின்றன.

திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நாடகம் என்பவற்றில், அவற்றுக்கும், பார்வையாளருக்கும் இடையிலான மறைமுகத் தொடர்புக்கருவியாக விளங்குவது கமரா. கதாசிரியரின் கற்பனையும், இயக்குநரின் நெறியாள்கையும், கலைஞர்களின் நடிப்பாற்றலும் கமரா வாயிலாகவே சங்கமித்துத் திரைப்படமும், தொலைக்காட்சி நாடகமும் உருவாகின்றன.

இத்தகைய நால்வகைக் கலைவடிவங்களின் கலைஞர்களின் அனுபவங்களுக்கு இடையிலே பலவித வேறுபாடுகள் உள்ளன. மேடைநாடகக் கலைஞரிடம் மேடை அனுபவம் நிறைய இருக்கும். மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன் மேடையைப் பயன்படுத்த வேண்டியவராக அவர்கள் இருப்பர். மேடை நடிப்புத் தொடர்பாகச் சில வரன்முறைகள் உண்டு. அவற்றைக் கவனத்தில் கொண்டோராக அவர்கள் விளங்குவர். தமது குரலையும் உச்சஸ்தாயியில் பயன்படுத்த வேண்டியவராக அவர்கள் இருப்பர். வானொலி நாடகக் கலைஞர்கள் தமது குரலைச் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளைப் புலப்படுத்தக்கூடிய முறையில் வேண்டிய ஏற்ற இறக்கங்களுடன் பயன்படுத்துவர். குரல் வாயிலாகவே வானொலிக் கலைஞர்கள் தமது முழுத்திறமையையும் வெளிக்காட்ட வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். எனவே, ஒலி தொடர்பான கட்டுப்பாட்டுணர்வு அவர்களுக்கு அவசியமாகின்றது.

திரைப்பட, தொலைக்காட்சி நாடகக் கலைஞர்களின் அனுபவம், மேடை நாடக, வானொலி நாடகக் கலைஞர்களின் அனுபவத்தில் இருந்து மிகவும் வேறுபட்டதாகும். அவர்கள் தமது நடிப்பாற்றலைக் கமரா முன் முழுமையாக வெளிப்படுத்த வேண்டும். காட்சி ஒவ்வொன்றும் தூரக்காட்சி, அண்மைக்காட்சி, 'குளோஸ் அப்' எனப் பல்வேறு வகைகளில் படமாக்கப்படும். தாம் ஏற்கும்

பாத்திரங்களின் முகபாவங்கள், மனோநிலைகளைத் துல்லியமாகக் கமரா முன் உணர்த்தவேண்டிய நிலை கலைஞர்களுக்கு ஏற்படும். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், தனியாகக் கமரா முன் தமது பாத்திரம் பற்றிய கற்பனை வளத்துடன் பாத்திரநிலையைப் புலப்படுத்த வேண்டியவராகவும் இருப்பர். அதனால், அபாரமான கற்பனை வளம் திரைப்பட, தொலைக்காட்சி நாடகக் கலைஞர்களுக்கு அவசியமாகின்றது.

கலைஞர்கள் தமது திறமைகளைப் பார்வையாளர் முன் வெளிப்படுத்தும் முறையிலும் இத்தகைய கலைவடிவங்கள் இடையே வேறுபாடுகள் உண்டு. மேடை நாடகத்தில் கலைஞர்கள் பார்வையாளர் முன்னிலையில் நேரடியாகத் தமது திறமையை வெளிப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. அக்கலைஞர்கள் உரையாடல்களை முழுமையாக மனனம் செய்திருக்கவேண்டும். மேடையில் நடிக்கும்போது, சிலவேளைகளில் உரையாடல்களை மறந்துவிட நேரின், சமாளிக்கத் தக்கவராக இருத்தல் வேண்டும். எந்தக் கலைஞரின் ஆற்றலும் நேருக்கு நேர் பார்வையாளர் முன் வெளிப்பட்டு விடும். திறமையுள்ளோர் பார்வையாளரின் பாராட்டுக்களை நேரடியாகவே அனுபவிப்பர். அதேவேளை, நடிப்புச்சோடை போய்விட்டாலோ, அதற்கான “தண்டனை”யையும் கலைஞர்கள் பார்வையாளரிடமிருந்து நேரடியாக அனுபவிக்க நேருவதுண்டு. நாடகத்தில் குறைகள் இருப்பின், அவற்றை அடுத்த மேடையேற்றத்தின்போது தவிர்த்துக்கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும். ஆயினும், இயல்பான ஓர் உயிரோட்டம் மேடை நாடகத்தில் எப்போதும் இணைந்து காணப்படும்.

திரைப்பட, தொலைக்காட்சி நாடகக் கலைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் எழுத்துப் பிரதிகளை முழுமையாக மனனம் செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்படுவதில்லை. அன்றன்று படமாக்கப்படும் காட்சிகளுக்குரிய உரையாடல்களை மனனம் செய்திருந்தால் போதுமானது. மேலும், ஒவ்வொரு காட்சியும் பல தடவைகள் திரும்பத் திரும்பப் படமாக்கப்படுவதுண்டு. அதனால், குறைகளைத் திருத்திக்கொண்டு படமாக்கப்பட்டவற்றுள் சிறந்த காட்சிகளைத் தேர்ந்து, திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நாடகம் ஆகியவற்றில் புகுத்த முடிகின்றது. அத்துடன் படத்தொகுப்பின் வாயிலாகவும் குறைகள் வெளித் தெரியாதவாறு இயன்றமுறையில் செயற்பட முடியும். இவற்றை மீறியும் குறைகள் இருப்பினும், அதற்கான “தண்டனை”யைக் கலைஞர்களோ, சம்பந்தப்பட்டவர்களோ நேரடியாக அனுபவிக்கத் தேவையில்லை. அதேபோல, பார்வையாளர்களின் மனம் திறந்த பாராட்டுகளையும் அவர்கள் நேரடியாகப் பெற்று மகிழ வாய்ப்பில்லை. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், வானொலிகள், தொலைக்காட்சிகள் போன்றவற்றின் மதிப்பீடுகள் வாயிலாகவே அவற்றின் குறைநிறைகளைக் கலைஞர்கள் அறிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

வானொலி நாடகத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஏற்கனவே ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டே ஒலிபரப்புச் செய்யப்படுவதனால், குறைகள் ஏற்படினும், முன்கூட்டியே திருத்திக்கொள்ள வாய்ப்பு உண்டு. வானொலிக் கலைஞர்கள் பெரும்பாலும் நேயர் கடிதங்கள் வாயிலாகவும், சிலவேளைகளில் பத்திரிகை சஞ்சிகை மதிப்பீடுகள் மூலமாகவும் கவைஞர்களதும், விமர்சகர்களதும் கருத்தை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இக்கலைவடிவங்களுக்கு இடையே ஒப்பனையைப் பொறுத்தவரையிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. மேடை நாடகத்தைப் பொறுத்தவரை, அரங்கின் இறுதி ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்கும் பார்வையாளரும் கலைஞர்களின் முகபாவங்களைத் தெளிவாகப் பார்க்கத்தக்கதாக ஒப்பனை அமையவேண்டும். அதனால், மேடை நாடகங்களில் சற்று மிகை ஒப்பனை அவசியமானதாக அமைகின்றது. குறிப்பாக, நடிக்க நடிக்கைகளின் கண்கள் பெரிதாகத் தெரியும் முறையில் ஒப்பனை செய்யப்படுவதுண்டு. ஆனால், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி நாடகம் என்பவற்றில் கலைஞர்களுக்கான ஒப்பனை மிதமாகவே அமைந்திருக்கும். திரைப்பட அரங்கின் எந்த ஆசனத்தில் இருப்போரும் கலைஞர்களின் முகபாவங்களைத் தெளிவாகக் கவனிக்க இயலும். தொலைக்காட்சி நாடகப் பார்வையாளரும் நெருங்கிய தூரத்தில் இருந்தே அவற்றைப் பார்வையிடுவர். அதனால், இவ்விரு ஊடகங்களிலும் மிகை ஒப்பனை அருவருப்பை ஏற்படுத்தும். வானொலி நாடகக் கலைஞரைப் பொறுத்தவரையில், ஒலி வாயிலாகவே கலைஞர்கள் அவர்களோடு தொடர்பு கொள்வதால், ஒப்பனை என்பது அவர்களுக்குத் தேவையற்ற ஒன்றாக விளங்குகின்றது. வானொலி நாடகங்களில் பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ற உருவ அமைப்பு முக்கியமன்று, அவற்றுக்கான குரல் அமைப்பே அவசியமானது.

இக்கலைவடிவங்களின் அரங்கேற்றத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் இவற்றுக்கிடையே வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட நாடகம் ஒரு சமயத்தில் ஒரு மேடையிலேயே அரங்கேற்றத்தைப் பெற முடியும். அந்தக் குறிப்பிட்ட நாடகம் அரங்கேறும் மண்டபத்தில் குழுமியிருப்போர் மாத்திரமே அந்நாடகத்தை அந்தச் சமயத்தில் பார்த்துச் சுவைக்க முடியும். ஆயினும், திரைப்படம் ஒரே சமயத்தில் பல திரையரங்குகளில் பல்லாயிரக் கணக்கான பார்வையாளருக்குச் சுவையூட்ட முடியும். தொலைக்காட்சி நாடகம் இதைவிட மேலே சென்று, ஒரே சமயத்தில் தமது இல்லங்களில் இருந்தவாறே பல பார்வையாளர் பார்க்கத்தக்க முறையில் அமைகின்றது. வானொலி நாடகமும் ஒரே சமயத்தில் பல நேயர்கள் வீடுகளில் இருந்தவாறே செவிமடுக்கத்தக்க வாய்ப்பினைக் கொண்டுள்ளது.

திரையரங்குகள், நாடக அரங்குகளில் திரைப்படம், நாடகம் ஆகியவற்றைச் சுவைப்பதற்கு இருள் சூழ்நிலை அவசியம். திரையரங்கில் இத்தகைய இருள் சூழ்நிலை முக்கியமானது. ஆனால், தொலைக்காட்சி நாடகங்கள், வானொலி நாடகங்களைப் பொறுத்தவரையில், அத்தகைய சூழ்நிலை ஏற்பாடு அவசியமன்று. இயல்பான ஒளிச் சூழலுடன் அவற்றைச் சுவைக்கலாம்.

மேடை நாடக, திரைப்படப் பார்வையாளரிடையே முக்கிய வேறுபாடு ஒன்று உண்டு. மேடை நாடகத்தைப் பொறுத்தவரை, பார்வையாளர் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு முன் ஆசனங்களில் அமர்கின்றனரோ, அந்த அளவுக்கு அவர்களால் நன்றாக நாடகத்தை அனுபவிக்க முடிகிறது. ஆனால் திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரை, பார்வையாளர் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பின்புற ஆசனங்களில் அமர்கிறார்களோ, அந்த அளவுக்குத் திரைப்படத்தை அவர்கள் திருப்தியாகச் சுவைக்க முடியும். ஒரே பார்வையாளனே திரையரங்கில் ஒருவகை அனுபவத்தையும், நாடக அரங்கில் பிறிதொரு அனுபவத்தையும் பெறுவான்.

இக்கலை வடிவங்களைப் பொறுத்தவரை, பார்வையாளரின் ஆயத்தநிலையிலும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. மேடைநாடக, திரைப்படப் பார்வையாளர்கள் குறிப்பிட்ட அரங்குகளுக்குச் செய்வதற்கு, தம்மை முன்கூட்டியே தயார்ப்படுத்த வேண்டிய நிலை உள்ளது. ஆனால் தொலைக்காட்சி நாடகப் பார்வையாளரைப் பொறுத்தவரையில், இத்தகைய முன் ஆயத்தநிலை காணப்படுவதில்லை. அவர்கள் தமது சொந்த இல்லங்களில் அல்லது உறவினர், நண்பர்கள் இடங்களில் அல்லது பொது இடங்களில் தத்தம் விருப்புக்கேற்ப இயல்பாக அமர்ந்து பார்வையிடுவர். அவர்களுக்கு எவ்வகைக் கட்டுப்பாடுகளும் அமைவதில்லை. வானொலி நாடக நேயர்களும் அவ்வாறே குறிப்பிட்ட நேரத்தில் தமக்கு வசதியான முறையில் அமர்ந்து அல்லது படுத்திருந்து வானொலி நாடகங்களைச் சுவைப்பர். இவ்வகையில் நோக்கும்போது, வானொலியும், தொலைக்காட்சியும் ஒருவகையில் பார்வையாளருக்கு உறவுச்சூழ்நிலைச் சாதனங்களாக விளங்குகின்றன எனலாம். ஆனால், மேடை நாடகம், திரைப்படம் ஆகியவற்றுக்கும் பார்வையாளருக்கும் இடையே சற்று அந்நியத்தன்மை காணப்படுகின்றது.

தொலைக்காட்சியின் வாயிலாகத் தொலைக்காட்சி நாடகங்களை மாத்திரமன்றி, திரைப்படங்களையும் பார்க்கத்தக்க வாய்ப்பு பார்வையாளருக்கு உண்டு. ஆயினும், திரையரங்குகளில் திரைப்படங்களைப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் முழுநிறை அனுபவம், அவற்றைத் தொலைக்காட்சி வாயிலாகப் பார்க்கும்போது ஏற்படுவதில்லை. திரையரங்குகளே திரைப்படங்களின் சிறந்த வெளியீட்டுச் சாதனங்கள் ஆகும்.

சிலவேளைகளில் ஒரே மூலக்கதை திரைப்படமாகவும், தொலைக்காட்சித் தொடராகவும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் தயாரிக்கப்படுவதுண்டு. திரைப்படங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலவேளையை (ஏறத்தாழ 2 மணி முதல் 3 மணிவரை) அடிப்படையாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்படுவதால், மூலக்கதையொன்றின் முழுப் பரிமாணத்தையும் அவற்றுள் கொணர்வதற்குச் சிலவேளைகளில் முடிவதில்லை. கதையின் அழுத்தம் பெறத்தக்க அம்சங்களே சிறந்த நெறியாளரால் வெளிக்கொணரப்படுவதுண்டு. ஆனால், தொலைக்காட்சி நாடகத் தொடர்கள் வாயிலாக, மூலக்கதையில் காணப்படும் நுணுக்கமான அம்சங்களையும் சிதறவிடாது வெளிக்கொண்டுவர இயலும். ஒரே நெறியாளரே சிலவேளைகளில் இருவகை முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுவதுண்டு.

திரைப்படங்கள் பலவேளைகளில் வர்த்தகமயமானவையாக அமைந்துவிடுகின்றன. அருமையான இச்சாதனத்தை பொழுதுபோக்குச் சுவையூட்டக்கூடிய காட்சிகளைப் புகுத்தி, மக்களுக்குப்

போதையூட்டும் முறையில் பல தயாரிப்பாளர்கள் பயன்படுத்துவது உண்டு. அவர்கள் தங்கள் இலாபத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பர். சில தயாரிப்பாளர்கள், நெறியாளர்கள் வர்த்தக அம்சங்களையும் திரைப்படப் பண்புகளையும் சமநிலைப்படுத்த முயல்வதும் உண்டு. சிலர் மாத்திரம் திரைப்படத்தின் நோக்கத்தைச் சிறப்பாகப் பிரதிபலிக்க முயற்சிப்பது உண்டு. இலாபநோக்குக் கொண்ட தயாரிப்பாளர்களும், இயக்குநர்களும் கற்பனைவாதக் கதைகளையே திரைப்படங்களாக்கி, யதார்த்த உலகைப் புறக்கணிப்பதுண்டு. தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் இல்லங்களில் குடும்பச் சூழலிலேயே வெளியீடு பெறுவதனால், இயன்றளவு யதார்த்தத்துடன் ஒட்டியவையும், குடும்பச் சூழலை மாசுபடுத்தாதவையுமாக அமைவதுண்டு. ஆயினும், சில இத்தகைய அம்சங்களைப் புறக்கணித்து, செயற்கைத்தனமான கதையம்சங்களுடன் தயாரிக்கப்படுவதும் உண்டு. சில தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் தரமாக இருப்பதும் உண்டு. மேடை நாடகங்கள் பார்வையாளரின் தரிசனத்தை நேரடியாகப் பெறுவதனால், “சூழலை மாசுபடுத்தும்” காட்சிகள் பொதுவாக இடம்பெறுவதில்லை. வானொலி நாடகங்கள் ஒலிவடிவில் இல்லங்களுள் நுழைவதால், நேயர்கள் முகம் சுழிக்காத முறையில் காட்சிகள் கவனமாக அமைக்கப்படுவதுண்டு.

இக்கலை வடிவங்கள் தமக்கிடையே ஒன்றினையொன்று பாதிப்பதும் உண்டு. ஆரம்பத்தில் திரைப்படங்களில் நாடகச்சார்பு காணப்பட்டது. காலப்போக்கில், நாடகங்களில் திரைப்படத்தின் பாதிப்பையும் காணமுடிந்தது. தொலைக்காட்சி நாடகங்களும் சிலவேளைகளில் திரைப்படப் பாணியில் தயாரிக்கப்படுவதுண்டு. சிலவேளைகளில் வானொலி நாடகங்கள் கூட திரைப்பட ஒலிச்சித்திரங்களை நினைவூட்டுவது உண்டு. ஆயினும் இவை நான்கும் தனித்துவமான கலைவடிவங்கள் என்ற பிரக்களையோடு கதாசிரியர்களும், நெறியாளர்களும், தயாரிப்பாளர்களும் இவற்றைக் கையாண்டால், இவை சிறப்புப் பெறும்.

இந்நான்குவகைக் கலைவடிவங்களினதும் கலைஞர்களின் சமூக மதிப்பைப் பொறுத்தவரையில், திரைப்படத்துறை சார்ந்த கலைஞர்களே மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கும், புகழும் பெற்றவர்களாக விளங்குவதோடு, பொருளாதார வசதியும் கொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். திரைப்பட நடிகர் நடிகையருக்கு அடுத்ததாகப் புகழும், மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கும் பெற்றுத் திகழ்பவர்கள், பின்னணி பாடும் கலைஞர்களாவர். திரைப்படம் பார்க்காதவர் மத்தியில் கூட அவர்கள் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்குவது கண்கூடு. அவர்களின் செல்வாக்கு அடிப்படையாக விளங்குபவை, வானொலி நிலையங்கள் ஆகும். திரைப்படத்துறை சார்ந்த கலைஞர்களுக்கு அடுத்ததாகத் தொலைக்காட்சி நாடகக் கலைஞர்கள் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குள்ளவர்களாக விளங்குகின்றனர். அவ்வப்போது திரைப்படக் கலைஞர்களும், தொலைக்காட்சி நாடகங்களில் பங்குபற்றுவதுண்டு. திரைப்படத் துறையில் வாய்ப்பிழந்த நிலையில் காணப்படும். கலைஞர்களுக்கும் தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் வாய்ப்பு வழங்கிவருகின்றன. முகம் தெரியாவிடினும், வானொலி நாடகக் கலைஞர்களும் குரல்வழியாக மக்கள் மத்தியில் ஓரளவு செல்வாக்கு உடையோராக விளங்கி வந்துள்ளனர். இன்றைய நிலையில் தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் இல்லங்களில் (பெரும்பாலும் இல்லத்தரசிகள் மத்தியில்) பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றுவருவதனால், வானொலி நாடகங்களுக்கு முன்பிருந்த செல்வாக்குப் பெருமளவுக்கு குறைந்துவிட்டது எனலாம். திரைப்படங்கள், வானொலி நாடகங்கள், தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் மக்கள் மத்தியில் அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் மேடை நாடகக் கலைஞர்களே அவர்களிடையே பெரும் செல்வாக்கினைப் பெற்றிருந்தனர். இன்றைய நிலையில் வீதி நாடகங்களும் புதுவளர்ச்சி பெறத் தொடங்கியுள்ளன. கலைத்துறையில் பல்வேறு புதிய வடிவங்கள் அறிமுகமாகி வருகின்றபோதிலும், மேடைநாடகத்தின் தனித்துவம் இன்னமும் மக்கள் கவனத்துக்குரியதாகவே உள்ளது.

இந்தியாவிலிருந்து கவிஞர் பழனிபாரதி அவர்கள் "நீதி முரசு
2008" இதழுக்காக அனுப்பிய கவிதை

விடுதலை விசாரணை

ஆகஸ்ட் 15

சுதந்திரத்தின்
பிறந்தநாளா
இல்லை
நினைவுநாளா?

வழக்கை
விசாரிக்க வந்தவன்
நீதிமன்றத்தின்
படிக்கட்டுகளில் ஏறும்போதே
தடுக்கிவிழுந்துவிட்டான்

கடைசியில்
தீர்ப்பின் குரல்கேட்டுச்
செவிகள்
கூர்ந்து கவனித்தன..

வழக்குக்கு
இடைக்காலத் தடை.

கவிதையில் ஓர் கதை பயணம் பேருந்தும் இறுதி ஆசனமும்.

இ.பிரியதர்ஷினி
இடைநிலையாண்டு
சட்டக் கல்லூரி

வெள்ளை ஜாரிகை,
நீலப் பட்டாடை,
ஒற்றை சூரியப் பூ.....
நன்றாக இருந்தது
வானத்தின் ஆடை
இன்று காலை!

எங்கள் ஊர் பேருந்தின்
இறுதி ஆசனம்,
எனது பெயரை செதுக்கியபடி.....
பள்ளி நினைவுகளை அசை போட்டபடி.....
இதோ எனது ஊர்நோக்கி நான் !.....

புத்தகம் படிக்கும் சிறுமி
நானை பேருந்து வருமா ?
அயல் இருக்கையாளரின்
வினாக்களை,
கூரையில்லாத பேருந்து
நிறுத்தம்,
அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு !.....

பல மாடிக்கட்டிடங்கள்
ஏசி அறைகள்
வெட்ட வெளியில்
ஒற்றைக் கம்பிகளாய்
பிச்சைக்காரர்கள்.....!

பெற்றோலுக்கான மக்கள் வரிசை
நாளையும் விலை கூடுமாம்.....
கவலைப்படும் வியாபாரிகள் !

அடையாள அட்டையை
எடுத்தாயா ?
அதட்டலாய் கேட்ட தாயார்
அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு

புகைவண்டி சப்தம்
காதைக் கடக்க
மின்சார இரயில் உற்பத்தி
மில்லியனை தாண்டியதாம்
ஐப்பாளில்
பத்திரிகை செய்தி -
புகைவண்டி யுகம் இங்கு
மட்டும் தானே இன்னமும் !.....!

விவசாயத்தை விடலாம்
வீட்டுக்கு போகலாம் - என்கிறது,
வானம் பார்த்த தரிசு,
புலம்புகிறார் அருகிருக்கை - விவசாயி.....!
அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு

வெடிகுண்டு கவனம்
சிவப்பு நிறமாய்
என்னைப் பார்த்து
சிரிக்கும் சுவரொட்டி!

அப்பாவி ஆண்பிள்ளையை
அட்டை கேட்டு
அதட்டும் பொலிஸார்
அதை பார்த்து
பரிதவிக்கும் சனக்கூட்டம்
அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு

இடிக் காதலன் உரசி முத்தமிட
மேகம் கலைந்து மோகம் கொள்ள
அவை நீர்த்திவலையானது

மழை.....!
கறுப்பு துணிகள்
துளிகளை ஏந்திக்கொள்ள
சிற்றருவியானது - குடை!

மழையின் உற்சாகம்
என்னைத் தொற்றிக் கொள்ள
தெருவை விழியால் எட்டித்
துலாவினேன்.....

கலவரத்தில் எரிந்த
கட்டிடங்கள் இன்னமும்
சீர்செய்யப்படாமல்,
கூரை மட்டும்
குற்றயிராய்.....

சுனாமி வருகை வீடுகள் - இன்று
மதில்கள் மட்டும்
எச்சமாய்.....
அதில் கூட - இன்னமும்
ஓர் குடும்பம்.....!
அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு!

செல்லரத்து போன சுவர்களில்
எல்லாளனாய்.....
பராக்கிரமபாகுவாய்.....
காசியப்பனாய்.....
மாறத்துடிக்கும் அரசியல்வாதிகள் -
சுவரொட்டிகளில்.....!

அட, வர்ண சுவரொட்டிகள்,

பச்சையாய், நீலமாய்,
சிகப்பாய்,
ஆனால்.....
எல்லாம் சுயநலமாய்.....!
அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு.....!
“இஸ்ராட்டகீயங் பஹிண்ட”.....
அவசரமாய் இறங்கும்
பயணிகள்.....

மண்ணை மிதித்த என் கால்களில்
பல காலமாய் அகற்றப்படாத - அழுக்குகளின்,
வாசனை நர்த்தனம்
நாசிகள் சங்கடப்பட்டன.....!

இன்னமும் அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு.....
பேருந்தின் இறுதி ஆசனத்தில் - என்னைப்போல்
அபிவிருத்தியின் இறுதி
இருக்கையில் குறைப்பிரசவமாய்.....!
வலிகக் வலிக்க அழுதுகொண்டே.....
இன்னமும் அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு!

“அட கவிதை நன்றாக இருக்கிறது” - என
வெறுமனே கலைந்து போகும்
அதே வாசகர் கூட்டம்
ம் ம் ம்
இன்னமும் அப்படியே இருக்கிறது எனது நாடு.....!

“சிந்தனையில் ஆயிரம் எண்ணம்
வளர்த்து சிறந்ததும் இந்நாடே.....
இதை வந்தனை கூறி
மனத்தில் இருத்தி என் - வாயார
வாழ்த்தேனோ” - எனும்

மீசைக்கவி பறை இசை
செவிப்பறையைக் கிழிக்க
நான் மட்டும் இன்னமும்
இறுதி பயணியாய் பாதையில்.....
என் தேசம் போல!

பெண்ணென பிறந்துவிட்டால்....

செல்வி மேனகா கேசவன்
இறுதியாண்டு
இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரி

பெண் மகள் பிறந்துவிட்டாள்
பெண்ணிற்கே தாயான திருப்தி....!
பெண் மகள் (என) பிறந்துவிட்டால்
அடக்கினாலே உலகிற்கு திருப்தி!

பிஞ்சு மழலையின் காதுக்கு குண்டலங்கள்
மாட்டுக்கு மணி கட்டுவது போல் சலங்கை
தகப்பனுக்கோ வாழ்க்கைச் செலவு அதிகம்
வங்கிக்கோ வருமான வரவு அதிகம்

தவழும் வயதில் விளையாடக்கூட போலிச் சட்டி பாணை
அதற்கும் அருகாமை வீட்டுப் பெண் மழலைகளே கூட்டாளி
நவீன பொம்மைகளில் ஆசைப்பட்டாலும்
சொத்தை அழிக்க வந்த ஊதாரி என்ற முதல் பட்டம்

அறிவு மேலோங்க பாலர் பாடசாலையில் சேர்த்தாலும்
இருக்கையும் பெண்கள் பக்கம் தான்
பள்ளிப் பருவத்திலும் துள்ளிச் செல்லும் போதும்
அனுமதியும் பெண்கள் பள்ளியில் தான்
பருவமடைந்தால் அதற்கொரு சடங்கு – ஒரு நொடியில்
குமரி என்ற முதுமாணிப் பட்டம்
அன்றிலிருந்து ஸ்பெஷல் பாதுகாப்புக்காக
கூடச்செல்லும் ஆண் சகோதரங்கள்

திருமண வயதில் சீதனத்திற்கு தலையாட்டும் ஆணின் - முன்
பெண்ணின் மனசுக்கு ஏதிடம்? – மேள தாளங்கள் முழங்க
கழுத்தில் நம்பர்பிளேட் போல தாலியும்
ஏறினால் அடுத்த கதைக்கு ஏதிடம்.....?

மாமியாரின் எடுபிடிப் பேச்சும்
விரும்பாத கணவரின் சந்தேகப் புத்தியும்
மனசில் அலையடிக்கும் கணத்தில்
பிரசவிக்கும் மெஷினாக அவளும் நவீன மயமாகிடுவாள்

பத்து மாதம் அன்போடு சுமந்து
அம்மா என்ற அலறலுடன்
அவளுக்கு பிறந்தது பெண்ணென்றால் - பின்
தாய்க்கு விவாகரத்து உறுதி
பெண்பிள்ளைக்கு என்ன கதி.....?

சமுதாயமே! கறுப்புத் துணியால் கண்ணைக் கட்டாது
சட்டங்களையும் பாருங்களேன் - பெண்கள்
உரிமைகளையும் பேணுங்களேன் - அவர்களையும்
ஒரு முறை வாழ விடுங்களேன்.....!

விழித்த மனது

எச்.எம்.நபீரா
சட்ட பீடம்
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

பகலின் இறப்பில்....
பவனிவந்த நிலவொளியில்
இரைதேடிச் சேர்த்து பின்
அசைபோடும் கால்நடை போல்
கடந்த பொழுதுகளை
மீட்டிப் பார்க்கிறது மனது.

பாதைக்கும் பஞ்சணைக்கும்
பேதமிலா உதயத்தில்
விழிநோக்க இயலாத வேகம்
பாவத்திலும் பண்பிலுமாய்
பணத்தேடல் தனையும் கடந்து

மனம் சிறகிணைத்துக் கொண்டதொரு பொழுது
சிறையடைந்து நின்றதொரு பொழுது
பகல் நினைந்து
புன்னகைத்து கண்ணீர் சிந்தி
களைப்பாற முனைகையில்

நம்பிக்கையற்ற நாளைக்கு
சேவல் நல்வரவு கூறுகின்றது
ஒவ்வொரு இரவும்
மனம் விழித்துக் கிடக்கிறது.

அஸ்தமன அர்த்தம்

ஜே.பி.ஏ.றஞ்சிக்குமார்
யாழ். பல்கலைக்கழகம்
சட்டத்துறை

அந்திநேரமாகிறது - மெல்ல
அசைபோட்டுச் செல்கிறேன் - அந்தக்
கடலோரம்....
வெறுப்போடு
அந்திவானத்தைப் பார்க்கிறேன்
மெல்லமறையும் அது
என்ன சொல்கிறது....?

என்ன சொல்கிறது?
'இது அஸ்தமன நேரம்
மீண்டும் உதிப்பதற்காய்
விலகிச் செல்கிறேன்' என்றது

அப்படியென்றால்
மீண்டும் உதிப்பதற்காய்
விடைபெறுகிறது... இல்லையா?

இந்த
அந்திக்குள் இருக்கும்
அர்த்தம் யாருக்குப் புரிகிறதோ.....?

கால்களை நனைக்கிறது அலை
தலைகுனிந்து பார்க்கிறேன் - அது
என்ன சொல்கிறது

என்ன சொல்கிறது.....
'விரட்டியடிப்புகிறது
மீண்டும் மீண்டும்....'

இல்லை இல்லை தவறு
"கரைதனை தொடுவதற்காய்
முயற்சிக்கிறது
மீண்டும் மீண்டும்...."

பார்த்துக்கொண்டே
வெறுப்போடு நடக்கின்றன கால்கள்
விருப்பமின்றியே
பேசத் தொடங்குகிறது மனம்....

அந்த அந்தியையும்
இந்த அலையையும் பாருங்கள்
நாம் யாரென்று புரியும்.....

அலை போன்றவர்கள்தான் நாங்கள்
அடக்கப்பட முடியாதவர்கள்
இன்று-
அடக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்

இல்லை
அடங்கியிருக்கின்றோம்

எப்படி.....?
மன்னிக்க வேண்டும்.
உண்மையை
உரத்துச் சொல்லுமளவுக்கோ
உணர்வுக்கு
உருவம் கொடுக்குமளவுக்கோ - எம்மில்
உதிரமில்லை - நாங்கள்
கற்பழிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

கற்பழித்தபோது
வீரிட்டுக் கதறினேன்
விண்ணுக்கும் கேட்டது.... இருந்தும்
வீணாய்த்தான் போனது

அயல்வீடு செல்ல
அருகதையற்றவரானோம்
பெருவீடு செல்ல
பெயர் கெட்டவரானோம்....

சட்டத்தை அமைத்தோம்
பாவம் அது.
பெட்டிப் பாம்பாய்
படுத்துக் கிடக்கிறது
முதுகெலும்பு இல்லாததால்
முடங்கிக் கிடக்கிறது.

முடிவில்....
முடியாமற் போனதாய் - ஒரு
முடிவொன்றெடுத்தோம் - ஒரு
முடிவு காண்பதென்று

அதனால்.....
அலையாய் எழுந்தோம் - அந்த
அந்திபோல் சிவந்தோம்
நமக்காக நாமாகி
உதயம் காண முனைந்தோம்.
கரைதனைத் தொடுவதென்று
சபதமொன்றெடுத்தோம்....

○○○○○○○○○○

உரத்துப் பேசிய மனம்
உறங்கிக் கொள்கிறது
வெறுப்புடன் பயணிக்கின்றன கால்கள்
விருப்பின்றிப் பேசிய
மனதைச் சுமந்தபடி.....

○○○○○○○○○○

நல்லனவே எண்ணல் வேண்டும்

அ.குசுமாரன்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

நண்ப!

இது நல்லனவெண்ண நாடியழைக்கும்
வானம் பாடியின் வாய்வீச்சு.
ஒற்றைக் குரலியின் அறை கூவல்

தேசம் அழுக்காகி நாறத் தொடங்கிற்று....

மனிதர்கள் மனிதமற்று
வாழ்தலுக்காகவே வாழ்ந்து கொண்டு.....
நேர்மை நியாயம்
அன்பு அரவணைப்பு
காதல் பாசம்
எல்லாவற்றையும் சாகடித்தபடி,

தேசம் அழுக்காகி நாறத் தொடங்கிற்று.

மனிதா!

எண்ணத்தின் மையத்தில் தான்
எண்ணத்தின் ஈர்ப்பு விசைக்குள்தான்
நம் வாழ்வின் சக்கரம் வலம்வருகிறது.

எண்ணமே நமது இருப்பின் அடையாளம்....
எண்ணங்கள் பட்டை தீட்டப்பட வேண்டிய
மனதின் படிவுகள்....

நண்ப!

இருப்பிழந்து துடிக்கும் மனித வாழ்க்கை
துன்பக் கடலலைத் தள்ளலில்
தத்தளித்துத் தடுமாறும்
நிலையது கண்டும்
நீறு பூத்த நெருப்பாய்,
நத்தைச் சுருக்கமாய்,
ஐந்தும் அடக்கி
அமைதியாய்த் தூங்கும் ஆமையாய்
ஏன் மௌனித்திருக்கிறாய்?
உன்னை உருமாற்றிக் கொண்டாயா?

உன்னில் கொடிய கரங்கள்
முழைத்து விட்டன
கோரைப் பற்களும் நீண்டு விட்டன.
இரத்தச் சுவைகளை வேண்டியேற்கும்
உணர் நரம்புகள்
உன் உடலெங்கும் உருவாகி விட்டன
அதனால் நீ
பிணந்தின்னிக் கழுகாய் பிலாத்துகிறாய்

“உன் எண்ணங்களெல்லாம்
குருதி தோய்ந்த படிமத்தில்
நிலை கொண்டுள்ளது....

இருந்தாலும் உன் மனதில் உள் மனதில்
மனிதம் ஓர் மூலையில் முழைவிடுவதை
ஏன் உணர மறுக்கிறாய்?

ஒரு கணம் உந்தன்
சிந்தனைச் சிமிளியைத் திறந்து பார்
சிதறிய மனிதத்துளிகளை ஒன்றாகக் கோர்
உன்னைச் சுற்றிய
எல்லாக் கொடிய வட்டங்களும்
உருக்குலைந்து போவதை உணர்வாய்
மனிதம் உன் மனமரக்கிளையிலேறித்
துளிர்விடத் துடிக்கும்.....

நாகரீகம் என்ற பெயரில்
மானம் விற்கும் ஆடைக்குறைப்பு
பார்வையில்..... பேச்சில்.....
ஏன் மூச்சிலும் கூட
கண்ட இடத்தில் நின்ற இடத்தில்
மோகம் தீர்க்கத் துடிக்கும்
மிருக சிந்தனை.....

தூய்மை என்ற சொல்லுக்குத் துளிகூட
இடமில்லா முகமூடி வாழ்க்கை இது

நல்ல நட்பு..... நல்ல காதல்.....
நல்ல புரிதல்..... எதுவுமில்லாத
அசுத்தப் பட்ட சிந்தனையை
ஆழ்மனதிற் சுமந்து
வாழ்வின் தங்கலுக்காய்
மனிதத்தை, மானத்தை - நல்ல
ஸ்தானத்தை இழந்து
ஈனத்தைத் தோளிலே இனிதெனச் சுமந்து
இருப்பெடுக்கும் போலிவாழ்க்கை

இவையெல்லாம் விடுத்து
இருத்தலோ இறத்தலோ
எதுவந்து நேரினும்
நடுநிலை நின்று நல்லதையெண்ணிட
நாடியழைக்கும்
இந்த வானம் பாடியின் வாய்வீச்சில்,
ஒருகணம் உங்கள் செவிபுதையுங்கள்
எல்லோர் மனதிலும் இதுவோர் நீர் வீழ்ச்சி.

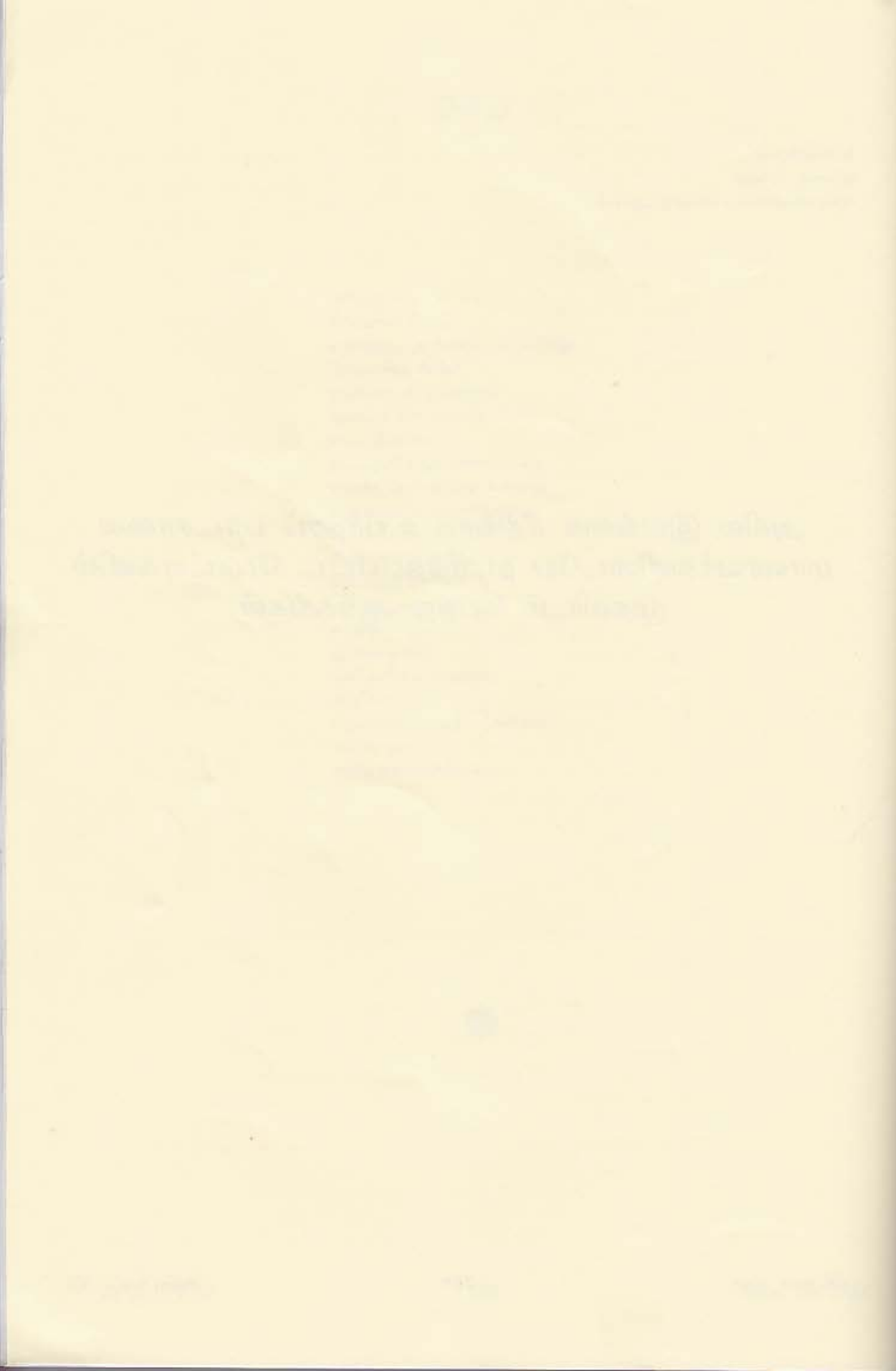
இன்று

மா.குருபரன்
கணிய அளவீடு
மொறட்டுவைப் பலகலைக்கழகம்

ஜனநாயகம்
சாகடிக்கப்பட்டு
யதார்த்தம் தூக்கிலிடப்படுகிறது
பேய்களின் சீளில்
உண்மைகள் இன்னும்
ஊமைக் காயங்களாய்.....
சர்வாதிகாரம்
சட்டத்தின் துருக்களாய்.....
எங்கே தொலைந்து போனது
எழுதப்பட்ட வரலாறுகள்?
வானம் கிழிந்துதான்
நிலவு தொங்குகிறது,
என்கிறது செய்தி!
எப்படி அழுவது
கண்ணீரில் கூட
இரத்த வாடை
வலிகளின் மிச்சத்தில்
விழிகள்
வழிகளை பார்த்திருக்கின்றன.....
விடிவு வரும்
என்ற நம்பிக்கையில்.....

அகில இலங்கை ரீதியாக உயர்தரப் பாடசாலை
மாணவர்களிடையே நடாத்தப்பட்ட போட்டிகளில்
முதலிடம் பெற்ற ஆக்கங்கள்

விடியலைத் தேடி...

பவனிதா லோகநாதன்
சைவ மங்கையர் கழகம்
கொழும்பு - 06

காலையில் சூரியன் உதிக்கையிலே
விழிக்கிறது இன்றைய மரணப்பட்டியல்
ஆலயமணி அடிக்கையிலே எம் வாழ்வுக்கான
சாவுமணியும் சேர்த்தே அடிக்கப்படுகின்றது.

“அம்மா....” என்றழைக்கிறது
நான் ஈன்றெடுத்த குழந்தை
பிறந்தநாளாம் என் செல்லத்திற்கு...

மழையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த
வானில் குண்டுகள் பொழிகின்றன.
பொழியும் குண்டுகளோ எம் உடல்களை
பிளக்கின்றன.

திடீரென்று....
சுவரே அதிர சுவர்மேல் மோதி
நிலைதடுமாறி விழுகின்றேன் நான்!
நிலைய ஒலிபரப்பு முடித்து
இலங்கை வானொலி செய்யும்
சத்தம்போல காதுகளுக்குள்
“சூய்ய்ய்.....” என கேட்டது
நுரையீரல் முழுக்க புகைமண்டலம்
மூச்சுத்திணறியும் சாகாதிருந்தேன்
நான்!

உடம்பில் இரத்தம் ஓடவேண்டும்
என்பது இறைவன் கட்டளை
தெருவில் அதனை ஓடவிடுவது
மனித சிந்தனை.

முதலிடம் பெற்ற கவிதையின் ஒரு பகுதி.....

உலகமயமாதல் உருவாக்கும் சமூக விளைவுகள்

சுபாஞ்சலி திருக்குமாரலிங்கம்

இராமநாதன் இந்து மகளிர் கல்லூரி

கொழும்பு- 04

இன்று உலகமயமாதல் மூலம் இவ்வுலகம் முழுவதும் ஒரு நாடாகக் கருதப்படுகின்றது. அண்டை அயலவர்களுடன் உரையாடுவதைப் போன்று, இலகுவில் தொலை தூரத்தில் உள்ளவர்களிடம் உரையாட முடிகின்றது. முன்பொரு காலத்தில் தமது செய்திகளை அறிவிப்பதற்குப் பறவைகளைத் தூது அனுப்பிய மன்னர் காலம் தொட்டு தொலைத் தொடர்பு சாதனங்களின் பரிணாமவளர்ச்சி எல்லையற்றது. கடிதம், மின்னஞ்சல், தொலைக்காட்சி, வானொலி, தொலைபேசி, என்றவாறு அடுத்தடுத்து தொடர்பாடல் சாதனங்களின் வருகையில், இன்று அனைத்துத் தரப்பினரும் தம்முள் ஒருவராகக் கூடவே வைத்திருப்பது கையடக்கத் தொலைபேசியாகும். விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சியால் இன்று பற்பல வகைகளில் இளைஞர் மத்தியில் வரவேற்பைப் பெற்று உலாவருகின்ற இக்கையடக்கத் தொலைபேசிகள் உலகமயமாதலின் பாரிய விளைவுகளுள் ஒன்றாகும்.

உலகமயமாதலின் காரணமாக ஒருவர் தமது திறமைகளை உலகிற்கு இலகுவில் அறிவிக்க முடிகின்றது. தமது நாட்டில் மட்டுமன்றி, ஏனைய நாடுகளிலும் புகழ் பெறுவதற்கு இவ்வுலகமயமாதல் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றது.

உலகமயமாதலின் விளைவாகத் தோன்றிய வாகனங்களின் வருகை இன்று அனைத்து இடங்களிலும் வியாபித்துள்ளது. பண்டைய காலத்தில் ஓரிடத்திலிருந்து பிறிதொரு இடத்திற்குப் பிரயாணம் செய்வதற்கு விலங்குகளைப் பயன்படுத்திய மக்கள் உலகமயமாதலின் பின், பற்பல வாகனங்களின் உதவியுடன் நொடியில் பிறிதொரு இடத்திற்குச் செல்ல முடிகின்றது.

அன்று நிலாவைக் காட்டி குழந்தைக்குச் சோறுாட்டிய தாய் இன்று நிலாவிற்கே சென்று சோறுாட்டும் வகையில் உலகமயமாதலின் பெறுபேறுகள் அமைந்துள்ளன. உலகமயமாதல் செயற்பாட்டின் பிரதிபலிப்புக்கள் கிராமம் முதல் நகரம் வரை எங்கும் வியாபித்துள்ள நிலையில் இச்செயற்பாட்டினை மேன்மேலும் வளர்க்க முயற்சித்தல் மட்டுமன்றி இச்செயற்பாட்டின் பின்விளைவுகள் பற்றியும் சிந்திப்பது முக்கிய விடயமாகும்.

உலகமயமாதலின் விம்பங்களுள் ஒன்று பணம் ஆகும். அன்று பண்டமாற்று முறை மூலம் தமக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்ட மனிதன், இன்று பணம் கொடுத்து பொருட்களை வாங்குவதும், பணத்திற்குப் பொருளை விற்பதும் உலகமயமாதலின் விளைவேயாகும். எந்த நாட்டிலிருந்து கொண்டும் நாணயமாற்று வீதத்தின் படி பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யவும், விற்பனை செய்யவும் ஏதுவாக உள்ளமைக்குப் பணம் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது.

இன்றைய நவீனமயமான உலகில் உலகமயமாதல் மூலம் பற்பல நன்மைகள் கிடைப்பது மட்டுமன்றி இதனால் ஏற்படும் சமூக விளைவுகளைப் பற்றியும் சிந்தித்துப் பார்ப்பது, நாளை ய தலைவர்களாகிய இளைஞர்களாம் எமது கைகளிலேயே தங்கியுள்ளது.

எந்தவொரு நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதற்கும் முன்னர், அதனால் ஏற்படும் சாதக, பாதக விளைவுகளைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் காந்தடம் பதித்தல் அனைவரதும் பொறுப்பாகும். திடீர் முடிவுகளினால் ஒரு விடயத்தை ஆரம்பித்துப் பின்னர் அதனாலேற்படும் பாரிய தீயவிளைவுகளை எண்ணி வருந்துதல் தேவையற்ற வேலையாகும்.

நவீனமயமான இயந்திரயுகத்தில் செயற்கையின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாம் இயற்கை அன்னையை மறந்து விடாது இவ்வுலகில் அவளை நிலைத்து நிற்கச் செய்தல் பூமியின் மைந்தர்களாகிய நம் அனைவரினதும் கடமையாகும். இயற்கையுடன் இணைந்து செயற்பட்டு உலகமயமாதலை வளர்ப்போமாயின், நாமும் எதிர்காலச் சந்ததியினரும் இப்புவியில் காலம் காலமாக நிலைத்து நிற்கலாம் என்பதில் எவ்வித ஐயமுமில்லை.

எனவே இளைஞர்களாகிய நாம் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டு, உலகமயமாதலின் நன்மைகளை மட்டும் அனுபவிக்காது, அதனாலேற்படும் தீய விளைவுகளிற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்து அத்தீய விளைவுகளை ஏற்ற வகையில் தகர்த்தெறிந்து சொர்க்க பூமியாம் இவ்வுலகில் நாமும் நமது எதிர்காலச் சந்ததியினரும் நன்மையடையும் வகையில் செயற்பட்டு, பூமித்தாய்க்குப் பெருமை சேர்ப்போமாக!

முதலிடம் பெற்ற கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதி.....

நில்லாத வற்றை நிலையின என்னுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை .

-திருக்குறள்-

குமாரசுவாமி வினோதன் ஞாபகார்த்த பதக்கத்திற்கான அரசியல், சமய, சமூக சம உரிமைக்கான பேச்சுப் போட்டிப் பதக்கங்கள்

தங்கம்	வெள்ளி	வெண்கலம்
2000 ஏ.எம்.எம்.றியாழ்	சபானா ஜானைதீன்	ஐ.பயஸ் ரெஸ்ஸாக்
2001 க.ஜெயநிதி	ஏ.எம்.எம்.றியாழ்	-----
	ஐ.பயஸ் ரெஸ்ஸாக்	-----
2002 எம்.எம்.பஹீஜ்	ஏ.எம்.றோஷன் அக்தார்	ஏ.தீபன்
2003 எம்.எம்.பஹீஜ்	ஏ.எம்.றியாழ்	ஏ.எம்.றோஷன் அக்தார்
	ஏ.ஆரிகா	-----
2004 எம்.எம்.பஹீஜ்	ஏ.எம்.றோஷன் அக்தார்	கே.சயந்தன்
2005 கே.சயந்தன்	ஏ.எம்.றோஷன் அக்தார்	யூ.ஏ.றாஸி
2006 எம்.எம்.எப்.மதீஹா	ஏ.எச்.எம்.நுஃமான்	ந.சிவகுமார்

எஸ்.கனகரத்தினம் ஞாபகார்த்த பதக்கத்திற்கான அரசியல், சமய, சமூக சம உரிமைக்கான பேச்சுப் போட்டிப் பதக்கங்கள்

2007 சா.அன்புவதனி	அ.தர்ஷிகா	ம. யூட் டினைஷ்
2008 ரா.அனுசுயா	எம்.எம்.எப்.மதீஹா	சா.அன்புவதனி

விவாத அணி 2008

தலைவர்	:	-	எம்.எம். எப். மதீஹா
உபதலைவர்	:	-	ம.யூட் டினைஷ்
உறுப்பினர்கள்	:	-	ந.சிவகுமார்
			அ.தர்ஷிகா

**விவாத அணிப் பேச்சாளர்களுக்கான அமரர் பாக்கிர் மாக்கார்
ஞாபகார்த்த பதக்கங்கள்**

தங்கம்	வெள்ளி	வெண்கலம்
2000 சபானா ஜானைதீன்	ஐ.பயஸ் நெஸ்ஸாக்	எம்.எம்.ஹனீபா
2001 க.ஜெயநிதி	ஐ.பயஸ் நெஸ்ஸாக்	எம்.எம்.பஹீஜ்
2002 எம்.எம்.பஹீஜ்	யூ.ஏ.றாஸி	ஏ.எம்.நோஷன் அக்தார்
2003 எம்.எம்.பஹீஜ்	ஏ.எம்.எம்.றியாழ்	ஏ.எம்.நோஷன் அக்தார்
2004 ஏ.எம்.நோஷன் அக்தார்	கே.சயந்தன்	எம்.எம்.பஹீஜ்
2005 கே.சயந்தன்	ஏ.அமலவளன்	ஏ.எம்.நோஷன் அக்தார்
2006 வி.திருக்குமரன்	மு.அகல்யா	ம.யூட் டி.னேஷ் & எம்.எம்.எப்.மதீஹா
2007 எம்.எம்.எப்.மதீஹா	வி.திருக்குமரன்	சா.அன்புவதனி
2008 எம்.எம்.எப்.மதீஹா	ம.யூட் டி.னேஷ்	ந.சிவகுமார்

திருச்செல்வம் ஞாபகார்த்தப் புலமைப் பரிசு (ஆரம்ப ஆண்டு)

1990 யூ.அப்துல் மௌஜத்	1999 ரஜிகா செல்வரத்தினம்
1991 சர்மிளா குணநாதன்	2000 ஏ.எம்.எம்.றியாழ்
1992 பாஹிமா தாஹா	2001 ஆரிக்கா ஆதம்பாவா
1993 எஸ்.எம்.எம்.அமீன்	2002 ஏ.அமலவளன்
1994 எஸ்.எம்.ஏ.ரசீட்	2003 இரா.அஜந்தினி
1995 -----	2004 -----
1996 ப.ச.மௌலீஸ்வரன்	2005 க.அபிமன்யூ
1997 சந்திரவதனி அருச்சுனராஜா	2006 செ.நிருஷியா
1998 ஐ.பயஸ் நெஸ்ஸாக்	2007 சா.அன்புவதனி

எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் ஞாபகார்த்தப் புலமைப் பரிசு (இடைநிலையாண்டு)

1990	கா.லிங்கேஸ்வரி	1999	ஐ.பயாஸ் றெஸ்ஸாக்
1991	யூ.அப்துல் மௌஜுத்	2000	ரஜிகா செல்வரத்தினம்
1992	சர்மிளா குணநாதன்	2001	ஏ.எம்.எம். நியாழ்
1993	பாஹிமா தாஹா	2002	ஆரிக்கா ஆதம்பாவா
1994	எஸ்.எம்.எம்.அமீன்	2003	ஐ.ரிப்கா அன்வர்
1995	-----	2004	-----
1996	உருத்திராணி கதிர்காமத்தம்பி	2005	-----
1997	வி.நிர்மலகுகன்	2006	க.அபிமன்யூ
1998	சுவர்ணராஜா நிலக்ஷன்	2007	ந.செல்வரஞ்சினி

அமிர்தலிங்கம் ஞாபகார்த்தப் புலமைப் பரிசு (இறுதியாண்டு)

1990	கா.பேரின்பராஜா	1999	ரொஷானா றஷீட்
1991	கா.லிங்கேஸ்வரி	2000	எஸ்.மஞ்சு
1992	சந்திரகி சிவதாசன்	2001	ரஜிகா செல்வரட்ணம்
1993	பவானி கதிர்காமத்தம்பி	2002	ஏ.எம்.எம். நியாழ்
1994	பாஹிமா தாஹா	2003	ஆரிக்கா ஆதம்பாவா
1995	-----	2004	-----
1996	எஸ்.எல்.ஏ.ரசீட்	2005	-----
1997	உருத்திராணி கதிர்காமத்தம்பி	2006	-----
1998	வி.நிர்மலகுகன்	2007	-----

**சகல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கியமைக்கான
“மன்றம் 90” விருது**

1991	கா.லிங்கேஸ்வரி	1997	ஆனந்தி கனகரத்தினம்
1992	கி.துரைராஜசிங்கம் யூ.அப்துல் மெஜீத்	1998	சுவர்ணராஜா நிலக்ஷன்
1993	சர்மிளா குணநாதன் இந்துமதி இலட்சுமணன்	1999	சுவர்ணராஜா நிலக்ஷன்
1994	சின்னத்துரை மயூரன் வாசுகி நடராஜா	2000	ஐ.பயஸ் றெஸ்ஸாக்
1995	சிவா திருக்குமரன் எஸ்.எம்.எம்.அமீன்	2001	ஏ.எம்.எம்.நியாழ்
1996	-----	2002	எம்.எம்.பஹீஜ்
		2003	றோஷன் அக்தார்
		2004	-----
		2005	-----
		2006	எம்.எம்.எப்.மதீஹா
		2007	சா.அன்புவதனி

**எம்.சுவாமிநாதன் ஞாபகார்த்த தங்கப் பதக்கத்திற்கான
எழுந்தமான பேச்சு போட்டி**

முதலாம் இடம்

1968 மு.திருநாவுக்கரசு
1969 க.சி.கமலசபேசன்
1970 ந.ஸ்ரீகாந்தா
1971 ந.ஸ்ரீகாந்தா
1972 செ.அம்பிகைபாலன்
1973 கனக மனோகரன்
1975 எஸ்.கே. மகேந்திரன்
1976 கனக மனோகரன்
1977 த.விக்கிரமராஜா
1978 வி.ருத்திரகுமாரன்
1979 வி.ருத்திரகுமாரன்
1981 ஏ.ஆர்.எச்.ஹக்கீம்
1982 என்.எம்.ம. ரூப்
1985 சி.நிஜாமுதீன்
1986 திலீப் நவாஸ்
1987 நிசாம் றஸ்ஸாம்
1988 எஸ்.துரைராஜா
1989 எஸ்.எம்.எம்.நிலாம்
1990 ரஷித் எம்.இம்தியாஸ்
1991 ம.அ.சுமந்திரன்
1992 ஏ.எஸ்.எம்.லாபீர்
1993 இந்துமதி இலட்சுமணன்
1994 குமாரசுவாமி சாந்தகுமார்
1995 நரேன் இரத்தினசிங்கம்
1996 -----
1997 சுவர்ணராஜா நிலக்ஷன்
1998 கருணாநிதி ஜெயநிதி
2000 ஐ.பயஸ் றெஸ்ஸாக்
2001 ஐ.பயஸ் றெஸ்ஸாக்
2002 எம்.எம்.பஹீஜ்
2003 எம்.எம்.பஹீஜ்
2004 எஸ்.எம்.என்.எஸ்.ஏ.மர்கும்
2005 -----
2006 எம்.எம்.எப் மதீஹா
2007 ம.யூட் டிணேஷ்
2008 எம்.எம்.எப்.மதீஹா

இரண்டாம் இடம்

ஜெளபர்
வி.சச்சிதானந்தன்
பெரி.சுந்தரலிங்கம்
ஏ.எஸ்.மகேந்திரன்
கனக மனோகரன்
எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப்
கனக மனோகரன்
எஸ்.ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
த.ஸ்ரீபதி
க.ஸ்கந்தராஜா
கௌரி சங்கரி தவராசா
பத்மா நாகேந்திரம்
திலீப் நவாஸ்
ஜுட் உதயகுமார்
எம்.லபார் மொகமட்
எம்.லபார் மொகமட்
வி.புவிதரன்
ம.அ.சுமந்திரன்
எம்.எச்.எம்.சிராஜ்
கி.துரைராசசிங்கம்
இந்திரலொஜினி இராஜகோபாலன்
சின்னத்துரை மயூரன்
பி.வில்லியம் கென்னடி
கருணாநிதி ஜெயநிதி

ஆனந்தி கனகரத்தினம்
ஐ.பயஸ் றஸாக்
ஏ.எம்.எம்.றியாழ்
எம்.எம்.பஹீஜ்
ஏ.தீபன்
ஏ.அமலவளன்
எம்.எம்.பஹீஜ்

ஏ.எச்.எம்.நுஃமான்
சா.அன்புவதனி
ஏ.எச்.எம்.நுஃமான்

மூன்றாம் இடம்

எம்.எஸ்.எம்.சும்கதீன்
ஏ.எம்.எம்.றியாழ்
எஸ்.சாந்தந்தினி
ஏ.எம்.எம். றியாழ்
ஏ.எம்.றோஷன் அக்தார்

ந.சிவகுமார்
ஏ.எச்.எம்.நுஃமான் / எம்.எம்.எப்.மதீஹா
அ.தர்ஷிகா

**சேர்.பொன்.இராமநாதன் ஞாபகார்த்த தங்கப்பதக்திற்கான
அறங்கூறும் அவையத்துரைப்போட்டி**

முதலாம் இடம்

- 1968 எஸ்.சுந்தரலிங்கம்
1969 டி.எம்.சுவாமிநாதன்
1970 ஆ.தம்பாப்பிள்ளை
1971 கி.ஆ.ஜெகதீசன்
1972 பூ.ஞானகரன்
1973 சா.லோகிராஜா
1976 ஏ.பூதரன்
1978 ஐ.ஞானதாசன்
1979 ஐ.ஞானதாசன்
1985 எஸ்.பாலகிருஷ்ணன்
1986 திலிப் நவாஸ்
1987 ஆ.ஜெகதீசோதி
1988 சுரமயா பாலச்சந்திரன்
1989 மொஹமட் லபர்
1990 எம்.எம்.என்.பி.அமீன்
1991 எஸ்.எம்.எம்.நிலாம்
1992 இந்திரலோஜினி இராஜகோபாலன்
1993 சிவா திருக்குமரன்
1994 குமாரசுவாமி சாந்தகுமார்
1995 பி.வில்லியம் கென்னடி
1996 -----
1997 நரேன் இரத்தினசிங்கம்
1998 சிவா திருமகள்
1999 சுவர்ணராஜா நிலக்ஷன்
2000 சபானா ஜானைதீன்
2001 ஏ.எம்.எம்.றியாழ்
2002 எம்.எம்.பஹீஜ்
2003 எம்.எம்.பஹீஜ்
2004 ஏ.எம்.றோஷன் அக்தார்
2005 -----
2006 எம்.எம்.எப்.மதீஹா
2007 இ.பிரியதர்ஷினி
2008 சா.அன்புவதனி

இரண்டாம் இடம்

- டி.எம்.சுவாமிநாதன்
செ.அம்பிகைபாலன்
க.சி.கமலசபேசன்
இ.இராஜநாயகம்
வ.செல்லையா
எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப்
சா.லோகிதராஜா
வி.ருத்திரகுமார்
வி.ருத்திரகுமார்
எஸ்.துரைராஜா
ஐ.நிஸாம் றஸாக்
ஐ.நிஸாம் றஸாக்
எம்.எம்.என்.பி.அமீன்
எம்.இளஞ்செழியன்
கி.துரைராஸசிங்கம்
யூ.அப்துல் மௌஜுத்
யூ.அப்துல் மௌஜுத்
ஏ.எம்.எல்.லாபீர்
வாசுகி நடராஜா
கீதா தாமோதரம்பிள்ளை

ஆனந்தி கனகரத்தினம்
கருணாநிதி ஜெயநிதி
கருணாநிதி ஜெயநிதி
ஐ.பயஸ் றெஸ்ஸாக்
ஐ.பயஸ் றெஸ்ஸாக்
எம்.ஆர்.எம்.தைலமி
அன்பு முகைதீன் றோஷன்
அனுறஜீ செல்வநாதன்

மு.அகல்யா
எம்.எம்.எப்.மதீஹா
எம்.எம்.எப்.மதீஹா

விவாத அணி

தலைவா

- 1968 கி.ஆ.ஜெகதீஸன்
 1969 ஆ.தம்பாபிள்ளை
 1970 எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப்
 1971 க.வே.மகாதேவன்
 1972 ந.ஸ்ரீகாந்தா
 1973 ந.ஸ்ரீகாந்தா
 1975 சு.க.மகேந்திரன்
 1976 கு.இராஜகுலேந்திரா
 1977 த.ஸ்ரீபதி
 1978 சீ.எஸ்.சோமசுந்தரம்
 1979 வி.ருத்திரகுமாரன்
 1982 ஆர்.செல்வஸ்கந்தன்
 1983 என்.நவந்தன்
 1984 எஸ்.ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
 1985 சீ.நிஜாமுடன்
 1986 ஐ.நிஸாம் றஸாக்
 1987 மொஹமட் லபர்
 1988 என்.எம்.பிஸ்ருல் அமீன்
 1989 ம.அ.சுமந்திரன்
 1990 ம.அ.சுமந்திரன்
 1991 கி.துரைராஜசிங்கம்
 1992 கி.துரைராஜசிங்கம்
 1993 மரினா மன்கூர்
 1994 இந்துமதி இலட்சுமணன்
 1995 எச்.எம்.எம்.பஸீல்
 1996 -----
 1997 நரேன் இரத்தினசிங்கம்
 1998 சுவர்ணராஜா நிலக்ஷன்
 1999 சுவர்ணராஜா நிலக்ஷன்
 2000 சபானா ஜி.பி.ஜானைடன்
 2001 க.ஜெயநிதி
 2002 எம்.எம்.பஹீஜ்
 2003 எம்.எம்.பஹீஜ்
 2004 ஏ.எம்.நோஷன் அக்தார்
 2005 கே.சயந்தன்
 2006 வி.திருக்குமரன்
 2007 எம்.எம்.எப்.மதீஹா
 2008 எம்.எம்.எப்.மதீஹா

உபதலைவர்

- சாந்தினி லோகராஜா
 க.நீலகண்டன்
 ந.ஸ்ரீகாந்தா
 கனக மனோகரன்
 கு.வினோதன்
 பூ.ஞானாகரன்
 கனக மனோகரன்
 கனக மனோகரன்
 மனோ ஸ்ரீதரன்
 கௌரி சங்கரி தவராசா
 எஸ்.செல்வஸ்கந்தன்
 வி.விமலேஸ்வரன்
 எஸ்.ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
 எஸ்.நவந்தன்
 எஸ்.அப்பாஸி
 திலீப் நவாஸ்
 என்.எம்.பிஸ்ருல் அமீன்
 மொஹமட் லபர்
 எஸ்.எம்.எம்.நிஸாம்
 லிங்கேஸ்வரி காசிப்பிள்ளை
 எம்.எச்.எம்.சிராஜ்
 மரினா மன்கூர்
 ஏ.எம்.லாபீர்
 வாசுகி நடராஜா
 யோகேஸ்வரி ராமையா

 சபானா ஜி.பி.ஜானைடன்
 சபானா ஜி.பி.ஜானைடன்
 ஐ.பயஸ் றஸாக்
 ஐ.பயஸ் றஸாக்
 ஐ.பயஸ் றஸாக்
 யூ.ஏ.றாஸி
 ஏ.எம்.எம்.றியாழ்
 கே.சயந்தன்
 ஏ.அமலவான்
 மு.அகல்யா
 வி.திருக்குமரன்
 ம.யூட் டினைஷ்

மன்ற வரலாற்றில் மறக்க முடியாதோர்

தலைவர்

செயலாளர்

இதழாசிரியர்

1950 அ. அமிர்தலிங்கம்	கே.வி.சண்முகநாதன்	-----
1963 எஸ்.கனகரட்ணம்	-----	-----
1964 கே.சிவகுமார்	-----	-----
1965 கே.குணரட்ணம்	டி.எம்.சுவாமிநாதன்	-----
1966 டி.எம்.சுவாமிநாதன்	எஸ்.பேரின்பநாயகம்	-----
1967 ஏ.பி.சேதுராமன்	விமல் சொக்கநாதன்	-----
1968 சி.வி.விவேகானந்தன்	கே.கே.பத்மநாதன்	-----
1969 கி.ஆ.ஜெகதீஸன்	-----	-----
1970 டி.போல் டொமினிக்	இ.இரவீந்திரா	-----
1971 செ.அம்பிகைபாலன்	சா.சச்சிதானந்தன்	பெரி சுந்தரலிங்கம்
1972 வி.எஸ்.சச்சிதானந்தன்	ஏ.இராஜேந்திரா	குமாரசுவாமி வினோதன்
1973 குமாரசுவாமி வினோதன்	ஆர்.டி.ரத்னசிங்கம்	-----
1974 -----	-----	-----
1975 கே.ராஜகுலேந்திரா	எஸ்.கரேந்திரன்	சு.உமாசங்கர்
1976 த.ஸ்ரீபதி	இரா.வசந்தசேனன்	-----
1977 அ.இராஜகாரியார்	ஏ.ஸ்ரீகரன்	-----
1978 ஆர்.சி.கருணாகரன்	எஸ்.எம்.எப்.ஹலித்	ஐ.ஞானதாசன்
1979 கே.வி.தவராஜா	கே.எஸ்.பாலகிருஷ்ணன்	-----
1980 ஆர்.செல்வஸ்கந்தன்	சண்முகராஜா	-----
1981 -----	-----	-----
1982 ஏ.றஷப் ஹக்கீம்	எஸ்.குமாரநாதன்	-----
1983 ஏ.ரீ.பாலசுப்பிரமணியம்	ஆர்.ராஜேஸ்வரன்	-----
1984 எஸ்.அசோகன்	எஸ்.தனஞ்சயன்	-----
1985 ஈ.எஸ்.ஹரிச்சந்திரா	எஸ்.முத்துலிங்கம்	நவநீதன் நேமிநாதன்
1986 எஸ்.இ.அப்பாசி	ந.இரவிராஜ்	-----
1987 மா.நல்லரத்தினம்	திலீப் நவாஸ்	இ.நிஸாம் ரெஸ்ஸாக்
1988 சிக்கான் கனகசூரியம்	பாலேந்திரன் சசி மகேந்திரன்	கா.பாலகுமாரன்
1989 ஆ.ஜெகசோதி	எம்.ரி.அப்துல் அசிஸ்	-----
1990 வி.புவிதரன்	ந.இரத்தின சிவா	மதியாபரணன் சுமந்திரன்
1991 எஸ்.எம்.எம்.நிலாம்	கா.லிங்கேஸ்வரி	ஏ.எம்.மொஹமட் றஷப்
1992 வி.ம்.எஸ்.ஜோன்சன்	அப்துல் மௌஜுத்	கி.துரைராஜசிங்கம்
1993 எம்.வை.எம்.இர்சடன்	வி.தேவதாஸ்	எம்.பஸ்லின் வாஹித்
1994 பெ.ராஜதுரை	மரினா மன்கூர்	சின்னத்துரை மயூரன்
1995 சிவா திருக்குமரன்	ஏ.எம்.கமருடன்	எம்.யூ.முகம்மது முன்திர்
1996 -----	-----	-----
1997 தயாள் சி.செபநாயகம்	இரா.மணிவண்ணன்	எம்.நிஸ்வி ஜவஹர்ஷா
1998 எம்.நிஸ்வி ஜவஹர்ஷா	கே.வி.ஸ்ரீ கணேசராஜன்	விவேகானந்தன் சசிதரன்
1999 சபானா ஜி.பி.ஜானைதீன்	ராஜபாலினி ராஜசுந்தரம்	கருணாநிதி ஜெயநிதி
2000 கருணாநிதி ஜெயநிதி	முஹம்மத் மிஹாள்	இ.பயஸ் ரெஸ்ஸாக்
2001 ந.காண்டிபன்	ராஜிகா செல்வரத்தினம்	ஏ.எம்.எம்.றியாழ்
2002 ஏ.எம்.எம்.றியாழ்	ஹம்ஸகனாம்பிகா வாமதேவா	ஜெயசிங்கம் ஜெயநுபன்
2003 எஸ்.ஏ.எம்.உபைதுல்லா	ஏ.தீபன்	அன்புமுகைதீன் ரோஷன்
2004 ஏ.அமலவளன்	அன்பு முகைதீன் ரோஷன்	ஜெ.கஜநிதிபாலன்
2005 எஸ்.எம்.என்.எஸ்.ஏ.மர்கும்	இரா.அஜந்தினி	ஜெயதேவி சிவானந்தன்.
2006/2007 க.அபிமன்யூ	ம.கிறேசியன்	ம.யூட் டி.நேஷ்
2008வி.திருக்குமரன்	ஏ.எச்.எம்.நுஃமான்	மு.அகல்யா

**அகில இலங்கை ரீதியில் உயர்தரப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கிடையே
நடத்தப்பட்ட போட்டிகளின் முடிவுகள்**

கட்டுரைப் போட்டி

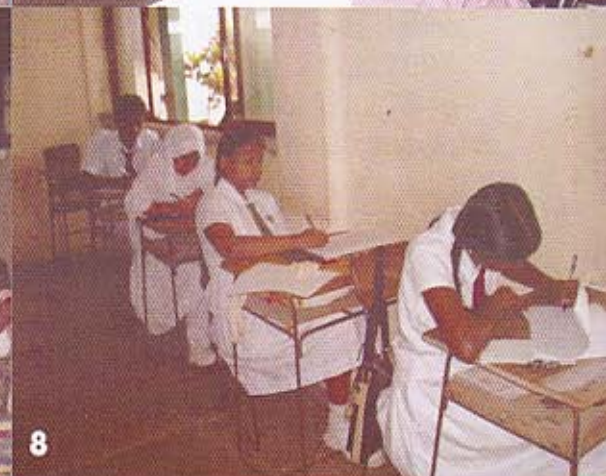
- முதலாமிடம் : - சுபாஞ்சலி திருக்குமாரலிங்கம்
Ramanathan Hindu Ladies College, Colombo -04.
- இரண்டாமிடம் : - ஈ.கஜிந்தன்
Co/Vivekanandaa College, Colombo -13.
- மூன்றாமிடம் : - இந்துஷா ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
Ramanathan Hindu Ladies College, Colombo -04.

கவிதைப் போட்டி

- முதலாமிடம் : - பவனீதா லோகநாதன்
Hindu Ladies College, Colombo -06.
- இரண்டாமிடம் : - நெய்னா மொஹமட் பாத்திமா நிப்லா
WP/KE, AL-Mubarak National School, Malwana.
- மூன்றாமிடம் : - நிவேந்திக்கா டயஸ்
Mn/St.Xavier's Girls' College, Mannar.

“சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் 2008” - நகழ்வுகள் தொடர்பான புகைப்படங்களின் வீபரங்கள்

1. கொழும்பு விவேகானந்தாக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற “சிறுவர் உரிமைகளும் கடமைகளும்” என்னும் தலைப்பிலான சட்ட விழிப்புணர்வுக் கருத்தரங்கில் விரிவுரை வழங்கும் சட்டத்தரணி செ.செல்வகுணபாலன் அவர்கள்
2. மேற்கூறப்பட்ட கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்ட ஆசிரியர்கள், மாணவர்களில் ஒரு பகுதியினர்.
3. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இடம்பெற்ற தொடர்மாடிகள் தொடர்பான இலவச சட்ட வழிப்புணர்வுக் கருத்தரங்கில் ஆலோசனை வழங்கிய சட்டத்தரணிகள்
4. மேற்கூறப்பட்ட கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்ட பொது மக்களில் ஒரு பகுதியினர்
5. அக்கருத்தரங்கில் பொதுமக்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் சட்டத்தரணி வி.புவிதரன் அவர்கள்
6. பொதுமக்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் சட்டத்தரணி தம்பு அவர்கள்.
7. சட்டக் கல்லூரியின் பிரதான மண்டபத்தில், சட்டக் கல்லூரி விவாத அணிக்கும், யாழ், கொழும்பு சட்ட பீட விவாத அணிக்குமிடையில் இடம்பெற்ற நட்பு ரீதியான விவாத நிகழ்வில் நடுவராகக் கலந்து கொண்ட சட்டத்தரணி சபானா ஜுனைடன் அவர்களும், மாணவர்களும்.
8. அகில இலங்கை ரீதியாக உயர்தரப் பாடசாலை மாணவர்களிடையே நடாத்தப்பட்ட போட்டிகளில் கலந்து கொண்ட மாணவர்களில் ஒரு பகுதியினர்.

Best Wishes from..

- * *Land*
- * *House*
- * *Business Premises and*
- * *Well Developed Home Plots in and around Kurunegala*

Buying and Selling

THE PROPERTY SERVICES

Office : No. 59/1, Kurunegala Road,
Mawathagama (Opposite to Seylan Bank)

Registered Address :
128/1 A, Kandy Road, Mawthagama

Tel: 0375-644744, 077-9550655, 071-7550655, 0773-512728

E-mail: thepropertyservices@yahoo.com

Excellent Service with Sri Lankan Dignity

City Driving School

285-1/14, Galle Road, Wellawatte,
Colombo -06. Sri Lanka.

Tel: 2505672

Hot line : 0777 761576, 0717 761576

e-mail : info@cdslanks.com

Website: www.cdslanka.com

ARRUL COM & GLOBAL EXPRESS

**ALL KINDS OF PRINTING WORKS
COMPUTER & MOBILE PHONES SALES
&
REPAIRS, COURIER SERVICES**

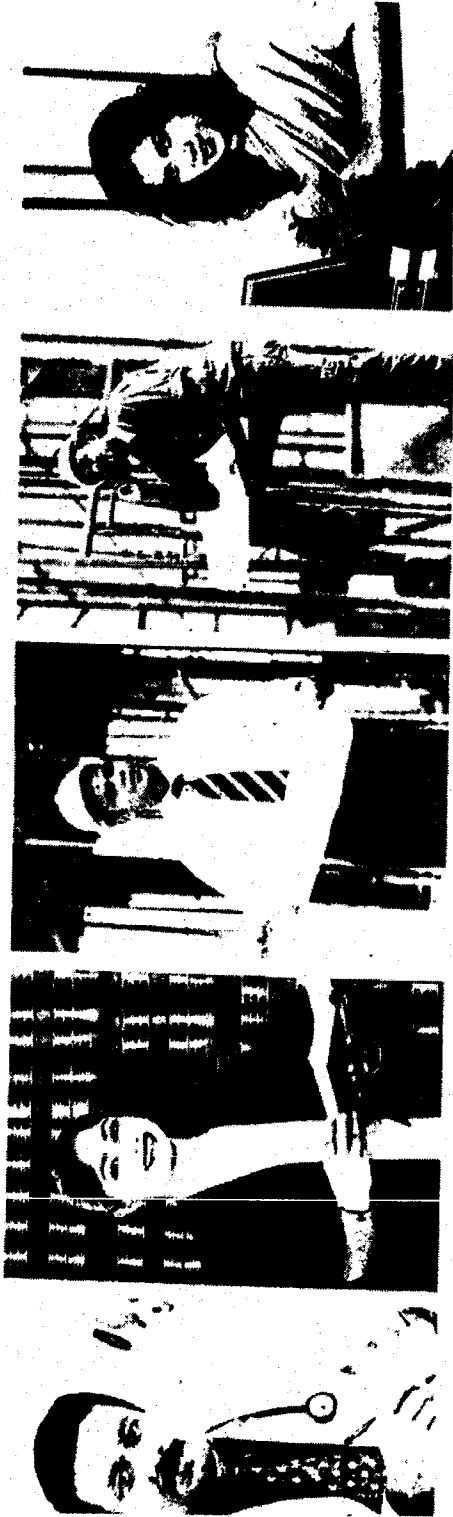
1/T, Brown Road, Jaffna.

Tel : + 94 212227097

Fax: + 94 21222 7646

e-mail: arrulcom@gmail.com

TAP YOUR POTENTIAL REACH YOUR DREAMS

WITH A BOC Prestige^{PLUS} PERSONAL CURRENT ACCOUNT AT YOUR SIDE

BOC as it steps on the 68th mile post in serving the Nation and its people proudly presents BOC Prestige^{PLUS} Personal Current Account focusing exclusively on Professionals and Executives.

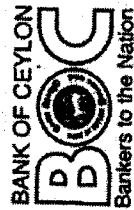
BOC Prestige^{PLUS} offers a host of facilities to match the imagination and catch the fascination of the busy Executive and the demanding Professional in you.

prestige^{PLUS}
Personal Account

- Cheque Books - personalized to stamp your identity
- Free International Debit Card - to surf through the continents
- Credit Cards sans joining fee - to march through a cashless society
- Internet and SMS banking - to access through the cyberspace
- Convenient Credit facilities - to own a house, to roam on wheels

More and much more

For further Information Hotline : 2496196

தயா

நகைப்புறங்கா

தங்க நகை விபாபாரம்

அழகிய கலைநயம்.....
எழிலுறு தொழில் வளம்.....
உயர்தரமிகு தங்க
நகைகளுக்கு.....

22 கரட் தங்க நகைகள்
குறித்த தவணையில்
உத்தரவாதத்துடன்
செய்து
கொடுக்கப்படும்

213 C, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

**After A/L...
Fast Track
Your Career**

**BTEC HND in
Business
Management**

Leading to
BA (Hons)
from Over 105 Universities
in UK, USA, Canada,
Australia & New Zealand

**Business Management
@ BCAS Business School**

- Well designed course structure and curriculum to meet the modern industrial demands
- Highly qualified and experienced panel of lecturers
- Excellent Learning Facilities (AC Lecture Halls, IT Lab with Unlimited Internet Access etc.)
- Flexible payment options
- A rated Institute in Edexcel, UK
- Part time / Full time batches with convenient lecture schedules
- Shortest possible path to earn a UK degree in Business Management (16 months in Sri Lanka + 1 year UK)
- Duration: 4 Semester - 16 Months
- Scholarship upto Rs. 100,000* (per student)

**British
College of
Applied Studies**

32, Darmarama Road, Colombo 06
Tel: 011 250 1145, 077 311 4105
344, Peradeniya Road, Kandy
Tel: 081 224 6300, 077 763 4508

Hotline **2559255**
www.bcas.lk

STUDY IN UK

Diploma
HND
Degree
Master

For Feb & April Intake

SWITZERLAND

2 years studies in Swiss
& 2 years work permit in UK

Diploma
HND
Degree
Master

Hotel Management
Travel & Tourism Management
Information Technology
Business Administration
Banking & Finance

Affordable Course Fee

IELTS தேவையில்லை
தங்குமி, வசதி செய்துகொடுக்கப்படுமே
புத்தேஜ வசலைவாய்மே

Pay course fee after VISA

FOR MORE DETAILS:
தொலைபேசி: 0774256116 0774256699 0771300189

Kingston Business Institute

No. 40-21, 2nd Floor, Galle Road, Colombo 06
TEL : 011 4444602/3
FAX : 011 4444529
E-mail: admin@kingstonbi.com, info@kingstonbi.com
WEB: www.kingstonbi.com

With Best Complements from

Law Students'

Thamil Mantram

பொதுச் செயலாளரின் ஆண்டறிக்கை

இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரியின் சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றமானது, சிக்கலான சூழ்நிலைகளை யெல்லாம் எதிர் நீச்சல் போட்டு, தொடர்ச்சியாக இன்று வரை, தமிழ்த் தாய்க்கு விழா எடுப்பதிலும், தமிழுக்குத் தொண்டாற்றுவதிலும், தமிழ் இளைய சமுதாயத்தை வளர்த்து விடுவதிலும் தனது பங்களிப்புக்களை ஆற்றி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வரிசையில் 'சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் 2008' செயற்குழுவானது, 26.03.2008 அன்று, மன்றத்தின் பெரும்பொருளாளர் செ.செல்வ குணபாலன் அவர்கள் முன்னிலையில் இடம்பெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

23.04.2008 அன்று, முதலாவது மன்றச் செயற்குழுக் கூட்டம் நடைபெற்ற போது, 2008ற்கான மன்றம் மேற்கொள்ள வேண்டிய செயற்பாடுகள் பற்றிக் கலந்துரையாடப்பட்டது. 28.04.2008 இல், பொதுக் கூட்டம் நடாத்தப்பட்டு, மன்றம் மேற்கொள்ள இருக்கும் செயற்பாடுகள் பற்றி அறிவிக்கப்பட்டன. 30.04.2008 இல், நடாத்தப்படவிருக்கும் போட்டிகளுக்கான நடுவர்களைத் தெரிவு செய்வது தொடர்பில் மன்றக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

05.05.2008 இல், விவாத அணித் தெரிவுக்கான அமரர் பாக்கிர் மாக்கார் ஞாபகார்த்தப் பேச்சுப் போட்டி நடைபெற்றது. 09.05.2008 இல், மன்றக் கூட்டம் நடாத்தப்பட்டு, ஒவ்வொரு செயற்குழு உறுப்பினர்களுக்கும், பணிகள் ஒதுக்கப்பட்டதோடு, 05.06.2008 இல், எம்.சுவாமி நாதன் ஞாபகார்த்த தங்கப் பதக்கத்துக்கான எழுந்தமான பேச்சுப் போட்டி நடைபெற்றது. 12.06.2008 இல், மன்றக் கூட்டம் நடைபெற்றதோடு, 16.06.2008 இல், 2007 ஆம் ஆண்டுக்கான சேர்.பொன். இராமநாதன் ஞாபகார்த்த தங்கப் பதக்கத்துக்கான அறங்கூறும் அவையத்துரைப் போட்டி இடம்பெற்றது. 23.06.2008 இல், எஸ். கனகரத்தினம் ஞாபகார்த்த பதக்கத்துக்கான அரசியல், சமய, சமூக சம உரிமைக்கான பேச்சுப் போட்டி இடம்பெற்றது.

01.07.2008 இல், மன்றக் கூட்டம் இடம்பெற்று, 08.07.2008 இல், கொழும்பு, யாழ் பல்கலைக்கழக சட்ட பீட விவாத அணிக்கும், சட்டக் கல்லூரி விவாத அணிக்குமிடையில் நட்பு ரீதியான விவாத நிகழ்வு இடம்பெற்றது. இதில் நடுவராக சபானா ஜுனெதின் அவர்கள் கலந்து சிறப்பித்தார். 09.07.2008 இல், கொழும்பு விவேகானந்தாக்கல்லூரியில், 'சிறுவர் உரிமைகளும் கடமைகளும்' என்ற தலைப்பில் உயர்தரப் பிரிவு மாணவர்களுக்கான, சட்ட விழிப்புணர்வுத் கருத்தரங்கொன்று நடாத்தப்பட்டது. இக்கருத்தரங்கில், சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றத்தின் பெரும் பொருளாளரும், சட்டக் கல்லூரின் விரிவுரையாளருமாகிய செ.செல்வ குணபாலன் அவர்கள் விரிவுரை வழங்கினார். 11.07.2008 இல், சட்டக் கல்லூரியின் விரிவுரையாளர் எப்.ஆர்.சி.தளையசிங்கம் அவர்களின் ஆலோசனைக்கிணங்க, கடந்த காலங்களில் வெளியிடப்பட்ட நீதி முரசு, நக்கீரம் போன்ற மலர்களினை ஆய்வு செய்து, ஆய்வுக் கட்டுரையினை சமர்ப்பிப்பதற்கான அறிவித்தல் மாணவர்களுக்கு விடுக்கப்பட்டது.

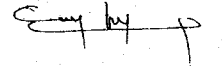
18.07.2008 இல், மன்றக் கூட்டமும், 21.07.2008 இல், பொதுக் கூட்டமும் இடம்பெற்றது. பொதுக் கூட்டத்தில் மன்றச் செயற்பாடுகள் பற்றிய விபரங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. 27.07.2008 காலை பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரியில், அகில இலங்கை ரீதியாக உயர்தரப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கிடையே கட்டுரை, கவிதைப் போட்டிகள் இடம்பெற்றன. மிகவும் சிக்கலான நாட்டு நிலைமை காணப்பட்ட போதும், ஓரளவுக்கு மாணவர்கள் இப்போட்டிகளில் கலந்து கொண்டமை விசேட அம்சமாகும். அதே தினம் மாலை, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில், தொடர்மாடிகள் பற்றிய இலவச சட்ட விழிப்புணர்வுக் கருத்தரங்கொன்று, பொது மக்களுக்காக நடாத்தப்பட்டது. இந் நிகழ்வில் மண்டபம் நிறைவாக மக்கள் கலந்து ஆலோசனைகளைப் பெற்றமை சிறப்பம்சமாகும். இக் கருத்தரங்கில், சட்டத்தரணிகள் வி. புவிதரன், தம்பு, செ.செல்வ குணபாலன் ஆகியோர் பொது மக்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கியிருந்தனர்.

12.08.2008 இல், புதிய மன்றத்துக்கான வேட்பு மனுக் கோரும் அறிவித்தல் விடுக்கப்பட்டது. 13.08.2008 இல், மன்றக் கூட்டமும், 15.08.2008 இல், பொதுக் கூட்டமும் இடம்பெற்றது. பொதுக் கூட்டத்தில் 'சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் 2009' பற்றிக் கலந்துரையாடப்பட்டது. 19.08.2008 இல், வேட்பு மனுக்கள் அனைத்தும் பெறப்பட்டன. 22.08.2008 இல், பெரும் பொருளாளர் செ.செல்வ குணபாலன் அவர்கள் முன்னிலையில் பொதுக் கூட்டம் நடாத்தப்பட்டு, புதிய மன்ற உறுப்பினர்கள் அறிவிக்கப்பட்டனர். 26.08.2008 இல், 2008 ஆம் ஆண்டுக்கான அறங்கூறும் அவையத்துரைப் போட்டி நடாத்தப்பட்டது.

மன்றத்தின் இறுதிச் செயற்பாடாக, கலைவிழாவும், 'நீதி முரசு 2008' வெளியீடும் எதிர் வரும் 25.01.2009 மாலை 3.30 மணியளவில், பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் நடைபெறவுள்ளது. இவ்விழாவில் பிரதம விருந்தினராக, கௌரவ மேன்முறையீட்டு நீதி மன்ற நீதியரசர் திரு. சு.சிறிஸ்கந்தராஜா அவர்களும், சிறப்பு விருந்தினராக, கொழும்பு மாவட்ட மேலதிக நீதிபதி மொஹமட் லபர்தாவூர் அவர்களும் கலந்து சிறப்பிக்கவுள்ளனர்.

இனி வரும் காலங்களிலும் சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றமானது, சிறப்புற்று விளங்க இறைவனின் ஆசி வேண்டி பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, அனைவருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நன்றி!

செயலாளர்

(ஏ.எச்.எம். நுஃமான்)

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் 2008

நன்றிகள்

- * எல்லாம் சிறக்க அருள் புரிந்த இறைவனுக்கும்
- * இம் மலருக்கு வாழ்த்துச் செய்திகளை வழங்கிய அனைத்துப் பெரியோர்களுக்கும்
- * நீதி முரசு மலர் வெளியீட்டு விழாவில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்டு எம்மை மகிழ்விக்கின்ற மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதியரசர் மாண்புமிகு சு.ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா அவர்களுக்கும்
- * கௌரவ விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டு சிறப்பிக்கின்ற மேலதிக மாவட்ட நீதிபதி திரு. மொஹமட் லபர் தாஹிர் அவர்களுக்கும்
- * சட்டக் கல்லூரியின் அதிபர் Dr.W.D.ஹொட்ரிகோ அவர்களுக்கும்
- * 2007 இன் இறுதிவரை எம்மையும், மன்றத்தினையும் நெறிப்படுத்திய, என்றைக்கும் எங்கள் மரியாதைக்குரிய திருமதி கமலா நாகேந்திரா அவர்களுக்கும்
- * மன்றத்தினைப் பலவழிகளிலும் முன்னேற்றுவதற்காக எம்மை ஊக்கப்படுத்துகின்ற பெரும் பொருளாளர் திரு. எஸ்.செல்வகுணபாலன் அவர்களுக்கும்
- * எமது மன்றத்தின் வளர்ச்சிக்காகத் தேவையான ஆலோசனைகளை வழங்கி ஊக்கப்படுத்தும் ஏனைய விரிவுரையாளர்களுக்கும்
- * தமது ஆக்கங்களினால் மலரை அலங்கரித்த அனைத்து ஆக்குனர்களுக்கும்
- * சட்ட ஆக்கங்களின் விமர்சனப் பணியை ஏற்றுக் கொண்ட பிாதி மன்றாடியார் தலைமை அதிபதி திரு.எஸ்.துரைராஜா அவர்களுக்கும், இலக்கிய ஆக்கங்களின் விமர்சனப் பணியை ஏற்றுக் கொண்ட சட்டத்தரணி திரு.கு.இராஜகுலேந்திரா அவர்களுக்கும்
- * மலரை அழகுற வடிவமைத்த ரண்யா கிரபிக்ஸ் உரிமையாளர் அவர்களுக்கும்
- * எமது மன்றம் வளர்க்கின்ற தமிழ்த் தீக்கு எண்ணெய் தெளித்து உதவுகின்ற வள்ளல் பெருமக்களுக்கும்
- * இவ்வாண்டு இணைந்துகொண்டு கைகொடுத்த அன்புத் தம்பி தங்கைகளுக்கும்
- * எம்முடன் கைகோர்த்துச் செயற்பட்ட சகோதர இன மாணவர்களுக்கும்
- * மற்றும் அனைத்து வழிகளிலும் உதவிய அனைவருக்கும்
- * பெயர் குறிப்பிட மறந்தவர்களுக்கும்

நன்றிகள் பலகோடி!!!

சட்ட மாணவர் தமிழ் மன்றம் 2008

